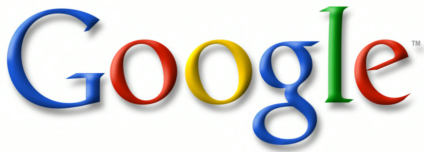
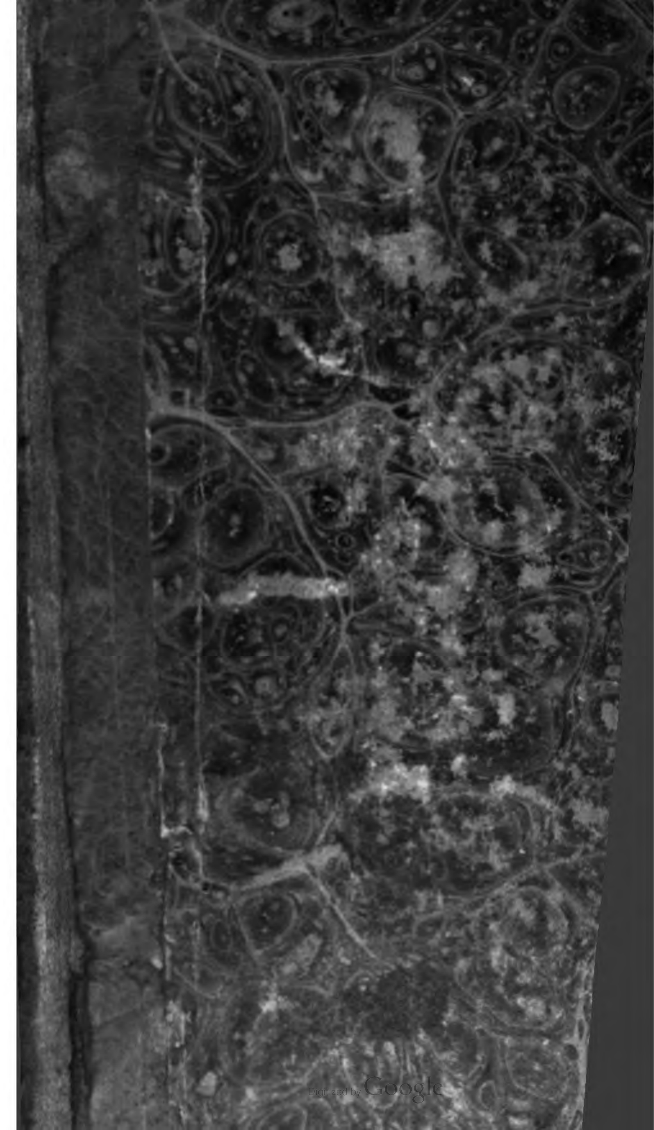
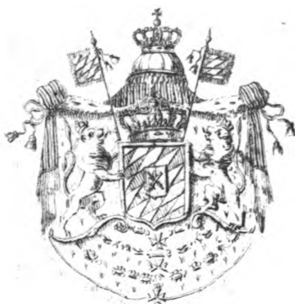

Aesopus

MYTHOLOGIA ÆSOPICA.

In qua,

ÆSOPI FABVLÆ GRÆCOLATINÆ CCXCVII. QVARUM CXXXVI. primùm prodeunt.

Accedunt

BABRIÆ FABVLÆ ETIAM AVCTIORES.

Anonymi veteris Fabulæ, latino carmine redditæ LX. ex exsoletis editionibus & Codice MS. luci redditæ.

Hæc omnia ex Bibliotheca Palatina.

Adiiciuntur insuper

PHÆDRI, AVIENI, ABSTEMII; FABVLÆ.

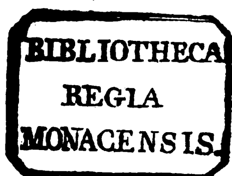
Opera & Studio,

ISAACI NICOLAI NEVELETI

Cum notis eiusdem in eadem.

Francoforti, Typis Nicolai Hoffmanni, Impensa Ionæ Rosæ. M. DC. X.

AMPLISSIMO VIRO PETRO NEVELETO DOSCHIO PARENTI.

S. D. Isaacius Nicolaus Filius.

Orum qui hoc sæculo benè Reipub. litterariæ consultum volunt, & scriptis suis nutantem iam fulcire conantur; duo sunt genera, Vir Amplissime. Alterum eorum qui laudabili prorsus conatu, nouos planè ipsi scribunt libros eduntque, aliis vel ignota vel non satis cognita eruentes. Alterum eorum, qui iam editorum à veteribus, sed mancè vel imperfectè, curā tutelam suscipiunt. Prioris generis pauciores reperire est, ideo, vt opinor, quod grauioris sit laboris, & industriæ nonnunquam. Posterioris verò, innumeri quidem occurrunt scriptores, qui præ se laudabilem illum iuuandæ litteraturæ conatum præferunt: quam pauci verò verè præferant, satis superque notum est omnibus. gloriolam enim

aucupantur ferè homines eiusmodi, & nomen inter doctos qualecumque. Virorum enim bene de Musis meritorum carpere labores, non est animus; qui eruditionis doctrinaque suæ conscientia contenti, & sola publicæ vtilitatis ratione moti, doctissimis suis laboribus facem posteritati præferant. quales nunc è cæteris admiramur, in vtroque genere doctrinæ ambulantes Bibliothecas, *Casaubonum, Gruterumque. Eorum ego exemplum pro virili secuturus posterius scribendi genus elegi; cuius beneficio, puerilis huiusce meæ ætatis fructus publico gustui præcoces licet & insipidos potius quàm nullos offerrem adfectum meum in iuuanda re litteraria & desiderium testaturus. Non enim adeò φίλαυτος sum & arrogans, vt à me iuuari posse vel minimum mihi persuadeam. Cogitanti itaque mihi à quo potissimum sumerem exordium, opportune subiit animum Æsopi Mythologia ex græcis latinisq; consarcienda, nulli adhuc, quod sciam, tentata res. Quod meum consilium dum aperio Viro Nobilissimo Iano Grutero, pro sua in litteras meque priuatum amore, auxilio subsidioque suggessit ex instructissima Palatina Bibliotheca codices manuscriptos, exoletasq; editiones nonnullas, quarum suo loco mentio fiet: eorum opera*

pera Mythologiam partim adauxi, partim emendatiorem reddidi, quiddam minus (vt ita dicam) minimo. Huius enim argumenti tantus est apud plerosque contemptus atque fastidium, vt quilibet, qui sese vel leuissima eruditionis doctrinaeque tinctura imbutum arbitratur, indignum sese sit æstimaturus hoc argumentum: nedum vt ego vel velim debeamue lauream ex hoc mustaceo quærere, quod ex rebus etiamnum leuioribus à plerisque hoc æuo factitari modò dixi. Sub tuo autem nomine prodire fœtum hunc volui meum Vir Amplissime, Parens obseruandissime, vt extaret mea in te obseruantiæ publicum testimonium, partim vt tuæ censuræ, quod commode alias præstare non licebat, subiicerem. Mitto itaque tibi, studiorum meorum primitias, exiles quidem & tenues (quid enim vberioris segetis, ex inculto adhuc vel saltem modò coli cœpto agello expectandum?) non ideo tamen vt spero minus gratas acceptasque. Vt enim in agrorũ, sic ingeniorum culturis, priorum annorum messis satis ampla creditur, nec spem ementita, si vel paucissimis constet aristis, acceptumq; est domino tenerioris plantæ pomũ quamuis exiguum. At verò acceptior longè gleba est, fructusque gratior esse solet, si propria do-

mini manu cultus ager, sataue arbor fuerit. Quod tibi cum iam contingat, parens colendissime, vix est ut metuam tibi displiciturum hoc quicquid est meum. Tu enim tanta me cura industriaque præsentem educasti instituistique, & absentem etiamnum iam consiliis & monitis obfirmas, ut nihil paternæ στοργῆς deesse volueris. Accipe igitur, Vir Amplissime, tenui de agello tenues spicas hasce, obseruantiæ in te meæ arras futuras. Plures dabimus currentibus annis, si supremus ille sator, plantā hāccē tuam sacro suo imbre dignabitur irrigare. Vale & me amare porro ut facis perge ex Musæo nostro VIII. ID. MART, Anno cIↄ. Iↄ. cx.

LECTO-

Lectori benigno S.

Abularum inuentum, Benigne Lector, vt prioribus sæculis maximi habitum fuit, ita nunc puerile planè & vile existimatur. Quotusquisque enim est eorum qui sibi sapere videntur, qui, si fabulam audiet inter disserendum narrari, statim cum cachinno non exclamet, in cunis mihi occinebat hæc nutrix. Pueris quippe relinquendas arbitrantur & vetulis mulierculis fabulas, in publicum verò prodire, & in colloquiis seriisque dissertationibus immisceri non patiuntur. Fatum est illud omnium rerum, quæ virtutis vel tantum speciem præferunt, ab huiuscemodi Sophis contemni & traduci. At longe alia fuit doctæ antiquitatis mens. Fabularum enim nomen tanti apud eam fuit, vt ne sapientissimi quidem viri studium hoc vt illi volunt, puerile tractare, & ipsemet apologos concinnare respuerint. Æsopum enim Æpologorum parentem, vt taceam, quem inde tantum nouimus, Socrates ipse mortalium sapientissimus Æsopi

 fabulas

fabulas dignas iudicauit, quas versibus includeret. Sic enim de eo Plutarchus de audiendis Poetis: Σωκράτης ἐκ τινων ἐνυπνίων ποιητικῆς ἁψάμενος, αὐτὸς μὲν ἅτε δὴ γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, οὐ πιθανὸς ἦν, οὐδ' εὐφυὴς ψευδῶν δημιουργὸς, τοὺς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνόμιζεν εἰς ποίησιν οὐκ οὖσαν ᾗ ψεῦδος μὴ πρόσεστι. *Puerilis insuper institutio apud eos à fabularum, vel lectione vel scriptione exordium sumebat, cuius rei vbique extant vestigia. Quin imò indignũ eum iudicabunt nomine docti qui Æsopi fabulas non euoluisset. vnde est Aristophanicum conuitium* οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας. *Neque vero in puluere scholastico tantum visæ apud veteres fuere Fabulæ; ausæ sunt foras prodire auspiciis summorum virorum. Nam vt alios plures taceam qui idem præstitere, Menenius Agrippa cognomento Lanatus secedentem Romanam plebem reuocaturus re nulla alia quàm fabulæ narratione vulgatissimæ quod voluit consecutus est. Nec ea est tantum veterum laus & elogium. Vixere hoc æuo viuuntque viri præclari, qui genus illud studii non neglexere. Inter quos nunquam satis laudatus Germaniæ suæ lumen Camerarius inter tot alias occupationes, optimo proposito Fabularum librum iuuentuti studiosæ donauit. Præcesserat eum eodem in cursu Abstemius vir itidem doctus. Subsecuti sunt*

alii

alii plures doctrinæ summæ, quorum nomina recensere nimis longum foret. At quorsum hæc inquies? vt meum tibi probem consilium institutumque. quod non ægrè me consecuturum confido. Quid verò noua hac in Mythologia præstiterim, scire si cupis, sic habe. Quotquot extare sciui græcos Latinosue veterum. Apologos, conquisiui; & in vnum corpus tuo commodo coarctaui: vt vero gratiorem hanc qualem qualem opellam redderem, AEsopi fabulas, centum & triginta sex circiter fabulis adauxi, antehac nondum ea ratione editis; quas Palatini manuscripti quinque suggessere. Versionem addidi qualem penuria temporis concessit. Quis autem earum auctor sit, indagare nequeo. à diuersis tamen conscriptas, styli diuersitas & tractādi ratio indicant. Earum nonnullas verbotenus edidit latinè Guilielmus Goudanus. A monachis veteribus nonnullas vt arbitrer conscriptas fuisse, facit fabula græca 152. & 271. vbi honorificam monachorum mentionem vidére est. Vt vt sit, ex MSS. illis quos habui ne vnicus quidem vulgatas iam habuit AEsopi fabulas, quas à Planude, vt AEsopi vita est, scriptas existimo. De Babria itidem est vt moneam; iniuriam nempe Babriæ fieri cum ei τετράστιχα, quæ vulgo ex-

 tant,

tant, adſcribuntur ſuppoſititius eſt fœtus, & quem Babriam pro ſuo agnoſcere puderet. Ignatii cuiuſdam Maſtigoris pullus eſt, vt Palatinæ ſchedæ indicant, qui epitomen Babriæ genuini conſarcinauit, vel Ignatii Diaconi, vt habet vetus codex doctiſſimi Viri VOSSII, qui in oratoriarũ Inſtit. lib. 2. p. 324. ſic ſcripſit. Babrias quem vulgo Gabriam adpellat, quamquã nec Babrias genuinus auctor videri queat cum quia hiſce fabulis in metrum ipſum peccatur, tum quia eæ in Vet. Cod adſcribũtur Ignatio Diacono. *Hactenus ille. Scripſit enim iambico metro eius generis quod eſt* τῶν σκαζόντων, *vt Suidas notat. At in* τετραστίχοις *illis ne vnicus quidẽ* σκάζων, *præterquam in vltima fabula* περὶ χελιδόνος καὶ ἀηδόνος, *quæ ſola reſtat naufragii fabula. Opinionem hancce meam eò magis firmari mihi patior, cum apud virum doctiſſimũ Natalem Comitem in Mythologia, Babriæ genuini fabulam Gallorum, Cybeles ſacerdotum* σκαζόντων *metro conſcriptam repererim. quam Notis ad Phædrum inſertam volui, tum vero ex Fragmentis pluribus Babriæ quæ extant apud Suidam: quorum nonnulla firmandæ ſententiæ meæ cauſa huc congeram.*

Suidas

Suidas in voce Γέρανος

Λίβυσσα γέρανος, ὁ δὲ ταὼς εὐπήληξ
Χλοερὴν ἀεὶ βόσκοιτο χείματος ποίην

In voce Ἀμᾶν

Νῦν ἐστιν οὕτως παῖδες ἐκ τόπων φεύγειν
ὅτ᾽ αὐτὸς ἀμᾷ, ἢ οὐ φίλοισι πιστεύεις

In voce ἑκάστοτε

Τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ᾽ ἡ μὲν ἀκμαίας
ἔτεμεν, ἃς εὕρισκε λευκανθιζούσας

In voce Καμειραία

Μιδρὸν δ᾽ ἐπιχῶν αὖτ᾽ ἔσωθεν ἐκκύψας
Ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος καμειραίας

In voce Κνηκίας

Ὁ δ᾽ ἐκλυθεὶς πόνων τ᾽ ἐκ αὐτῆς πάσης
Τὸν κνηκίαν χάσκοντα λάκτισας φεύγει.

In voce κωλώτης

Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης
Καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτιμῶν τοίχου

In voce κωτίλλω

Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαΐνην
Ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.

Ex quibus videre est Scazontes omnes esse Babria versus. Ne verò quid tibi deperiret, Ignatium huncce vndecim fabulis ampliaui ex eadem Bibliotheca. Anonymus verò qui vocatur nobis Fabulator, quis esset comperire non potui. nec multum interest. tantum ex Palatino Codice, exsoletas planè editiones & vix alicui visas, emendaui locis plurimis, Ea sunt quæ te volebam Lector benigne. Restat vt mea hacce exili opella fruaris. & si qua sunt, vt sunt, à me vel non animaduersa, vel perperam collocata, annis id condones nostris. Plura & maiora breui, si annuet Deus, à nobis expectare te videbimus. Vale benigne Lector.

TESTI-

TESTIMONIA ALIQVOT VETERVM GRÆCORVM Latinorumque, de Fabularum tum natura tum vtilitate.

Plato lib. 2. de Repub.

Τοὺς δ' ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισίν, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις. πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί.

Dionysius Halicarnasseus lib. 1. Rom. Antiq.

Καὶ μηδεὶς ὑπολάβοι με ἀγνοεῖν, ὅτι τῶν ἑλληνικῶν μύθων εἰσί τινες ἀνθρώποις χρήσιμος. οἱ μὲν ἐπιδεικνύμενος τὰ τῆς φύσεως ἔργα δι' ἀλληγορίας. οἱ δὲ παραμυθίας ἕνεκα συγκείμενος τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν. οἱ δὲ ταραχὰς ἐξαιρούμενος ψυχῆς, καὶ δείματα καὶ δόξας καθαιροῦντες οὐχ ὑγιεῖς. οἱ δ' ἄλλης τινὸς ἕνεκα συμπλασθέντες ὠφελείας.

Strabo lib. 1.

Τοὺς μύθους ἀνελέξαντο οὐχ οἱ ποιηταὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ πόλεις πολὺ πρότερον, καὶ οἱ νομοθέται τοῦ χρησίμου χάριν, βλέψαντες ἐς τὸ φυσικὸν πάθος τοῦ λογικοῦ ζώου. φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος. προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον. ἐντεῦθεν οὖν ἄρχεται τὰ παιδία ἀκροᾶσθαι καὶ κοινωνεῖν λόγων ἐπιπλεῖον. Αἴτιον δὲ ὅτι καινολογία τίς ἐστιν ὁ μῦθος, οὐ τὰ καθεστηκότα φράζων, ἀλλ' ἕτερα παρὰ ταῦτα. ἡδὺ δὲ τὸ καινόν. καὶ ὃ μὴ πρότερον ἔγνω τις. τοῦτο δ' αὐτό ἐστι καὶ τὸ ποιοῦν φιλειδήμονα. ὅταν δὲ προσῇ καὶ τὸ θαυμαστόν, καὶ τὸ τερατῶδες, ἐπιτείνει τὴν ἡδονήν, ἥπερ ἐστὶ τοῦ μανθάνειν φίλτρον. Καταρχὰς μὲν οὖν ἀνάγκη τοιούτοις δελέασι χρῆσθαι, προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων μάθησιν ἄγειν, ἤδη τῆς διανοίας ἐρρωμένης, καὶ μηκέτι δεομένης κολάκων.

Plutar.

Plutarchus de Audiendis Poetis.

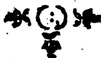
Οτι ᵹ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λεγομένων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς ...κοῦσι φιλοσόφως μηδὲ ἀπὸ σπουδῆς λέγεσθαι, χαίρουσι μᾶλ... καὶ παρέχουσιν ὑπηκόους ἑαυτοὺς καὶ χειροήθεις, δῆλόν ἐστιν. οὐ γὰρ μόνον τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις, καὶ τὸν Ἄβαριν τὸν Ἡρακλείδου, καὶ τὸν Λύκωνα ...ρίστωνος διερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγ...ματα μεμιγμένα μυθολογίᾳ, μεθ' ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι.

Idem ibidem.

Ὥσπερ ὁ μανδραγόρας ταῖς ἀμπέλοις παραφυόμενος, ...διαδιδοὺς τὴν δύναμιν εἰς τὸν οἶνον, μαλακωτέραν ποιεῖ τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσιν, οὕτω τοὺς λόγους ἡ ποίησις ἐκ φι...σοφίας ἀναλαμβάνουσα μεμιγμένους πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλαφρὰν καὶ προσφιλῆ παρέχει τοῖς νέοις τὴν μάθησιν.

Agellius lib. 2. Noct. Attic. c. 29.

Æsopus ille è Phrygia fabulator haud immeritò ...ens existimatus est, quum quæ vtilia monitu sua...ue erant, non seuerè non imperiose præcepit & ...suit, vt philosophis mos est: sed festiuos delecta...sque apologos commentus, res salubriter ac pro...icienter animaduersas in mentes animosque homi...num cum audiendi quadam illecebra induit.

PRISCIA-

PRISCIANI SOPHISTAE EX arte praexercitaminum ſecundum Hermogenem vel Libanium ac Græcos Rhetores.

FAbula eſt oratio ficta veriſimili diſpoſitione imaginem exhibens veritatis. Ideò autem hanc primum tradere pueris ſolent oratores, quia animos eorum adhuc molles, ad meliores facilè vias inſtituunt vitæ. Vſi ſunt ea vetuſtiſsimi quoque auctores, Heſiodus, Archilocus, Plautus, Horatius. Nominantur autem ab inuentoribus, fabularum aliæ Æſopiæ, aliæ Cypriæ, aliæ Libycæ, aliæ Sybariticæ, omnes autem communiter Æſopiæ, quoniam in conuentibus frequenter ſolebat Æſopus fabulis vti: & pertinent ad vitæ vtilitatem. Expoſitio autem fabularum vult circuitionibus carere & iucundior eſſe: ſed oratio qua vtilitas fabulæ retegitur, ἐπιμύθιον vocant quod nos adfabulationem poſſumus dicere, à quibuſdam prima, à pleriſq; rationabilius poſtremo ponitur.

ERRA-

ERRATA EX FABVlis Græcis editis à me.

Fabula 151. ὠφελειῶν ἀπολαύειν *f.* 152. ἰνδα, *f.* 153. κέρδους *f.* 154. μαιάνδρων, ἐν ἴσῃ. *f.* 158. ῥοιζηδὸν *sæpius peccatum in ea littera quæ emendare non grauaberis. f.* 159. *interserere* pendentes vuas maturas. *f.* 160. *Vulpes* & dele &. *f.* 161. *dele* καὶ *in epigraphe. f.* 165. μισόπολις 166. *sequebatur. f.* 170. *l.* futilem nimis & vilem. *f.* 172. ἔνξαθι. τὸ μέσον. *f* 176. κερδάλαιον. *f.* 178. δειλοὺς. *f.* 179. ὡς ἄστυ. *f.* 181. irata est. *f.* 182. ἔχιζον. *f.* 184. ἀναιρεθῆναι *f* 185. ὀρύσσοντες. indicareq;. *f.* 190. γέλωτι. *f.* 193. qui opificiis inuidens dixit. *p.* 194. imprudentia. *p.* 196. εἰς οἶκους. *f.* 200. θεασαμένη *f.* 201. διπτᾶσθαι, ὑποσχόμενος. ἐνόμισεν. *f.* 207 ὃς πρὸς. *f.* 210. *inuiti* ἄκοντες. *f.* 212. ὤνησ, orbicularia. *f.* 214. κεκρυμμένης. *f.* 218. πτηνός. *f.* 221. ἀκούσας. *f.* 224. εἶπεν ἀλλά, πλημμελείας. *f.* 227. *qui eorum. f.* 228. ἐδυνήθη. *f.* 229. τεχνίτης. *f.* 230. ὀφλισκάνουσι. *f.* 232. ἐκ διαφεύγεται. *f.* 233. *dele* adeò. σοῦ οὐ. *f.* 234. τετχνασμένων. *f.* 235. χρηστότητι, præferant. *f.* 237. alligamini *f.* 239. θυμωθείς. *f.* 241. imprudentia. Canes vero iis superatis προεστῶτας. *f.* 242. ἀκαταπλάκτοις. *f.* 244. ὅπως. *f.* 247. lota sum. *f.* 249. coaxans. *f.* 256. cecidisses ὁποίοις. *f.* 258. ποταμόν. *f.* 261. προσεκύνουν. ἀλλοτρίαις δόξαις. *f.* 262. ἔθνον. *f.* 264. ταύτην δὲ. *f.* 167. συνείληφας. *f.* 269. κηπωρῷ. *f.* 270. deprehendentes. *f.* 272. διαφεύγοντες. γεγηθέναι. *f.* 273. καταπραΰνει. *f.* 275. solebat ei. *f.* 278. τὸ δὲ τὸ, ὀργίλους. *f.* 280. adfectus *f.* 290. ὄρνιθες, esset *f.* 296. ἀγγέλους, καὶ φόνων.

In Apthonio.

Fab. 8. *vestibulo. f.* 23. *dele hæc verba*, mortem igitur & locum iam designauerant.

EX

ΕΚ ΤΩΝ ΑΦΘΟΝίου σοφιστοῦ προγυμνασμάτων.

μύθ.

Ὁ Μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγένηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινὸς ἐκ παραινέσεως. ἔστι δὲ μῦθος, λόγος ψευδὴς, εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ Συβαριτικὸς, καὶ Κίλιξ, καὶ Κύπριος, πρὸς τοὺς εὑρόντας μεταθεὶς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μᾶλλον Αἰσώπειος λέγεσθαι, τῷ τὸν Αἴσωπον ἄριστα πάντων συγγράψαι τοὺς μύθους, τοῦ δὲ μύθου τὸ μέν ἐστι λογικὸν, τὸ δὲ ἠθικὸν, τὸ δὲ μικτόν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ τι ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασται. ἠθικὸν δὲ, τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον. μικτὸν δὲ, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγου καὶ λογικοῦ. τὴν δὲ παραίνεσιν, δι' ἣν ὁ μῦθος πέπλασται, προτάττων μὲν ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελευταῖον ἐπιθείς.

EX APHTHONII *sophistæ præexercitamentis.*

FABVLA PROfecta quidem est à Poetis, sed & rhetoribus cõmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus, imagine quadam repræsentans veritatem. Vocatur autem & Sybaritica, & Cilix, & Cyptia, accepto ab inuentoribus nomine. Verùm quoniam Æsopus egregiè præter cæteros cõscripsit fabulas, euicit vt potiùs Æsopia diceretur. ea verò est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri confingitur. Moralis, quæ eorum imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. Mista verò quę rationale irrationaleque cõplectitur. Admonitionẽ autem, cuius causa fabulã constitueris, si pręponas, Antefabulationẽ: si postponas verò, Affabulationem dices.

EX PHILOSTRATI IMAGINIBUS FABULA.

strati imaginibus fabula.

Fabulæ se ad Aesopum, sua in eum beneuolentia conferunt, quòd satagat sui: fabula quippe & Homero & Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycambem curæ fuit. sed ab Aesopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis non temerè impertito. nam & cupiditatem imminuit, & libidinẽ insectatur & fraudem. Atq; hæc ei leo quispiam agit, & vulpes, & per Iouem equus, nec testudo muta: ex quibus pueri discunt, quæ in vita gerantur. Habitæ igitur in pretio fabulæ, per Aesopum accedunt ad sapientis ianuam vittis eum deuincturæ, coronaque oleagina coronaturę. hic, vt puto, fabulam aliquam texit. risus enim faciei, & oculi in terram defixi id præ se ferunt. pictorem, fabu-

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙ

λοστράτου εἰκόνων μῦθοι.

ΦΟιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ
τὸν Αἴσωπον ἀγαπῶν-
τες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν, ἐπι-
μελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ
καὶ Ομήρῳ μύθου καὶ Η
σιόδῳ, ἔτι δὲ καὶ Αρχιλόχ
πρὸς Λυκάμβην, ἀλλ' Αἰ
σώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώ
πων ἐκμεμύθωται, καὶ λό
γου τοῖς θηρίοις μεταδέδω
κε λόγου ἕνεκα. πλεονεξία
τε γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβρι
ἐλαύνει καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦ
τα λέων τις αὐτῷ ὑποκρί
νεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος
Δία, καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφω
νος, ὑφ' ὧν τὰ παιδία μα
θηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίου πρα
γμάτων. εὐδοκιμοῦντες
οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον φοι
τῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σο
φοῦ, ταινίαις αὐτὸν ἀναδή
σοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐ
τὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ὁ δὲ, οἶ
μαι τινὰ ὑφαίνει μῦθον. τ
γὰρ μειδίαμα τοῦ προσώπ
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τῆς γῆ
ἑστῶτες τοῦτο δηλοῦσιν. οἶδε

ὁ ζω-

ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα, θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις, περιΐστησι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκηνῆς συμπλάσασα. Κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.

fabularum curas remissiore animo indigere, non latuit. Philosophatur autem pictura & fabularum corpora. Bruta enim cum hominibus cōferens, cœtum circa Aesopum statuit, ex illius scena confictum. Chori dux vulpes depicta est. vtitur enim Aesopus ministra argumentorum plurium, ceu Dauo comœdia.

AESOPI FABVlatoris Vita, à Maximo Planude conscripta.

RERVM humanarum naturam persequuti sunt & alii, & posteris tradiderunt: Aesopus verò videtur non absq; diuino afflatu, quum moralem disciplinam attigit, magno interuallo multos eorum superasse. Etenim neq; definiendo, neq; ratiocinando, neq; ex historia, quam ante ipsius aetatem tulit tempus, admonendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audientiũ venatur animos, vt pudeat ratione praeditos facere, aut sentire, quae neque aues, neque vulpes, & rursus non vacare illis quibus pleraque bruta pro tempore prudenter vacasse finguntur: ex quibus aliqua pericula ipsis imminentia effugerunt, aliqua maximam vtilitatem in opportunitatibus consequuta sunt. Hic igitur qui vitam suam philosophicae reip. imaginem proposuerat,

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟ
τοῦ μυθοποιοῦ, Μαξίμῳ τ
Πλανούδῃ συγγραφείς.

Πραγμάτων φύσιν τῶν ἀ
ἀνθρώποις ἠκρίβωσα
μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μεθ' αὐ
τοὺς παρέδωκαν φέροντες. Αἴ
σωπος δὲ δοκεῖ μὴ πόρρ
θειοτέρας ἐπιπνοίας τῆς ἠθι
κῆς διδασκαλίας ἀψάμενος
πολλῷ τῷ μέτρῳ τοὺς πολλοὺ
αὐτῶν παρελάσαι. καὶ γὰρ οὔτ
ἀποφαινόμενος, οὔτε συλλογι
ζόμενος, οὔτε μὴν ἐξ ἱστορί
ας, ἣν ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτὸ
ἡλικίας ἤνεγκε χρόνος, τὴν
νουθεσίαν διατιθέμενος, ἀλλ
μύθοις τὰ πάντα παιδοτρι
βῶν, οὕτω τὰς τῶν ἀκροωμένων
ἀγρεύει ψυχάς, ὡς αἰσχύνε
σθαι τοὺς λογικοὺς ποιεῖν ἢ φρο
νεῖν, ἃ μήτ' ὄρνιθες, μήτ' ἀλώ
πεκες. καὶ αὖ πάλιν μὴ σχο
ἔχειν ἐκείνοις οἷς πολλὰ τῶν ἀ
λόγων ἐν καιρῷ νουνεχῶς σχο
σχηκέναι μυθεύεται. ἐξ ὧ
ἃ μὲν κινδύνους ἐπηρτημένο
αὐτοῖς διέδρα, ἃ καὶ με
γίστης ἐν τοῖς καιροῖς τ
ὠφελείας ἔτυχεν. οὗτος τοί
νυν ὁ τὸν καθ' αὐτὸν βίο
φιλοσόφου πολιτείας εἰκό
να

ναι ἀνθήμερος, καὶ ἔργοις μᾶλλον ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὲν γένος ἐξ Ἀμορίου τῆς Φρυγίας κατά γε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν. τὴν δὲ τύχην γέγονε δοῦλος, ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι· ὡς τὰ πολλὰ γὰρ ταῦτά φησιν, ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν, ἥτε φύσις καὶ ὁ νόμος. Αἰσώπου γὰρ τὴν ψυχὴν ἡ μὲν φύσις ἐλευθέραν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο. ἴσχυσε μὲν τοι οὐδ' οὕτω τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι, ἀλλὰ καίτοι πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς οἰκείας ἐκείνην ἕδρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μετακινῆσαι. ἐτύγχανε δ' ἂν οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέστατος τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων· ὀξυκέφαλος γὰρ ἦν, σιμὸς τὴν ῥῖνα, σιμὸς τὸν τράχηλον, πρόχειλος, μέλας· ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε, (ταὐτὸν γὰρ Αἴσωπος τῷ Αἰθίοπι) προγάστωρ, βλαισὸς, καὶ κυφός. τάχα καὶ τὸν Ὁμηρικὸν Θερσίτην τῇ αἰσχρότητι τοῦ εἴδους ὑπερβαλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐ-

τῷ

erat, & operibus magis quàm verbis philosophatus, genus quidem traxit ex Amorio oppido Phrygiæ cognomento Magnę: sed fortuna fuit seruus. Quare & magnopere mihi videtur Platonis illud in Gorgia pulchrè simul & verè dictum: Plerunq; enim hæc, inquit, contraria inter se sunt, natura ac lex. Nam Æsopi animum natura liberum reddidit, sed hominum lex corpus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatē corrumpere. Sed quamuis ad res varias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autem non solùm seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominū, nam acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominentibus labris, niger vnde & nomen adeptus est (idē enim Æsopus quod Æthiops) ventrosus, valgus, & incuruus: fortè & Homericū Thersiten turpitudine formæ superans. Hoc verò omni-

um

um in eo pessimum erat, tardiloquentia & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur seruitutem Æsopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset in seruitutem redigentium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo verò solertissimo natura extitit, & ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticum opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille verò digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto verò aliquando & hero ad agros, vt opera specularetur, agricola quidam ficus egregias decerptas dono tulit. Ille verò fructus delectatus pulchritudine Agathopodi ministro (hoc enim erat nomen puero) seruare iussit, vt sibi post balneum apponeret. Quum verò ita euenisset, atq; Æsopo ob quandam necessitatē ingresso in domum, occasione capta Agathopus con-

τῷ χείριστον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄσημόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον· ἃ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν Αἰσώπῳ προξενῆσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἂν ἦν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τοῦ σώματος ἐξεγένετο τὰς τῶν δουλούντων ἄρκυς διαφυγεῖν, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρὶ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀγχινούστατος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπιβολώτατος. ὁ κεκτημένος τοίνυν αὐτὸν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστειλεν. ὁ δ' ἀπελθὼν, προθύμως τοῦ ἔργου εἴχετο. ἀφικομένου δέ ποτε καὶ τοῦ δεσπότου πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ᾧ τῶν ἔργων ἐπισκοπὴν θέσθαι, γεωργός τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν δρεψάμενος δῶρον ἤνεγκεν. ὁ δ' ἐπὶ τῷ τῆς ὀπώρας ἡσθεὶς ὡραίῳ, Ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδὶ) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λουτρὸν παραθεῖναι. συμβὰν δ' οὕτω, καὶ τοῦ Αἰσώπου κατά δή τινα χρείαν εἰσελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ Ἀγαθόπους λαβόμενος, βουλὴν τοι-

ἐπειδὴ δὲ τῷ συνδούλῳ τινὶ προτείνει, ἐμφορηθῶμεν, εἰ δοκεῖ, τῶν σύκων ὦ οὗτος· κἂν ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ Αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος, καὶ τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόντος· καὶ ἐπ' ἀληθεῖ θεμελίῳ, τῇ πρὸς τὸ οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐποικοδομήσομεν. καὶ τὸ μηδὲν ἔσται ὅ γε εἷς πρὸς τοὺς δύο, καὶ ταῦτα μηδ' αὐτὸν ἐλέγχων διᾶραί ποτε τὴν γλῶτταν δύναμιν ἔχων. δόξαντος δὴ τούτου, πρὸς τοὔργον ἐχώρησαν, καὶ τῶν σύκων ἐσθίοντες, ἔλεγον ἐφ' ἑκάστῳ σὺν γέλωτι. φεῦ σοι δύστηνε Αἴσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας ὡς Αἴσωπος αὐτὰ καταδήδοκε, τόντε Αἴσωπον σὺν ὀργῇ κελεύει κληθῆναι, καὶ κληθέντι φησὶ, λέγε μοι, ὦ κατάρατε, οὕτω μου καταφρονήσας, ὡς εἰς τὸ ταμεῖον εἰσελθεῖν καὶ τὰ ἑτοιμασθέντα μοι σῦκα θοινήσασθαι; ὁ δὲ ἀκούων μὲν καὶ συνιεὶς ἦν, λαλεῖν δ' εἶχεν οὐδ' ὁπωσοῦν διὰ τὸ βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ ἤδη τύπτε-

consilium huiusmodi conseruo cuidam offert: impleamur, si placet, ficubus heus tu: & si herus noster has requisierit, nos verò contra AEsopum testificabimur ambo, quòd in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super verò fundamento, videlicet in domum ingressione, multa mendacia inædificabimus: & nihil vnus ad duos fuerit, præsertim quum ne sine probationib. quidem diducere vnquam os queat. Decreto verò hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorantes, dicebant in singulis cum risu: Væ tibi infelix AEsope. Quum igitur herus rediisset à lauacro, & ficus petiisset, & audiuisset quòd AEsopus eas comederit, & Aesopum quum ira iubet vocari, & vocato ait: Dic mihi, ò execrande, ita me cõtempsisti vt in penu ingredereris, & paratas mihi ficus commederes? Ille audiebat quidem & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguę tarditatẽ. Quum iam ver-

berandus esset, & delatores vehementius instarẽt, procumbens ad heri pedes, vt sustineret se parum orabat: quum autem accurrisset & tepidã aquam attulisset, eam & bibit, & digitis in os demissis rursum humorem solum reiecit: nondum enim cibũ attigerat. rogabat igitur, vt idem & accusantes facerent, quò manifestũ fieret, quisnã ficus dissipasset, Herus autem ingeniũ hominis admiratus sic facere & alios iussit: illi autem deliberauerant bibere quidem aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarũ eos circumferre. Vix dum autem biberant, quum tepida illa aqua nausea potis inducta, effecit vt sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministrorum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro vapulare. Illi verò cognouerunt manifestè dictum illud: Qui in alterum dolos struit, sibi inscius malũ fabricat. Sequenti verò die hero in vr-

bem

τύπτεσθαι τῶν κατηγόρων σφοδροτέρως ἐπικειμένων, πεσὼν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότου πόδας, ἀναμεῖναι μικρὸν ἱκέτευε. δραμὼν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσενεγκὼν, τοῦτό τε πέπωκε. καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ στόμα καθεὶς, αὖθις τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέλαβεν· οὔπω γὰρ τροφῆς ἀψάμενος ἐτύγχεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ τοῦτο καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δῆλον γένηται τίς ὁ τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νόημα αὐτοῦ θαυμάσας, οὕτω ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δ' ἐβουλεύσαντο πιεῖν μὲν τοῦ ὕδατος, μὴ μέντοι καθεῖναι κατὰ τοῦ λαιμοῦ τοὺς δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνάθων αὐτοὺς περιφέρειν. οὐκ ἔφθασαν δὲ πιόντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι παραχρῆμα ἐπενεγκὸν, αὐτομάτην παρέσχε τὴν ὀπώραν ἀναδοθῆναι. τότε τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντος τοῦ τε κακουργήματος τῶν οἰκετῶν, καὶ τῆς συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαστίζεσθαι. οἱ δ' ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅστις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχι-

τεκ-

γεωργιῶν. τῇ δ' ἐπιούσῃ, τοῦ μὲν δεσπότου εἰς ἄστυ ἀναζεύξαντος, τοῦ δ' Αἰσώπου σκάπτοντος ᾗ προσετάχθη, ἱερεῖς τῆς Ἀρτέμιδος εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντες, καὶ τῷ Αἰσώπῳ περιτυχόντες, προὐτρέποντο πρὸς Διὸς ξενίου τὸν ἄνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδεῖξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιὰν δένδρου τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρότερον, καὶ λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡγησάμενος αὐτοῖς, εἰς ἣν ἐζήτουν ὁδὸν εἰσηνέσκεν. οἱ μὲν οὖν τοῦτο μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ διαφερόντως τοῦ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τάς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἦραν, καὶ εὐχῇ τὸν εὐεργέτην ἠμείψαντο· Αἴσωπος δ' ὑποστρέψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν ὑπό τε

bem reuecto, Æſopo verò fodiente, quemadmodum iuſſus fuerat, ſacerdotes Dianæ, ſiue alii quidam homines via errantes, & in Æſopum incidentes, exhortabantur per Iouem hoſpitalem, hominem, vt quæ in vrbem duceret viam oſtenderet. Ille quum ſub vmbram arboris viros adduxiſſet priùs, & frugalem appoſuiſſet cœnam, inde & dux factus ipſis, in quam quærebant viam induxit. Illi itaq;, tum ob hoſpitalitatẽ, tum ob ductũ, mirũ in modũ viro deuincti, & manus in cœlũ eleuarũt, & precibus benefactorẽ remunerati ſunt. Æſopus verò reuerſus, & in

somnum lapsus præ assiduo labore & æstu, visus est videre Fortunam astantem sibi & solutionem linguæ: & sermonis cursum, & eam quæ fabularum est sapientiam largientem. Statim igitur excitatus ait, Papæ, vt suauiter dormiui, sed & pulchrum somnium videre mihi visus sum: & ecce expeditè loquor, Bos, asinus, rastrum. Per deos intelligo, vnde mihi bonum accesserit hoc; quia enim pius fui in hospites, remunerationem meliorem consequutus sum. Ergo benefacere bona plenum est spe. Sic igitur Aesopus lætatus facto, rursum cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum vnum, quoniam parum errauerat in opere, virga verberante, Aesopus statim exclamauit, homo cuius gratia eum qui nullam iniuriam fecit sic verberas, & omnibus temerè plagas ingeris quotidie? omnino renunciabo hæc hero. Zenas autem hæc ab Aesopo audiens obstupuit

τοῦ συνεχοῦς πόνου καὶ καύματος, ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ἐπιστᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης, καὶ λόγου δρόμον, καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. εὐθὺς οὖν διυπνισθεὶς, φησὶ, βαβαὶ, πῶς ἡδέως κεκοίμημαι, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα. καὶ ἰδοὺ ἀκωλύτως λαλῶ, βοῦς, ὄνος, δίκελλα. νὴ τοὺς θεοὺς συνῆκα πόθεν μοι τἀγαθὸν προσεγένετο τοῦτο. εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαμβανομένου τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἄρ' οὖν τὸ εὖ ποιεῖν, ἀγαθῶν ἐστι πλῆρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν Αἴσωπος ὑπερησθεὶς τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τοῦ δ' ἐφεστηκότος τῷ ἀγρῷ (Ζηνᾶς ἦν αὐτῷ τοὔνομα) πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος, καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη τοῦ ἔργου, τῇ ῥάβδῳ πατάξαντος, Αἴσωπος παραχρῆμα ἀνέκραγεν, ἄνθρωπε, τοῦ χάριν τὸν μηδὲν ἠδικηκότα οὕτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκῇ πληγὰς ἐμφορεῖς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. Ζηνᾶς δὲ ταῦτα τοῦ Αἰσώπου ἀκούσας, ἐξεπλάγη τε οὐ μετρίως, καὶ πρὸς ἑαυ-

ἑαυτὸν εἶπον· Αἴσωπος λαλεῖν ἀρξάμενος, οὐδὲν ἐμὸν ὄφελος ἐστι: φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσω αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δεσπότου, πρὶν αὐτὸς τοῦτ' αὐτὸ δράσῃ, καί με ὁ δεσπότης τῆς ἐπιτροπῆς παραλύσῃ. ταῦτ' εἰπὼν εὐθὺ τῆς πόλεως πρὸς τὸν δεσπότην ἤλαυνε καὶ δὴ σὺν θορύβῳ προσελθὼν, χαῖρε, φησι, δέσποτα. ὁ δὲ, τί τε θορυβούμενος πάρει; φησί. καὶ ὁ Ζηνᾶς χρῆμά τι τερατῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συνέβη. καὶ ὁ δεσπότης, ἤ πού τι δένδρον παρὰ καιρὸν καρπὸν ἤνεγκεν; ἢ τῶν κτηνῶν τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ ὃς, οὐχ οὕτως, ἀλλ' Αἴσωπος ἄναυδος τὸ πρότερον ὢν, νυνὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, οὕτω σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γένοιτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δὲ, καὶ μάλα, φησίν; ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ περιύβρισεν, ἑκὼν παρίημι δέσποτα: εἰς δέ σε καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασφημεῖ. ἐπὶ τούτοις ὀργῇ ληφθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ Ζηνᾷ φησιν, ἰδοὺ σοι παραδέδοται Αἴσωπος. ἀπόδου, δώρησαι, ὃ βούλει ἐπ' αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ Ζηνᾶ ἐφ' αὐτῷ γενόμενον παραλαβόντος τὸν Αἴσωπον, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ δεσπο-

puit non mediocriter, & ſecum ait: quòd Aeſopus loqui cœperit, nulla mihi vtilitas erit: præueniens igitur ipſe accuſabo eum coram domino, antequã ipſe hoc idem faciat, & me herus procuratione priuet. His dictis vrbẽ verſus ad dominum vectus eſt. Cæterũ turbatus quũ acceſſiſſet, Salue, inquit, here Ille verò; Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas: Res quædã mõſtroſa in agro contigit & herus, Nunquid arbor preter tẽpus fructũ tulit? aut iumẽtũ aliquod præter naturã genuit? & ille: Non ita, ſed Aeſopus, q antea erat mutus, nũc loqui cœpit & herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc exiſtimãti mõſtrũ eſſe. & ille, Et ſanè, inquit: nam quę in me contumeliosè dixit, ſponte prætereo here: in te autem, & deos intolerabiliter conuiciatur. His ira percitus herus Zenæ ait, Ecce tibi tra[illegible]tus eſt Aeſopus: vende, dona, quod vis de eo fac. Quum Zenas autem in poteſtate ſua accepiſſet Aeſopum, & quòd in eum habe

haberet imperium ei renunciasset: ille, Quodcũque volueris, inquit, effice. Fortè verò quum vir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter faceret & Zenam rogaret: ille, iumentum non licet mihi, inquit vendere: sed mancipium masculum, quod si vis emere, adest. Quum verò mercator dixisset ostendi sibi seruulũ, & Zenas Æsopum accersisset, mercator videns ipsum, & cachinnatus: Vnde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla? vtrum truncus est arboris, an homo? hic nisi vocem haberet, fermè videretur vter inflatus. Quare mihi iter rupisti huiusce piaculi gratia? His dictis, abiit suam viam, Æsopus verò insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem conuersus, Abi, inquit, à me sordidissime canis. Et Æsopus. Dic mihi, cuius rei causa huc venisti? Et mercator: Sceleste vt aliquid boni emerem: tui, quòd inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Æsopus. Eme me, & si qua est fides, mul-

δεσποτείαν αὐτῷ ἀναγγείλαντος, ἐκεῖνος. ὅ, τι δήποτε βουλομένῳ σοί ἐστί, φησιν, ἔργασαι. κατὰ δὲ δή τινα τύχην ἀνδρός τινος κτήνη ζητοῦντος πρίασθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διιόντος ἐκεῖνον, καὶ τὸν Ζηνᾶν ἐρομένου, ἐκεῖνος, θρέμμα μὲν οὐκ ἔστι μοί, φησιν, ἀποδόσθαι, σωμάτιον δὲ ἄρρεν, ὅπερ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεστι. τοῦ δὲ ἐμπόρου φήσαντος ὑποδειχθῆναι αὐτῷ τὸ σωμάτιον, καὶ τοῦ Ζηνᾶ τὸν Αἴσωπον μεταπεμψαμένου, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοί, φησι πρὸς τὸν Ζηνᾶν, ἥδε ἡ χύτρα; πότερον στέλεχός ἐστι δένδρου, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος, εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἔδοξε μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας τούτου τοῦ καθάρματος ἕνεκεν; ταῦτ᾽ εἰπὼν, ἀπῄει τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δ᾽ Αἴσωπος μεταδιώξας αὐτὸν, μεῖνον, φησίν, ὁ δὲ μεταστραφεὶς ἄπιθι, φησιν, ἀπ᾽ ἐμοῦ ῥυπαρώτατε κύων. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰπέ μοι, τίνος ἕνεκεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κάθαρμα, ἵνα τι χρηστὸν πρίωμαι· σοῦ δὲ ἀχρήστου καὶ σαπροῦ ὄντος, οὐ χρῄζω. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὤνησαί με, καὶ εἰ ὅλως ἐστὶ πίστις, πολλά σε

μεγάλως ὠφελῆσαι οἷός τ' εἰμί. καὶ ὅς, τί δ' ἄν σου ὀναίμην, στυγνὸς ὄντος αὐτίχρημα; καὶ ὁ Αἴσωπος, οὐ πάρεισί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ κλαίοντα; τούτοις ἐπίστησόν με παιδαγωγόν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μορμοῦς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τούτῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ Ζηνᾷ, πόσου τὸ κεραμ τοῦτο πωλεῖς ἄγγος; ὁ δὲ, τριῶν, φησίν, ὀβολῶν. ὁ δὲ ἔμπορος αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς καταβάλλων, λέγει, οὐδὲν κατέβαλον, καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ὁδοιπορήσαντες τοίνυν, καὶ ἀφικόμενοι αὐτοῦ οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι ὑπὸ μητρὶ τελοῦντα, τὸν Αἴσωπον ἰδόντα, καὶ συγχυθέντα ἀνέκραξε. καὶ ὁ Αἴσωπος εὐθὺς τῷ ἐμπόρῳ φησίν, ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελθὼν φησιν, ἄσπασαι τοὺς συνδούλους σου. τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀσπαζόμενον ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί ποτε, ἄρα κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ, φασί, συμβέβηκεν, ὅτι σαπρόν τον αἰσχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βασκανίου τοῦτον τῆς οἰκίας ἐωνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ καὶ ὁ ἔμπορος εἰσελθὼν, τοὺς αὐτοὺς

οἰκε

multùm te iuuare potis sum. Et ille, Qua in re à te iuuari possem, quum sis odium penitus? Et Æsopus, Nonne adsunt tibi pueruli domi turbulenti & flentes? his præfice me pædagogum, & omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, Quanti malum hoc vendis vas? Ille verò, Tribus, inquit obolis. Mercator autē statim tres obolos soluit, dicens, nihil exposui, & nihil emi. Quum igitur iter fecissēt, ac peruenissent in suam domū, pueruli duo, qui adhuc sub matre erant, Æsopo viso perturbati exclamauerunt. Et Æsopus statim mercatori inquit, Habes meæ pollicitationis probationem. Ille verò ridēs, ingressus inquit, Saluta conseruos tuos. Introgressum autem ac salutantem videntes illi, Quodnam malum nostro hero, inquiunt, contigit, vt seruulum deformem adeò emerit, sed, vt videtur: pro fascino domus hunc emit. Non multo verò pòst & mercator ingressus, appa-

zari res ad iter seruis iussit, quòd postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim vasa distribuebant: at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, etsi nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille non oportere, dixit, omnibus laborantibus se solum inutilem esse. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumspexisset, & vasa congregasset diuersa saccos, & stramenta, & canistros, vnum canistrum panis plenum, quem duo

ὁδὸν εὐτρεπισθῆναι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε, μέλλειν γὰρ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς Ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο. ὁ δὲ Αἴσωπος ἐδεῖτο τοῦ κουφοτάτου τῶν φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτῳ, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας ὑπουργίας γεγυμνασμένῳ. τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἆραι βούληται, συγγνώμην παρεχομένον, ἐκεῖνος οὐ δεῖν ἔλεγε, πάντων κοπιόντων, αὐτὸν μόνον ἀσυντελῆ τυγχάνειν. τῶν δὲ ὅπερ ἂν ἆραι βούληται ἐπιτρεπόντων, δεῦρο κἀκεῖσε περιβλεψάμενος, καὶ σκεύη ἀθροίσας διάφορα, σάκκους καὶ στρώματα, καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπληρωμένον, ὃν δύο βαστάζειν ἔ-

...ον, αὐτῷ ἐπιτεθεῖναι κινεῖ, οἱ δὲ γελάσαντες, μηδὲν εἶναι μωρότερον τοῦ χυδαίου τούτου καθάρματος φάμενοι, ὃς μικρῷ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κουφότατον ἐδεῖτο αἴρειν τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ πάντων βαρύτατον εἵλετο, χρῆναι μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ πληρῶσαι, ὑπολαβόντες, τὸν γύργαθον, ἐπιτιθέασι τῷ Αἰσώπῳ. ὁ δὲ κατὰ τῶν ὤμων τὸ φορτίον ἀπηχθισμένος δεῦρο κἀκεῖσε διεκλονεῖτο. τὸν δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησίν· Αἴσωπος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὤν, ἤδη τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν ἐξέτισε, κτήνους γὰρ φόρτον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας οὔσης ἀρίστου κατέλυσαν, Αἴσωπος κελευσθεὶς ἀρτοδοτῆσαι, ἡμιδεᾶ τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κουφοτέρου τοῦ φορτίου γεγονότος, προθυμότερον ὥδευε. καὶ δὴ ἑσπέρας οὗ κατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ, κενὸν παντάπασιν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύργαθον πρῶτος ἁπάντων ἤει, ὡς καὶ τοῖς συνδούλοις προτρέχοντα τοῦτον ὁρῶσιν ἀμφίβολα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπρὸς ἐστὶν Αἴσωπος, ἢ ἐπι-

baiulare debebat, sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius vili hoc scelesto. inquientes, qui paulò antè leuissimum rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimũ elegerit, oportere tamen desiderium eius explere, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille verò humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur. Hunc videns mercator, admiratus est, & inquit. Aesopus quum ad laborandũ promptus sit, iã suum pretiũ persoluit: iumenti enim onus sustulit. Quum verò hora prandii diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuum canistrum multis comedentibus fecit: vnde etiam post prandiũ leuiore onere facto, alacriùs incedebat. Verùm vesperi quoque illic quò diuerterant pane distributo, postera die vacuo omnino humeris sublato canistro, primus omnium ibat, vt & conseruis præcurrentem hunc videntib. dubium esset, vtrum putridus esset Aesopus, an quis

quis alius. Et quũ cognouissent illum esse admirabantur, quòd denigratus homuncio solertiùs omnibus fecerit: quoniam qui facilè absumerẽtur panes sustulit, quum illi stramẽta, & reliquam supellectilem baiularent, quæ non est sortita naturam vt sic absumeretur. Mercator itaq; quum esset Ephesi, alia quidem mancipia cum lucro vendidit: remanserunt autem ei tria, Grammaticus, Cantor, & Æsopus. Quum verò quidam ex familiaribus ei suasisset in Samum vt nauigaret, tanquam ibi cum maiori lucro diuendituro seruulos, persuadet. & mercator quũ peruenisset in Samũ, grammaticum quidem & cantorem, vtrumq; noua veste indutũ statuit in foro: sed Æsopum, quoniam necunde poterat ornare, (totus enim erat mendosus) veste ex sacco ei circumposita medium inter vtrumque constituit, vt & videntes stuperent dicentes: Vnde hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Æsopus autem quamuis à

mul-

ἕτερος. καὶ καταμαθοῦσιν ἐκεῖνον εἶναι, θαυμάζειν, ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπιον νουνεχέστερα πάντων ἔπραξε, τοὺς ῥαδίως δαπανωμένους ἄρτους ἀράμενον, ἐκείνων τὰ στρώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορτισαμένων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὑτωσὶ δαπανᾶσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος, ἐπὶ τῇ Ἐφέσῳ γενόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο· ὑπελείφθη δ᾽ αὐτῷ τρία, Γραμματικὸς, Ψάλτης, καὶ ὁ Αἴσωπος. τῶν δέ τις αὐτοῦ συνήθων συμβουλεύσαντος, εἰς Σάμον ἀπᾶραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπωλήσοντι τὰ σωμάτια, πείθεται. καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τῆς Σάμου, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτῃ καιναῖς στολαῖς ἀμφιέσας, ἵστησιν ἄμφω ἐπὶ τοῦ πρατηρίου· τὸν δὲ Αἴσωπον, ἐπεὶ μηδαμόθεν εἶχε κοσμῆσαι, (ὅλως γὰρ ἦν ἁμάρτημα) ἐσθῆτα σάκκου τούτῳ περικαθάψας, μέσον ἀμφοῖν ἵστησιν, ὡς καὶ τοὺς ὁρῶντας ἐξίστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο τὸ βδέλυγμα, τὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; Αἴσωπος δὲ, καίπερ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενος, ἵστατο

μὲν

μὲν τοι πλημμελῶς πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζων, Ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἷς τῶν ἐνοικησάντων ἐν τηνικαῦτα τῇ Σάμῳ προελθὼν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, καὶ θεασάμενος τοὺς μὲν δύο παῖδας σὺν εὐπρεπείᾳ παρεσταμένους, μέσον δὲ τούτων τὸν

multis morderetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus verò philosophus habitans tūc Sam i, profectus in forum, & videns duos quidem pueros cum ornatu adstātes. medium verò horum

Αἴσωπον, ἠγάσατο τὴν τοῦ ἐμπόρου ἐπίνοιαν, ὅπως τὸν αἰσχρὸν ἐν τῷ μεταξὺ, τέταχεν ὡς τῇ παραθέσει τοῦ δυσειδοῦς, καλλίους ἑαυτῶν τοὺς νεανίας φανῆναι. ἐγγυτέρω δ' ἐπιστὰς, ἐπύθετο τοῦ ψάλτου, πόθεν ἂν εἴη. ὁ δὲ ἔφη Καππαδόκης. καὶ ὁ Ξάνθος, τί οὖν οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ, πάντα. ἐπὶ τούτοις Αἴσωπος ἐξεγέλασε. τῶν δὲ σχολαστικῶν οἱ τῷ Ξάνθῳ σὺν

Aesopum, admiratus est mercatoris commentum, quod turpem in medio collocauerat, vt appositione defoimis, pulchriores seipsis adolescentuli appareret. Propius autem adstans, percontatus est cantorem, cuias esset, & is, Cappadox, tum Xanthus, quid igitur scis facere? hic, Omnia. atque ad hæc Aesopus risit. Sed discipuli qui cum Xantho

vnà erant, vt viderunt ipsum risisse & ostendisse dentes, statim & aliquod monstrũ videre arbitrantibus: & vno, certè hernia est, dentes habens, dicente: alio verò, quid nam videns risit? alio, non risisse, sed riguisse? omnibus autem volentibus cognoscere cur risisset, vnus ipsorum accedens Æsope inquit: Cuius rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ouis. Illo vero confuso funditus eo sermone, repenteque secedente Xanthus inquit mercatori, Quanto pretio cantor? illo autem, mille obolorum, respondente, ad alterum iuit, immenso audito pretio: atque & hunc rogitante philosopho, cuias nam foret, & audito Lydum esse: rursusque rogante, quid ergo scis facere? & illo dicente, Omnia, iterum risit Æsopus. Ex scholasticis autem quodam dubitante quid nam hic ad omnes ridet. alius ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga Xanthus

συνῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ παραφήναντα τοὺς ὀδόντας, ἐξαίφνης καὶ τι τέρας ὁρᾶν δοξάντων, καὶ τοῦ μὲν, ἦ που κήλη ἐστὶν ὀδόντας ἔχουσα, λέγοντος, τοῦ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τοῦ δ' ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρρίγωσε. πάντων δὲ βουλομένων γνῶναι τίς ποτε ἦ ὁ γέλως, εἷς τις αὐτῶν προσελθὼν τῷ Αἰσώπῳ φησὶν, ὅτου χάριν ἐγέλασας; καὶ ὃς ἀποχώρει θαλάττιον πρόβατον. τοῦ δὲ ἀμηχανήσαντος τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λόγῳ, κἀκτοῦ εὐθέως ἀναχωρήσαντος, ὁ Ξάνθος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσου τιμήματος ὁ ψάλτης; τοῦ δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, πρὸς τὸν ἕτερον ἦλθεν, ὑπερβάλλον ἀκούσας τὸ τίμημα. καὶ μέντοι καὶ τοῦτον ἐρομένου τοῦ φιλοσόφου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκούσαντος ὅτι Λυδὸς καὶ ἐπανερομένου, τί οὖν οἶδας ποιεῖν; κἀκείνου φαμένου, πάντα, πάλιν ἐγέλασεν Αἴσωπος, τῶν σχολαστικῶν δέ τινος ἀπορουμένου τί δήποτε οὗτος πρὸς πάντας γελᾷ; ἕτερος πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βούλει καὶ σὺ θαλάττιος τράγος ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ Ξάνθος

καὶ

καὶ αὖθις ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσου τιμήματος ὁ γραμματικός; κἀκείνου, τρισχιλίων ὀβολῶν, ἀποκριναμένου, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τιμήματος, καὶ στραφεὶς ἀπῄει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐρομένων, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, ναί, φησιν, ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἑνὸς δὲ τούτων φαμένου, ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἐμποδὼν ἵσταται μὴ ὠνήσασθαι· τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ οὗτος λειτουργίαν εἰσοίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τούτου καταθησόμεθα. ὁ Ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη, ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι. ἄλλως τε, καὶ τὸ γύναιον οἷα καθάρειον ὂν οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὑπ' αἰσχροῦ σώματος ὑπηρετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ' ἔξεστιν ἡ γνώμη, τὸ μὴ πείθεσθαι γυναικί. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λάβωμεν πρότερον πεῖραν εἰ οἶδέ τι, μή πως καὶ τὸ τίμημα μάτην ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῷ Αἰσώπῳ, χαῖρε, φησί. καὶ

thus autem & rursus rogauit mercatorem, quanto pretio grammaticus? & illo, tribus millibus obolorum, respondente, ægrè philosophus tulit immensum pretium, & versus discedebat. Scholasticis autem petentibus an non placuerint ei seruuli: næ, inquit, sed decretum est non emere mancipium pretiosum. Vno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est ne ematur: idē enim & hic ministerium afferet, & nos pretium huius exponemus. Xanthus ait, Sed ridiculum esset, vos soluisse pretium, me autem seruum emisse, alioqui & vxorcula mea munditiæ studiosa, non ferret à deformi seruulo seruiri sibi. At scholasticis rursus dicentibus, Sed prope est sententia, ne pareatur fœminæ: Philosophus dixit, Faciamus priùs periculum an sciat aliquid, ne & pretiū incassum pereat. Adiens igitur Æsopum, Gaude, inquit. Et il-

le: num nam tristabar? Et Xanthus Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus vnà cum aliis inexpectato & prompto responso stupefactus, rogauit, cuias es? ille, niger, Et Xanthus: Non hoc, inquam, sed vnde natus sis? Et is, Ex vẽtre matris meæ. Et Xanthus, Nõ hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille, non renũciauit mihi mater mea vtrum in sublimi loco, an in humili. Et philosophus, Quid verò facere nosti? Et ille, nihil. Et Xanthus, quomodo? Et is, Quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerunt nihil. Atque hæc scholastici vehemẽter admirati, Per diuinam prouidentiam, dixerũnt, valde bene respondit. Nullus enim est homo, qui omnia norit: & propterea scilicet & ridebat. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Aesopus, Me hac in re consultore eges? vtrum tibi videtur melius, aut emere, aut non, fac. Nullus enim quicquam vi facit: hoc in tua positũ est voluntate. & si volueris,

καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμην; καὶ ὁ Ξάνθος, ἀσπάζομαί σε. κἀκεῖνος, κἀγώ σε. καὶ ὁ Ξάνθος ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ παραλόγῳ καὶ ἑτοίμῳ τῆς ἀποκρίσεως ἐκπλαγεὶς ἤρετο, ποταπός εἶ; ὁ δὲ, μέλας, φησί. καὶ ὁ Ξάνθος οὐ τοῦτο φημί, ἀλλὰ πόθεν γεγένησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρός μου. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ γεγένησαι, κἀκεῖνος, οὐκ ἀπήγγειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, πότερον ἐν ἀνώγεῳ ἢ καταγείῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ πράττειν ἐπίστασαι; κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ Ξάνθος, τίνα τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδὴ παρ' οὗτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγγείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμενοι, νὴ τὴν θείαν πρόνοιαν, ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς ἂν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἐγέλα, αὖθις οὖν ὁ Ξάνθος φησὶ, βούλει πρίωμαί σε; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἐμοῦ περὶ τούτου συμβούλου δέῃ; ὁπότερόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποίει, οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν πρὸς βίαν ποιεῖ. τοῦτο παρὰ τῇ σῇ κεῖται γνώμῃ, κἂν μὲν βούλῃ, βαλαν-

ris, τίου

ου θύραν ἀνοίξας; ἀργύριον ἀρίθμει. εἰ δὲ μὴ, μὴ σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, νὴ τοὺς θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τοῦ δὲ Ξάνθου φήσαντος, ἐὰν πρίωμαί σε δραπετεῦσαι βουλήσῃ; γελάσας ὁ Αἴσωπος, ἔφη, τοῦτο εἰ βουλήσομαι πρᾶξαι, οὐ πάντως χρήσομαί σοι συμβούλῳ, ὡς δὴ καὶ σὺ μικρῷ πρόσθεν ἐμοί. καὶ ὁ Ξάνθος, καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. κἀκεῖνος, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. εἶτα τῷ ἐμπόρῳ προσελθὼν ὁ Ξάνθος, φησὶ, πόσου τοῦτον πωλεῖς; ὁ δὲ, κερτομῆσαί με πάρει τὴν ἐμπορείαν ὅτι τοὺς ἀξίους σου παῖδας ἀφεὶς, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἵλου. θάτερον τῶν λοιπῶν ὤνησαι, τοῦτον δὲ προσθήκην λάβε. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἔμπορος, ἑξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παραχρῆμα συνεισενέγκοντες κατέθεντο, ὁ δὲ Ξάνθος ἐκτήσατο. οἱ τελῶναι τὴν πρᾶσιν μεμαθηκότες, παρῆσαν ἀναζητοῦντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπολήσας, τίς δὲ ὁ πριάμενος. αἰσχυνομένων δ' ἀμφοτέρων ἑαυτοὺς ἀνειπεῖν, διὰ

τὸ

ris, crumenæ ianuam aperiens, argentum numera: sin verò minimè, ne cauillare. Ruisus igitur scholastici inter se dixerunt. Per deos superauit præceptorem. Xanthus verò quum dixisset, si emero te, fugere voles? ridens Aesopus ait: Hoc si voluero facere, nullo modo vtar te cōsultore, vt & tu paulò antè me. & Xanthus, Bene dicis sed deformis es: & ille, Mentem inspicere oportet, ô philosophe, & nō faciem. Tūc mercatorem adiens Xanthus, inquit, Quanti hunc vendis? & ille, Vt vituperes, ades, meas merces, quoniam te dignis pueris dimissis, deformem hunc eligisti, alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe. Et Xanthus, non certè, sed hunc, & mercator, Sexaginta obolis eme, & scholastici confestim collatos exposuerunt, Xanthus autem possedit Itaque publicani venditione cognita aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At quum puderet vtrunque se pronunciare,

propter vtilitatem pretii, Æſopus ſtans in medio, exclamauit: Qui venditus eſt, ego ſum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: ſi verò ipſi tacuerint, ego igitur liber ſum. Publicani verò diffuſi riſu, donato Xantho vectigali, abierunt. Æſopus igitur ſequebatur in domum euntem Xanthum. Quum meridianus autem æſtus eſſet, Xanthus inter deambulandum pallium attollens, mingebat, quod videns Æſopus, veſtibus illius prenſis retro ad ſeipſum traxit, atque inquit, Quam celerrimè me vende, alioquin fugiam. Et Xanthus, Quamobrem? Quoniam inquit, non poſſem tali ſeruire hero. Si enim tu, qui herus es, & neminem times, tamen relaxationem non præbes naturæ, ſed eundo mingis: ſi obtigerit ſeruum me ad aliquod mitti miniſterium, & inter eundem tale quid exigat natura, neceſſe omnino fuerit volando aluum leuare. Et Xanthus: Hoc te turbat? tria

τὸ πινιχρὸν τοῦ τιμήματος,
ὁ Αἴσωπος στὰς εἰς τὸ μέ-
σον, ἀνέκραξεν· ὁ μὲν πραθ-
θεὶς ἐγώ. ὁ πριάμενος δ'
οὗτοσί. καὶ ὁ πωλήσας ἐκει-
νοσί. εἰ δ' αὐτοὶ σιωπῶσι, ἐ-
γὼ ἄρα, ἐλεύθερός εἰμι. ο
δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχα
ρίσαντό τε τῷ Ξάνθῳ τὸ τέ-
λος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲ
οὖν Αἴσωπος ἠκολούθε
πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τ
Ξάνθῳ μεσημβρινοῦ δὲ καύ
ματος ὄντος, ὁ Ξάνθος ε
τῷ περιπατεῖν τὸν χιτῶνα ἀ
νασυρόμενος, οὔρει. ὅπερ ἰ
δὼν Αἴσωπος, καὶ τῶν ἱμα
τίων ἐκείνου δραξάμενος, ὀ
πίσθεν πρὸς ἑαυτὸν εἵλκησε
καί φησι, τὴν ταχίστην μ
πώλησον, ἐπεὶ δραπετεύσω
καὶ ὁ Ξάνθος, αὐθ' ὅτου
ὅτι, φησὶν, οὐκ ἂν δυναίμην
τοιούτῳ ὑπηρετεῖσθαι δεσπό
τῃ. εἰ γὰρ σὺ δεσπότης ὢ
καὶ μηδένα φοβούμενος, ἀ
μοῖς ἄνεσιν οὐ παρέχεις τ
φύσει, ἀλλὰ βαδίζων ο
ρεῖς εἰ τύχοι τὸν δοῦλον ἐμ
πρός τινα σταλῆναι διακο
νίαν, καὶ τῷ μεταξὺ τῆς πο
ρείας τοιόνδε τι ἀπαιτήσ
τὴν φύσιν, ἀνάγκη πᾶσ
πετόμενόν με ἀποπατεῖ
καὶ ὁ Ξάνθος, τοῦτό
θορυβεῖ; τρία κακὰ βουλ
μενα

ἄνθρωπος. Διὰ δὲ ταῦτα βαδίζων οὐρῶ. καὶ ὅς, ποῖα; κἀκεῖνος, ἑστῶτί μοι τὴν μὲν κεφαλὴν κατέκαυσεν ἂν ὁ ἥλιος, τοὺς δὲ πόδας τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ὂν ἐκπεπυρωμένον, ἡ δὲ τοῦ οὔρου δριμύτης τὴν ὄσφρησιν ἂν ἐλυμήνατο. καὶ ὁ Αἴσωπος, βάδιζε, πέπεικάς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ Ξάνθος παραγγείλας τῷ Αἰσώπῳ μένειν πρὸ τοῦ πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάρειον ὂν αὐτῷ τὸ γύναιον ᾔδει καὶ οὐκ ἐχρῆν ἐξαπίνης τοιοῦτον αἶσχος αὐτῇ φανῆναι, πρίν τινα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀστεΐσηται αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει. κυρία, οὐκέτι μετ' ἐντεῦθεν, ὀνειδιεῖς τῆς θεραπείας. ἧς πρὸς τῶν θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἤδη γὰρ κἀγὼ παῖδά σοι ἐπριάμην, ἐν ᾧ καὶ ὄψει κάλλος, οἷον οὔπω τεθέασαι, ὃς καὶ ἤδη πρὸ τοῦ πυλῶνος ἕστηκε. κἀκεῖνος μὲν ταῦτα. αἱ δέ γε θεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα. πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀγεννῶς ἠμφισβήτουν περὶ τοῦ τίνι τούτων νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσται. τῆς δὲ τοῦ Ξάνθου γυναικὸς εἴσω κληθῆναι τὸν νεώνητον κελευσάσης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα

καὶ

tria mala volens euitare, eundo mingo. Et ille, quę? & hic, stanti mihi caput perussisset sol, pedes verò terræ solum torridum, lotii autem acrimonia olfactum offendisset. Et Æsopus, vade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt Xanthus iubens Æsopo manere ante vestibulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi vrbana diceret: ipsi autem ingressus dicit, Domina, nō etiā posthac obiicies ministerium, quod mihi tuæ pedissequæ præstent, Iam n. & ego puerū tibi emi, in quo & videbis pulchritudinem qualem nunquā vidisti, qui & iam ante vestibulū stat. Et illæ quidē hæc. Pedissequæ autē vera existimātes quæ dicta fuerant, inter se nō mediocriter cōtendebant, cuinam ipsarum spōsus nuper emptus futurus sit. Xanthi verò vxore intrò vocari nouitiū iubente mancipiū, vna ex aliis magis accelerans,

 rans,

rans, & vt arrhabonẽ vocationem arripiens, nouitium ſeruum egreſſa acceſſebat, & illo dicente, Ecce ego adſum, ſtupefacta: tu, inquit, es? Et hic, næ. Et illa, ſine inuidia, ne ingrediaris intrò, alioquin omnes fugiant. Et tamen & alia egreſſa, ac vt vidit ipſum, Cædatur tua dicente facies, & huc ingredere, ſed ne appropinques: ingreſſus ſtetit coram domina. quæ quum eum vidiſſet, oculos auertit ad

καὶ ὡς ἀῤῥαβῶνα τὴν κλῆσιν ἁρπάσασα, τὸν νεώνητον ἐκδραμοῦσα ἐκάλει. κἀκείνου φαμένου. ἰδοὺ ἐγὼ πάρειμι, ἐκπλαγεῖσα: σύ. φησίν. εἶ; καὶ ὅς, ναί. κἀκείνη, ἀβάσκαντα, μὴ εἰσέλθῃς εἴσω, καὶ πάντες φύγωσι, καὶ μέν τοι καὶ ἄλλης ἐξελθούσης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθείη σου φαμένης τὸ πρόσωπον, καὶ δεῦρο. εἴσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔστη ἀντικρὺ τῆς δεσποίνης. ἡ δὲ τοῦτον θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρε-

virum inquiens, vnde mihi hoc monſtrum attuliſti? abiice ipſum à facie mea. Et ille, Satis tibi domina, ne meum ſubmorde nouitium ſeruum. Hæc

autem,

ψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαμένη, πόθεν μοι τοῦτο τὸ τέρας ἐνήνεγκας? ἔκβαλε αὐτὸν ἐκ προσώπου μου. κἀκεῖνος, ἅλις σοι κυρία, μὴ ὑποσκώπτε μου τὸν νεώνητον. ἡ δὲ δῆ-

λος

λος, ὦ Ξάνθε, μισήσας με,
ἑτέραν ἀγαγέσθαι βουλόμενος.
καὶ ἴσως αἰδούμενος φράσαι
μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρή-
σω, τὸν κυνοκέφαλόν μοι τοῦ-
τον κεκόμικας, ὡς ἂν τὴν αὐ-
τοῦ δυσαναχετοῦσα λατρεί-
αν, φύγω. δὸς οὖν μοι τὴν
προῖκά μου, καὶ πορεύσομαι.
πρὸς ταῦτα δὲ Ξάνθου μεμ-
ψαμένου τὸν Αἴσωπον, ὡς κατὰ
μὲν τὴν ὁδὸν ἀστεῖά τινα φθεγξα-
μένου περὶ τὸ ἐν τῷ βαδίζειν
οὐρήσας, νυνὶ δὲ πρὸς τὴν
γυναῖκα μηδὲν λέγοντος,
Αἴσωπος ἔφη. βάλε αὐτὴν
εἰς τὸ βάραθρον. καὶ ὁ Ξάνθος,
παῦε κάθαρμα, ἢ οὐκ οἶδας
ὅτι ταύτην ὡς ἐμαυτὸν στέρ-
γω; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἐρᾷς δὲ
γυναικός; κἀκεῖνος πάνυ μὲν
οὖν δραπέτα. καὶ πρὸς τοῦτο
Αἴσωπος κροτήσας εἰς τὸ μέ-
σον τὸν πόδα μεγάλως ἀνέκρα-
ξε, Ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναι-
κοκρατεῖται· καὶ στραφεὶς πρὸς
τὴν αὐτοῦ δέσποιναν ἔφη,
σύ, ὦ δέσποινα, ἐβούλου
τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαί σοι
δοῦλον νέον, εὐσωματοῦν-
τα, σφριγῶντα, ὃν ἔδει
γυμνήν σε κἂν τῷ βα-
λανείῳ θεάσασθαι, καί σοι προσ-
παίζειν τὰ εἰς αἰσχύνην
τοῦ φιλοσόφου; Εὐριπίδη,
χρυσοῦν ἐγὼ σου φημὶ τὸ στό-
μα

autem, Videris, Xanthe,
osus me, aliam inducere
velle, & fortè dum pudet
dicere mihi, vt tua domo
abscedam canicipitem
mihi hunc apporta-
sti, vt eius ægré latu-
ra ministeriũ fugiam: da
igitur mihi dotem meam,
atq; ibo. Ad hæc Xantho
increpante Æsopum, tan-
quam in itinere vrbana
quædam loquutũ de mi-
ctu intermundũ, nunc ve-
rò mulieri nihil dicentẽ,
Æsopus ait, Proiice ipsam
in barathrũ. Et Xanthus,
Tace scelus, an nescis me
hanc vt me ipsum amare?
Et Æsopus, Amas mulier-
culam? Et ille, Admodum
quidem, fugitiue. Et ad
hoc Æsopus pulsato in
medio pede valde excla-
mauit: Xanthus philoso-
phus vxorius est, & versus
ad suam dominã, ait, Tu,
ô domina, velles philoso-
phum emisse tibi seruum
iuuenem, bono habitu,
vigentem, qui te nudam in
balneo spectaret, & tecum
luderet in dedecus philo-
sophi; O Euripides, aureũ
ego tuum inquam os talia

dicens: Multi impetus fluctuum marinorum: multi fluminum, & ignis calidi flatus: dura res paupertas, dura & alia infinita: tamē nihil æquè durum vt mulier mala. Tu verò, ô domina, philosophi vxor quū sis, à pulchris adolescentulis seruiri tibi noli, ne quo pacto contumeliā viro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, quum nihil contradicere posset, Vnde vir, ait, pulchritudinē hanc venatus es? sed & loquax putridus hic videtur, & facetus: reconciliabor igitur ei. Tum Xanthus. Æsope, recōciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironicè loquens, Magna res, inquit placare mulierē: & Xanthus, Tace posthac: emi enim te ad seruiendū, non ad contradicendū. Postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad hortum quēdam iuit empturus olera. Quū verò olitor fasciculum olerum messuisset, accepit Aesopus. Xantho autem soluturo iam hortulano pecuniam, hortulanus, Dimitte domine, inquit: vnum problema à te

μενος τοιαῦτα λέγων, Πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλασσίων. Πολλαὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί. Δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία. Πλὴν οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακή. Σὺ δ' ὦ δέσποινα φιλοσόφου γυνὴ οὖσα, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων ὑπηρετεῖσθαι μὴ θέλε, μή πως ὕβριν τῷ ἀνδρί σου περιρρίψῃς. ἡ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθεν ἄνερ, φησὶ, τὸ κάλλος τοῦτο τεθήρακας; ἀλλὰ καὶ λάλος ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται, καὶ εὐτράπελος. διαλλαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ Ξάνθος, Αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ Αἴσωπος εἰρωνευσάμενος, μέγα τι χρῆμα, φησι, τὸ πραΰναι γυναῖκα. καὶ ὁ Ξάνθος, σιώπα τοὐντεῦθεν· ὠνησάμην γάρ σε εἰς δουλείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ Ξάνθος ἕπεσθαι τῷ Αἰσώπῳ κελεύσας, πρός τινα τῶν κηπων ἧκεν ὠνησόμενος λάχανα. τοῦ δὲ κηπωροῦ δέσμην λαχάνων θερίσαντος, ἀνείληφεν Αἴσωπος. τοῦ δὲ Ξάνθου μέλλοντος ἤδη κηπωρῷ καταβάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρὸς ἔα κύριε, φησιν, ἑνὸς προβλήματος.

βλήματος παρὰ σοῦ δέομαι. καὶ ὁ Ξάνθος τίνος; καὶ ὅς, τί δή ποτε, τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχάνων, καὶ περιεπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρδευόμενα, βραδεῖαν ὅμως ποιεῖται τὴν αὔξησιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις καί τοι μηδεμίας ἐπιμελείας ἀξιουμένοις τούτοις ὀξυτέρα ἡ βλάστησις; ὁ μὲν οὖν Ξάνθος. καί τοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὔσης μηδὲν ἕτερον συννοήσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ προνοίᾳ καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαι, φησίν. ὁ Αἴσωπος (παρῆν γὰρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότερον γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ Αἴσωπος, καταγελῶ φησὶν, ἀλλ' οὐ σοῦ, τοῦ δὲ διδάξαν-

à te desidero, & Xanthus, quidnam? tum ille, Quid ita, quæ à me plantantur olera, quamuis diligenter & fodiantur & irrigentur, tardum tamen suscipiunt incrementum: quibus verò spontanea è terra pullulatio, etsi nulla cura adhibetur, iis tamen celerior germinatio? Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret quum nihil aliud sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter cętera gubernari inquit. Aesopus verò (aderat enim) risit. Ad quem philosophus, Ridesne, an derides? Et Aesopus, Derideo, inquit, sed non te, verum qui te docuit, quæ

τός σε. enim

enim à diuina prouidentia fiunt, hęc à sapientibus viris solutionem sortiuntur. Oppone itaq; me, & ego soluam problema. Interim itaq; Xanthus conuersus inquit olitori, Minimè omnium decens est, ô amice, me, qui in tantis auditoriis disceptauerim, nunc in horto soluere sophismata, puero autem huic meo, qui consequutiones multorum callet, si proposueris, solutionem consequeris quæsiti. Et olitor, Hic turpis literas nouit? ô infelicitatem! sed narra, ô optime, si quæsisti declarationem nosti. Et Æsopus: Mulier, inquit, quum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore viro susceptis, si virũ quoque inuenerit filios ex priore vxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horũ mater est: quos inuenit penes virũ, horum est nouerca. Multã igitur in vtrisq; ostẽdit differentiã. Nãquos ex se gẽuit, amãter & accuratè nutrire perseuerat: alienos verò partus odit, & inuidia vtens, illorum cibum diminuens, suis addit

τὸς σε. ἃ δὲ ὑπὸ θείας προνοίας γίνεται, ταῦθ᾽ ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. πρόβαλλε τοίνυν ἐμὲ κἀγὼ λύσω τὸ πρόβλημα. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ξάνθος ἐπιστραφεὶς λέγει τῷ κηπουρῷ, ἥκιστα πάντων εὐπρεπές ἐστιν, ὦ τᾶν, ἐμὲ τὸν ἐν τοσούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν σοφίσματα. παῖς δέ μου οὗτοσὶ, πολλῶν πεῖραν ἔχων ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος τὴν λύσιν τεύξῃ τοῦ ζητουμένου. καὶ ὁ κηπουρὸς οὗτος ὁ αἰσχρὸς γράμματα οἶδεν; οἴμοι τῆς δυστυχίας. ἀλλὰ φράσον ὦ λῷστε, εἰ τοῦ ζητουμένου τὴν διασάφησιν ἔγνωκας. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἡ γυνή, φησιν, ἐπειδὰν πρὸς δεύτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, ἄλλου εὕροι καὶ τὸν ἄνδρα τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς τεκνοποιησάμενον, ἃ μὲν αὐτὴ τέκνα ἐπηγάγετο, τούτων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ᾽ εὗρεν ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μητρυιά. πολλὴν οὖν ἐν ἑκατέροις ἐνδείκνυται τὴν διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς φιλοστόργως καὶ ἐπιμελῶς τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ᾽ ἐξ ἀλλοτρίων ὠδίνων μισοῦσα, καὶ ζηλοτυπίᾳ χρωμένη, τὴν ἐκείνων τροφὴν περικόπτουσα, τοῖς ἑαυτῆς προστίθησι τέκνοις

νέκοις. τὰ μὲν γὰρ φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει δὲ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. τὸν αὐτὸν δὴ καὶ ἡ γῆ τρόπον τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητρυιά. οὗ χάριν καὶ μᾶλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλπει· τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευομένοις, οὐ τοσαύτην, ὡς νόθοις, τὴν τροφὴν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἡσθεὶς ὁ κηπουρὸς, πιστεύσαις ἄν μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, καὶ ἀδολεσχίας ἐκούφισας. ἄπιθι προῖκα φέρων τὰ λάχανα, καὶ ὁσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος τοῦ Ξάνθου, καί που ἐντυχόντος ἐκεῖ τῶν φίλων, καὶ πρὸς τὸν Αἴσωπον εἰρηκότος, εἴς τε τὴν οἰκίαν προδραμεῖν, καὶ φακῆν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἑψῆσαι, ἐκεῖνος ἀπελθὼν, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν ἕψει βαλών. ὁ δὲ δὴ Ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις λουσάμενος, ἐκάλει τούτους συνδειπνήσοντας, προειπὼν μέν τοι καὶ ὡς λιτῶς· ἐπὶ φακῇ γὰρ ἔσεσθαι τὸ δεῖπνον, καὶ ὡς μὴ δεῖν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμάτων τοὺς φίλους

dit filiis, illos enim natura quasi proprios amat, odio autem habet qui viri sunt, quasi alienos: eodem modo & terra, eorũ, quæ ipsa se gẽuit mater est. quę autem tu plantas, horum est nouerca: cuius rei gratia, quæ sua sunt vt legitima magis nutrit ac fouet: à te autem plãtatis, vt spuriis, non tantum alimenti tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit: quàm me graui sollicitudine ac meditatione leuaris: Abi, gratis ferens olera: & quoties tibi his opus est, tamquam in proprium hortum vadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xantho, & quibusdam ibi amicis inuentis, & ad Aesopum loquuto vt in domum curreret, & lentẽ in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum vnum lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo vnà cum amicis lotus, vocauit hos compransuros: præfatus tamẽ, & quòd tenuis esset futura cœna, vtpote ex lente, quodq; non oporteret varietate ferculo-

lorũ amicos iudicare, sed probare voluntatem. His verò obedientibus, & in domũ ingressis, Xanthus inquit, Da nobis a balneo bibere, Aesope. Ille verò ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus foetore repletus, Hẽ quid hoc, inquit, Aesope? Et ille: A balneo, vt iussisti. Xãtho autem praesentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, Non lauas? tum ille, Iussum est mihi ea facere quae iusseris: tu nunc non dixisti, Iniice aquam in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quaecumque deinceps. Ad haec igitur amicis Xanthus ait, Num enim seruum emi? nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaque ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit, Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentẽ accepisse, digitis conterens, ait, Be-

ne co-

φίλους κρίνειν, ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τούτων δὲ ὑπακουσάντων, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ Ξάνθος φησὶ, δὸς ἡμῖν ἀπὸ λουτροῦ πιεῖν, Αἴσωπε. τοῦ δὲ ἐκ τῆς ἀπορροίας τοῦ λουτροῦ λαβόντος καὶ ἐπιδεδωκότος, ὁ Ξάνθος τῆς δυσωδίας ἀναπλησθεὶς, φεῦ τί τοῦτο, φησὶν, Αἴσωπε; καὶ ὃς, ἀπὸ λουτροῦ, ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ Ξάνθου τῇ παρουσίᾳ τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόντος, καὶ λεκάνην αὐτῷ παρατεθῆναι κελεύσαντος, Αἴσωπος τὴν λεκάνην θεὶς ἵστατο. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐ νίπτεις; κἀκεῖνος, ἐντέταλταί μοι ταῦτα ποιεῖν ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψον τοὺς πόδας μου, καὶ θὲς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ Ξάνθος ἔφη· μὴ γὰρ δοῦλον ἐπριάμην; οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων τοίνυν αὐτῶν, καὶ τοῦ Ξάνθου τὸν Αἴσωπον ἐρωτήσαντος, εἰ ἕψηται ἡ φακῆ; δοίδυκι λαβὼν ἐκεῖνος τῶν τῆς φακῆς κόκκον ἀπέδωκεν. ὁ δὲ Ξάνθος λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς ἕνεκεν τοῦ πεῖραν λαβεῖν τῆς ἑψήσεως τὴν φακῆν δέξασθαι, τοῖς δακτύλοις διατρίψας, ἔφη, καλῶς

ἥψηται.

ἑψηθῇ, κόμισον. τοῦ δὲ μόνον τὸ ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς τρυβλίοις καὶ παρατεθέντος, ὁ Ξάνθος· ποῦ ἐστὶν ἡ φακή; φησί. καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτήν. καὶ ὁ Ξάνθος· ἕνα κόκκον ἕψησας; καὶ ὁ Αἴσωπος, μάλιστα· φακὴν γὰρ ἑνικῶς εἴπας, ἀλλ' οὐ φακᾶς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν Ξάνθος ἀπορήσας τοῖς ὅλοις, ἄνδρες ἑταῖροι, ἔφη, οὗτος εἰς μανίαν με περιτρέψει. εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Αἴσωπον, εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω, κακὲ δοῦλε, τοῖς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ὤνησαι πόδας χοιρείους τέτταρας, καὶ διὰ ταχέων ἑψήσας παράθες. τοῦ δὲ σπουδῇ τοῦτο ποιήσαντος, καὶ τῶν ποδῶν ἑψομένων, ὁ Ξάνθος εὐλόγως θέλων τύψαι τὸν Αἴσωπον, αὐτοῦ περί τι τῶν εἰς χρείαν ἀσχολουμένου, ἕνα τῶν ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος, ἔκρυψε, μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ Αἴσωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεψάμενος, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας ἑώρακε, συνῆκε ἐπιβουλήν αὐτῷ τινα γεγενῆσθαι· καὶ δὴ παραδραμὼν ἐπὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τοῦ σιτευομένου χοίρου τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ περιελὼν, καὶ τῶν τριχῶν ψιλώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε,

καὶ

ne cocta est, affer, Illo solum aquam vacuante in scutellas, & apponente, Xanthus, Vbi est lens, inquit. Et is, accepisti ipsam. Et Xanthus, Vnum granum coxisti? Tũ Aesopus, Maximè: lentẽ enim singulariter dixisti, non lentes, quòd pluratiuè dicitur. Xanthus ergo prorsus consilii inops, Viri socii, ait, hic ad insaniam me rediget. Deinde conuersus ad Aesopum ait, Sed ne videar, improbe serue, amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festinè hoc facto, ac dũ pedes coquerentur, Xanthus iure volens verberare Aesopũ, quum esset in re aliqua ad vsum occupatus, vnum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occuluit. Paulò post autem & Aesopus veniens, & ollam perscrutatus, vt tres solos pedes vidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulũ, & saginati porci vnũ ex quatuor cultro amputãs, & pilis nudans, in ollam iecit, ac cõ-

coxit

coxit cum cæteris. Xanthus verò veritus, ne Æsopus subreptũ pedem non inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Æsopo autem in patinã pedes euacuante, ac quinq; his apparentibus, Xãthus, Quid hoc, inquit, Æsope, quomodo quinq;? Et ille, Duo, porci quot habẽt pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Æsopus, Sunt ergo hic quinq;, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum molestè ferens, amicis inquit, Nõne paulò antè dixi, quòd celerrimè hic me ad insaniam rediget? Et Æsopus, Here, nostine, quòd ex additione & subductione in quãtitatem secundum rationalem summam colligitur, non esse errorem? Xãthus igitur nullã causam honestam inueniens verberandi Æsopum, quieuit. Postridie autẽ ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cœnã, cum aliis discipulis & Xanthũ inuitauit. Cœnantibus igitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Æ-

καὶ συνέψει τοῖς ἄλλοις. Ξάνθος δὲ δείσας, μήπως Αἴσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα τῶν ποδῶν οὐχ εὑρών, ἀποδράσῃ αὖθις εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνέβαλε. τοῦ δὲ Αἰσώπου τοὺς πόδας εἰς τὸ τρυβλίον κενώσαντος, καὶ πέντε τούτων ἀναφανέντων, ὁ Ξάνθος, τί τοῦτο, φησὶν, Αἴσωπε, πῶς πέντε; κἀκεῖνος, τὼ δύο χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; καὶ ὁ Ξάνθος, ὀκτώ. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰσὶν οὖν ἐνταυθοῖ πέντε καὶ ὁ σιτευόμενος χοῖρος νέμεται κάτω τρίπους. καὶ Ξάνθος πάνυ βαρέως ἔχων πρὸς τοὺς φίλους φησὶ, οὐχ μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ὡς τάχιστά με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ περιτρέψει; καὶ ὁ Αἴσωπος, δέσποτα οὐκ οἶσθ᾽ ὅτι τὸ ἐκ προσθέσεώς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατὰ λόγον ποσὸν συγκεφαλαιούμενον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα; ὁ μὲν οὖν Ξάνθος μηδεμίαν αἰτίαν εὐπρόσωπον εὑρηκὼς μαστιγῶσαι τὸν Αἴσωπον ἡσύχασε. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελὲς εὐπρεπίσας δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ τὸν Ξάνθον κέκληκεν. εὐωχουμένων τοίνυν ὁ Ξάνθος μερμερίδας ἐκ τῶν προκειμένων ἀνελόμενος

μενος ἐπιλέκτους. καὶ τῷ Αἰσώπῳ ὄπισθεν ἐφεστῶτι δοὺς, τῇ εὐνοούσῃ μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδος ἀπελθών. ὁ δ' ἀπιὼν καθ' ἑαυτὸν ἐνενόει, νῦν καιρὸς τίσασθαί μου τὴν δέσποιναν, ἀνθ' ὧν με ἡνίκα νεώνητος ἦλθον ἔσκωπτεν· ὄψεται τοίνυν εἰ τῷ δεσπότῃ μου εὐνοεῖ. ἀφικόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ προδόμῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας τὴν σπυρίδα τῶν μερίδων ἐπίπροσθεν αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησι, δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν οὐ σοὶ, ἀλλὰ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ τὴν κύνα, καλέσας, καὶ εἰπὼν, ἔλθε λύκαινα,

φάγε· σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνὰ μέρος τῇ κυνὶ πάντα παρέβαλε μετ

& Aesopo ponè ſtanti dedit: Beneuolæque meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille verò decedens ſecum cogitabat, Nunc occaſio eſt vlciſci meã dominam, propterea quòd me, quũ nouitius veni, cauillata eſt. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domũ, & ſedens in veſtibulo, & hera accita, ſportulam partium coram ipſa poſuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus miſit, non tibi, ſed beneuolæ: & cane vocata, atq; dicto, Veni Lycæna, comede: tibi enim herus hęc iuſſit dari, particulatim cani omnia proiecit. Ac poſt hoc ad herum, regreſſus

gressus, & rogatus, an beneuolæ dederit omnia, Omnia, inquit. & coram me omnia comedit. Illo verò iterum rogante, Et quidnam edens ait? Et is, Mihi quidem nihil quicquam dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamen Xanthi eam rem calamitosam esse arbitrata, tanquam secunda cani redarguta de erga virum beneuolentia, ac subdens, certè non amplius in posterum cohabitaturam cum eo, ingressa cubiculũ plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac vno ex ipsis ambigente, quãdo futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponè stans ait, Quum resurrexerint mortui repetentes quę possederint. Et scholastici ridendo dixerunt, Ingeniosus est nouitius hic. Alio verò rursus proponente, quamobrem ouis ad cædem tracta, nõ exclamat, sus autẽ quàm maximè vociferatur, Aesopus rursus ait, Quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiam velleris onus depo-

λει. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὴν δεσπότιν πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰ τῇ εὐνοούσῃ δέδωκε πάντα, πάντα, φησὶ, καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τοῦ δὲ ἐπανερομένου, τί ποτε ἄρα ἐσθίουσα ἔλεγεν; καὶ ἐκεῖνος· ἐμοὶ μὲν φησιν, οὐδ᾽ ὅτι οὖν εἴρηκε, καθ᾽ ἑαυτὴν δὲ σοι χάριτας ᾔδει. ἡ μέντοι γυνὴ τοῦ Ξάνθου συμφορὰν τὸ πρᾶγμα οἰησαμένη, ἅτε δὴ δευτέρα τοῦ κυνὸς ἐλεγχθεῖσα τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνοίᾳ, καὶ ἐπειποῦσα, ὡς μηκέτι τοῦ λοιποῦ συνοικήσειν αὐτῷ, εἴσω παρελθοῦσα τοῦ κοιτῶνος ἐθρήνει. τοῦ δὲ πότου προκόπτοντος, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους προτεινομένων, καὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντος, ἡνίκα ἂν γίνοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχὴ, Αἴσωπος ὄπισθεν ἑστώς, εἶπεν, ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστικοὶ γελάσαντες, ἔφασαν, νοήμων ἐστὶ ὁ νεώνητος οὗτος. ἑτέρου δὲ πάλιν προθέντος, ὅτου χάριν τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κράζει, Αἴσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τοῦ ἐρί-

depo-

ου βάρος ἀποτιθέμενον, ἐπι-
γῆ ἐστι), διὸ καὶ ὑποσκελι-
ζόμενον, καὶ τὸν σίδηρον ὁρῶν,
οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει. ἀλλ'
ἐκεῖνα τὰ συνήθη, καὶ μόνα
δηλοῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ χοῖρος,
ἅτε δὴ μήτ' ἀμελγόμενος,
μήτε κειρόμενος, μηδὲ συνει-
δὼς ἑαυτῷ πρός τι τῶν τοιού-
των ἑλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρ-
κῶν αὐτοῦ μόνον ἐστὶ χρεία,
εἰκότως βοᾷ. τούτων οὕτω ῥη-
θέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν
ἐπῄνεσαν αὐτὸν, τραπέντες
εἰς γέλωτα. παυσαμένου μὲν
τοι τοῦ πότου, καὶ τοῦ Ξάνθου
πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονοστή-
σαντος, καὶ τῇ γυναικὶ συνή-
θως ὁρμήσαντος προσλαλεῖν,
ἐκείνη τοῦτον ἀποστραφεῖσα
φησί, μή μου πλησίον γένῃ.
δός μοι τὴν προῖκά μου, καὶ
ἀπελεύσομαι· οὐδὲ γὰρ ἂν μεί-
ναιμι σὺν σοὶ τοῦντεῦθεν. σὺ
δ' ἀπελθὼν τὴν κύνα κο-
λάκευε, ᾗ πέπομφας τὰς με-
ρίδας. καὶ ὁ Ξάνθος ἐκπλα-
γεὶς, λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως
οὐκ ἤρτυσέ μοι τι κακὸν πά-
λιν Αἴσωπος. καὶ πρὸς τὴν
γυναῖκα φησί, κυρία, ἐμοῦ
πεπωκότος σὺ μεθύεις; τίνι
τὰς μερίδας πέπομφα; οὐχὶ
σοί; μὰ Δί', ἐμοὶ μὲν οὔ, φη-
σὶν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί. καὶ
Ξάνθος τῷ Αἰσώπῳ
κλη-

deponere, tacitè sequitur.
Ideo etiam pedibus arre-
pta, & ferrum videns, ni-
hil graue suspicatur, sed
illa familiaria & sola vi-
detur passura. Sed sus, vt
qui neque mulgetur, ne-
que tondetur, neque no-
uit ad horum aliquid tra-
hi, sed carnes suas tan-
tùm vsui esse, meritò vo-
ciferatur. His sic dictis
discipuli rursus laudaue-
runt ipsum, versi in risum.
Finito verò conuiuio, &
Xantho in domum re-
uerso, & vxorem pro mo-
re aggresso alloqui, illa i-
psum auersata, inquit:
Ne mihi propinquus
fias: da mihi dotem me-
am, & abibo: non enim
manserim tecum posthac;
Tu autē abiens cani adu-
lare, cui misisti partes. Et
Xanthus stupefactus, ait,
Non potest aliquo modo
non condiuisse mihi mali
aliquid rursus Æsopus, &
vxori inquit, Domina,
num me poto, tu ebria
es? cui partes misi, non-
ne tibi? Non per Iouem,
mihi quidem minimè,
inquit illa, sed cani. Et
Xanthus Æsopo acci-

 to

to inquit, Cui dedisti partes: Et ille, Beneuolæ tuę. Et vxori Xanthus, Nihil accepisti? & illa, Nihil. Et Æsopus, Cui enim iussisti, here, partes dari? Et ille, Beneuolæ meæ. Et Æsopus cane vocata, Hæc tibi inquit, bene vult: nam mulier, etsi bene velle dicatur, tamen minima quaque recula offensa contradicit, conuiciatur, abit. Canem verò verberato, expellito, haud tamen discesserit, sed oblita omnium, statim benignè blanditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere, here, Vxori has partes ferto, & non beneuolæ. Et Xanthus, Vides, domina, non meam esse culpam, sed eius qui tulit? Tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua eum verberem. Illa verò non credente, verùm clàm ad suos parentes regressa, Æsopus inquit: Num rectè dixi, ò here, canem tibi magis bene velle quàm meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & vxore irreconciliata manente, & Xantho affines quos-

κληθέντι φησὶ τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; κἀκεῖνος, τῇ εὐνοούσῃ σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ Ξάνθος, οὐδὲν ἔλαβες; κἀκείνη, οὐδέν. καὶ ὁ Αἴσωπος. τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνος, τῇ εὐνοούσῃ μοι. καὶ ὁ Αἴσωπος τὴν κύνα φωνήσας, αὕτη σοι. φησὶν, εὐνοεῖ· ἡ γὰρ γυνὴ κἂν εὐνοεῖν λέγηται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστῳ ἀλγήσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μέν τοι κύνα τύψον, ἀπέλασον, καὶ οὐκ ἀναχωρήσειεν ἄν, ἀλλ' ἐπιλαθομένη πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺν χάριτι τὸν δεσπότην. ἔδει σε οὖν εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ ὁ Ξάνθος, ὁρᾷς, κυρία, ὡς οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα, ἀλλὰ τοῦ κομίσαντος; ἀνάσχου τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι' ἣν αὐτὸν μαστιγώσω. τῆς δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησάσης, Αἴσωπος εἶπεν. οὐκ ὀρθῶς εἶπον, ὦ δέσποτα, ὡς ἡ κύων σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δέ τινων παρῳχηκυιῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ τοῦ Ξάνθου τῶν προσηκόντων

πέμπων τινὰς εἰς αὐτὴν ὡς αὖ
ὑποστρέψειεν οἴκαδε πέμ-
ψαντος, τῆς δὲ μὴ ὑπείκειν
θελούσης, καὶ τοῦ Ξάνθου δι᾽ αὐ-
τὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος
Αἴσωπος προσελθὼν αὐτῷ
φησι, μὴ ἀνιῶ, δέσποτα. ἐγὼ
γὰρ αὐτὴν αὔριον ἥκειν αὐ-
θαίρετον καὶ ἀπαράλλακτον
δράσω πρὸς σε. καὶ λαβὼν
κέρματα πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλ-
θεν, καὶ ὠνησάμενος χῆνας

quosdam ad ipsam, vt re-
uerteretur domum, mit-
tente, illa verò quum ce-
dere nollet, & inde Xan-
thus in mœrore esset, Æ-
sopus adiens ad eum in-
quit, Ne te afflictes, here:
ego enim cras venire spō-
te & citissimè faciam ad
te. Et accepta pecunia in
forum iuit, ac emptis an-
seribus & gallinis, & aliis

καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα τῶν
πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείων, βα-
δίζων τὰς οἰκίας περιενόστει. πα-
ρήει τοίνυν καὶ τὴν τῶν τῆς αὐτοῦ
δεσποίνης γεννητόρων οἰκίαν,
μήτε ταύτην εἰδέναι προσποι-
ούμενος ἐκείνων τυγχάνουσαν,
μήτε μένειν ἐν αὐτῇ τὴν δέ-
σποιναν μηνύουσαν. καὶ δή τινι τῶν
τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχὼν, ἠ-
ρώτα,

quibusdam ad conuiuium
idoneis, ambulans domos
circuibat. Transibat igi-
tur & ante domum paren-
tum heræ suæ, ignorare si-
mulans illorum esse, & in
ea heram manere. Et quū
in quendam ex domo illa
incidisset, rogabat, an ali-
quid ad nuptias vtile do-

mestici possent sibi vendere. Illico autem, Et cui opus est, rogitante, Xantho, inquit, philosopho: cras enim vxori copulandus est, Eo verò ascendente, & vxori hæc Xanthi, vt audiuit, renunciante illa cursim & properè ad Xanthum iuit statim, & contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc, Non me viuente, ô Xanthe, alteri vxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Æsopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post dies rursus aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Æsopo inquit, I, eme optimũ quodque & præstantissimum. Ille inter eundũ secum dicebat, Ego docebo herum non stulta mandare. Quum linguas igitur solùm suillas emisset, & apparasset discũbentibus, linguam assatam singulis cum salsamento apposuit: discipulis laudantibus vt philosophicum primũ ferculum propter linguæ ad loquutionem ministerium, rursus elixas Æsopus lin-

μάτια, εἴ τι τῶν τοῦ εἰς γάμους χρησίμων οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ, πωλῆσαι. τοῦ δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρείαν πυθομένου, Ξάνθος, φασὶν, ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλλει συνάπτεσθαι, τοῦ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τοῦ Ξάνθου, ὡς ἤκουσεν, ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν Ξάνθον ἦλθεν αὐτίκα, καὶ αὐτοῦ κατεβόα, λέγουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἐμοῦ ζώσης, ὦ Ξάνθε, ἑτέρᾳ γυναικὶ δυνηθείης συναρμοσθῆναι. καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐπὶ τῆς οἰκίας διὰ Αἰσώπου, ὡς καὶ δι' ἐκεῖνον ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ Ξάνθος χολαστικοὺς εἰς ἄριστον, τῷ Αἰσώπῳ φησὶν. ὀψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπιὼν, καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλώττας οὖν μόνας ὑείους πριάμενος καὶ ἑτοιμάσας ἀνακλιθεῖσι, γλῶτταν ὀπτὴν ἑκάστῳ σὺν ὀξυγάρῳ παρέθηκε. τῶν δὲ χολαστικῶν ἐπαινούντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον ἔδεσμα διὰ τὴν τῆς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν Αἴσωπος ἑφθὰς γλώττας

γλώττας παρέθηκε. καὶ αὖθις αὖ βρώματος αἰτηθέντος ἄλλου καὶ ἄλλου, ὁ δ' οὐδὲν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας προὐτίθει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ τῆς τροφῆς ἀγανακτησάντων, μέχρι τινὸς γλώττας, εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγήσαμεν. ὁ Ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργὴν, οὐδέν σοι πάρεστιν ἕτερον Αἴσωπε; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. κἀκεῖνος, οὐκοῦν ἐνετειλάμην σοὶ κατάρατον ἀνδράπιον, πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ ἄριστον ὀψωνῆσαι; καὶ ὁ Αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμψαμένῳ με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων, τί ἂν οὖν γένοιτο γλώττης χρηστότερόν τε καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ

παι-

linguas apposuit, atq; iterũ etiam ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud quã linguas proponebat. Discipulis autẽ eodẽ subinde cibo repetito indignatis, Quousq; linguas inquientibus, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluimus? Xãthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est, Æsope? & is, Non certè: tum ille, Nõne mãdaui tibi, sordidissime homule, optimum quodq; & præstantissimũ obsonari? & Æsopus, Multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis viris præsentibus: quid igitur fuerit lingua melius & præstãtius in vita? omnis enim do-

 ctri-

ctrina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur: per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutationes, benedicentiæ, musa omnis: per ipsam celebrantur nuptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruantur: &, vt breuiter dicam, per ipsam tota vita nostra consistit: nihil ergo lingua melius. Ob hęc discipuli Æsopum rectè loqui dicentes, aberrasse verò magistrum, abiere singuli in domum. Postridie rursus accusantibus ipsis Xanthum, ille respondebat, non secundùm voluntatem suam hæc facta fuisse, sed inutilis serui nequitia: hodie autem permutabit cœnam, & ipse præsentibus vobis cùm eo colloquar. Ac vocato eo, vilissimum quodq; & pessimum obsonari iubet, quòd discipuli secum forent cœnaturi. Ille autem nihil mutatus rursus linguas emit, & apparatas discumbentibus apposuit. Hi inter se submurmurabant, Porcinæ rursus linguæ. Et paulò post iterum linguas apposuit, & valde iterū

παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται· δι' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραί, ἀσπασμοί, εὐφημίαι, μοῦσα πᾶσα· δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γάμοι, πόλεις ἀνορθοῦνται, ἄνθρωποι διασώζονται, καὶ συνελόντι φάναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν συνέστηκεν. οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν μὲν Αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διεληλύθασιν ἕκαστος ἐπ' οἴκου. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτιωμένων αὐτῶν τὸν Ξάνθον, ἐκεῖνος ἀπελογεῖτο, μὴ κατὰ γνώμην αὐτοῦ ταῦτα γεγόνεναι, ἀλλὰ τοῦ ἀχρείου δούλου τῇ κακουργίᾳ· σήμερον δὲ διαμείψει τὸ δεῖπνον, κἀγὼ δὲ παρόντων ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύει, ὡς τῶν σχολαστικῶν σὺν αὐτῷ δειπνησόντων. ὁ δὲ μηδὲν διατραπεὶς, πάλιν γλώσσας ἐπρίατο, καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλιθεῖσι παρέθηκεν. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ὑπεφώνουν, χοίρειαι πάλιν γλῶσσαι· καὶ μετὰ μικρὸν αὖθις γλώττας παρέθηκε,

καὶ

καὶ μάλα αὖθις καὶ αὖθις. τοῦ Ξάνθου δὲ δυσανασχετήσαντος, καὶ, τί τοῦτο Αἴσωπε, εἰρηκότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμην σοι πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι; οὐχὶ πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς γλώττης, ὦ δέσποτα; οὐ πόλεις δι' αὐτῆς καταπίπτουσιν; οὐκ ἄνθρωποι δι' αὐτῆς ἀναιροῦνται; οὐ ψεύδη πάντα, καὶ βλασφημίαι, καὶ ἐπιορκίαι διὰ ταύτης περαίνονται; οὐ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται; οὐχ, ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μυρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ Αἰσώπου φαμένου, τις τῶν συνανακειμένων τῷ Ξάνθῳ φησὶν, οὗτος, εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἄπορος εἴη μανίας ἀφορμή σοι γίνεσθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφὴ, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή. καὶ ὁ Αἴσωπος πρὸς αὐτὸν, σύ μοι δοκεῖς ἄνθρωπε κακεντρεχής τις καὶ περίεργος εἶναι. δεσπότην παροξύνων κατὰ οἰκέτου. καὶ ὁ Ξάνθος πρὸς ταῦτα, πρόφασιν ἐφιέμενος μαστιγῶσαι τὸν ἄνθρωπον, δραπέτα, φησίν,

iterum atque iterum. Xantho autem iniquo animo ferente, &, quid hoc Æsope, dicente, num rursus mandaui tibi optimũ quodq; & præstantissimũ obsonari ac nõ potius vilissimũ quodq; & pessimũ? ille autem, Et quid vnquã peius lingua, ô here? nonne vrbes per ipsam corruunt? non homines per ipsam interficiuntur? non mendacia omnia, & maledicta, & periuria per ipsam perficiuntur? non nuptiæ & principatus & regna per ipsam euertuntur? non, vt summatim dicam, vita omnis per ipsam infinitorũ errorum referta est? Hæc Æsopo dicente quidã ex discumbentibus vnà cum Xantho inquit. Hic, nisi valde te ipsum munieris, non dubia erit infamiæ causa, tibi. qualis enim forma, talis & anima. Et Æsopus ad eum, Tu mihi videris, ô homo, prauus quidã & curiosus esse, herum irritans contra seruũ. Et Xanthus ad hæc, occasionem cupiens verberãdi hominẽ, fugitiue, inquit,

quoniam curiosum dixisti amicum ostende mihi incuriosum hominem adductum. Egressus igitur postridie in plateam Æsopus, & eos qui præteribant circumspiciens videt quendam in loco quodam diu sedentem quem iudicans secum otiosum & simplicem esse, accedens inquit, Herus te inuitat secum pransurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neque quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis, vt erant viles, discubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Æsopus ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatus vxori vt sibi obsequeretur, & quod ipse iussisset faceret, vt honesta ratione plagas Aesopo inferret. Deinde coram omnibus inquit, Domina aquam in peluim iniice, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum, omnino hospitem recusaturum: Aesopum vero illo curioso apparente, verberibus cæsum iri. Illa igitur iacta aqua in pel-

σὶν, ἐπειδὴ περίεργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖξόν μοι ἀπερίεργον ἄνθρωπον ἀγαγών. ἐξελθὼν τοίνυν τῇ ἐπιούσῃ ἐπὶ τὴν λεωφόρον ὁ Αἴσωπος, καὶ τοὺς παριόντας περισκοπῶν, ὁρᾷ τινὰ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱκανὸν χρόνον καθίσαντα, καὶ δοκιμάσας καθ' αὑτὸν ἀπράγμονά τινα καὶ ἁπλοῦν εἶναι, προσελθὼν, φησιν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἄγροικος ἐκεῖνος μηδὲν περιεργασάμενος, μήτε τίς αὐτὸν τινος καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺν αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὖσιν ἀνέπεσεν. ἐρομένου δὲ τοῦ Ξάνθου, τίς οὗτος; Αἴσωπος ἀπεῖ, ἀπερίεργος ἄνθρωπος. καὶ ὁ Ξάνθος εἰς οὖς εἰπὼν τῇ γυναικὶ συνυποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιτάττῃ, ποιεῖν, ἵν' ἐξ εὐπροσώπου λόγου πληγὰς τῷ Αἰσώπῳ ἐντείνῃ, εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων, φησὶ, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ τὴν λεκάνης βαλοῦσα, τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψον. διενοεῖτο γὰρ καθ' αὑτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος εὐλαβηθήσεται. ὁ δὲ Αἴσωπος ὡς ἐκείνου περιέργου φανέντος, πληγὰς λήψεται. ἡ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ

εἰς

εἰς τὴν λεκάνην, ᾔει τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψουσα. ὁ δὲ γνοὺς ἐκείνην οὖσαν τὴν τῆς οἰκίας δέσποιναν, καθ' ἑαυτὸν εἶπε, τιμῆσαί με πάντως βούλεται, καὶ τούτου δὲ χάριν αὐτοχειρίᾳ τοὺς πόδας μου βούλεται νίψαι, ἐπεὶ θεραπαινίσιν εἶχεν ἂν τοῦτ' ἐπιτάξαι. προτείνας οὖν τοὺς πόδας νίψον κυρία, φησί. καὶ νιψάμενος ἀνεκλίθη. τοῦ δὲ Ξάνθου κελεύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ' αὑτὸν, ὡς αὐτοὺς μὲν τὸ πρότερον ἔδει πιεῖν, ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευνᾶν. καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀριστώντων δὲ, καὶ τινος ἐδέσματος τῷ ξένῳ παρατεθέντος, κἀκείνου ἡδέως ἐσθίοντος, ὁ Ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύσαντι ἐνεκάλει, καὶ μάστι καὶ ἀποδυθέντι πληγὰς ἐνεφόρει. ὁ δ' ἀγροιώτης καθ' αὑτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα ἄριστα ἥψηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν· εἰ δὲ καὶ δίχα προφάσεως βούλεται τὸν αὑτοῦ δοῦλον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης τί πρὸς ἐμέ; τοῦ δὲ Ξάνθου ἀσχάλλοντος, καὶ οὐχ

ἡδέως

peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscens hanc esse domus dominam, secum loquebatur, Honorare me omnino vult, atque huius rei gratia suis manibus pedes meos vult lauare, quum ancillis queat hoc mandare. Extensis igitur pedibus Laua, inquit, hera: ac lotus discubuit. Xantho autem iubente vinum hospiti dari quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipsos antè opportere bibere, sed quia sic ipsis visum est, nō opus mihi hæc inquirere. Accipiēs igitur bibit: Prandentibus verò, & ferculo quodā hospiti apposito, atque illo suauiter comedente, Xanthus cocū, quòd malè hoc cōdiuisset, criminabatur, atq; etiā nudū flagellabat rusticus autē secū dicebat. Ferculum quidē optimè coctum est, & nihil ei deest quo minus rectè paratum sit: si autē absq; causa suū seruū velit flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho autem ægrè ferēte, neq; iucundè affe-

cta

cto, quoniam nihil hospes curiosè inquirebat, tandẽ placentæ allatæ sunt. hospes verò, vt qui nunquam placentam gustasset, conuoluens, & concludens ipsas vt panes comedebat. Xantho autem pistorẽ accusante, & curnam, ô execrande, dicente, & absque melle ac pipere placentas præparasti? ille inquit, Si cruda est, ô here, placenta, me verbera: si verò non, vt oportebat, præparata est, non me, sed heram accusa. Et Xanthus, Si à mea hoc factum est vxore, viuam ipsam nunc comburã, atq; iterũ vxori innuit, vt sibi obsequeretur propter Æsopum. Iusso igitur sarmenta in medium afferri, pyram succendit, & arreptam vxorem prope pyrã egit, vt expectaretur ipsam in ignem immittere. Differebat autem aliquo modo, & circumspiciebat rusticum, si quo modo assurgens à tali audacia prohibere ipsum aggrederetur: sed is secum rursus considerabat, quum nulla adsit causa, quidnam sic irascitur? Deinde inquit, O pa-

ἡδέως διακειμένου, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένος περιειργάζετο, τέλος πλακοῦντες εἰσήχθησαν. ὁ δὲ ξένος ἅτε δὴ μήπω πλακοῦντος γευσάμενος, συρρέων καὶ συμπιλῶν αὐτοὺς ὡς ψωμοὺς ἤσθιε. τοῦ δὲ Ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένου, καὶ τί δήποτε, ὦ κατάρατε, φαμένου, καὶ μέλιτος δίχα καὶ πεπέρεως τοὺς πλακοῦντας ἐσκεύασας; ἐκεῖνος ἔφη, εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὦ δέσποτα, ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ δὲ οὐχ ὡς ἔδει ἐσκεύασται, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν δέσποιναν αἰτιῶ. καὶ ὁ Ξάνθος, εἰ παρὰ τῆς ἐμῆς τοῦτο γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πάλιν τῇ γυναικὶ νεύει αὐτῷ συνυποκριθῆναι δι' Αἴσωπον. κελεύσας οὖν κληματίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῆναι, πυρὰν ἀνῆψε· καὶ λαβόμενος τῆς γυναικὸς ἐγγὺς τῆς πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκήσιμος ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφεῖναι διέτριβε δ' ὅπως, καὶ περιέβλεπε τὸν ἄγροικον, εἴπως ἀναστὰς οὗτος τοῦδε τολμήματος εἶρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειεν, ὁ δὲ καθ' αὑτὸν αὖθις διεσκοπεῖτο, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δήποτε οὕτως ὀργίζεται. εἶτά φησιν, οἰκοδέσπο-

με, εἰ τοῦτο κέκρικας δεῖν γίνεσθαι, ὑπόμεινόν με μικρὸν, κύριε, ἂν ἀπελθὼν ἐνέγκω μου καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ τὴν γυναῖκα, ὡς ἂν ἄμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσῃς. ταῦτα τοῦ ἀνδρὸς ὁ Ξάνθος ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον καὶ γενναῖον θαυμάσας, τῷ Αἰσώπῳ φησὶν, ἰδὲ ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀπεριέργος. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν Αἴσωπε. ἅλις ἔχει σοὶ τοῦ λοιποῦ· τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐλευθερίας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ. τῇ δ' ἐπιούσῃ ὁ Ξάνθος ἐπέταξε τῷ Αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν, καὶ σκέψασθαι εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλος, βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λουθῆναι. ἀπιόντι δὲ ὁ στρατηγὸς συναντήσας, καὶ τοῦ Ξάνθου γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοιτο. τοῦ δὲ, οὐκ οἶδα, φαμένου, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ παρ' οὐδὲν λογισθῆναι, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύει. ἀπαγόμενος τοίνυν ὁ Αἴσωπος ἔκραξεν, ὁρᾷς, ὦ στρατηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; ἃ γὰρ μὴ προσεδόκησα, καὶ συνήντησά σοι, καὶ εἰς εἱρκτὴν ἤδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ τῆς ἀπολογίας ἑτοίμῳ, ἀφῆ-

O pater familias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meam ex agro vxorem, vt ambas simul comburas. Hæc à viro Xanthus audiens, & huius syncęritatem ac generositatem admiratus, Æsopo inquit, Ecce verè homo incuriosus: habes accepta præmia victoriæ, ô Æsope. Satis est tibi de cætero: deinverò libertatem suam assequêris. Postridie autem Xanthus iussit Æsopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, velle enim lauari. Abeunti autem prætor occurrens & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit quonã iret. Quod quum se is negasset scire, existimãs prætor interrogationẽ suam floccipendi, in carcerem ipsum adduci iubet. Quũ igitur abduceretur Aesopus, clamauit, Vides, ô prætor, quemadmodum rectè responderim? quæ enim non expectaui, & occurri tibi, & in carcerem iam trahor. Tum prætor stupefactus respõsi prompti-

ptitudine, siuit abire. Aesopus autem profectus in balneas, multam turbam in ipsis intuitus est, sed & lapidem videt in medio ingressu positū, in quem singuli ingredientes & egredientes pedē offendebant. Hunc autem vnus quis ingrediēs, vt lauaret, sublatum trāsposuit, reuersus igitur ad herum, Si vis, inquit, here, lauari, vnum hominem in balneis vidi. Et Xantho profecto, ac multitudinem lauantium vidente, & quid hoc, dicēte, ô Aesope, nonne vnum hominem dixisti te vidisse? & Aesopus, Certè, inquit: nam lapidem illum (manu ostendens) ante ingressum positum reperi, in quem ingredientes omnes & exeuntes offendebant, vnus verò quidam antequam illideret, eleuatum transposuit. Illum igitur vnum hominem dixi vidisse, pluris faciens quàm alios, tum Xanthus, Nihil apud Aesopum tardum est ad responsionem. Aliquando aliàs Xantho ex latrina redeunte & interrogante Aeso-

ἀφῆκεν ἀπιέναι. Αἴσωπος δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλου, καὶ λίθον ὁρᾷ κατὰ τὴν τῆς εἰσόδου μεσαιτάτην κείμενον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων τὸν πόδα προσέπταιον. τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν ἐφ' ᾧ λούσασθαι ἄρας μετέθηκεν. ὑποστρέψας οὖν πρὸς τὸν δεσπότην, εἰ κελεύεις, φησὶ, δέσποτα, λούσασθαι, ἕνα ἄνθρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ τεθέαμαι. καὶ τοῦ δὲ Ξάνθου ἐλθόντος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν λουομένων ἰδόντος, καὶ τί τοῦτο εἰπόντος, Αἴσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφης ἑωρακέναι; ὁ Αἴσωπος, ναί, φησί· τὸν γὰρ λίθον ἐκεῖνον (τῇ χειρὶ δείξας) πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον εὗρον, ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέκοπτον. εἷς δέ τις πρὶν ἢ προσκόψαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκεῖνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἑωρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐδὲν παρὰ τῷ Αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀπολογίαν. ἄλλοτέ ποτε τοῦ Ξάνθου ἐξ ἀφέδρου ἐπανιόντος, καὶ πυθομένου τὸν Αἴσωπον, διὰ τί ποτε οἱ ἄνθρωποι μετ'

ἀπό-

ἀποπατεῖν τὰ τῆς γαστρὸς ἐκκρίματα βλέπουσι; ἐκεῖνος ἔφη, κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνήρ τις τῶν τρυφερώτερον ζώντων πολλῷ χρόνῳ ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφόδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρίβων ἀποπατῆσαι φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν δεδιότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τῆς γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόνθωσιν. ἀλλὰ σὺ δέσποτα, μὴ φόβου· οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τινι συμποσίου συγκροτηθέντος, καὶ τοῦ Ξάνθου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλιθέντος, καὶ τοῦ πότου ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ προβλήματα μεταξὺ τούτων ἐκινεῖτο. καὶ τοῦ Ξάνθου ἀρξαμένου ταράττεσθαι, Αἴσωπος παρεστὼς, ἔφη δέσποτα, ὁ Διόνυσος τρεῖς κέκτηται κράσεις, τὴν μὲν πρώτην ἡδονῆς, τὴν δὲ δευτέραν μέθης, τὴν δὲ τρίτην ὕβρεως. καὶ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἤδη καὶ ἡσθέντες, τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ Ξάνθος ἤδη μεθύων φησὶ, σιώπα· τοῖς ἐν ᾅδῃ συμβούλευε. καὶ ὁ Αἴσωπος, οὐκοῦν καὶ εἰς ᾅδην κατασπασθήσῃ. τῶν δὲ

χολα

Aesopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa aspiciunt? Ille ait, Antiquis temporibus vir quidam delicatiùs viuens multo tempore præ deliciis in latrina sedebat, vt & illic immorans cacauerit præcordia. Ex illo tempore igitur timentes cæteri homines, ventris inspiciunt sordes, ne quomodo & ipsi hoc patiantur. Sed tu, here, ne time: non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato cōuiuio, & Xantho cum aliis philosophis discumbente, & potu iam inualescente, crebræ quæstiones inter hos versabantur, atque Xantho incipiēte turbari, Aesopus adstans, ait, Here, Bacchus tria possidet temperamenta; primum voluptatis, secundū ebrietatis, tertium contumeliæ. Et vos igitur poti iam & lætati, quæ reliqua sunt omittite. tū Xanthus iam ebrius ait, Tace, Inferis consule. Et Aesopus: Igitur & in inferos distrahere. Ex discipulis autem

tem

tem quidam subebrium iam Xanthum videns, &, vt in vniuersum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potestne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem. etenim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quamnã tibi multam irrogabo? Tum Xãthus, Domum meam depono totam. Atque interim depositis annulis pacta firmauerunt: tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lauante, & annulum inter lauandum non vidente, & Aesopum de eo interrogante, ille, Nescio, inquit, quidnam factum fuerit: sed vnum scio tantùm, quòd à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesopus, Quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & annulum. Et is, Et quomodo maius fide opus potero? Verùm te nunc rogo, si quod commentum, si qua versutia, si qua experientia, præsto sis, ac opem porrige, vt vin-

σχολαστικῶν τις ὑποβεβρεγ-μένον ἤδη τῇ μέθῃ τὸν Ξάν[θον] ἰδὼν, καὶ ὅλον εἰπεῖν οἰν[ο]-πλῆγα, καθηγητὰ, φησι, δύναταί τις ἐκπιεῖν τὴ[ν] θάλατταν ἄνθρωπος; καὶ ὁ[ς,] πάνυ μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτ[ὸς] ταύτην ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχ[ο]-λαστικὸς, εἰ δὲ οὐ δυνήσῃ, [τί] ποτέ σοι τίμημα ἐπιγράψ[ω;] καὶ ὁ Ξάνθος, τὴν οἰκίαν μ[ου] τίθημι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τ[ού]-τοις καταθέμενοι τοὺς δακτυλ[ί]-ους τὰς συνθήκας ἐκύρωσαν, τότε μὲν οὖν διελύθησαν. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πρωΐας ἐξεγερ-θέντος τοῦ Ξάνθου, καὶ τὴν [τε] ὄψιν νιψαμένου, καὶ τὸν δακ-τύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι, μὴ [ἰ]-δόντος, καὶ τὸν Αἴσωπον περὶ αὐτοῦ πυνθανομένου, ἐκεῖνος, οὐκ οἶδα φησι, τί ποτε γέγονεν· ἓν δὲ οἶδα μόνον ὅτι τῆς οἰκί-ας σαυτοῦ ἀλλότριος γέγο-νας, καὶ ὁ Ξάνθος, ὅτι τί δ[ή;] καὶ ὁ Αἴσωπος, ὅτι τὴν χθὲς μεθύων συνέθου τὴν θάλατ-ταν ἐκπιεῖν, κἀπὶ ταῖς ὁμο-λογίαις κατέθου καὶ τὸν δακ-τύλιον. κἀκεῖνος, καὶ πῶς ἄρ᾽ ἐγὼ μεῖζον πίστεως ἔργον δυνήσομαι; ἀλλὰ σοῦ νῦν δέομαι, εἴ τις σύνεσις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμ-παρέστασο, καὶ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς περιγενέσθαι, ἢ

τοῦ

τὰς γε συνθήκας λῦσαι καὶ ὁ
Αἴσωπος, περιγενέσθαι μὲν οὐκ
ἔτι. λυθῆναι δὲ τὰς ὁμολογί-
ας ποιήσω. ἐπειδὰν γὰρ αὖ-
θις τήμερον εἰς ταυτὸ συνέλ-
θητε, μηδ' ὅτι οἰνωθεὶς φανῆς δει-
λιάσας, ἀλλ' ἅπερ ὡμολό-
γησας παροινῶν, ταῦτα καὶ
νήφων λέγε. κέλευσον μέντοι
στρώματα καὶ τράπεζαν παρὰ
τὴν ἠιόνα τεθῆναι, καὶ παῖδας
ἑτοίμους σὺν ἐκπώμασιν ὀρέ-
γειν σοι τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐ-
πειδὰν δὲ σύμπαντα θεάσῃ τὸν
ὄχλον συνδεδραμηκότα ἐπὶ
τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεσὼν κέ-
λευσον ἐκ τῆς θαλάττης πλη-
ρωθῆναι τὸ ἔκπωμα καὶ τοῦτο
λαβὼν ἐν ἐπηκόῳ πάντων
εἰπὲ τῷ συνθηκοφύλακι,
τίνας παρ' ὑμῖν πεποιήκα-
μεν τὰς συνθήκας; καὶ ὃς
ἀπο-

vincam, aut pacta dissol-
uam. & Æsopus, Vincere
quidem haud licet, sed vt
soluas pacta efficiã. Quũ
hodie rursus in vnum cõ-
ueneritis, nullo modo vi-
dearis timere, verùm quæ
pactus es bene potus, ea-
dem nunc etiam sobrius
dic. Iubeas itaq; stramen-
ta & mensam in littore
poni, & pueros paratos cũ
poculis porrigere tibi ma-
rinam aquã. Quũ autem
omnẽ videris turbam cõ-
currisse ad spectaculum,
ipse discumbens iube ex
mari impleri poculum?
atq; hoc accepto omnibus
audientib. dic pactis præ-
fecto, Quænam apud vos
fœdera iniuimus? Atq; is
respon-

vos
Atq; is
respon-

respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad omnes sic dicito, Viri Samii, scitis & vos penitus quam plurimos fluuios prorumpere in mare: ego autem pactus sum solum mare ebibere, non etiam exeuntia in ipsum flumina. Hic itaque scholasticus eat prius retenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, vehementer lætatus est. Populo igitur ad littus confluente ad spectaculum eius quod faciendum erat, quumque Xanthus quæ edoctus fuerat ab Æsopo fecisset, ac dixisset, Samii acclamarunt laudantes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tum ante Xanthi pedes prouolutus, & victum se confitebatur & pacta rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domum, Æsopus adiens Xanthum, inquit, Per omnem tibi vitam gratificatus

ἀποκρινεῖταί σοι, ὡς ὡμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπι-εῖν. στραφεὶς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας οὕτω φράσον, ἄνδρες Σάμιοι ἴστε καὶ ὑμεῖς πάντως πλείστους ὅσους ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγὼ δὲ συνεθέμην μόνην τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν, οὐ μὴν καὶ τοὺς εἰσρέοντας εἰς αὐτὴν ποταμούς. οὗτος οὖν ὁ σχολαστικὸς ἀπελθὼν ἀποστρέψει ἐπισχέτω τοὺς ποταμοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' αὖθις ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπίομαι. ὁ δὲ Ξάνθος τὴν μέλλουσαν ἐκ τούτου τῆς συνθήκης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς ὑπερήσθη. τοῦ δήμου τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρέοντος ἐπὶ θέαν τοῦ πραχθήσεσθαι μέλλοντος, καὶ τοῦ Ξάνθου κατὰ τὰ διδαχθέντα πρὸς τοῦ Αἰσώπου δράσαντος, [illegible]ς, οἱ Σάμιοι αὐτὸν ἀνευφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ σχολαστικὸς προσπεσὼν τηνικαῦτα τῷ Ξάνθῳ, νενικῆσθαί τε ὡμολόγει, καὶ τὰς συνθήκας ἐδεῖτο λῦσαι. ὁ καὶ πεποίηκε Ξάνθος δυσωποῦντος τοῦ δήμου, ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, Αἴσωπος προσελθὼν, τῷ Ξάνθῳ φησὶν, ὁ πάντα σοι τὸν βίον χαρισάμενος ἐγὼ, οὐκ ἀξιῶ ἀμοι-

μοι ἐλευθερίας τυχεῖν ἀξιώ-
σεως; καὶ ὁ Ξάνθος λοι-
δορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέ-
γων, μὴ γὰρ οὐ βουλομένῳ μοι
τοῦτο πρᾶξαι; ἀλλ' ἔ-
ξελθε πρὸ τῶν πυλῶν, καὶ
σκέψαι· κἂν ἴδῃς δύο κορώ-
νας, ἀνάγγειλόν μοι· ἀγα-
θὸς γὰρ οἰωνὸς οὗτος· ἐπεὶ
μίαν ἴδῃς, τοῦτο πονη-
ρόν, προσελθὼν οὖν ὁ Αἴσω-
πος, καὶ συμβὰν, οὕτω
δύο κορώνας ἐπί τινος ἰδὼν
δένδρου καθεζομένας, προσ-
ελθὼν τῷ Ξάνθῳ ἀνήγγειλεν.
ἐξιόντι δὲ τῷ Ξάνθῳ, ἡ ἑτέ-
ρα τούτων ἀνέπτη. καὶ ὁ
Ξάνθος θατέραν μόνην ἰδὼν
ἔφη, οὐκ εἶπας μοι κατά-
ρατε, δύο ἑωρακέναι; καὶ
ὃς, οὕτως, ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἀ-
νέπτη. καὶ ὁ Ξάνθος, ἐπί-
λοιπον ἦν, δραπέτα, τὸ χλευάζ-
ειν με; καὶ κελεύει αὐ-
τὸν γυμνωθέντα τύπτεσθαι.
Τοῦ δὲ Αἰσώπου μαστιγουμένου
ἐκεῖθέν τις ἐκάλει ἐπὶ
δεῖπνον τὸν Ξάνθον. καὶ ὁ Αἴ-
σωπος ἔτι τυπτόμενος ἀνέ-
κραγεν· οἴμοι τῷ δυστήνῳ. ἐ-
γὼ γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἰδὼν
τύπτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν
ἰδὼν μόνην, εἰς εὐωχίαν ἀ-
πέρχῃ. ἄκυρος ἄρα ἦν ἡ οἰωνο-
σκοπία. καὶ ὁ Ξάνθος τὴν
ἀγχίνοιαν αὐτοῦ θαυμάσας,
παυσ-

tificatus ego, nonne dignus sum, ô here, consequi libertatem? Et Xanthus obiurgando ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulũ, & speculare: & si videris duas cornices, renuncia mihi: bonum enim augurium hoc: quòd si vnam videas, hoc malũ. Accedens igitur Æsopus, & quum fortè duas sic cornices supra quãdã vidisset arbore sedentes, accedens Xantho renunciauit. Exeunte autem Xantho altera harũ auolauit: Et Xãthus alteram solam videns ait, Nonne dixisti mihi, execrande, duas vidisse te? & is, Ita, sed altera auolauit. Tũ Xanthus reliquũ erat tibi fugitiue, vt derideres me? & iubet eũ denudatũ verberari. At dum Æsopus verberabatur, ꝓfectus quidã inuitauit ad cœnã Xãthũ, ac Æsopus inter verbera exclamauit, Hei misero mihi: ego n. qui duas vidi cornices verberor: tu verò qui vnam tantum, in conuiuiũ abis, vanum itaque fuit auguriũ. tum Xãthus solertiam eius admiratus,

ratus cessare iubet verbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras quum inuitasset Xanthus, iussit Aesopo ante vestibulum stare, & nullum idiotam ingredi sinere, sed sapientes solos. Hora autem prandii, clauso vestibulo Æsopus intus sedebat. Ex inuitatis autem quodam profecto, & ianuam pulsante, Æsopus intus ait: Quid mouet canis? Ille putans canis vocari, iratus discessit. Sic ergo vnusquisque veniens redibat iratus, putans se iniuria affici, Æsopo eadem omnes intus interrogante. Quum autem vnus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis, audiuisset, & caudam & aures respondisset, Æsopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad conuiuium tuum venit, ô here, praeter hunc solum. Et Xanthus valde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. Postridie quum venissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum, dicentes, Vt videris,

παύσασθαι κελεύει τοῦ τύμ
νον. μετ' δ' οὐ πολλὰς ἡμέρ
φιλοσόφους καὶ ῥήτορας
λέσας ὁ Ξάνθος, ἐκέλευ
τὸν Αἴσωπον παρὰ τοῦ πυλῶνος
στῆναι, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτ
εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ'
τοὺς σοφοὺς μόνους. τῇ δὲ
ρᾳ τοῦ ἀρίστου κλείσας
σωπος τὸν πυλῶνα ἐν
ἐκαθέσθη. τῶν κεκλημένων
τινος ἐλθόντος, καὶ τὴν θ
ραν κόπτοντος, Αἴσωπος
δοθεν ἔφη· τί σείει ὁ κύων;
δὲ νομίσας κύων κληθῆναι,
ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτω
οὖν ἕκαστος ἀφικνούμενος,
θεν ἀπῄει σὺν ὀργῇ, νομίζων
ὑβρίζεσθαι, τοῦ Αἰσώπου ταὐτ
πάντας ἔνδοθεν ἐρωτῶντος.
νος δὲ αὐτῶν κόψαντος, καὶ
σείει ὁ κύων ἀκούσαντος, τὴν
τε κέρκον καὶ τὰ ὦτα ἀποκρι
θέντος, Αἴσωπος αὐτὸν ὀρθῶς
δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀν
ξας πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγ
καὶ φησὶν, οὐδεὶς τῶν φιλοσ
φων συνεστιαθῆναι σοι ἦλ
θεν, ὦ δέσποτα πλὴν οὗ
μόνος. καὶ ὁ Ξάνθος σφ
δρα ἠθύμησε, παραλελογ
σθαι οἰηθεὶς ὑπὸ τῶν κληθ
των. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνελθό
τες οἱ κληθέντες ἐπὶ τὴν δια
τριβὴν, ἐνεκάλουν τῷ Ξάνθ
φάσκοντες, ὡς ἔοικας, ἐπι

γυπτε, ἐπιθύμεις μὲν αὐ-
ὸς ἐξουδενῶσαι ἡμᾶς, αἰ-
ούμενος δὲ, τὸ σαπρὸν ἐπὶ
πυλῶνος ἔστησας Αἴσω-
ον, ὡς προπηλακίσαι καὶ
ύνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι.
αὶ ὁ Ξάνθος, ὄναρ τοῦτ'
ἐν, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ
ὴ ῥέγχομεν, ὕπαρ. καὶ δὴ
έχος μετακληθεὶς Αἴσω-
ος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀρ-
ῇ τοῦ χάριν τοὺς φίλους ἀ-
ίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη,
ὐχὶ σύ μοι δέσποτα ἐνετεί-
ω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ
μαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς
ὴν σὺν συνελθεῖν εὐωχί-
ν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μό-
ς; καὶ Ξάνθος, καὶ τί-
ς οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ
Αἴσωπος, οὐδεμία μη-
χανῇ αὐτῶν καὶ γὰρ κο-
πτόντων τὴν θύραν, κἀ-
οῦ ἔνδοθεν ἐρωτῶντος, τί-
οτε σείει ὁ κύων, οὐδ' εἷς
ῶν αὐτῶν συνῆκε τὸν λό-
ν. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμαθῶν
ἁπάντων φανέντων, οὐδένα
τῶν εἰσήγαγον, πλὴν
σοφῶς τοῦτον ἀποκριθέν-
μοι, οὕτως οὖν τοῦ Αἰ-
ώπου ἀπολογησαμένου, ὀρθῶς
άντες λέγειν αὐτὸν ἐψη-
ίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας
άλιν τινὰς ὁ Ξάνθος ἑ-
όμενος τοῦ Αἰσώπου πρὸς τὰ
μνή-

deris, ô præceptor, cupiebas quidē ipse contemnere nos: sed veritus, putridum in vestibulo constituisti Æsopum, vt nos iniuria afficeret, & canes vocaret. Et Xanthus, insomniumne id est, an vera res? Tum illi, Nisi stertimus vera res. Et celeriter vocatus Æsopus & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiosè amolitus esset, ait, Non tu mihi, here mandasti, ne quem vulgarium ac indoctum hominē permitterē in tuum cōuenire conuiuium, sed solos sapientes? tum Xanthus, Et quales hi? nonne sapientes: & Æsopus, Nullo pacto: ipsis etenim pulsantib. ianuam, & me intus rogitāte, quidnam moueat canis, neq; quisquam eorum intellexit sermonem. Ego igitur, quū indocti omnes viderentur, nullum ipsorū introduxi, nisi hunc qui sapienter respondit mihi. Sic igitur quum Æsopus respondisset, rectè omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursum aliquot Xanthus sequente Æ-

te Æsopo ad monumenta accessit, & quæ in arcis erant epigrammata legens seipsum delectabat. At Æsopo in quadam ex ipsis insculptas literas has vidente, α β δ ο ε θ χ, ostendenteque Xantho, atque rogante, an hasce nouisset: diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. Tum Æsopus, Si per hanc columnulam, ô here, thesaurũ ostendam tibi, qua re me remunerabis? Et is, confido, accipies enim libertatem tuam, atque dimidium auri. Tunc Æsopus distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promissum, cuius causa inuenisti thesaurũ, & Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi & sensum literarũ mihi dixeris: nam scire hoc multo re inuenta mihi pretiosius, & Aesopus, Qui thesaurum infodit hic, vt vir sapiens literas insculpsit has, quæ & inquiunt, α recedens, β passus, δ quatuor, ο fodiens,

μνήματα περιῆλθε, καὶ
ἐν ταῖς λάρναξιν ἐπιγεγρ
ματα ἦν ἀναγινώσκων ἑαυ
τὸν ἔτερπε. τοῦ δ' Αἰσώπ
ἔν τινι τούτων ἐγκεχαραγμέ
στοιχεῖα ταῦτα ἰδόντος, α
δ ο ε θ χ, ἐπιδείξαντός
τῷ Ξάνθῳ, καὶ ἐρομένου, ε
ἄρα ταῦτα εἰδείη· ἐπιμε
λῶς ἐκεῖνος σκεψάμενος
οὐχ οἷός τ' ἐγένετο τὴν τ
των εὑρεῖν διασάφησιν, κα
ὡμολόγησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὅ
λοις. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰ διὰ
ταύτης τῆς στήλης, ὦ δέσπ
τα, θησαυρὸν ὑποδείξω σ
τίνι με ἀμείψῃς; καὶ ὅς, θάρ
σει, λήψῃ γὰρ τὴν ἐλευθερ
αν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ χρ
σίου. τότε ὁ Αἴσωπος ἀπ
χὼν τῆς στήλης βήματα τέσσα
ρα καὶ ὀρύξας. ἀνέλαβε τ
τὸν θησαυρὸν καὶ ἤνεγκε τ
δεσπότῃ, λέγων, δός μοι τὴ
ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὗρες τὸν θη
σαυρόν. καὶ ὁ Ξάνθος, ο
ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ κ
τὴν νοῦν τῶν στοιχείων μὴ φρ
σῃς. τὸ γὰρ μαθεῖν τοῦτο π
λὺ τοῦ δ' εὑρήματος ἐμοὶ τιμι
τερον. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὁ
θησαυρὸν κατορύξας ἐνταῦ
θα ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχ
διεχάραξε ταῦτα, ἅ καὶ φ
σιν, α ἀποβὰς, β βήμα
τα, δ τέσσαρα, ο ὀρύξας
ε εὑρ

ε εὑρήσεις, θ θησαυρὸν, χ χρυσίου. καὶ ὁ Ξάνθος, ἐπειδὴ οὕτως ἐπίβουλος εἶ καὶ πανοῦργος, οὐ λήψῃ σὺ τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀναγγελῶ δοθῆναι, ὦ δέσποτα, τὸ χρυσίον τῷ, βασιλεῖ Βυζαντίων ἐκείνῳ γὰρ τεταμίευται. καὶ ὁ Ξάνθος, πόθεν τοῦτ' οἶσθα; κἀκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων· τοῦτο γάρ φησιν· α ἀπόδος, β βασιλεῖ, δ Διονυσίῳ, ο ὃν, ε εὗρες, θ θησαυρὸν, χ χρυσίου. καὶ ὁ Ξάνθος ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη, λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἑρμαίου, ἡσύχασον. κἀκεῖνος, οὐ σύ μοι νῦν τοῦτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας· καὶ ὅπως, ἄκουσον, τοῦτο καὶ λέγει τὰ γράμματα, α ἀνελόμενοι. β βαδίσαντες; δ διέλεσθε, ο ὃν, ε εὕρετε, θ θησαυρὸν, χ χρυσίου. καὶ ὁ Ξάνθος, δεῦρο, φησιν, εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὖ καὶ τὸν θησαυρὸν διελώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν, ὁ Ξάνθος φοβηθεὶς τὸ τοῦ Αἰσώπου λάλον, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ Αἴσωπος ἀπαγόμενος τοιαῦται, φησιν, εἰσὶν αἱ ὑπο-

diens, ε inuenies, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita solers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Aesopus, Renunciabo dandum aurum, ô domine, regi Byzantinorum: illi enim reconditum est. Et Xanthus, Vnde hoc nosti? Et ille, Ex literis? hoc enim inquiunt, α redde, β regi, δ Dionysio, ο quem, ε inuenisti, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis esse thesaurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. Et ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit: ac quemadmodum, audi hoc enim dicunt literæ α acceptum, β vadentes, δ diuidite, ο quem, ε inuenistis, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Veni, inquit, in domum, vt & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timens Aesopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Aesopus inter abducendum, Huiusmodi, inquit, sunt pro- missa

missa philosophorũ? non solùm enim non accipio meam libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimirum rectè inquis, vt parta libertate vehementior sis contra me accusator. Tum Æsopus dixit, quodcunq; mihi potes facere, fac malum: omnino vel inuitus liberabis me. Ea verò tẽpestate huiusmodi res Sami obtigit. Quũ publicè festum celebraretur, repentè aquila deuolans, & publicum rapiens annulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samii perterriti & in plurimum ob hoc prodigium quum incidissent mœrorem: in vnum coacti, cœperunt rogare Xanthum, quòd primus ciuium esset & philosophus, vt sibi iudicium prodigii manifestaret. At ille omnino ambigens, tempus petiit. Et profectus domum, multum erat tristis & sollicitudinibus immersus, vt qui nihil iudicare posset. Sed Æsopus mœrore Xanthi cognito, adiẽs ait, Qua causa, ô

ὑπεσχέσθαι τῶν φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω μόνον τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελεύεις βληθῆναί με. ὁ μὲν οὖν Ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πάνυ καλῶς φῂς, ἵν᾽ ἐλευθερίας τυχὼν, σφοδρότερός μου γένῃ κατήγορος. ὁ δὲ Αἴσωπος εἶπεν, ὅ, τι ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιεῖν, ποίει. πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους συνέπεσέ τι τοιοῦτον ἐν Σάμῳ πανδήμου ἑορτῆς ἀγομένης αἴφνης ἀετὸς καταπτὰς, καὶ τὸν δημόσιον ἁρπάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆκεν. οἱ μὲν οὖν Σάμιοι θορυβηθέντες καὶ εἰς πλείστην περὶ τοῦδε τοῦ σημείου πεσόντες τὴν ἀγωνίαν. κατὰ ταυτὶ ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ Ξάνθου, ἅτε πρώτου τῶν πολιτῶν ὄντος, καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ σημείου διασαφῆσαι. ὁ δὲ τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ᾔτησε. καὶ ἀφικόμενος οἴκαδε, πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρίνειν δυνάμενος. ὁ δ᾽ Αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν συννοήσας τοῦ Ξάνθου, προσελθὼν, λέγει. τίνος χάριν, ὦ δέσποτα, οὕτω διατελεῖς ἀθυμῶν;

μοι προσανάθου, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι, αὔριον δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς Σαμίοις, ὡς ἐγὼ οὔτε σημειολυτεῖν ἐπαιδεύθην, οὔτ' οἰωνοσκοπεῖν, παῖς δέ μοι πρόσεστι πολλῶν πεῖραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. κἂν μὲν αὐτὸς ἐπιτύχω τῆς λύσεως δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀποίσῃ. τοιούτῳ χρώμενος δούλῳ. ἂν ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐντεῦθεν προστριβήσεται ὕβρις. πεισθεὶς οὖν ὁ Ξάνθος, καὶ τῆς ὑστεραίας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον κατὰ τὰς ὑποθήκας Αἰσώπου διελέχθη τοῖς συνελθοῦσι. οἱ δ' εὐθέως ἠξίουν τὸν Αἴσωπον κληθῆναι· τοῦ δ' ἀφικομένου καὶ στάντος ἐπὶ τοῦ μέσου, οἱ Σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτοῦ κατανοήσαντες, ἐρεσχελοῦντες ἐφώνουν, αὕτη ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τοῦ αἰσχροῦ τούτου τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ Αἴσωπος κατασείσας τῇ χειρὶ καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι, φησὶν, ἄνδρες Σάμιοι, τί μου τὴν ὄψιν σκώπτετε; οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῇ φαύλῃ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἡ φύσις ἐνέθη-

sa, ô here, sic perseueras tristari? mihi cōmitte, valere iusso mœrore. Cras in forum profectus dic Samiis, Equidem neq; prodigia soluere didici, neq; augurari, sed puer mihi est multarum rerum peritus, ipse vobis quæsitū soluet? Et si ipse consecutus fuero solutionem, here, tu gloriam reportabis, tali vtens seruo: sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus, persuasus igitur Xāthus, & postero die in theatrum profectus & stans in medio iuxta admonitiones Aesopi cōcionatus est iis qui cōuenerant. Illi verò statim rogabant Aesopum acciri: qui quum venisset staretque in medio, Samii facie ipsius cōsiderata, deridentes clamabāt, Hæc facies prodigiū soluet? ex deformi hoc quid vnquam boni audiemus? atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extenta manu & silentio petito, inquit, Viri Samii, quid faciē meam cauillamini? non faciem, sed animū respicere oportet. Sępe enim in turpi forma bonum animum na-

tura imposuit. An vos exteriorem testarum formā consideratis, ac non potius interiorem vini gustū? Hæc ab Aesopo cum audissent omnes dixerunt, Aesope, si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait, Viri Samii, quum fortuna, quę cōtentionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit domino & seruo: & si seruus inferior videatur domino, verberib9 cęsus abibit: sin autē præstātior, nihilominus & sic verberibus lacerabitur: si vos per libertatē loquendi mihi fiduciā indulseritis, ego nunc vobis intrepidè quæsitum narrabo. Tunc populus vno ore clamabat ad Xanthū, libertate dona Aesopū, obtēpera Samiis, largire libertatem eius ciuitati. At Xāthus non annuebat, & Prætor ait, Xānthe, si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Aesopum libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit, tunc igitur Xanthus necessariò libertatem reddidit. Et præco clamauit, Xanthus philosophus liberum Samiis largi-

ἐνέθηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τ
κεραμίων μορφὴν σκοπεῖ
τε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ τὴν ἐν
τὸς γεῦσιν τοῦ οἴνου, ταῦ
τοῦ Αἰσώπου πάντες ἀκ
σαντες, ἔλεγον, Αἴσωπε,
ει δυνατὸς, λέγε τῇ πόλ
καὶ ὃς μετὰ παρρησίας ἔφ
ἄνδρες Σάμιοι, ἐπειδὴ
ἡ τύχη φιλόνεικος οὖσα,
ξης ἀγῶνα τέθηκε δεσπό
καὶ δούλῳ, κἂν μὲν ὁ δοῦλ
ἥττων φανῇ τοῦ δεσπότου. δι
μαστίγων ἐλεύσεται· εἰ δ'
μένων, οὐδὲν ἔλαττον κ
οὕτω πληγαῖς ξανθήσετ
εἰ ὑμεῖς διὰ τὸ ἐλευθερ
ας παρρησίαν χαρίσαι
μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς
ζητούμενον φράσω. τότε
δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώττ
πρὸς τὸν Ξάνθον ἐβόων,
λευθέρωσον Αἴσωπον, ὑπ
κουσον Σαμίοις, χάρισαι
ἐλευθερίαν αὐτοῦ τῇ πόλ
ὁ δὲ Ξάνθος οὐκ ἐπένευε.
ὁ πρύτανις ἔφη, Ξάνθε,
μή σοι δοκεῖ ὑπακοῦσαι
δήμῳ, ἐγὼ τῇ ὥρᾳ
Αἴσωπον ἐλεύθερον ἀποποι
σαιμι. καὶ τότε σοι ὁμό
μος ἔσται. τηνικαῦτα τ
νην ὁ Ξάνθος ἀναγ
τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδω
καὶ ὁ κῆρυξ ἐβόα, Ξάνθ
ὁ φιλόσοφος ἐλευθεροῖ Σ
μί

μίοις τὸν Αἴσωπον. καὶ τοῦτο πέρας ὁ τοῦ Αἰσώπου λόγος εἰλήφει, φασκόντος πρὸς τὸν Ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. Αἴσωπος οὖν ἐλευθερίας τυχὼν, στὰς εἰς τὸ μέσον, ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς, ὡς ἴστε, βασιλεὺς τῶν ὀρνίθων ἐστιν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτος ἁρπάσας ἀφῆκεν εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημειῶσαι βούλεται ὅτι τῶν νυνὶ βασιλέων τις βούλεται ὑμῶν τὴν ἐλευθερίαν δουλῶσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀκύρους δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν Σάμιοι ἀκούσαντες κατηφείας ἐπλήσθησαν. μετ' δ' οὐ πολὺν χρόνον καὶ γράμματα παρὰ Κροίσου τοῦ Λυδῶν βασιλέως ἧκει Σαμίοις, κελεύοντα τὸ ἀπὸ τοῦ δε φόρους αὐτῷ παρέχειν· εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἑτοίμους εἶναι. ἐβουλεύσαντο μὲν οὖν ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι τῷ Κροίσῳ· συνοῖσον μέντοι εἶναι καὶ Αἴσωπον ἐρωτῆσαι. κἀκεῖνος ἐρωτηθεὶς εἶπε, τῶν ἀρχόντων ὑμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρους ἀπαγωγὴν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβουλὴν μὲν οὐδ' ὦ, λόγον δε ἐρῶ ὑμῖν, καὶ εἴσεσθε

largitur Aesopum. Atque interim finem sermo Aesopi accepit dicentis Xantho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaque libertatem cõsequutus, stans in medio ait, Viri Samii, aquila, vt scitis, regina auium est: quoniã autem imperatoriũ annulum hæc raptum demisit in serui sinum, hoc significare vult, quendam, ex iis qui nunc sunt, regem velle vestram libertatem in seruitutem redigere, atq; sancitas leges irritas facere, his auditis Samii mœrore repleti sunt. Sed non multo post tempore & literæ à Crœso Lydorum rege venerunt ad Samios iubentes eis ab illo tempore vt tributa sibi penderent: sin minus obtẽperauerint. vt ad pugnam se parent. Cõsultabãt igitur vniuersi: timuerũt enim subditi fieri Crœso conducibile tamẽ esse & Aesopũ cõsulere. Et ille consultus ait, cũ principes vestri sententiã dixerint de tributo dãdo obtẽperandũ esse regi, cõsiliũ iam minimè, sed narrationem vobis afferã, & scie-

tis quid conducat. Fortuna duas vias ostendit in vita, alteram libertatis, cuius principium accessu difficile, sed finis planus: alteram seruitutis, cuius principium facile & accessibile, finis autem laboriosus. His auditis, Samii exclamauerunt, Nos quum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Crœsus decreuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ô rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorũ. Et nunc fortè poteris eos superare. Et Crœsus his persuasus, legato misso, dedi sibi petebat Aesopũ. Samii autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit, Viri Samii, & ego permulti facio ad regis pedes pro-

τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδειξεν ἐν τῷ βίῳ, θατέραν μὲν ἐλευθερίας, ἧς μὲν ἀρχὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ὁμαλόν. θατέραν δὲ δουλείας, ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ εὐπετής τε καὶ βάσιμος, τὸ δὲ τέλος ἐπώδυνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σάμιοι, ἀνεβόησαν, ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἑκόντες οὐ γινόμεθα δοῦλοι. καὶ τὸν πρεσβευτὴν οὐ σὺν εἰρήνῃ ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὖν Κροῖσος ταῦτα μαθὼν ἐβουλεύσατο πόλεμον κατὰ τῶν Σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβευτὴς ἀνήνεγκεν, ὡς οὐκ ἂν δυνηθείης Σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν Αἰσώπου παρ᾽ αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δυνήσῃ δὲ μᾶλλον. εἶπεν, ὦ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποστείλας, ἐξαιτῆσαι παρ᾽ αὐτῶν Αἴσωπον, ὑποσχόμενος αὐτοῖς ἀντ᾽ αὐτοῦ χάριτας ἄλλας τε δώσειν καὶ λύσιν τῶν ἐπιτεταγμένων φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τούτων περιγενέσθαι. καὶ ὁ μὲν Κροῖσος κατὰ ταῦτα πρεσβευτὴν ἀποστείλας ἔκδοτον ᾔτει τὸν Αἴσωπον. Σάμιοι δὲ τοῦτον ἐκδόσθαι γνώμης ἐγένοντο, Αἴσωπος δὲ τοῦτο μαθὼν, ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἔστη, καὶ φησι, ἄνδρες Σάμιοι, κἀγὼ μὲν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι πρὸς τοὺς πόδας ἀφικέσθαι τοῦ βα-

βασιλέως, ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἕνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν· τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀπωσάντων οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες ἔφασαν τοῖς προβάσιν εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ, καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τούς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾶστα διέφθειραν. οἱ Σάμιοι γνόντες τὸ τοῦ μύθου βούλημα συνονόησαν τες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς κατασχεῖν τὸν Αἴσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ τῷ πρεσβευτῇ συναποπλεύσας, πρὸς Κροῖσον ἀπῄει. ἀφικομένων δὲ αὐτῶν εἰς Λυδίαν ὁ βασιλεὺς ἐπιπροσθεν αὐτοῦ σταῦτα τὸν Αἴσωπον θεασάμενος, ἠγανάκτησε, λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδών μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τοσαύτην; καὶ Αἴσωπος, μέγιστε βασιλεῦ, οὐ βίᾳ, οὐδὲ ἀνάγκῃ πρὸς σε παρεγενόμην, ἀλλ' αὐθαίρετος πάρειμι. ἀνάσχου

proficisci, sed volo vobis fabulã vnam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt, vnà verò cum ouibus canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si voluerint viuere in pace, & nullum suspicari bellum, vt canes sibi traderent. Oues verò quum ob stultitiam persuasæ essent & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oues nullo negotio interemerunt. Samii igitur fabulæ sensu percepto, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille verò non permisit, sed cum legato vnà soluit, & ad Crœsum se conferebat. Profectis itaque iis in Lydiam, rex ante se stantem Aesopum videns, indignatus est, dicens, Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subiugandam? tum Aesopus: Maxime rex, non vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum: patere autem me parumper audire. Vir quidam

dam quum locustas caperet occideretque, cepit & cicadã: cum & illam vellet occidere, inquit cicada, Homo ne me frustra occidas: ego enim neque spicam lædo, neq; in alia re quapiam iniuria te afficio: motu verò quæ in me sunt membranularũ suauiter canto, delectans viatores: prēter igitur vocem in me amplius nihil inuenies. Et ille cũ hæc audisset, permisit abire. Et ego itaq;, ô rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas: nõ enim possum iniuria quenquã afficere, sed in vili corpore genorosũ loquor sermonẽ. Rex autẽ miratus simul & miseratus ipsum, ait, Aesope non ego tibi largior vitam, sed fatum. Ergo quid vis, pete, & accipies, & ille, Rogo te, ô rex, reconciliare Samiis. Quumq; rex dixisset Reconciliatus sum, procidens ille in terram, gratiasque ei agebat. Post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc vsq; diẽ extantes apud regẽ reliquit. Acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quod Aesopi

χου δὲ μου μικρὸν ἀκοῦσαι· ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων, καὶ ἀποκτείνων, εἷλε καὶ τέττιγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο κτεῖναι φησὶν ὁ τέττιξ, ἄνθρωπε, μή με μάτην ἀνελῇς· ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἁπάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους. φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. κἀκεῖνος ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι. κἀγὼ γοῦν, ὦ βασιλεῦ, τῶν σῶν ποδῶν ἅπτομαι, μή με εἰκῇ φονεύσῃς. οὐδὲ γὰρ οἷός τ' εἰμὶ ἀδικῆσαι τινα, ἐν εὐτελείᾳ δὲ σώματος γενναῖον φθέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα, καὶ οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη, Αἴσωπε, οὐκ οὖν ἐγώ σοι δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ὃ γοῦν θέλεις, αἴτει, καὶ λήψῃ. καὶ ὅς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι Σαμίοις. τοῦ δὲ βασιλέως εἰπόντος, διήλλαγμαι, πεσὼν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν γῆν, χάριτάς τε αὐτῷ ὡμολόγει. μετὰ τοῦτο τοὺς οἰκείους συγγραψάμενος μύθους, τοὺς μέχρι καὶ νῦν φερομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε. δεξάμενος δὲ παρ' αὐτοῦ γράμματα πρὸς Σαμίους,

[illegible], ὡς ἕνεκεν Αἰσώπου τούτοις διήλλακται, καὶ δῶρα πολλὰ λαβὼν ἐπανῆλθεν εἰς Σάμον. οἱ μὲν οὖν Σάμιοι τοῦτον ἰδόντες, στέμματά τε αὐτῷ προσήνεγκαν, καὶ χοροὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο. ὁ δ' αὐτοῖς τάς τε τοῦ βασιλέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἐπέδειξεν ὡς τὴν εἰς αὐτὸν δεδομένην παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐλευθερίᾳ πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς νήσου ἀπάρας, περιῄει τὴν οἰκουμένην τοῖς ἁπανταχοῦ τῶν φιλοσόφων διαλεγόμενος. ἀφικόμενος δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδειξάμενος, μέγας παρὰ τῷ βασιλεῖ Λυκήρῳ ἐγένετο. κατ' ἐκείνους γὰρ τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἔχοντες, καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπον· ἅπερ οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς παρὰ τῶν πεμπόντων ἐλάμβανον· εἰ δὲ μὴ τοὺς ἴσους παρεῖχον. ὁ τοίνυν Αἴσωπος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων Λυκήρῳ συνιεὶς ἐπέλυε, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐποίει τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ Λυκήρου ἕτερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμπεν. ὧν ἀλύτων μενόντων, φόρους ὁ βασι-

sopi gratia eis reconciliatus fuerit atq; muneribus multis, nauigauit in Samũ. Samii igitur hunc videntes, coronasq; ei intulerũt, & tripudia eius gratia constituerunt. Ille autẽ illis & regis literas legit, & ostendit quòd sibi donatã à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc verò ab insula decedens circũibat orbẽ vbiq; cum philosophis disputãdo. Profectus autem & in Babylonẽ, & suam ipsius doctrinam demonstrando, magnus apud regem Lycerũ euasit, illis enim temporibus reges inuicem pacem habentes atque delectationis gratia quæstiones vicissim sophistarum scribẽdo mittebant: quas qui soluerẽt, tributa pacta amittẽtib. accipiebãt: qui v. non, æqualia præbebãt. Aesopus igitur quæ mittebantur problemata Lycero intelligens dissoluebat & clarum reddebat regem: & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. Quæ quũ remanerent insoluta, tribu-

ta rex

ta rex quàm plurima exigebat. Aesopus autem quum non genuisset filios, nobilem quēdam, Ennum nomine adoptauit, atque vt legitimum filium regi allatum commendauit. Non multo autē post tempore Ennus, cum adoptantis cōcubina rem habuit, hoc sciens Aesopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamq; fictam vt ab Aesopo scilicet, ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quòd ipsis paratus esset adhærere magis quàm Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, vt nulla examinatione facta proditorem occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim quodā nemine sciente occultauit hominem, & secretò nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tempore,

ὁ βασιλεὺς ὅτι πλείστους [illegible]
σίπερ ἔστελλεν. Αἴσωπος δὲ μ
παιδοποιησάμενος. ἕνα τι
τῶν εὐγενῶν Ἔννον τὴν κλῆσ
εἰσεποιήσατό τε, καὶ ὡς γν
σιον. παῖδα τῷ βασιλεῖ π
ενέγκας συνέστησε. μετὰ
οὐ πολὺν χρόνον τοῦ Ἔννου
τῇ θεμένου παλλακῇ συ
φθαρέντος, Αἴσωπος τοῦ
γνοὺς ἀπελαύνειν ἔμελλε τῆς
κίας, ὁ δὲ τῇ κατ' ἐκείνου ὀργ
ληφθεὶς, ἐπιστολήν τε πλα
σάμενος παρ' Αἰσώπου
θεν πρὸς τοὺς ἀντισοφιζομ
Λυκήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἑτοίμ
ἐστι προσθέσθαι μᾶλλον ἢ
Λυκήρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνεχ
ειρισε, τῷ τοῦ Αἰσώπου
σφραγισάμενος δακτυλ
ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ τε σφραγ
πεισθεὶς, καὶ ἀπαραιτή
ὀργῇ χρησάμενος, πα
χρῆμα τῷ Ἑρμίππῳ κελ
μηδὲν ἐξετάσαντα, ὡς
προδότην διαχειρίσασθαι
[illegible]πον. ὁ δὲ Ἕρμιππος, φί
τε ὢν τῷ Αἰσώπῳ, καὶ τό
τε φίλον ἐπέδειξεν ἔν τινι γὰρ
τάφῳ μηδενὸς εἰδότος
ψας τὸν ἄνθρωπον, ἐν ἀπορ
τοις ἔτρεφεν. Ἔννος δὲ τοῦ βασι
λέως κελεύσαντος
τὴν διοίκησιν Αἰσώπου
λαβε. μετὰ δέ τινα χρόνον
[illegible] βασιλεὺς Αἰγυπτ

ιθόμενος Αἰσώπου τεθνη-
ναι, πέμπει Λυκήρῳ πα-
χρῆμα ἐπιστολὴν, οἰκοδό-
ους αὐτῷ ἀποστεῖλαι κελεύου-
ν, οἳ πύργον οἰκοδομήσου-
, μήτ᾽ οὐρανοῦ, μήτε γῆς
τόμενον, καὶ τὸν ἀποκρι-
νόμενον ἀεὶ πρὸς πάνθ᾽ ὅ-
σα ἐρωτῶσι καὶ τοῦτο ποι-
σαντα, φόρους εἰσπράττειν
δὲ μὴ, κατατίθεσθαι· ταύ-
της τῷ Λυκήρῳ ἀναγνωσθεί-
σης, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μη-
δενὸς τῶν φίλων δυναμένου τὸ
πρόβλημα τὸ περὶ τοῦ πύρ-
γου συνεῖναι. ὁ μέν τοι βα-
σιλεὺς καὶ κίονα τῆς ἑαυτοῦ
βασιλείας ἔλεγεν ἀπολωλέ-
ναι τὸν Αἴσωπον. Ερμίππος
πὼ τοῦ βασιλέως δὲ Αἰ-
σώπου λύπην μαθὼν, προσ-
ῆλθε τῷ βασιλεῖ, καὶ ζῆν
ἐκεῖνον εὐηγγελίσατο, προσ-
θεὶς αὐτοῦ δὴ χάριν αὐτὸν
μὴ ἀνελεῖν, εἰδὼς ὡς μετα-
μελήσει ποτὲ τῷ βασιλεῖ τῆς
ἀποφάσεως. τοῦ δὲ βασιλέ-
ως διαφερόντως ἐπὶ τούτοις
ἡσθέντος, Αἴσωπος ῥυπῶν
καὶ αὐχμῶν ὅλος προσηνέχθη-
ν, καὶ τοῦ βασιλέως, ὡς
εἶδεν αὐτὸν, δακρύσαντος,
λουθῆναί τε καὶ τῆς ἄλλης
ἐπιμελείας ἀξιωθῆναι κε-
λεύσαντος, Αἴσωπος μετὰ
τοῦτο

pore, Nectenabo rex Ægyptiorum audiens Æsopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem qui turrim ædificent, neque cœlum neque terram attingentem, & responsurũ semper aliquem ad omnia quęcunq; rogauerint, quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, quũ nullus ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Æsopum. Hermippus autem dolore regis ob Æsopum intellecto, adiit regem, & viuere illum renunciauit, addiditq; ipsius causa Æsopum non interemisse, sciens quòd pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem non mediocriter super hisce exhilarato, Æsopus sordens, ac squallens totus adductus est. quumque rex vt eum vidit, illacrymasset, atque vt lauaretur, aliaque cura vt afficeretur iussisset, Æsopus post hoc & de qui-

de quibus accusatus fuerat, causas confutauit, ob quæ quum rex Ennum esset occisurus, Æsopus ei veniam petiit. Post hæc autem rex Ægyptii epistolam Æsopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere iussit, vt quum hyems præteriisset missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquem ad rogata: Rex igitur Ægyptios legatos remisit, Æsopo autem pristinam administrationem tradidit omnem, deditum ei tradens & Ennum. At Æsopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed vt filio rursus recepto, aliisque atque his admonuit verbis: Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem teipsum præbe, ne te contemnant, amicis facilem & communicabilem quò longè beneuolentiores tibi sint. Item inimicos malè habere precare, & esse pauperes, ne te pos-

sint

τοῦτο καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορ-
θη τὰς αἰτίας ἀπεσκευάσα-
το, ἐφ' οἷς καὶ τοῦ βασιλέως τ
Ἔννον ἀναιρεῖν μέλλοντος, Αἰ-
σωπος αὐτῷ συγγνώμην ᾐ-
τήσατο, ἑπομένως δὲ τούτοις
βασιλεὺς τὴν τοῦ Αἰγυπ-
ἐπιστολὴν τῷ Αἰσώπῳ ἐπέ-
κεν ἀναγνῶναι. ὁ δὲ αὐτί-
τὴν λύσιν συνεὶς τοῦ προβλή-
ματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀν-
γράφειν ἐκέλευσεν, ὡς ἐπ-
δὰν χειμὼν παρέλθῃ πεμφ-
ναι τούς τε τὸν πύργον οἰκο-
μήσαντας, καὶ τὸν ἀποκρ-
μενον πρὸς τὰ ἐπερωτώμ-
ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν Αἰ-
πτίους πρέσβεις ἀπέστειλε,
σώπῳ δὲ τὴν ἐξ ἀρχῆς διοίκ-
ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἐκ-
αὐτῷ παραδοὺς καὶ τὸν Ἐν-
ὁ δὲ Αἴσωπος παραλαβ-
τὸν Ἔννον, οὐδὲν ἀηδὲς
τὸν ἔδρασεν, ἀλλ' ὡς υἱῷ
λιν προσχὼν, ἄλλους τε καὶ
τοὺς ἐπετίθει τοὺς λόγους.
κνον, πρὸ πάντων σέβου
θεῖον. τὸν βασιλέα δὲ τίμ-
καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σὺ δ-
νὸν σεαυτὸν παρασκεύα-
ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου, τ-
δὲ φίλοις πρᾶον καὶ εὐμε-
τάδοτον, ὡς εὐνουστέρους
μᾶλλον γίνεσθαι. ἔτι τοὺς
ἐχθροὺς νοσεῖν εὔχου καὶ
νεσθαι, ὡς μὴ οἵους τε εἶναι λ-

πεῖ

πτῶσι. τοὺς δὲ φίλους κατὰ πάν-
τα εὖ πράττειν βούλου. αἰεὶ
τῇ γυναικί σου χρηστῶς ὁμί-
λει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πεῖ-
ραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν· κοῦ-
φον γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν ἐστι
φῦλον, καὶ κολακευόμενον
ἔλαττον φρονεῖ κακά. ὀξεῖ-
αν μὴ πρὸς λόγον κτῆσαι τὴν
ἀκοήν. τῆς δὲ γλώττης ἐγκρα-
τὴς ἔσο. τοῖς εὖ πράττουσι
μὴ φθόνει, ἀλλὰ συγχαῖ-
ρε· φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλ-
λον βλάψεις. τῶν οἰκετῶν σου
ἐπιμελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς
δεσπότην σε φοβῶνται, ἀλ-
λὰ καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶν-
ται. μὴ αἰσχύνου μανθάνειν
ἀεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μη-
δέ ποτε πιστεύσῃς ἀπόρρητα·
ἀεὶ γὰρ ὁπλίζεται, πῶς σου
κυριεύσῃ. καθ' ἡμέραν καὶ
εἰς τὴν αὔριον ἀποταμιεύου·
βέλτιον γάρ τι ἀποθανόντα ἐχ-
θροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶν-
τα τῶν φίλων ἐπιδεῖσθαι. εὐ-
προσήγορος ἔσο τοῖς συναν-
τῶσιν εἰδὼς ὡς καὶ τῷ κυνα-
ρίῳ ἄρτον ἡ οὐρὰ προσπο-
ρίζει. ἀγαθὸς γινόμενος, μὴ
μετανόει. ψιθυριστὴν ἄνδρα ἔκβαλε
τῆς οἰκίας· τὰ γὰρ ὑπὸ σοῦ λε-
γόμενα καὶ πραττόμενα ἑτέροις
[illegible] ἀναθήσει. πρᾶττε μὴ
ἃ λυπήσουσί σε. ἐπὶ δὲ τοῖς
συμ-

sint offendere: at amicos
in omnibus bene valere
velis. Semper vxori tuæ
bene adhære, ne alterius
viri periculum facere ve-
lit: leue enim est mulie-
rum genus, ac adulatum
minus malū cogitat. Ve-
locem ad sermonē ne pos-
side auditum, linguæ con-
tinens esto, bene agenti-
bus ne inuide, sed congra-
tulare: inuidens enim te-
ipsum magis offendes, do-
mesticorum tuorum sata-
ge, vt te non solùm vt do-
minū timeant, sed etiam
vt benefactorem veneren-
tur. Ne pudeat discere sem
per meliora. Mulieri non
vnquam credas secreta:
nā semper armatur, quo-
modo tibi dominetur.
Quotidie in diem crasti-
num reconde: melius e-
nim mortuū inimicis re-
linquere, quàm viuentē
amicorum indigere. Salu-
tato facilè qui tibi occur-
runt, sciens & catulo cau-
dam panē comparare. Bo-
num esse ne pœniteat. Su-
surronē virum eiice domo
tua: nā quæ a te dicuntur,
ac fiunt, aliis cōmunica-
bit. Fac quæ te non mœ-
stum

ſtum facient. cõtingentibus ne triſtare, neq; praua conſulas vnquam, neque mores malorum imiteris. His ab Æſopo Ennus admonitus, tum ſermone, tum ſua conſcientia, vt ſagitta quadam, percuſſus animum paucis pòſt diebus è vita diſceſſit. Æſopus autẽ aucupes omneis acceríiuit, atque aquilarum pullos quatuor vt caperent, iubet. Sic itaque captos nutriuit, vt dicitur, ac inſtruxit, cui rei non magnam fidem adhibemus, vt pueros in ſportis ipſis appenſis, geſtando in altum tollerent: atque ita obedientes pueris eſſent, vt quocumq; illi vellent, volarent, ſiue in altũ, ſiue in terrã humi. Præterito verò hyemali tempore, & vere arridente quum ad iter omnia paraſſet Æſopus, & pueros accepiſſet, & aquilas, deceſſit in Ægyptum multa imaginatione & opinione ad ſtupefactionẽ illorum hominum vſus. Sed Nectenabo audito adeſſe Æſopum, Inſidiis circumuentus ſum, ait amicis, quia intellexeram

Æſo-

συμβαίνουσι μὴ λυποῦ. μήτε πονηρὰ βουλεύσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν μιμήσῃ, τούτοις δὲ Αἰσώπου τὸν Ἔννον νουθετήσαντος, ἐκεῖνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ συνειδήσει οἷά τινι βέλει πληγεὶς τὴν ψυχὴν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν βίον μετήλλαξεν. Αἴσωπος δὲ τοὺς ἰξευτὰς πάντας προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοττοὺς τέτταρας συλληφθῆναι κελεύει· συλληφθέντας οὖν οὕτως ἔθρεψεν, ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδευσεν, ὅπερ οὐ πάνυ τι μοι πειθόμενον ἔχει, ὡς παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσηρτημένων βαστάζοντας εἰς ὕψος αἴρεσθαι, καὶ οὕτως ὑπηκόους τοῖς παισὶν εἶναι. ὡς ὅπουπερ ἂν ἐκεῖνοι βούλοιντο ἵπτασθαι, ἄν τε εἰς ὕψος, ἄν τε εἰς γῆν χαμάζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παραδραμούσης, καὶ ἦρος διαγελάσαντος, ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν συσκευασάμενος Αἴσωπος, καὶ τοὺς παῖδας λαβὼν καὶ τοὺς ἀετοὺς, ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον πολλῇ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐκεῖ κεχρημένος. Νεκτεναβὼ δὲ ἀκούσας παραγεγενῆσθαι τὸν Αἴσωπον, ἐνηδρεύμεθα, φησὶ, τοῖς

τοις

τοῖς φίλοις, μεμαθηκὼς Αἴσωπον τεθνηκέναι. τῇ δ' ἐπιούσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λευκὰς περιβαλέσθαι στολάς, αὐτὸς ἐρέαν ἐνεδύσατο, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριν. καὶ καθεσθεὶς ἐφ' ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν Αἴσωπον εἰσαχθῆναι κελεύσας, τίνι με εἰκάζεις, εἰσελθόντι φησὶν Αἴσωπε, καὶ τοὺς σὺν ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίῳ ἐαρινῷ, τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους, ὡραίοις στάχυσι, καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτόν, καὶ δώροις ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ μετ' ἐκείνην ἡμέρᾳ πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐνσκευασάμενος, τοὺς δὲ φίλους φοινικᾶς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν Αἴσωπον, τὴν προτέραν αὖθις πεῦσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ Αἴσωπος· σὲ μέν, εἶπεν εἰκάζω ἡλίῳ, τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους ἀκτῖσι. καὶ ὁ Νεκτεναβώ, οἶμαι μηδὲν εἶναι Λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ Αἴσωπος μειδιάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω περὶ ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ. πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλεία δίκην ἡλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ Λυκήρῳ παραβληθείη, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφον ἀπο-

Æsopum mortuum esse. Postridie autem iussit rex, vt omnes magistratus cãdidis circumdarentur vestibus, ipse laneam induit, & coronam ac gemmatam citarin. Cumque sedens in alto solio Æsopũ introduci iussisset, Cui me assimilas, ingredienti, inquit, Æsope. & eos qui mecum sunt? & ille, Te quidẽ soli verno: qui verò te circumstant, maturis aristis, & rex admiratus ipsum, donis eum prosequutus est. Postero autem die rursus rex candidissimam indutus, amicis purpureas iussit accipere, ingredientem Æsopum iterum eadem rogauit. Et Æsopus, Te, inquit, comparo soli: hos autem qui stant circum, radiis solaribus. Et Nectenabo, Existimo nihil esse Lycerum prę meo regno & Æsopus subridens, Ne facile de illo sic loquere, ô rex: nam genti vestræ vestrum regnũ collatum instar solis lucet, at si Lycero comparetur, nihil aberit quin splendor hic, tenebræ appareant. Et Nectenabo

apposita verborum responsione stupefactus, Attulisti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Parati sunt, si modò ostendas locum. Postea egressus extra vrbem rex in planiciem, demonstrat dimensum locum. Adductis itaque Æsopus ad demonstratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, vnà cum pueris per sacculos appensis, ac puerorũ manibus fabrorum datis instrumẽtis, iussit euolare. Illi verò sublimes, Date nobis, clamabant lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nectenabo visis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait, Vnde mihi volucres homines? & Æsopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo quum sis, vis cum æquo diis rege contendere? & Nectenabo, Æsope, victus sum, quæram autem te, tu responde. Et ait, Sunt mihi fœminæ hic equæ quæ quum audierint eos, qui in Babylone sunt, equos hinnientes, con-

ἀποδειχθῆναι. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ τὴν τῶν λόγων εὐστοχίαν ἐκπλαγεὶς ἤνεγκας ἡμῖν, ἔφη, τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον οἰκοδομεῖν, καὶ ὅς, ἕτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τόπον. μετὰ τοῦτο ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον. ἀγαγὼν τοίνυν Αἴσωπος ἐπὶ τὰς ἀποδειχθείσας τοῦ τόπου γωνίας τέτταρας, τοὺς τέσσαρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπηρτημένοις. καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ κατὰ χεῖρας δοὺς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀναπτῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὕψος γενόμενοι, δότε ἡμῖν, ἐφώνουν, λίθους, δότε κονίαν, δότε ξύλα, καὶ τἄλλα τὰ πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια. ὁ δὲ Νεκτεναβὼ τοὺς παῖδας θεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὕψος ἀναφερομένους, ἔφη· πόθεν ἐμοὶ πτηνοὶ ἄνθρωποι. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀλλὰ Λυκῆρος ἔχει· σὺ δὲ θέλεις, ἄνθρωπος ὤν, ἰσοθέῳ ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ Νεκτεναβὼ, Αἴσωπε, ἥττημαι· ἐρήσομαι δέ σε, σὺ δέ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησίν, εἰσί μοι θήλειαι ὧδε ἵπποι, αἳ ἐπειδὰν ἀκούσωσι τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἵππων χρεμετιζόντων

ἵππων εὐθὺς συλλαμβάνουσιν. εἴ σοι πρὸς τοῦτο πάρεστι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀποκρινοῦμαί σοι αὔριον βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' οὗ κατήγετο, αἴλουρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν καὶ συλληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγειν μαστιγούμενον. οἱ δὲ Αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάσχον αὐτὸ θεασάμενοι, συνέδραμον, καὶ ἐξαρπάζουσιν τῆς χειρὸς τῶν μαστιγούντων ἐκπωάσαντες, ἀναγγέλλουσιν ὡς τάχος τῷ βασιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ καλέσας τὸν Αἴσωπον, οὐκ ᾔδεις, φησίν, Αἴσωπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῖν ἐστιν αἴλουρος; ἵνα τί οὖν τοῦτο πεποίηκας; καὶ ὃς ἔφη, Λυκῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν, ὦ βασιλεῦ, τῆς παρελθούσης νυκτὸς οὗτος ὁ αἴλουρος, ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνευκε μάχιμον καὶ γενναῖον ὄντα, ἔτι γε μὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεύς, οὐκ αἰσχύνῃ ψευδόμενος Αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἴλουρος ἀπ' Αἰγύπτου ἦλθεν εἰς Βαβυλῶνα; κἀκεῖνος μειδιάσας φησίν. καὶ πῶς, ὦ βασιλεῦ, ἐν Βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἱ ἐνθάδε θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσι; ὁ δὲ βα-

confestim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Æsopus, Respondebo tibi cras, ô rex. Profectus verò vbi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendi, & captum publicè circumduci verberando. Ægyptii autem illud animal colẽtes, sic malè tractari ipsum videntes, concurrerunt & felem è manu verberantium eripuerunt, ac rem renuntiant celeriter regi: qui vocato Æsopo, Nesciebas, inquit, Æsope tanquam Deum à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lycerum regem iniuria affecit, ô rex, præterita nocte hic felis: gallum enim eius occidit pugnacem & generosum, prætere & horas ei noctis nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri Æsope? quonam modo vna nocte felis ab Ægypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quomodo, ô rex, Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autem

his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autem quum acciuisset ea Heliopoli iros quæstionum sophisticarum peritos, atque de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit vnà cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, Missus sum à Deo meo quæstionem quandam rogare te vt ipsam solueres. Et Aesopus, Mentiris: deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius sursus ait, Est templum ingens, & in eo columna duodecim vrbes cõtinens, quarum singulæ triginta trabibus fulciuntur, quas circuncurrunt duæ mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quæstionem apud nos soluent pueri. Templum enim est hic mundus: columna annus: vrbes menses: & trabes horum, dies: dies autem & nox, duæ mulieres, quæ vicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis a-

micis

ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτοῦ ἐμακάρισε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμψάμενος ἀφ' ἡλίου πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιστήμονας, καὶ περὶ τοῦ Αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐτοῖς, ἐκάλεσεν ἅμα τῷ Αἰσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν. ἀνακλιθέντων οὖν αὐτῶν, τῶν ἡλίου πολιτῶν τίς φησι, πρὸς τὸν Αἴσωπον· ἀπεστάλην παρὰ τοῦ θεοῦ μου πεῦσίν τινα πυθέσθαι σου, ὡς ἂν αὐτὴν ἐπιλύσῃς. καὶ ὁ Αἴσωπος, ψεύδῃ, θεὸς γὰρ παρ' ἀνθρώπου οὐδὲν δεῖται μαθεῖν. σὺ δὲ οὐ μόνον σεαυτοῦ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ σου. ἕτερος πάλιν εἶπεν, ἐστὶ ναὸς μέγας, καὶ ἐν αὐτῷ στῦλος δώδεκα πόλεις ἔχων, ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐστέγασται. ταύτας δὲ περιίασι δύο γυναῖκες. καὶ ὁ Αἴσωπος ἔφη, τοῦτο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπιλύσονται παῖδες. ναὸς μὲν γάρ ἐστιν οὗτος ὁ κόσμος. στῦλος δὲ ὁ ἐνιαυτός. αἱ δὲ πόλεις, οἱ μῆνες· καὶ αἱ δοκοὶ τούτων ἡμέραι· ἡμέρα δὲ καὶ νύξ, αἱ δύο γυναῖκες, αἳ παραλλὰξ ἀλλήλας δέχονται. τῇ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαν-

τας

ως ὁ Νεκτεναβὼ, φησι, διὰ τὸν Αἴσωπον τοῦτον ὀφλήσομεν φόρους τῷ βασιλεῖ Λυκήρῳ; εἷς δέ τις αὐτῶν εἶπε, κελεύσωμεν αὐτῷ προβλήματα φράσαι ἡμῖν, περὶ ὧν οὔτ' οἴδαμεν οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὃς, αὔριον ἐπὶ τούτου ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι ἀπελθὼν οὖν καὶ συνταξάμενος γραμματεῖον ἐν ᾧ περιείχετο, Νεκτεναβὼ ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ Λυκήρῳ ὀφείλειν πρωΐας ἐπανελθὼν τῷ βασιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον. καὶ εἴδομεν τοῦτο, καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ Αἴσωπος, χάριν ὑμῖν οἶδα τῆς ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὁ δὲ Νεκτεναβὼ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀφειλῆς ἀναγνοὺς, εἶπεν, ἐμοῦ Λυκήρῳ οὐδὲν ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κἀκεῖνοι μεταβαλόντες, εἶπον οὔτ' εἴδομεν οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ Αἴσωπος, καὶ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει λέλυται τὸ ζητούμενον. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ πρὸς ταῦτα, μακάριός ἐστι Λυκῆρος τοιαύτην σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ κεκτημένος. τοὺς δὲ συμ-

amicis omnibus Nectenabo inquit, Propter Aesopum hunc debebimus tributa regi Lycero? At ex his vnus ait, Iubebimus ei quæstiones dicere nobis ex iis, quæ neque ſcimus, neque audiuimus. Et ille, Cras hac de re vobis reſpondebo. Decedens igitur, & compoſito ſcripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere, manè reuerſus regi ſcriptum reddidit. Regis autem amici prius quàm aperiretur ſcriptum, omnes dixerunt, Et ſcimus hoc & audiuimus & verè ſcimus. Et Aeſopus, Habeo vobis gratiam reſtitutionis cauſa. At Nectenabo confeſſione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos teſtificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque ſcimus, neque audiuimus. Et Aeſopus, Et ſi hæc ita ſe habent, ſolutum eſt quæſitum. Et Nectenabo ad hæc, Felix eſt Lycerus, talem doctrinam in regno ſuo poſſidens. Ergo pacta tri-

tributa tradidit Æsopo, atque in pace remisit. At Æsopus in Babylonē profectus, & narrauit Lycero acta in Ægypto omnia, & tributa reddidit Lycerus autem iussit statuam auream Æsopo erigi. Non multo autem post tempore Aesopus in Græciā decreuit nauigare, atq; cum rege compositione facta discessit, iuratus ei prius procul dubio rediturū se in Babylonem, atque illic reliquum vitæ victurum. Peragratis autem Græcis vrbibus, & sua doctrina patefacta, profectus est & Delphos. Verùm Delphi disserentem quidem audierunt libenter, sed honore & obseruantia eum affecerunt nulla. Is autem ad eos suspiciens ait, Viri Delphi, succurrit mihi ligno vos comparare, quod in mari fertur. Illud etenim videntes ex multa distantia dum fluctibus agitatur, magni pretii esse existimamus, postquam autem proximè aduenerit vilissimum apparet. Et ego itaque quum procul essem ab vrbe vestra, vt

συμφωνηθέντας φόρους πα-ραδοὺς τῷ Αἰσώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. Αἴσωπος δ' εἰς Βαβυλῶνα παραγενόμενος, διεξῆλθε τῷ Λυκήρῳ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ πραχθέντα πάντα, καὶ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. Λυκῆρος δ' ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν τῷ Αἰσώπῳ ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον Αἴσωπος εἰς Ἑλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι, καὶ τῷ βασιλεῖ συνταξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρκους δοὺς αὐτῷ πρότερον ἦ μὴν ἐπανήξειν εἰς Βαβυλῶνα, κἀκεῖ τὸ λοιπὸν διαβιώσειν. περιελθὼν δὲ τὰς ἑλληνίδας πόλεις καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύμενος, ἦλθε καὶ Δελφούς. οἱ δὲ Δελφοί, διαλεγομένου μὲν ἠκροῶντο ἡδέως, τιμῆς δὲ καὶ θεραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδεμιᾶς. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἄνδρες Δελφοί, ἐπέρχεταί μοι ξύλῳ ὑμᾶς εἰκάσαι τῷ ἐν θαλάττῃ φερομένῳ. κἀκεῖνο γὰρ ὁρῶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματος ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλοῦ τινος ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐπὰν δ' ἐγγυτάτω προσέλθῃ, εὐτελέστατον φαίνεται. κἀγὼ γοῦν πόρρωθεν τῆς ὑμῶν πό-λεως

ως αν, ὥς τινας τ͂ ἀξί-
λόγȣ ὑμᾶς ἐθαύμαζον,
καὶ δ' ἐλθὼν εἰς ὑμᾶς πάν-
ν, ὡς εἰπεῖν, ἀνθρώπων
ρον ἀχρειοτέρȣς ὄυτω πε-
λάνημαι. ταῦτα ἀκȣ́σαν-
ς οἱ Δελφοὶ καὶ δείσαν-
ς μή πως Αἴσωπος καὶ
ρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βα-
ζων, κακῶς αὐτὰς λέ-
η. βȣλὴν ἐβȣλεύσαντο δό-
ῳ τ͂ ἄνθρωπον ἀνελεῖν. καὶ
ητα χρυσῆν φιάλην ἐκ τ͂
αρ' αὐτοῖς ἱερȣ̃ τ͂ Ἀπόλ-
ωνος ἀνελόμενοι, λάθρα
οῖς Αἰσώπȣ κατέκρυψαν
ρώμασι, τ͂ δ' Αἰσώπȣ τὰ
αρ' αὐτῶν ἀγνοȣ̃ντος σκα-
ρηθέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύε-
ο πρὸς Φωκίδα. οἱ δὲ Δελ-
οὶ ἐπιδραμόντες, καὶ κα-
χόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον
ς ἱεροσυληκότα. τ͂ δ' ἀρ-
ȣμένȣ μηδὲν πεπραχέναι
οιȣ̃το, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν
ὰ στρώματα ἀναπτύξαντες
ὴν χρυσῆν εὗρον φιάλην, ἣν
αὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν
ῃ πόλει πᾶσιν ἀπεδείκνυ-
ον ȣ̓ σὺν ὀλίγῳ θορύβῳ. ὁ
ὲ ȣ̓ν Αἴσωπος τὴν ἐκεί-
ων συννοήσας ἐπιβȣλὴν,
δεῖτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ
δ' ȣ̓ μόνον ȣ̓κ ἀπέλυσαν,
ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα, καὶ εἰς
τὸ δεσ-

eos qui exiſtimatione digni ſunt vos admirabar. Nunc autem ad vos profectus, omnibus (vt ita dixerim) inueni inutiliores, ſic deceptus ſum. Quum hæc audiuiſſent Delphi, & timerent ne aliquo modo Aeſopus & ad alias vrbes accedens malè de ſe diceret, decreuerunt dolo hominem occidere. Atque igitur auream phialam ex eo, quod apud ſe erat, ſacello Apollinis accipientes, clam in Aeſopi abſconderunt ſtragulis. Quum Aeſopus verò ignoraret quę ab ipſis dolo facta fuerant, egreſſus ibat in Phocidem. At Delphi aggreſſi, & detinentes ipſum, percontabantur vt ſacrilegū. Illo autem negante aliquid feciſſe eiuſmodi, illi vi ſtragulis euolutis, auream inuenerunt phialam, quam etiam acceptam omnibus ciuibus oſtenderūt non cum paruo tumultu. Igitur Aeſopus cognitis illorum inſidiis, rogabat eos, vt ſolueretur. Hi autē non ſolū nō ſoluerunt, ſed vt ſacrilegum in carcerem quoque inie-

iniecerunt, morte eius suffragiis decreta. Aesopus autem quum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiaribus autem ipsius quidam, Damas nomine, ad ipsum ingressus & videns eum sic lamentari, causam rei rogauit, & ille ait, Mulier quædam quum recenter suum virum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autem quidam non procul a sepulcro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus iuit & ipse ad tumulum, ac sedens vna cum muliere plorabat. Quum illa rogaret, cunam & ipse sic lugeret? Quoniam & ego, inquit decentem mulierem sepeliui, & posteaquam plorauero, mœstitia leuor. Illa autem, Et mihi id ipsum accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, curnam inuicem non coniungimur? ego etenim amabo te vt illam, & tu me rursus vt tuum virum. His persuasit mulieri, & conuenerunt. Inte-

τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλ[...]
θάνατον αὐτοῦ καταψηφ[...]
σάμενοι. Αἴσωπος δὲ μη[...]
μιᾷ μηχανῇ τῆς πονηρᾶς τ[...]
δὲ τύχης σωθῆναι δυνάμ[...]
νος, ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς [...]
θρηνεῖ καθήμενος. τῶν [...]
θων δέ τις αὐτῷ, Δαμᾶς τ[...]
νομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθ[...]
καὶ ἰδὼν οὕτως ὀλοφυρόμ[...]
τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἠρ[...]
καὶ ὃς ἔφη, γυνή τις πρ[...]
φάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα [...]
ψασα, καθ' ἡμέραν ἀπ[...]
σα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήν[...]
ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόρρω [...]
μνήματος, εἰς ἐπιθυμ[...]
ἥκει τῆς γυναικὸς, καὶ κατ[...]
λιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ α[...]
τὸς πρὸς τὸ μνῆμα καὶ [...]
θίσας συνεθρήνει τῇ γυναι[...]
τῆς δὲ πυθομένης, τί δήπο[...]
καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύνεται; [...]
κἀγὼ, φησιν, εὐπρεπῆ γυναῖ[...]
κα κατώρυξα, καὶ ἐπειδὰ[...]
κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζ[...]
μαι. ἡ δὲ, κἀμοὶ τοῦτ' αὐτ[...]
συγγίνεται κἀκεῖνος, [...]
τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπ[...]
πεπτώκαμεν πάθεσι, τί δὴ π[...]
τε ἀλλήλοις μὴ συνώμεθα; [...]
γώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκεῖ[...]
νον, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸ[...]
σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα ἔπει-
σε τὴν γυναῖκα καὶ δὴ συνῆλ-
θον. ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλ-
θὼν, καὶ

ἰν, καὶ τὰς βόας λύσας, ἀπήλασεν, ὁ δὲ ἐπανελθὼν, καὶ τὰς βόας μὴ εὑρηκὼς, ὀπτασθαί τε καὶ οἰμώζειν μεγάλως ἐπεχείρησεν. ἐλθοῦσα καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσα, φησι, πάλιν κλαίεις; κἀκεῖνος, νῦν, φησιν ἐπ' ἀληθείας κλαίω. κἀγὼ γοῦν πολλοὺς διαφυγὼν κινδύνους, νῦν τῷ ὄντι θρηνῶ, λύσιν τοῦ κακοῦ μηδαμόθεν εὑρίσκων. μετὰ ταῦτα παρῆσαν καὶ οἱ Δελφοὶ, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν τῆς εἱρκτῆς, εἷλκον βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν· ὅτε ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῶα μῦς βατράχῳ φιλιωθεὶς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε, καὶ εἰσαγαγὼν εἰς ταμεῖον πλουσίου, ἔνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδίμων ἦν, ἔσθιε, φησι, φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἑστίασιν καὶ ὁ βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὴν οἰκείαν ἐκάλεσε κατοικίαν. ἀλλὰ μὴ ἀποκάμῃς, φησὶ, νηχόμενος. μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα τῷ ἐμαυτοῦ προσαρτήσω. καὶ τοῦτο πράξας ἥλατο εἰς τὴν λίμνην. αὐτοῦ δὲ καταδυόμενος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπεν ἐγὼ μὲν ὑπό σου θνή-

Interim autem fur, profectus, & boues soluens abegit. Ille autem reuersus non inuentis bobus, & plangere & lugere vehementer instituit. profecta igitur & mulier, & lamentantem inueniens inquit, iterum ploras? & ille, Nunc ait, verè ploro. & ego itaque multis ciuitatis periculis nunc verè fleo, solutionẽ mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi & extractum ipsum è carcere trahebant violenter in præcipitium. Ille autem eis dicebat: Quando colloquebãtur animalia bruta, mus ranæ amicus factus, ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penarium diuitis, vbi multa esculenta erant: Comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationem: sed ne defatigere, inquit, natando filo tenui tuum pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltauit in paludem. Ea autem vrinata in profundum mus suffocabatur & moriens ait, Ego quidem per te

per te morior, sed me vindicabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo deuolãs aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam vnà etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui vi per vos morior, habebo vltorem: Babylon enim & Græcia omnis meam à vobis exigẽt mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerunt Aesopo. Ille autẽ in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxeruut. Aesopus quum abduceretur, dicebat, Audite me Delphi: Lepus aquila insectante in lustrũ scarabei confugit, rogans vt ab eo seruaretur. Scarabéus autem rogabat aquilam ne occideret supplicẽ obtestando ipsum per maximum Iouem, saltẽ ne despiceret paruitatem suam. Illa v. irata, ala percutiens scarabeũ, leporẽ raptũ est depasta. Scarabeus autem & cum aquila volauit, vt nidũ eius disceret, ac iam profectus, oua eius deuoluta disrupit. Illa autem quum

θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι
ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντ
οῦν τοῦ μυὸς τῇ λίμνῃ νεκ
καταπτὰς ἀετὸς, τοῦτον ἀ
φήρπασε, σὺν αὐτῷ δὲ ἀ
ηρτημένον ὁμοῦ καὶ τὸν βάτρα
χον. καὶ οὕτως ἄμφω κατ
νήσατο. κἀγὼ τοίνυν βίᾳ ὑφ'
ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἕξω τὸν τ
μωρούντα. Βαβυλὼν γὰρ κ
Ἑλλὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑ
μῶν ἀπαιτήσουσι θάνατον.
μὲν οὖν Δελφοὶ οὐδ' ὡς ἐφε
δοντο τοῦ Αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ
τοῦ Ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱε
ρόν· οἱ δὲ κἀκεῖθεν ἀποσπάσαν
τες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τὸν κρημν
αὖθις εἷλκον. ὁ δ' ἀπαγ
μενος ἔλεγεν, ἀκούσατέ μ
Δελφοὶ, Λαγωὸς ὑπ' ἀετ
διωκόμενος, πρὸς κοίτη
κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος
ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι· ὁ δὲ καν
θαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν, μὴ ἀν
λεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτ
κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μ
καταφρονῆσαι τῆς μικρότητ
αὐτοῦ. ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τ
πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάν
θαρον, τὸν λαγωὸν ἀφαρπάσας κα
τέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τ
τε αὐτῷ συναπέπτη, ὡς τὴν
καλίαν τούτου καταμαθεῖν, κ
δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτ
κατακυλίσας διέφθειρε. ὁ
δὲ δεινὸν ποιησάμενος, εἴ τι
τοῦτ

οὗτο τολμήσῃ, κἀπὶ μετεω-
ροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νε-
οττοποιησαμένου. κἀκεῖ πά-
λιν κάνθαρος τὰ ἴσα τούτον
πέπονθεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχα-
νήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ
Δία (τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι
λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι
τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔ-
θηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέ-
μενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάτ-
τειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου
σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς
ἐπὶ τὸν κόλπον τοῦ Διὸς ταύτην
καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ'
τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ
τὰ ᾠὰ διέρριψεν ἐκλαθό-
μενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόν-
τα. μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ κανθάρου,
ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀ-
μυνόμενος, οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθα-
ρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν
ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν
ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν
λυποῦντα, καὶ δὴ δικαίως.
ἐκλιπεῖν μὴ βουλόμενος, οὖν τὸ
γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι
συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ
διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν
ποιήσασθαι. τοῦ δὲ μὴ πειθομένου,
ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν
ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν,
ἵνα αὖ μὴ φαίνωνται κάν-
θαροι. καὶ ὑμεῖς οὖν, ὦ ἄν-
δρες Δελφοὶ, μὴ ἀτι-
μάσητε

quũ graue existimaret, si
quis hoc ausus fuisset, & in
altiore loco secundò nidi-
ficasset: & illic rursus scara
beus iisdem hanc affecit.
Sed aquila inops consilii
penitus, ascendit ad iouẽ
(in eius n. tutela esse dici-
tur) & in ipsius genib. ter-
tiam fœturã ouorũ posu-
it, deo ipsa cõmendans, &
supplicans, vt custodiret:
sed scarabeus è stercore pi
lulã facta ascendit, & in si-
nũ Iouis eam demisit. Iu-
piter assurgẽs vt simũ ex-
cuteret, & oua abiecit ob-
litus, quæ & cõtriuit deie-
cta. Sed quum didicisset à
scarabeo, quod hæc fecis-
set vt aquilã vlcisceretur,
non n. scarabeũ tantũ il-
la affecit iniuria, sed & in
Iouẽ ipsum impia fuit, a-
quilæ reuersæ ait, Scara-
beũ esse qui affecit mœ-
rore, & certè iure affe-
cisse. Nolens igitur aqui-
larum genus deficere, cõ-
suluit scarabeo vt aquilæ
recõciliaretur. Quum hic
non paruisset, ille in aliud
tempus transposuit aqui-
larum partũ quum nõ ap-
parent scarabei. Et vos i-
gitur ô viri Delphi, ne
despicite hunc deum, ad

quem profugi, etsi paruum sortitus est delubrũ: neque enim impios negliget. Delphi verò hæc parum curantes, rectà ad mortem itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta videns eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite: Agricola quidam in agro consenuit, & quum nunquam ingressus esset in vrbem, precabatur domesticos vt eam videret? at ille iunctis asellis, atq; in curru eo imposito solum iusserunt agere. Eunti tamen procella & turbine aerem occupantibus & tenebris factis, aselli à via ab errantes in quoddã præcipitium deduxerũt senem, at ille iam præcipiandus, ô Iupiter ait, in qua re te iniuria affeci, quòd sic iniquè occidor, præsertimq; neque ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab asellis vilissimis? Et ego itaque eodem modo nunc tristor, quòd non ab honoratis viris aut elegãtibus; verùm ab inutilibus & pessimis interficior. Iamque præcipitandus ciusmo-

μάσητε τοῦτον δὴ τὸν θεὸν, ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικροῦ τέτυχηκεν ἱεροῦ· οὐδὲ γὰρ ἀσεβοῦς περιόψεται. οἱ δὲ Δελφοὶ τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ἐπὶ τὸν θάνατον ὁμοίως ἦγον. Αἴσωπος δὲ μηδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων ὁρῶν καμπτομένους πάλιν φησὶν ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ φονῶντες ἀκούσατε· γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακὼς, ἐπεὶ μηδέ ποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. οἱ δὲ ζεύξαντες ὀνάρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁδεύοντι δὲ χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γινομένου, τὰ ὀνάρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτην. ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὔθ' ὑφ' ἵππων γενναίων, οὔθ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων εὐτελεστάτων; κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχεραίνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων ἀλλ' ὑπ' ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἤδη κατὰ τοῦ κρημνοῦ ἀφίεσθαι τοιοῦτον εἴρηκε

εἴρηκε πάλιν μῦθον· ἀνήρ τις τῆς οἰκείας ἐρασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀποστείλας τὴν γυναῖκα, μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαβὼν ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πάτερ, εἶπεν, ἀνόσια πράττεις. εὐχόμην μὲν τοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννήσαντος. τοῦτο τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶν, ὦ παράνομοι Δελφοὶ, λέγω ὡς ᾑρούμην Σκύλλῃ καὶ Χαρύβδει περιπεσεῖν, καὶ ταῖς ἐν Ἀφρικῇ σύρτεσιν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀποθανεῖν. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῇ πατρίδι, καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι, οἵ με τιμωρήσουσι εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν οὖν αὐτὸν οἱ Δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἀπέθανεν. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον λοιμῷ συσχεθέντες, χρησμὸν ἔλαβον ἐξιλάσκεσθαι τὸν Αἰσώπου θάνατον. ὅθεν καὶ ὡς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονεύσασι, καὶ στήλην ἀνέστησαν. οἱ δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι προεστῶτες, καὶ ὅσοι τῶν σοφωτέρων καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς Αἴσωπον πεπραγμένα μαθόντες, εἴς τε Δελφοὺς παρεγένοντο, καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ

eiusmodi dixit rursus fabulam: Vir quidam suam deamans filiam, rus misit vxorem, solam autem filiam receptam violauit. Illa autē, Pater, ait, scelesta facis: mallē tamen à multis viris dedecore hoc affici, quā à te qui genuisti. Hoc nūc & in vos ô iniqui Delphi, dico, quòd eligerē in Scyllā & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quàm per vos iniustè atque indignè mori. Execror igitur vestrā patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me vlciscentur exauditum. Præcipitarunt igitur ipsum Delphi de rupe, & mortuus est. Non multò post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperūt, expiandā esse Æsopi mortem. Cui, quòd & conscii sibi essent iniustè eum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Græciæ ac sapientissimi quique, quum & ipsi qui in Æsopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisi-

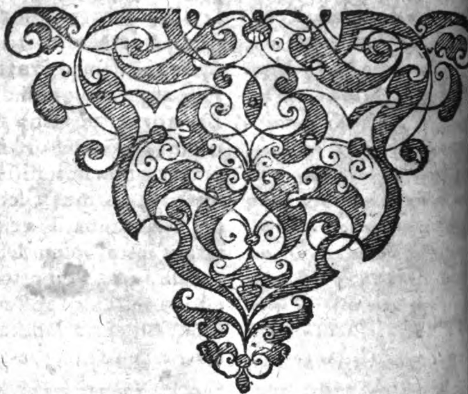
F tione

tione, vltores & ipsi Æsopi mortis fuerunt.

καὶ αὐτοὶ τοῦ Αἰσώπου θανάτου [...]γεγόνασιν.

Finis AEsopi vitæ à Maximo Planude conscripta.

Τέλος τοῦ Αἰσώπου β[ίου] ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πλανού[δη] συγγραφέντος.

ÆSO-

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

*

ÆSOPI FABVLÆ.

*

Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ.

AQVILA ET Vulpes. I

Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ᾽ ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο. ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς Ἀλώπηκος προελθούσης, ὁ Ἀετὸς τροφῆς

AQVILA ET Vulpes inita amicitia prope habitare decreuerunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque Aquila super alta arbore nidum affixit. Vulpes verò in proximis arbustis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profecta, Aquila cibi

cibi inopia laborans, deuolans in arbusta, & filios huius abreptos, vnà cum suis pullis deuorauit. Vulpes itaq; reuersa, & recognita, non tam filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopia: quia enim terrestris esset, volucrem persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicę maledicebat. Non multo autem post, capram quibusdam in agro sacrificantibus, deuolans Aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flamma excitata, Aquilæ pulli inuolucres adhuc quum essent, afflati in terram deciderunt. Vulpes verò accurrens in conspectu Aquilæ omnes deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violarint, licèt ab affectis iniuria fugiant vltionem ob impotentiam, diuinum tamen supplicium non depulsuros.

AQVI-

τροφῆς ἀπορῶν, καταπτ[ὰς]
ἐπὶ τὸν θάμνον, καὶ τὰ τέκ[να]
τοιαύτης ἀναρπάσας. ἅμ[α]
τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινή[σα]
το. ἡ δ᾽ Αλώπηξ ἐπανελθ[οῦ]
σα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθ[οῦ]
σα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τ[έκ]
νων ἐλυπήθη θανάτῳ, ὅσον [ἐ]
πὶ τὸ τῆς ἀμύνης ἄπορον. χ[ερ]
σαία γὰρ οὖσα πτηνὸν δ[ιώ]
κειν οὐχ οἵα τε ἦν. διὸ [πό]
ῤῥωθεν ἱστᾶσα, τοῦθ᾽ ὃ [καὶ]
τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπ[ο]
ρον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο.
πολλῷ δ᾽ ὕστερον αἶγα [...]
ἐπ᾽ ἀγροῦ θυόντων, καταπ[τὰς]
ὁ Αετὸς μέρος τι τῶν [...]
των σὺν ἐμπύροις αὐθ[ρα]
ἥρπασε, καὶ ἐπὶ τὴν νοττι[ὰν]
ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ σφο[δροῦ]
πνεύσαντος τηνικαῦτα, κ[αὶ]
φλογὸς ἀναφθείσης, οἱ ἀ[ετι]
δεῖς ἄπτηνες ἔτι τυγ[χά]
νοντες, ὑπτηθέντες εἰς γ[ῆν]
κατέπεσον. ἡ δ᾽ Αλώπηξ ἐπι[δρα]
μοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ Αε[τοῦ]
πάντας κατέφαγεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ
φιλίαν παρασπονδοῦντες καὶ
τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φ[εύ]
γωσι τιμωρίαν δι᾽ ἀσθένειαν,
ἀλλὰ τήν γε θείαν δίκην οὐ
διακρούσονται.

Αετ[...]

Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος.

AQVILA ET Scarabeus. 2

Λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγε. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συνανέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου καταπεκυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν

Lepus Aquila inſectante in luſtrum Scarabei profugit, rogans vt ab eo ſeruaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam ne occideret ſupplicem, obteſtanti ipſam per maximum Iouem, ne ſcilicet contemneret paruitatem eius. Illa verò irata ala percuſſit Scarabeum, & Leporem arreptum deuorauit. At Scarabeus, & cum Aquila volauit, vt nidum eius diſceret: ac iam profectus, oua eius deuoluta diſrupit. Illa autē quum graue

graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus adscendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam fœturã ouorũ posuit, Deo ipsa cõmendans, & supplicans vt custodiret. Scarabeus autẽ è stercore pilula facta ascẽdit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter verò quũ surrexisset vt simum excuteret, oua quoq; proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Cognito autem à Scarabeo quòd hæc fecisset vt Aquilã vlcisceretur: nam non modò Scarabeũ illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter Scarabeũ esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certè iure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, cõsuluit Scarabeo vt Aquilæ conciliaretur. Eo autẽ non parente, Iupiter in aliud tempus Aquilarum transmutauit partũ, quũ Scarabei non appareant.

Affa-

δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτ- τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττο- ποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος τὰ ἴσα τούτῳ διέθηκεν. ὁ δ᾽ Ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ἄλλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία (τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ Κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην [κα]θῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ὡς τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, τὰ ὠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ᾽ ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυνόμενος· οὐ γὰρ μὴ τὸν Κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν Ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν Ἀετὸν θέσθαι. τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν Ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται Κάνθαροι.

Ἐσ-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδένα καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

AFFABVLATIO.

Fabula, significat nullum contemnendum, praesertim quum non sit quisquam, qui lacessitus se vlcisci non queat.

Ἀηδὼν καὶ Ἱέραξ.

PHILOMELA & Accipiter. 3

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς. ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι· μηδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι ἱέρακος γαστέρα πληρῶσαι, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς δεόμενον ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ ὁ ἱέραξ ὑπο-

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem videns ac cibi indigens, aduolans corripuit. Quae quum occidenda esset, orabat. Accipitrem ne deuoraretur? neq; enim satis esse ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuerti. Accipiter

autem respondens ait. Sed ego certè amens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

AFFABVLATIO.

Fabula significat plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum quæ incerta sunt quæ in manibus habentur dimittant.

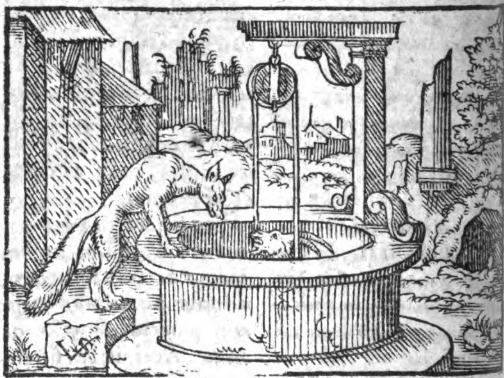
ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγω-γε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐ[ν] χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀ-φεὶς, τὰ μὴ φαινόμενά π[ε]-διώκοιμι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτ[ι] καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλο-γιστοι εἰσιν, οἱ δι' ἐλπίδ[α] πλειόνων ἀδήλων τὰ ἐν χερ[σὶ] προϊέμενοι.

VVLPES ET Hircus. 4

Αλώπηξ καὶ τρά-γος.

VVlpes & Hircus sitiẽtes in puteum descenderunt. sed postquam biberunt, Hirco indagante ascensum, Vulpes ait, Con-

ΑΛώπηξ καὶ τράγος δι-ψῶντες εἰς φρέαρ κα-τέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ Αλώπηξ ἔφη, θάρσει,

θάρρει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸ ἔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτ' ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη· ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Confide, vtile quid in vtriusq; etiam salutem excogitaui: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaueris, quum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua, & extra puteũ illinc exiluerim, & te postea extraham hinc. ab Hirco autem ad hoc promptè officio p æstito, illa quum ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta. Hircus autem ipsam accusabat, quòd transgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mẽtes possideres quot in barba pilos, non antè descendisses, quàm ascẽlum consid=rasses.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere prius fines altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Vulpes & Leo. 5

Ἀλώπηξ μήπω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατά-

Vlpes quum nunquam vidisset Leonem,

nem, quum ei casu quodam occurrisset, primùm sic timuit, vt fermè moreretur. Deinde quum secundò vidisset, timuit certè, non tamen vt prius, tertiò autem quum ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, vt accederet & colloqueretur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, conuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

κατά τινα τύχην ...
συνήντησε, τὸ μὲν πρῶτ...
τως ἐφοβήθη ὡς μικροῦ καὶ ...
ποθανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύ...
ρον θεασαμένη, ἐφοβήθη ...
οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον· ...
τρίτον δὲ τοῦτον θεασαμένη, ...
τως αὐτοῦ κατεθάῤῥησεν, ...
καὶ προσελθοῦσα διαλε...
θῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ...
συνήθεια καὶ τὰ φοβερ...
πραγμάτων εὐπρόσιτα ποι...

Felis & Gallus. 6

FElis comprehenso Gallo, quum rationabili causa volebat deuorare. Cæterum accusabat ipsum,

Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρυών...

ΑΙλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα μετ' εὐλό...
γου τοῦτον αἰτίας ἠβού...
λήθη καταφαγεῖν, καὶ δὴ ...
τηγ...

ου, λέγων, ὡς ὁ
τοῖς ἀνθρώποις
ιγῶς καὶ μὴ συ[-
τυγχάνειν. τοῦ δ'
ου, ἐπὶ τῇ ἐκεί-
τοῦτο ποιεῖν, ὡς
ήθη τῶν ἔργων ἐγεί-
ὁ Αἴλουρος αἰτί-
, ὡς ἀσεβὴς εἴη
ύσιν, μητρὶ καὶ
συμμιγνύμενος.
το πρὸς ὠφέλειαν
πράττειν φήσαν-
ῶν. αὐτοῖς ἐντεῦθεν
ένων, ὁ Αἴλουρος
εἰ σύ γε πολλῶν εὐ-
προσώπων ἀπολο-
γε μὲν τοι ἄτρο-
ῦ, τοῦτον κατεθοι-

ιμύθιον.
ὁ δηλοῖ, ὅτι ἡ πο-
νηρὰ

pium, dicendo moleſtum eſſe hominib. nocte clamantem, neque permittentem ſomno frui. Eo verò reſpondente ad illorum vtilitatem id ſe facere, vt ad conſueta opera excitarentur, rurſus Felis cauſam afferebat: quòd impius eſſet erga naturã, cum matre ac ſororibus coeundo Eo autem & hoc ad vtilitatem dominorũ facere dicente, quũ multa ipſis hinc oua pariantur, Felis præfatus, Sed ſi tu multis abundas euidentibus reſponſionibus, ego tamen ieiunus non perſtabo, ipſum deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat prauam natu-

turam peccare volentem, si non verisimili eum pretextu facere id possit, apertè tamen malignans.

περὶ φύσις πλημμ… εὑρεθῇ εἰ μὴ μεν… δυνηθείη προσχήμα… καλύπτως γε μὴν… ται.

Vulpes. 7

VVlpes laqueo capta, quum abscissa cauda euasisset, non viuendam præ pudore existimabat vitam. Decreuit itaque & aliis Vulpibus hoc itidem persuadere, vt communi malo suum celaret dedecus. Etiam omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quòd non indecens solùm hoc membrũ sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam ait: Heus tu, nisi tibi hoc cõduceret nobis non consuleres.

AFFABVLATIO.

Fabula significare videtur, prauos homines non beneuolẽtia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum vtilitatem.

Αλώπηκες

Αλώπηξ ἐν π… φθεῖσα, καὶ … σης τῆς οὐρᾶς διαφ… βιωτον ὑπ' αἰσχύν… τ βίον. ἔγνω οὖν κα… λας Αλώπεκας τοῦτ… θιτῆσαι ὡς ἂν τῷ κ… θει τὸ ἴδιον συγκαλύ… χος. καὶ δὴ πάσας… σα, παρῄνει τὰς οὐρ… πτειν, ὡς οὐκ ἀπρ… νον τοῦτο τὸ μέλος… καὶ περιττὸν βάρος… τημένον. ὑπολαβοῦσα… αὐτῶν, εἶπεν, ὦ αὐ… εἰ οὐ σοὶ τοῦτο συ… οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ… λευες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ… πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων… νοίᾳ τοὺς πέλας τὰς… ποιοῦνται συμβουλίας… τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Vulpes & Rubus. 8

Αλώπηξ καὶ Βάτ…

Vul-

ξ φραγμὸν ἀναβαί-
τα, ἔπει δὴ ὀλι-
καταπίπτειν ἔμελ-
τ πρὸς βοήθειαν
ὴ τοὺς πόδας ἐπὶ
κάνθαις ἀμύξα-
σασα, πρὸς αὐ-
οἴμοι, καταφυ-
δ' ἐπί σε, ὡς ἐπὶ
χεῖρον διέθηκας.
ς, ὦ αὕτη, φησὶν
ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐ-
ἥτις πάντων ἐπι-
εἴωθα.

μύθιον.

ν δηλοῖ, ὅτι οὕτως
ώπων μάταιοι, ὅ
προστρέχουσιν, οἷς
μᾶλλον ἐμφυ-

VVlpes sæpe conscensa, quum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium Rubum. Quãobrem quum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit. Hei mihi, confugi enim ad te tanquã ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehẽdere soleo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratia accurrunt quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

ξ καὶ Κροκό-
ειλος.

πηξ καὶ Κροκόδει-
ν ἠμφισβήτουν
ὶ εὐγενείας. Πολ-
Κροκοδείλου ὑπὲ-
ρὶ τῶν προγό-
τος λαμπρότη-
γυμνασιαρχηκέ-
λώπηξ ὑπολαβοῦ-
, εἶπεν. ἀλλὰ κἂν
, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρ-
φαίνῃ ὡς ἐκ πα-
λαιῶν

VVLPES ET Crocodilus. 9

VVlpes & Crocodilus contendebãt de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superbus de progenitorum narrasset splendore, quòd exercitationum principes fuerint, Vulpes respondens, O amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quàm antiquis

quis temporibus sis exercitatus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, mendaces viros res ipsas arguere.

λαιῶν ἰτεὶν εἰ γεγυμν

Επιμύθιον

Ο μῦθος δηλοῖ

ψευδομένων ἀνδρῶν

τὰ πράγματα γίνετ

Galli & Perdix. 10 Αλεκτρυόνες & Π

GAllos quidam habēs domi, emptam quoq; Perdicem cum illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerēt, illa tristabatur valde, existimans vt alienigenam hæc se pati à Gallis. Quū verò paulò post & illos videret pugnare, & seipsos cædere, mœrore soluta, ait, Sed quidem posthac non

Αλεκτρυόνας
ἐπὶ τῆς οἰκίας
μένος καὶ
σιω ἐκείνοις ἀφῆκε
τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸ
πελαυνόντων ἐκεῖνος
σφόδρα νομίζων ὡς
λος ταῦτα πάσχειν
Αλεκτρυόνων. ὡς δὲ κα
κἀκείνους ἑώρακε μαχ
ἀλλήλους κόπτοντας, τ
ἀπολυθεὶς εἶπεν, ἀλλ' ἐγ

ίσομαι, ὁρῶν καὶ
ἀδ͂ύας ἀλλήλοις.

μύθιον.

δηλοῖ, ὅτι οἱ
δίως φέρουσι τὰς
οτρίων ὕβρεις, ὅ-
ωσι μηδὲ τῶν οἰκεί
ας.

non triſtabor, videns & ipſos pugnare inter ſe.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, quòd prudentes facilè ferant ab alienis iniurias, quum ipſos videant neque à ſuis abſtinere.

ώπηξ.

Vulpes. 11

εἰς οἰκίαν ἐλ-
ποκριτοῦ, καὶ
τοῦ σκευῶν διε-
ρε καὶ κεφαλὴν
εὐφυῶς κατε-
, ἣν καὶ ἀναλα-
ροῖν ἔφη, ὢ οἷα
ἐγκέφαλον οὐκ

Εστ-

VVlpes in domum mimi profecta, & ſingula ipſius vaſa perſcrutata, inuenit & caput laruæ ingenioſe fabricatum, quo & accepto manibus ait, O quale caput, & cerebrum non habet.

Affa-

AFFABVLATIO.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος πρ...
μεγαλοπρεπεῖς μὲν τ...
κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίσ...

CARBONARIVS & Fullo. 12

Ἀνθρακεὺς καὶ ... φεύς.

CArbonarius in quadam habitans domo, rogabat, vt & Fullo accederet, & secum cohabitaret. Fullo autem respondens ait, Sed non hoc possem ego facere, timeo nine quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omne dissimile esse insociabile.

ἈΝθρακεὺς ... οἰκῶν οἰκία... Γναφέα ... μένον αὐτῷ συνοι... Γναφεὺς ὑπολαβὼ... οὐκ ἂν τοῦτο δυνα... γε πρᾶξαι. δέδια γὰ... ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω... ἀσβόλης πληρώσῃς.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ... ἀνόμοιον ἀκοινώνητ...

Piscato-

Ἁλιεῖς. Piſcatores. 13

εἷλον σαγή-
βαρείας δὲ αὐ-
ούσης, ἔχαιρόν
, πολλὴν εἶναι
νομίζοντες. ὡς
ὸς ταύτην ἑλ-
ῦ μὲν ἰχθύων δὲ-
λίθον δ' ἐν αὐ-
ύτῃ ἀθυμεῖν ἤρ-
λύπην, οὐ τοσοῦ-
ῶν ἰχθύων ὀλι-
ὅτι καὶ τἀναν-
λήφασιν. εἷς δὲ
ὺς πρεσβύτερος
θώμεθα, ὦ ἑταῖ-
δονῇ, ὡς ἔοικεν,
ἡ λύπη, καὶ ἡ-
μᾶς

PIſcatores trahebant verriculum, quod quũ graue foret, gaudebant & exultabãt, multum ineſſe prædæ exiſtimantes, ſed quum in littus ipſum traxiſſent, piſceſque paucos quidem, ſed lapidem in eo permagnum inueniſſent, triſtari & mœrere cœperũt non tam piſciũ paucitate, quàm quod & contraria antè animo pſumpſerant, Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne triſtemur, ô ſocii tam voluptati, vt videtur, ſoror eſt triſtitia: & nos igitur

G

igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam tristari,

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere tristari frustrata spe.

μῶς οὐκ ἔδει τοσοῦτα … διωχθέντας, πάντως τι ἢ … πηθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὀ… λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχί…

Iactator. 14 Κομπαστής.

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reuersus, aliaque multa in diuersis viriliter gessisse locis iactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidā autem ex iis qui aderant respon-

ΑΝήρ τις ἀποδημήσ… εἶτα δὲ πάλιν πρὸς … ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, … λά τε πολλὰ ἐν διαφό… ἀνδραγαθηκέναι χώραις … κόμπαζε καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ … δῳ πεπηδηκέναι πήδημα, … ον οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ αὐτοῦ δυ… τὸς ἂν εἴη πηδῆσαι πρὸς … το δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς … παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν … παρόντων τις ὑπολαβὼν,

...ς εἰ ἀληθὲς τοῦτ'
...δεῖ σοι μαρτύρων·
..., ἰδοὺ καὶ τὸ πή-
...

...ιμύθιον.

...ος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν
...ος ἡ τοῦ πράγμα-
...ξις ᾖ, πᾶς λόγος
...ν.

spondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus: En Rhodus, en & saltus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & supernacuum.

...τα ἐπαγγελλό-
...ανδρος.

Impossibilia promittens. 15

...ένης νόσων καὶ κα-
...κακούμενος, ἐπει-
...ἰατρῶν ἀπεγνώ-
...ῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ
...ιν αὐτῷ πάλιν
...ποιήσειαν ἑκα-
...αὐτοῖς προσοίσειν
...ος εἰς θυσίαν.
τῆς δὲ

VIr pauper ægrotans & malè affectus, quũ à medicis desperatus esset deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restituissent, centum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium.

Vxore autem eius rogante, Et vbi tibi hæc si conualueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, vt dii hæc a me repetant?

τῆς δὲ γυναικὸς αὐ... μθύης, καὶ πῦ σοι τα... χαίης; ἐκεῖνος ἔφ... αὐαςῆναί με ἐντεῦ... θεοὶ ταῦτα με ἀπα...

ΑFFABVLATIO.

Επιμύθιον

Fabula significat, multos facile polliceri, quæ re comprobare non sperent.

Ο μῦθος δηλοῖ, ... ῥαδίως καταπαγγέλλ... τελέσαι ἔργῳ ...

Malignus. 16

Κακοπράγμω...

VIr malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinem tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerculo manu, & eo veste contecto,

ΑΝὴρ κακοπρ... εἰς τὸν ἐν Δελ... χειν Ἀπόλλωνα ... ρᾶσαι τοῦτον βουλόμενος ... λαβὼν ςρουθίον ἐν τῇ ... καὶ τοῦτο τῇ ἐσθῆτι ...

ι τοῦ τρίποδος
ἤρετο τὸν θεὸν
λον, ὃν μετὰ χεῖ-
ότερον ἔμπνουν
ων; βουλόμενος
νουν εἴποι, ζῶν
ὸ στρουθίον· εἰ δ'
ὐθὺς ἀποπνίξας
ο προσενεγκεῖν.
τὴν κακότεχνον
ώσας, εἶπεν, ὦ
ὗτος βούλῃ ποί-
τοι κεῖται γὰρ τοῦ-
ἤ τοι ζῶν ὃ κατέ-
ἀποδεῖξαι.

cto, stetitque proximè tripodem, ac rogauit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, vtrum viuum est an mortuum? nam si mortuum diceret, viuum ostensurus erat passerculum: sin viuum, statim suffocatum mortuum illum offerret. Sed Deus maligna ipsius cognita mente, ait. Vtrum vis, heus tu facere, facito: penes te enim est illud facere, siue viuum quod contines, siue mortuum ostendere.

μύθιον.

δηλοῖ, ὅτι τὸ
γλόγησιν καὶ ἀ-

AFFABVLATIO.

Fabula significat, Deum neque decipi posse, neq; quicquam eum latere

λιεῖς.

ἐξελθόντες εἰς ἄ-
, ἐπειδὴ πολὺν
αιπωρήσαντες οὐ-
σφόδρα τε ἠθύ-
ἀναχωρῆσαι πα-
ντο· εὐθὺς δὲ Θύν-
μεγίστου διωκό-
ων εἰς τὸ πλοῖον
λατο, οἱ δὲ τοῦτον
λαβόν-

Piscatores. 17

PIscatores egressi ad venationē, quum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant. sed statim Thunnus maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insilait

fluuit : quo capto, læti abiere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

λαβόντες, μεθ' ἡδ
χώρησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ,
λάκις ἃ μὴ τέχνη
ταῦτα τύχη ἐδωρήσα

Deceptor. 18

VIr pauper ægrotans vouebat diis si euaderet boues centum in sacrificium oblaturũ sed dei tentaturi, hoc à morbo liberarunt. At ille surgens, quoniam bobus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit. sed dei ipsum vlturi in somniis adfuerunt ei, dicentes:

Φέναξ.

ΑΝὴρ πένης νοσ
το τοῖς θεοῖς ε
θείη βοῦς ἑκατὸν ε
προσποιεῖν. οἱ δὲ θε
σαι τοῦτον βουλόμενοι
θους ἀπήλλαξαν. ὁ
στὰς, ἐπειδὴ βοῶν
στεατίνους βοῦς ἑκατὸν
ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς
τωσεν· οἱ δὲ θεοὶ β
αὐτὸν ἀμυνόμενοι, ὄ
στάντες αὐτῷ, εἶπον

ὸν εἰς τόνδε τὸν τό-
Ἀττικὰς χιλίας
...ῶν ὁ δ' ἀφυπνι-
...δονῇ καὶ σπουδῇ
...ποδειχθέντα τό-
τὸ χρυσίον διε-
ὁ δὴ πειραταῖς
ὑπ' αὐτῶν συνε-
ὁ ἤδη ἀφεθῆναι
ἐδεῖτο, χίλια
...αντα δώσειν αὐ-
...ευόμενος, ὡς δ'
...το, ἀπαχθεὶς
ἀπεμπολήθη χι-
...ῶν.

...μύθιον.

... δηλοῖ, ὅτι τοῖς
ἀνθρώπων ἐχθραί-

...τραχοι.

...οι δύο ἐν λίμνῃ
...ο, θέρους δὲ ξηραν-
...λίμνης, ἐκείνην κα-
ἐπεζήτουν ἑτέ-
... βαθεῖ περιέτυ-
ὅπερ ἰδὼν ἕτερος
...σοί, συγκατέλθω-
..., εἰς τόδε τὸ φρέ-
...ολαβὼν εἶπεν. αὖ
τὸ ἐνταῦθα ὕδωρ
πῶς ἀναβησό-

...μύθιον.

Ὁ μῦθος

tes: Abi ad littus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, ætus & alacer ad demonstratũ locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisque comprehensus est. Captus ergo vt dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, mendaciis hominum inimicum esse Deum.

Ranæ. 19

RAnæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illâ derelicta quærebant aliam: cæterùm profundum inuenerunt puteum. Quo viso altera alteri inquit, Descendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa respondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

AFFABVLATIO.

 Fabu-

Fabula declarat, non oportere inconsiderate res aggredi.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτ[ι] ἀπερισκέπτως προσιέ[ναι] πράγμασιν.

Senex & Mors. 20 Γέρων καὶ Θάνατ[ος]

SEnex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros eleuatis, vbi multam viam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem vt veniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante qua se vocasset, senex ait, Vt onus hoc sublatum imponeres mihi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studiosum esse, &c.

ΓΕρων ποτὲ ξύλα τε[μὼν] ἐξ ὄρους, καὶ ἐπὶ τῶν ὤ[μων] ἀράμενος, ἐπειδὴ πολ[λὴν] ὁδὸν ἐπαχθισμένος ἐβάδι[σεν], σεν, ἀπειρηκὼς ἀπέθετό τε [τὰ] ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλ[θεῖν] ἐπεκαλεῖτο· τοῦ δὲ θανάτου [εὐ]θὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰ[τί]αν πυνθανομένου δι' ἣν αὐ[τὸν] καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φο[ρ]τον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶ[ς] ἄνθρωπος φιλόζωος ἐ[στὶ] …

κινδύνοις περι-
άνατον ἐπιθυμεῖν,
πολὺ περὶ τοῦ θα-

ῃ.

καὶ Ἰατρός.

ῦς ἀλγοῦσα τοὺς
ούς, εἰσκαλεῖται
ρὸν ἐπὶ μισθῷ,
α, ὡς εἰ μὲν θεραπ-
τὴν τὸ ὁμολογη-
ν αὐτῷ δώσειν.
ηδὲν δώσειν. ἰ-
οῦν ὁ Ἰατρὸς τῇ
αθ' ἡμέραν δὲ φοι-
πρεσβύτιν, καὶ
ὺς αὐτῇ χρίων,
ιμῶς ἀναβλέπειν
ραν ἐκείνην ὑπὸ
ς, αὐτὸς ἔν τι τῶν
σκευῶν ὑφαιρῶν
ραι ἀπῄει. ἡ μὲν
ῶν ἑαυτῆς περιου-
αθ' ἑκάστην ἐλαττ-
τοσοῦτον, ὡς καὶ
άπασιν αὐτῇ θε-
μηδὲν ὑπολει-
ὁ Ἰατρὸς τοὺς συμ-
μισθοὺς αὐτὴν ἀ-
ὡς καθαρῶς βλέ-
καὶ τοὺς μάρτυρας
τος, μᾶλλον μὲν
είνη, τανῦν οὐδὲ-
ήνικα μὲν γὰρ τοὺς
ενόσουν, πολλὰ τῶν
ἐμῶν

se, & licet infinitis periculis immersus videatur mortem appetere, tamen viuere multò magis quàm mori eligere.

Anus & Medicus. 21

MVlier anus dolens oculos, cõduxit Medicum quendam mercede, conuentione facta, si se curaret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minimè, nihil daturam. Aggressus est igitur Medicus curam: quotidie verò accedens ad vetulã, & oculos ei vngens, quum illa nequaquam videre posset ea hora ob vnctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem videbat singulis diebus minui adeò, vt tandem omnino sanatæ nihil relinqueretur. At Medicus quũ iam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, vt quæ purè iam videret, & testes adduceret, Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autem

tem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτ
τὸν οἰκίαν· νῦν δ' ὅ
βλέπειν φῂς, οὐδὲν
ὁρῶ.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prauos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅ
πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ
τοῦσι, λανθάνουσι καθ
τοὺς ἔλεγχον ἐπισπώμ

Agricola & filii ipsius. 22

Γεωργὸς καὶ Πα
αὐτοῦ.

AGricola quidam vita excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego iam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia.

ΓΕωργός τις μ
τελεύειν τὸν βίον
λόμενος τοὺς ἑαυτ
πεῖραν λαβεῖν τῆς
προσκαλεσάμενος
ἔφη, παῖδες ἐμοὶ
τὸν βίον ὑπέξειμι,
ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλ
κρυπτεται ζητήσαντες

οἱ μὲν ἂν οἰηθέντες ... ἐκεῖ τοῦ κατορω- ... τὴν τῆς ἀμ- ... τὴν ἀποβίωσιν ... μετέσκαψαν, καὶ ... περιέτυχον, ἡ δὲ ... καλῶς σκαφεῖσα, ... πίονα τὸν καρπὸν ...

μύθιον.

... δηλοῖ, ὅτι ὁ κά- ... μαυρὸς ἐστι τοῖς ἀν- ...

mnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse? omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenerunt, sed vinea pulchrè fossa, multiplicē fructum reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

... ς καὶ Κύνες.

Herus & Canes. 23

... τις ὑπὸ χειμῶ- ... ἐν τῷ αὐτοῦ προα- ... ἀποληφθεὶς, πρῶτον ... πρόβατα κατέφα- ... ὰς αἶγας. τοῦ δὲ χει- μῶνος

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primū oueis comedit, dehinc capras. Tempestate au- tem

tem inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

μῶνος ἐπικρατοῦν... τοὺς ἐργάτας βοῦς ... θοινήσατο. οἱ δὲ Κυ... ἰδόντες, διελέχθησαν... λήλους, φεύγωμεν ... γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ ... βοῶν ὁ δεσπότης ἡ... φείσεται, πῶς ἡμῶν ...

AFFABVLATIO.

Fabula significat eos maximè fugere & cauere oportere, qui ne suis quidem abstinent.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλο... τους μάλιστα, φεύγ... λάττεσθαι, χρὴ, οἱ τ... οἰκείων ἀπέχονται.

Mulier & Gallina. 24 Γυνὴ καὶ Ὀρ...

MVlier quędam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi pari-

Γυνὴ χήρα τις ὄρ... καθ' ἑκάστην ἡμέ... αὐτῇ τίκτουσαν. νομ...

τῇ Ὄρνιθι κει-
λλοι, δὶς τέξε)
ούτο πεποίηκεν.
μελὴς γενομένη
ἡμέρας τεκεῖν ἠ-

μύθιον.
δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ
τῶν πλειόνων ἐπι-
καὶ τὰ παρόντα

parientem: rata verò si plus Gallinæ hordei proiiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidē die parere potuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui ob auaritiam plurium sunt appetentes, & quæ adsunt amittere.

δηκτος.

Morsus à cane. 25

τις ὑπὸ κυνὸς,
δρον περιῄει ζη
ν τις αὐτῷ, καὶ
ὦ οὗτος, εἶπεν,
λει, λαβὼν ἄρ-
τι αἵματι τῷ πλη-
γῆν

MOrsus à cane quidam medicaturum circuibat quærēs. Quum autem occurrisset quidā ei, & cognosceret quod quærebat, Heus tu, ait, si sana-

ſanari vis, accipe panem, atque eo ſanguine in vulneris ſicca, & ei qui momordit cani ad edendum da, & is ridendo, ait, Sed ſi hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in vrbe ſunt canibus morderi.

γῆς ἐκμάξας, τ
κυνὶ φαγεῖν ἐπίδ
ν@ γελάσας, ἔφη
το ποιήσω, δεῖ με
των τῶν ἐν τῇ π
δηχθῆναι.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

Επιμύθιο

Ο μῦθος δηλ
τῶν ἀνθρώπων οἱ πον
γετούμενοι, μᾶλλ
παρεξύνονται.

Adoleſcentuli & Cocus. 26

Νεανίσκοι κα
γειρος.

DVo adoleſcentuli iuxta Cocum aſſidebant, & Coco in aliquo domeſtico opere occupato, alter

Δύο νεανίσκο
παρεκάθηντ
Μαγείρῳ ποτὲ π
ἔργῳ ἀσχολουμένου,

ὶ τῶν κρεῶν ὑφε-
τοῦ θατέρου κόλπους
ραφέ. τοῦ δὲ τοῦ
ρου τὸ κρέας ἐπι-
ὁ μὲν εἰληφὼς ὤ-
ν, ὁ δὲ ἔχων, μὴ
δὲ Μάγειρος αἰ-
ῶν κακουργίαν αὐ-
ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λά-
ἐπιορκούμενον Θε-
σεσθε.

ter horum partem quandam carnium subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem Coco, & carnem quærente, qui abstulerat iurabat non habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi me l..tueritis, peieratum Deum non latebitis.

ἐπιμύθιον.

ος δηλοῖ, ὅτι κἂν
ἐπιορκοῦντες λά-
ἀλλὰ τόν γε Θεὸν οὐ

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quòd licet homines peierantes latenmus, Deum tamen non latebimus.

ἐχθροί. Inimici. 27

DVo quidam inter se inimici, in eadem naui nauigabant: quorum alter in puppi, alter in prora sedebat: Tempestate autem superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, vtra pars nauigii prius obruenda esset. Quumque ille proram dixisset, Sed mihi non est graue, ait, mori, si visurus sum ante me inimicum morientem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modò inimicos suos videant ante se malo affectos.

Δύο τινὲς ἀλ
θραίνοντες ἐ
τῆς νεὼς ἔπλεον ὁ
μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης
ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκα
μένου δὲ ἐπιγινομ
νεὼς μελλούσης ἤδη
τίζεσθαι ὁ ἐπὶ τῆς πρύμ
βερνήτην ἤρετο,
μερῶν τοῦ πλοίου
μέλλει καταβαπτ
δὲ τὴν πρῶραν
ἀλλ᾽ ἔμοιγε οὐκ ἔστ
εἶπεν ὁ θάνατος,
μέλλω πρὸ ἐμοῦ
συνθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιο

Ὁ μῦθος δηλοῖ
λοὶ τῶν ἀνθρώπων
τῶν βλάβης φροντ
τοὺς ἐχθροὺς μόνον
αὐτῶν, κακουμένους

Felis & Mures. 28

IN domo quadā quum multi essent Mures, Felis eo cognito iuit eo ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infrà descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest

Αἴλουρος καὶ

ἘΝ οἰκίᾳ τινὶ π
ῶν ὄντων, Αἰλ
γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα
θ᾽ ἕκαστον αὐτῶν συλ
κατήσθιεν, οἱ δὲ κα
ἑαυτοὺς ἀναλισκομ
ρῶντες ἔφασαν πρὸς
μηκέτι κάτω κατέλ
μὴ παντάπασιν ἀπ
τοῦ γὰρ Αἰλούρου μὴ

ζ, ἡμεῖς συνθη-
αίλουρος μηκέ-
χτιόντων, ἔγνω
τοὺς σοφιζόμε-
ιαδ, καὶ δὴ ἀπὸ
ἑαυτὴν ἀνάβας
ῇ προσεποιεῖτο
τῶν δὲ Μυῶν τις
καὶ ἰδὼν αὐ-
τος, κἂν θύ-
ὐ προσελεύσο-

μύθιον.

δηλοῖ, ὅτι τῶν αὐ-
φρόνιμοι, ὅταν τῆς
ας πειραθῶσιν,
ἐξαπατῶνται
σιν.

ſtest huc venire, nos ſalui erimus. Sed Felis quum non amplius Mures deſcenderent, ſtatuit apud ſe per aſtutiam eos decipiens euocare. Cæterum quum peſſulum quendã conſcendiſſet: de eo ſe ſuſpendit, & mortuum ſimulabat. Ex muribus autem quidã acclinatus, viſoq; eo ait, Heus tu, etſi ſaccus fieres, nõ te adibo.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, prudentes homines, quum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli ſimulationibus.

καὶ Πίθηκος.

Vulpes & Simius. 29

IN concilio quondam irrationabiliū animalium, saltauit Simius, & approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, vt in casse quodam carnem vidit, Simium secum illuc duxit, quòd inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & vti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata est ipsum vt regem thesaurū accipere. At ille inconsideratè profectus, & captus à casse, vt quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

EN συνόδῳ τ
γων ζώων
θηκος, καὶ
Βασιλεὺς ὑπ'
τονήθη. Αλώπηξ
φθονήσασα, ὡς
δὲ κρέας ἐθεάσα
καὶ λαβοῦσα ἐντα
ὡς εὗρε μὲν αὐτ
θησαυρὸν τοῦτον,
χρήσασθαι αὐτῷ·
γὰρ τοῦτον ὁ νόμος
παρεκελεύετο αὐ
βασιλέα, τὸν θησ
σθαι. ὁ δ' ἀπερισκ
πελθὼν καὶ συλλη
παγίδος, ὡς
σαν ἐμέμφετο τὴ
ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν; ὦ
αὐτὴν σὺ μωρίαν
λόγων βασιλεύσ

Ἐπιμύθ

Ὁ μῦθος δη
πράξεσί τισιν ἀπ
ἐπιχειροῦντες, δυσ
ριπίπτουσι.

Thunnus & Delphin. 30

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. Quum capiendus esset, inscius ob

Θύννος καὶ
φίν.

ΘΥννος διωκ
πὸ Δελφῖνος
λῷ τῷ ῥοίζῳ φερ
πειδὴ καταλαμβα

πὸ σφοδρᾶς ῥύ-
ῆς τινα νῆσον ὑ-
ς ῥύμης καὶ ὁ
συνεξώκειλεν.
πιστραφεὶς, καὶ
ι τὸ Δελφῖνα
ν, οὐκ ἔτι μοι
πηρὸς, ὁρῶντι τὸ
μοι τούτου, συν
ντα.

ύθιον.

ηλοῖ, ὅτι ῥᾳδί-
ρὰς οἱ ἄνθρωποι
ύτων αἰτίους δυ-
ντες.

ὶ Νοσῶν.

ντα ἐθεράπευε
ο, ἀποθανόντος,
ὸς τοὺς ἐκκο-
, οὗτος ὁ ἄν-
οἴνου ἀπείχε-
στῆρσιν ἐχρῆτο,
ι. τῶν δὲ παρόν-
ντις, ἔφη βέλ-
σε ταῦτα νῦν
δὲν ὄφελός ἐστιν,
ρμνεῖν ὅτε τοῖς
ύνατο.

ύθιον.

δηλοῖ, ὅτι δεῖ
ρῶν ἀνάγκης
παρέχειν.

Ἰξευ-

ob vehementē impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verò impetu & Delphin quum eo eiectus est. Thunnus autem conuersus, quum agentem animam Delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta est, quum eum videam qui mihi causa fuit ipsius, vnà mecum perire.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, facilè miserias ferre homines, si eos qui illarum auctores fuerūt, infeliciter agere videant.

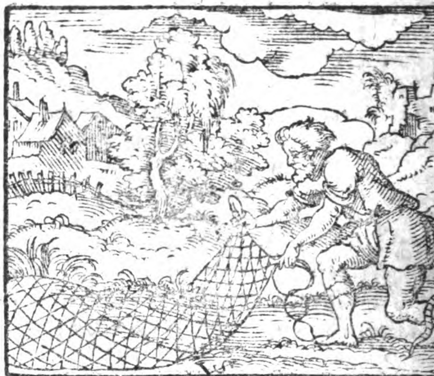
Medicus & ægrotans. 31

MEdicus ægrotū curabat: ægroto autē mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si vino abstinuisset, & clysteribus vsus fuisset, nō interiisset. Quidam autem ex iis qui aderant respondēs ait, Optime, non oportebat te hæc nūc dicere quū nulla vtilitas est, sed tūc admonere quū his vti poterat.

AFFABVLATIO.

Fabula significcat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & Vipera 32 Ἰξευτὴς καὶ

AVceps visco accepto & arundinibus aucupatum exiit. Viso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinib. inter se in longitudinem cōiunctis, sursum eum comprehensurus suspiciebat. Cæterum ignarus Viperam dormientem conculcauit. Quō verò irata momordisset ipsum, ille iam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim capturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Ἰξευτὴς ἰξὸν ἀνα
καλάμους πρὸς
ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κιχ
ὑψηλοῦ δένδρου κα
καὶ τοὺς καλάμους
ἐπὶ μῆκος συνάψα
αὐτὴν συλλαβεῖν β
ἐφεώρα. καὶ δὴ λ
κοιμωμένην ὑπὸ τ
τησε. τῆς δ' ὀργισ
δακούσης αὐτόν, ἐκ
λειποψυχῶν ἔλεγε
ἐγώ, ἕτερον γὰρ θη
λόμενος, αὐτὸς
ἠγρεύθην εἰς θάνατ

Affa-

μύθιον.
δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς
ουλεύοντες, λαν-
άκις ὑφ' ἑτέρων
άσχοντες.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

άστωρ.

ζῶόν ἐστι τετρά-
ἐν λίμναις τὰ
όμενον, οὗ τὰ αἰ-
ἰατροῖς χρήσιμα
οὖν ἐπειδὰν ὑπ'
διωκόμενος καταλαμ-
γινώσκων οὗ χά-
ἀποτεμὼν τὰ ἰ-
ῥίπτει πρὸς τοὺς
καὶ οὕτω σωτηρίας

Fiber. 33

FIber animal est quadrupes in stagnis plerumq; vitam degens, cuius pudenda dicunt viui esse medicis. Hic igitur quum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudenda proiicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

μύθιον.
δηλοῖ, ὅτι οὕτω
οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ
σωτηρίας οὐδένα λό-
των ποιοῦνται.

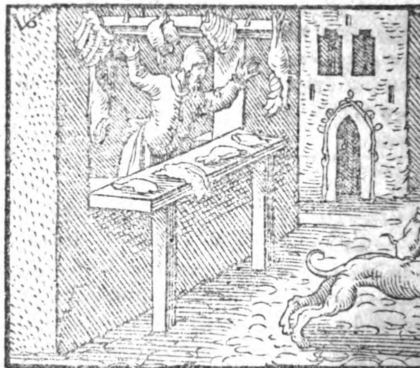
AFFABVLATIO.
Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

καὶ Μάγειρος.

πηδήσας εἰς μα-
, καὶ τοῦ μαγείρου
, καρδίαν ἁρπά-
ὁ δὲ Μάγειρος ἐ-
ως. εἶδεν αὐτὸν
πεν, ὦ οὗτος, ἴσθι
ὡς ὅπου-

Canis & Cocus. 34

CAnis irrumpens in culinam, & Coco occupato, corde arrepto fugit. At Cocus conuersus, vt vidit ipsum fugientem inquit, Heus tu, scito vbi

vbi fueris me te obseruaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

ὡς ὅπου ἂν ᾖς,
σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ
ληφας, ἀλλ' ἐμοὶ
δωκας.

Ἐπιμύθ

Ὁ μῦθος δηλοῖ
λάκις τὰ παθήματα
θρώποις μαθήματα

Canis & Lupus. 35

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat: cumque Lupus irrupuisset, & deuoraturus eum esset, rogabat ne tūc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum, & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & e-

Κύων καὶ Λύ

Κύων πρὸ ἐπ
νος ἐκάθευ
ἐπιδραμόντος, καὶ β
λοντος θῆσαι αὐτ
νῦν αὐτὸν καταθύ
γάρ φησι, λεπτός
χνός. ἂν δὲ μικρ
νης μέλλουσιν οἱ ἐμ
ποιήσειν γάμους,
κἀνταῦθα πολλὰ φα

αι, καὶ ὅτι ἡδὺ·
γενήσομαι· ὁ μὲν
σθεὶς ἀπῆλθε.
δ' ἐπανελθὼν,
τοῦ δώματος τ
οντα, καὶ στὰς
ἑαυτὸν ἐκάλει,
ν αὐτὸν τῆς συν-
Κύων, ἀλλ', ὦ
ἀπὸ τοῦδε πρὸ τ
ἴδῃς καθεύδον-
ίμους ἀναμένῃς.

μύθιον.

ηλοῖ, ὅτι οἱ φρό-
ύνων, ὅταν περὶ
ντες σωθῶσι, διὰ
ττονται.

Ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυὼν ἑ-
ποιησάμενοι,
ας δὲ καταλα-
εκτρυὼν ἐπὶ δέν-
ν ἀναβὰς, ὁ δὲ
ῥίζῃ τοῦ δένδρου
ς. τοῦ δὲ Ἀλε-
ὸ εἰωθὸς νύκτωρ
λώπηξ ἀκούσα-
ἔδραμε, καὶ στᾶ-
ρὸς ἑαυτὴν κα-
, ἐπιθυμεῖν γὰρ
ν φωνὴν ζῶον
ἔχον

& ego tūc multa depastus pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reuersus inuenit superiùs super domus tecto Canem dormientem, & stans inferiùs ad se vocabat, admonēs eum fœderis. Et canis, At, Lupe, si post hac ante stabulū me videris dormientē, nō amplius expectes nuptias.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines quum aliqua in re periclitati salui facti fuerint, cauere ab eo quàm diu vixerint.

Canis & Gallus. 36

CAnis & Gallus inita societate, iter faciebant. Vespera autem superueniente, Gallus conscensa arbore dormiebat, at Canis ad radicē arboris excauatæ. Quum Gallus, vt assolet, noctu cantasset, vulpes vt audiuit accurrit, & stans inferius, vt ad se descéderet, rogabat, quòd cuperet adeò egregio cantu animal cóple-

cti. Quum autē is dixiſſet vt ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, vt quum ille aperuiſſet, deſcēderet, & illa quęrente vt ipſum vocaret, Canis ſtatim proſiliens eam dilacerauit.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, prudentes homines, inimicos inſultantes ad fortiores aſtu mittere.

Leo & Rana. 37

LEo audita aliquando Rana valde clamante vertit ſe ad vocem, ratus magnum aliquod animal eſſe, parumper autem expectando, vt vidit ipſam ſtagno egreſſam, accedēs propiùs proculcauit.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, non oportere, ante quam videas auditu ſolo perturbari.

Leo & Aſinus & Vulpes. 38

LEo & Aſinus & Vulpes inita ſocietate, egreſſi

ἔχειν ἀσπάσασθαι.
τὸν θυρωρὸ
διϋπνίσαι ὑπὸ τ
θοῦδοντα ὡς ἐκεί
τὸ κατελθεῖν, κ
τούσης αὐτὸν φωνῆσ
αἴφνης πηδήσας
σπάραξε.

Επιμύθ

Ο μῦθος δηλοῖ,
νιμοι τῶν ἀνθρώπων
ἐπελθόντας, πρὸς
πέμπουσι παράλο

Λέων καὶ Βάτρ

ΛΕων ἀκούσας
τράχου μέγα
ἐπεστράφη πρὸς τ
οἰόμενος μέγα τι
προσμείνας δὲ μικ
δὲν αὐτὸν προσέλθ
μνης προσελθὼν α
πάτησεν.

Επιμύθιο

Ο μῦθος δηλοῖ
πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀ
ταράττεσθαι.

Λέων καὶ Ὄνο
Ἀλώπηξ.

ΛΕων καὶ Ὄνο
λώπηξ κοινων

...λθον πρὸς ἄγραν. ...θήρας συλληφθεί-...ταξεν ὁ Λέων τῷ ... αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς ...ιησάμενος ἐκ τοῦ ...ιαξ τούτους πρού-... ὁ Λέων θυμωθεὶς ...τέφαγεν. εἶτα τῇ ...ρίζειν ἐνέλευσεν. ...ν μερίδα πάντα ..., ἑαυτῇ βραχύ τι ...ργὴ ὁ Λέων πρὸς ...σε, ὦ βελτίστη, δι-...ἐδίδαξεν; ἡ δ' εἶ-...συμφορά.

...μύθιον.

... δηλοῖ, ὅτι σω-...γίνονται τοῖς αὐ-...ὲ τοῦ πέλας δυστυ-...

gressi sunt ad venandum. Multa igitur prę da capta, iussit Leo Asino vt diuideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, vt eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum deuorauit Inde Vulpi vt diuideret iussit. Illa verò in vnam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

...ργὴ Ἄρκτος.

Leo & Vrsus. 53

Λέων Leo

Leo & Vrsus simul magnũ nacti hinnulũ, de eo pugnabant. Grauiter igitur a seipsis affecti, vt ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati iacebãt. Vulpes autem circũcirca eundo, vbi prostratos eos vidit, & hinnulũ in medio, iacentem, hunc per medios vtrosque percurrens rapuit, fugiẽsq; abiit. At illi videbant quidem ipsam, sed quia non poterant surgere, Nos miseros, dicebãt, quòd Vulpi laborauimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, aliis laborantibus alios lucrari.

Λέων καὶ Ἀρκ
συνευρόμ περι
περὶ τούτου ἐμάχον
οῦν ὑπ' ἀλλήλων
τες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς
σκοτοδινιάσαι, ἀπαυ
ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ
ριιοῦσα, πεπτωκότ
ἰδοῦσα, καὶ τὸν νεβρὸν
μέσῳ κείμενον, τοῦ
σον ἀμφοῖν διαδρα
ἁρπάσασα, φεύγου
οἱ δὲ βλέποντες μὲν α
δυνάμενοι δὲ ἀνα
λαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅ
πεκι ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιο

Ὁ μῦθος δηλοῖ
κοπιώντων ἄλλοι κε

Vates. 40

Vates in foro sedens, differebat. Quũ autem superuenisset quidam derepente, & renunciasset quòd domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus erant ablata omnia, exiliuit suspirãs, & cursim ibat. At quum quidã vidisset ipsum currentẽ Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non præuaticinabere? Affa-

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀ
θήμενος, δι
πιστάντος δέ τινος α
ἀπαγγείλαντος, ὡ
κίας αὐτοῦ θυρίδε
σπάσθαι τε πᾶσ
πάντα τὰ ἔνδον ἀ
ἀνεπήδησέ τε στενα
δρομαῖος ᾔει. τρέχ
αὐτὸν θεασάμενος
εἶπεν, ὁ τὰ ἀλλότρια π
προειδέναι ἐπαγγε
τὰ σαυτοῦ οὐ προε

…μύθιον.

…ν πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἐ-
…φαύλως διοικοῦντας,
…αὐτοῖς προσήκον-
…τὰ περιεργαζομένους.

APPFABVLATIO.

Fabula in eos qui suam vitam praue gubernantes, quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

…καὶ Περιστερά.

Formica & Columba. 41

…ξ διψήσας κα-
…ὼν εἰς πηγὴν, πα-
…πὸ τοῦ ῥεύματος
… Περιστερὰ δὲ τοῦ-
…μη, κλῶνα δέν-
…σσα εἰς τὴν πη-
…, ἐφ᾽ οὗ καὶ κα-
…Μύρμηξ διεσώθη.
…της μετὰ τοῦτο τοὺς
…συντεθεὶς ἐπὶ τὸ
…στερὰν συλλαβεῖν
…δ᾽ ὁ Μύρμηξ
…τὸν τοῦ ἰξευτοῦ
…πόδα

FOrmica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba verò hoc viso, ramum arboris decerptum in fontem proiecit, super quo sedendo Formica euasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viso Formica aucupis pedem

πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν Περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

dem momordit,
lens & calamos
& vt Columba f
geret, auctor fuit.

AFFABVLA

Fabula signific
re benefactoribu
referre.

Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια.

Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν, Νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, κατέθηκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ Βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ Αἴθυια τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα. ἡ δὲ Νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. ἡ δὲ Βάτος τῶν τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται. εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ἐπι-

Vespertilio & R
Mergus.

VEspertilio &
& Mergus
cietate, mercat
creuerunt vitam
taque Vespertili
tum mutuata, de
medium, Rubu
secũ accepit, Me
tius æs, & enauig
Tempestate aut
menti oborta, &
mersa, omnibus
ipsi in terram e
Ex illo igitur me
toribus semper
num quopiam a
mare. Vespertilio
ditores timens,
non apparet, sed
pabulum exit. Ru
tereuntium vesti
quærens sicubi
gnoscat.

μύθιον.
δηλοῖ, ὅτι περὶ
ἂν, τούτοις ἐς ὕστε-
τομεν.

καὶ ἰατρός.

τις καὶ ὑπὸ τοῦ
ἐρωτώμενος ὅ-
, πλέον εἶπε τοῦ
κέναι· ὁ δὲ ἀγαθὸν
αι. ἐκ δευτέρου δὲ
πάλιν ἐρωτηθεὶς
φρίκῃ συσχεθεὶς,
ῶς, διατετινά-
καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔ-
ἐκ δὲ τρίτου αὖ-
θύντο, εἶπεν, ὑδέ-
πτωκέναι. ὁ δὲ καὶ
ἀγαθὸν εἶπεν εἶ
οἰκείων τινὸς αὐ-
τος, ὅπως ἔχεις·
οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀ-
μαι.
μύθιον.
δηλοῖ, ὅτι μά-
θρώπων δυσχεραί-
ς χαίρειν ἀεὶ βυ-
ιν.

ὁμενος καὶ
ρμῆς.

ρωμός τις παρά
ποταμοῦ τὸν οἰκεῖον
ἀπέβαλε

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in eis, quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

Ægrotus & Medicus. 43

ÆGrotus quidã à Medico rogatus quomodo valuisset? Plus, ait, quam oporteret, sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum, ait, valde cõcussum fuisse. Ille & hoc bonũ esse ait. Tertiò rursum rogatus quomodo valuisset, ait, in intercutẽ incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Vt habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius. 44

LIgnator quidam iuxta fluuium suam a-

mis-

misit securim. Inops igitur cōsilii iuxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, vrinatus in fluuium, auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat rogauit. Illo non eam esse dicente, iterum vrinatus argenteam sustulit. Illo, neque hanc esse suam dicente, tertiò vrinatus, illam ipsam sustulit, illo hanc verè esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant narrauit. Quorum vnus eadem facere decreuit, & ad fluuium pro-

ἀπέβαλε πέλεκυν.
νῶν τοίνυν παρὰ τὴν
καθίσας ὠδύρετο. Ἑ
μαθὼν τὴν αἰτίαν,
κτείρας τὸν ἄνθρωπον,
δὺς εἰς τὸν ποταμὸν,
ἀνήνεγκε πέλεκυν,
οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν
τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι
αὖθις καταβὰς ἀργυρ
κόμισε. τοῦ δὲ μήδε τοῦτον
οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτ
βὰς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον
κε, τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς
ἀπολωλότα φαμένου
ἀποδεξάμενος αὐτοῦ
κημοσύνην, πάντας α
δωρήσατο. ὁ δὲ παραγεν
πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ
βαίνοντα διεξελήλυθεν. ὧν
τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβ
σατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμ
θ

ὼ οἰκείαν ἀξίνλω ... ίψας εἰς τὸ ῥεῦ... ν ἐκάθητο. ἐπι... Ερμῆς κἀκείνῳ, ... αν μαθὼν τ͂ θρή... ὁμοίως χρυσλῶ ... εγκεν, καὶ ἤρετο, ... ἀπώλεσε· τοῦ δὲ ... ρὶ, ἀληθῶς ἥδ' ... ος, μισήσας ὁ ... σαύτλω ἀναίδει... ον ἐκείνην κατέ... ε τλὼ οἰκείαν ἀ...

...μύθιον.

... δηλοῖ, ὅτι ὅσον ... τὸ θεῖον συναίρε... ον τοῖς ἀδίκοις

profectus & suam securim cósultò demisit in proflu- entem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, vrinatus similiter auream securim extulit & rogauit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solùm illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quantū iustis Deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

...ὶ Κηπουρός. Asinus & Hortulanus. 45

Ον... Asi-

ASinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat; precatus est Iouem, vt ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quàm prius, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rursus igitur vt mutaret dominum rogauit, & coriario venundatus est. Peiorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierēt, suspirando ait, Hei mei misero, melius erat mihi apud priores heros manere. hic enim, vt video & pellem meam conficiet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maximè priores dominos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

Ὄνος ὑπη
Κηπουρῷ, ἐ
μὲν ἤσθιε πλεῖστα
ηὔξατο τῷ Διῒ ὡς
ἀπαλλαγεὶς ἑτέρ
ληθῆναι δεσπότη
ἐπακούσαντος κ
ζοντος αὐτὸν
πραθῆναι, πάλι
πλέον ἢ πρότερο
ρῶν, καὶ τόν τε πη
κεράμους κομίζων
ἀμεῖψαι τὸν δεσπότ
καὶ βυρσοδέψῃ
ται εἰς χεῖρας τῶ
τέρων δεσπότην ἐ
ὁρῶν τὰ παρ' αὐτ
μενα, μετὰ στεναγμ
μοι τῷ ταλαιπώρ
λῶ μοι παρὰ τοῖς
δεσπόταις μένειν
ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρ
περγάσεται.

Ἐπιμύθι

Ὁ μῦθος δηλο
μάλιστα τοὺς προτέ
τας οἰκέταις ποθεῖ
δευτέρων λάβωσι

Auceps & Galerita. 46

AVceps auibus struxerat laqueos: Galerita verò hunc procul videns, rogauit, quidnam face-

Ὀρνιθοθήρας κ
Κορυδαλός

Ὀρνιθοθήρας
παγίδας,
δὲ τοῦτον πόρρωθ
πυνθάνετο, τί ποι

κτίζειν φαμὴν,
τέρω ἀποχωρή-
κρυβέντος, ὁ
τοῖς τοῦ αὐ-
ς ἐδύσας, προσ-
όχον ἑάλω. τοῦ δὲ
ποδραμόντος,
ὦ οὗτος, εἰ τοι-
τίζεις, οὐ πολ-
ἐνοικοῦντας.

ύθιον.

δηλοῖ, ὅτι τότε
καὶ πόλεις ἐρη-
προεστῶτες χα-

faceret? eo vrbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, Galerita viri verbis credens accessit ad cassem & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem vrbem condis non multos inuenies incolentes.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maximè domos & vrbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

όρος.

ὸ πολλὴν ἀ-
ὸν, ηὔξατο, εἰ
τι, τὸ ἥμισυ
τούτου

Viator. 47

VIator multa confecta via, orauit, si quod inuenerit, dimidium

um Mercurio eius dedicaturũ. Nactus igitur perã cariotarum & amygdalarum plenam, atque ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquiens, Habes, ô Mercuri: votum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior,

AFFABVLATIO.

Fabula significat, virum auarum, qui & Deos ob cupiditatem fallit.

τούτου τῷ Ἑρμεῖ ἀνα
ἐντυχὼν δὲ πήρᾳ
νίκων καὶ ἀμυγδα
ταύτην ἀνελόμενος
νοῦς μὲν ἔφαγε, τὰ
κων ὀστᾶ, καὶ τὰ
δάλων κελύφη ἐπὶ
θηκε βωμοῦ, φήσας
ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχ
εὑρεθέντος τὰ ἐκτ
τὸς πρὸς σὲ διανέμ

Ἐπιμύθιο

Ὁ μῦθος πρὸς
λάργυρον, καὶ τοὺς
πλεονεξίαν καταισ

Puer & Mater. 48

PVer ex literario ludo condiscipuli librum fura-

Παῖς καὶ Μή

ΠΑῖς ἐκ διδ
τὴν τοῦ συμμα

λώνεγκε τῇ μητρὶ
λήξάσης, καὶ λ-
δεξαμένης, προσ-
ς ἤρξατο καὶ τὰ
ειν. ἐπαυτοφώ-
ηφθεὶς, ἀπήγε-
νατον. τῆς δὲ μη-
ς καὶ ὀλοφυρο-
ος τῷ δημίων ἐ-
τινα τῇ μητρὶ
πρὸς τὸ οὖς. τῆς
σόματι τοῦ παι-
ης, ἐκεῖνος τὸ
δακὼν ἀφεῖλε.
ρὸς καὶ τῶν ἄλλων
ων, ὡς οὐ μόνον
ἤδη καὶ εἰς τὴν
κεν. ἐκεῖνος ἔ-
μοι τῆς ἀπωλείας
. εἰ γὰρ ὅτε τὴν
όφειν ἐπέπλη-
ν μέχρι τούτων
ηγόμην ἐπὶ τὸν

furatus, tulit matri. Quā ea verò non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, vt pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ quum illico ori filii se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia nō solùm furatus sit, sed iam & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librū furatus eram me corripuisset, non ad hęc vsq; progressus nūc ducerer ad mortem.

ύθιον.
ηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ
λαζομένων ἐπὶ
τὰ κακά.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Θάλασσα.

Pastor & Mare. 49

ἐν παραθα-
όπῳ ποίμνιον
ς γαληνιῶσαν
τὴν

PAstor in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desidera-

deſiderauit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructib. emptis, ſoluit. Tempeſtate verò vehementi facta, & nauis in periculo quum eſſet, ne ſubmergeretur, omni onere eiecto in mare, vix vacua naui euaſit incolumis. Poſt verò dies non paucos, tranſeunte quodam, & maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, ſuſcepto ſermone, Hic ait, cariotas iterum, vt videtur, deſiderat, & propterea videtur quietũ.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, calamitates hominibus documenta fieri.

τὴν θάλατταν, ...
πλεῦσαι πρὸς ἐμπ...
πεμπωλήσας οὖν τὰ...
καὶ φοινίκων βαλα...
μένος, ἀνήχθη. ...
σφοδρῶς γενομένης, ...
κινδυνευούσης βα...
πάντα τὸν φόρτον ἐ...
τὴν θάλατταν, μ...
νηὶ διεσώθη. μετὰ δ'...
ὀλίγας παριόντος ...
τῆς θαλάττης (ἔτυχ...
γαληνιῶσα) τὴν ἡ...
μάζοντος, ὑπολα...
εἶπε φοινίκων αὖθ...
κεν, ἐπιθυμεῖ, κα...
φαίνεται ἡσυχάζει...

Ἐπιμύθι...

Ὁ μῦθος δηλ... παθήματα τοῖς ... μαθήματα γίνον...

Punica & Malus. 50

PVnica & Malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis rubus ex proxima ſepe audiens deſinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, in præſtantiorum ſeditionibus viliſſimos

Ῥοιὰ καὶ Μ...

Ῥοιὰ καὶ Μ... κάλλους ἤριζον ... ἀμφισβητήσεων μ... μένων βάτος ἐκ ... ἀκούσασα· φραγμ... μεθα, εἶπεν, ὦ φ... μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιο...

Ὁ μῦθος δηλ... ταῖς τῶν ἀμεινόνων ...

ἄξιοι παρέδονται

lissimos etiam conari esse aliquos.

σπάλαξ.

λαξ τυφλὸν ζῶον
ησιν οὖν ποτε τῇ
ικινίαν μῆτερ ὁρῶ.
φησι, λιβάνου
ήρωμαι· κἀκ τρί
χαλκῆς, φησι;
τύπου ἀκούω. ἡ δὲ
λαβοῦσα εἶπεν, ὦ
δη καταμανθάνω,
υς ἐστέρησαι, ἀλλὰ
αὶ ὀσφρήσεως.

μύθιον.

δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι
τὰ ἀδύνατα και
ται, καὶ ἐν τοῖς ἐ-
γχονται.

Talpa. 51

TAlpa cœcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, Morum mater video: deinde rursus ait, Thuris odore plena sum: & tertiò iterum, Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respondens ait, O filia, vt iam percipio, non solùm visu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos iactabundos impossibilia profiteri, & in minimis redargui.

καὶ Πέρδικες.

καὶ Πέρδικες δι-
υνεχόμεναι πρὸς
, παρ' αὐτοῦ αἰ-
, ἐπαγγελλόμεναι
τος ταύτην τὴν
σειν· αἱ μὲν Πέρδι-
τὰς ἀμπέλους.
κύκλῳ περιιόν.
ντροις ἀποσοβεῖν
τοὺς

Vespæ & Perdices. 52

VEspæ & Perdices sitibundæ ad agricolam iuerunt, ab eoq; petierunt vt daret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam reddituras: Perdices quidem, fodere vineas: Vespæ autem, circumcirca eundo aculeis

arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quàm vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo & Monedula. 53

AVibus creaturis regem, Pauo rogabat vt se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus monedula suscepto sermone ait, Sed si te regnante Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, principes nō modò propter pulchritudinē, sed & fortitudinē, & prudentiam eligere oportere.

Aper & Vulpes. 54

APer, quum cuidam adstaret arbori, dentes

τὺς κλέπτας. ὁ δ᾽
φη, ἀλλ᾽ ἐμοί γε εἰ
οἳ μηδὲν ἐπαγγελ
τα ποιοῦσιν. ἄμει
ἐκείνοις δοῦναι ἢ ὑ

Ἐπιμύθ

Ὁ μῦθος π
ἐξώλεις, ὠφελεῖν μ
λομένους, βλάπτ
γάλα.

Ταὼς καὶ Κ

ΤΩν ὀρνίθων
ποιῆσαι βα
ὡς ἑαυτὸν ἀξίου
λος χειροτονεῖν.
δὲ τοῦτον πάντων, Κ
λαβὼν, ἔφη, ἀλλ
λαύνοντος αὐτοὺς
διώκειν ἐπιχειρήσ
ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθ

Ὁ μῦθος δηλ
ἄρχοντας οὐ διὰ
νον, ἀλλὰ καὶ ῥώμ
νησιν ἐκλέγεσθαι δε

Μονιὸς καὶ Α

ΜΟνιὸς ἄγρι
ἑστὼς δένδρ

...αλώπηξ δ' ἰ-
...αἰτίαν, ὅτι μη-
...κειμένης ἀνάγ-
...ὀδόντας θήγει, ἰ-
...όγως τοῦτο ποιῶ.
...δυνος ἐπέλθοι,
...δὴ καιροῦ πρὸς
...ἀκονᾶν ἀσχολεῖ-
...ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοί-
...αι.

...μύθιον.

... δηλοῖ, ὅτι δεῖ
...νον παρασκευ-

tes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare nulla proposita necessitate dentes acueret, inquit, Non abs re hoc facio. Nam si me periculum inuaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis vti.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, aduersus periculum preparatum esse oportere.

...λὸς εἰς πάγην
...θρηνῶν ἔλεγεν,
...λαιπώρῳ καὶ δυ-
...ὐ χρυσὸν ἐνο-
σφισά-

CAssita à laqueo capta plorans dicebat, Hei mihi miseræ & infelici volucri. Non aurũ surripui cu-

cuiusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granũ autem tritici paruum mortis mihi causa fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

σφισάμενον τινὸς, ὅτι
οὐκ ἄλλό τι τῶν τιμί
δ' σίτου μικρὸς τῶν θα
περιούζησεν.

Ἐπιμύθιο

Ὁ μῦθος περὶ
κέρδος εὐτελὲς, μ
σαμένους κίνδυνον.

Hinnulus. 56

HInnulus aliquando Ceruo ait, Pater, tu natus es & maior & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, cur nam igitur sic eos times? Et ille ridens ait: Vera quidem hæc inquis, fili: vnum verò scio, quòd quum canis latratum audiuero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione confirmari.

Νεβρός.

NΕβρός ποτε
λαφον εἶπε,
καὶ μείζων καὶ τ
κυνῶν πέφυκας.
πρὸς τούτοις ὑπ
ρεις πρὸς ἄμυναν
οὕτω τούτους φ
κεῖνος γελῶν εἶπ
μὲν ταῦτα φῂς, τ
οἶδα ὡς ἐπειδὰν κ
κλὴν ἀκούσω, αὐτίκα
γὴν οὐκ οἶδ' ὅπ
μαι.

Ἐπιμύθιο

Ὁ μῦθος δηλο
φύσει δειλοὺς οὐδὲ μ
νεσις ῥώμνυσιν.

Lepores & Ranæ. 57

LEpores aliquando in vnum profecti, sui ipso-

Λαγωοὶ καὶ Βα

OI Λαγωοί π
θῶντες, τῆς ἑα

ἐπεκλαίοντο βίον,
λὴς εἴη, καὶ δειλί-
καὶ γὰρ καὶ ὑπὸ
καὶ κυνῶν, καὶ ἀε-
λλων πολλῶν ἀνα-
βέλτιον οὖν εἶναι
ξ, ἢ διὰ βίου τρέ-
είνην κυρώσαντες,
ατὰ τὸ αὐτὸν εἰς
, ὡς εἰς αὐτὴν
ι καὶ ἀποπνιγη-
τῶν δὲ καθημένων
ίμνης βατράχων.
μου κτύπον ᾔσθον-
ταύτην εἰσπηδη-
λαγωῶν τις ἀγχι-
αι δοκῶν τῶν ἄλλων
ταῖροι, μηδὲν δει-
αὐτοὺς διαπράξη-
ς ὁρᾶτε, καὶ ἡ-
ἐστὶ ζῶα δειλό-

Επι.

psorum deplorabant vitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena. se enim ab omnibus & canibus & aquilis, & aliis multis consumi. Melius itaq; esse mori semel, quã toto vitæ tempore timere. hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto illicò in hanc insiluissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, ô socii, nihil graue in vos ipsos molimini, iam vt videtis, & nobis alia sũt animalia timidiora.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, misero grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus & Equus. 58

ASinus Equum beatū putabat, quod abundè nutriretur & accuratè, quum ipse neq; paleatum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Quum autem tempus institit belli, & miles armatum ascēdit Equū, huc illuc ipsum impellens, cæterum & in medios hostes insiluit, & Equus vulneratus iacebat. His visis, Asinus Equum mutata sententia, miserum existimabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere principes & diuites æmulari, sed in illos inuidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

Auarus. 59

AVarus quidā, quum omnia sua bona vendidisset, & auream massam

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χε[...] να παθόντων παραμυθο[...]

Ὄνος καὶ Ἵππος.

ΟΝΟΣ Ἵππον ἐμακάρ[...] σεν, ὡς ἀφθόνως [...] φόρβον καὶ ἐπιμελῶς, [...] τὸς μηδ' ἀχύρων ἅλις ἐ[...] καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλ[...] πωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐν[...] πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτη[...] νοπλον ἀνέβη τὸν Ἵππον τ[...] ταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, κα[...] καὶ μέσον τῶν πολεμίων ε[...] λασε, καὶ ὁ Ἵππος πλη[...] ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ [...] νος τὸν Ἵππον μεταβα[...] μένος ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [...] τοὺς ἄρχοντας καὶ πλου[...] ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκεί[...] φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον α[...] λογιζομένους τὴν πενίαν [...] γαπᾶν.

Φιλάργυρος.

ΦΙλάργυρός τις ἀπα[...] αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξ[...] πωλησάμενος, καὶ χρυσ[...]

...ώσας, ἔν τινι τόπῳ
..., συγκατορύξας ἐ-
...ψυχὴν ἑαυτοῦ. καὶ
...καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχό-
...αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δὲ
...ας αὐτὸν παρατη-
...καὶ τὸ γεγονὸς συνο-
...ὀρύξας τὸν βῶλον
...μετὰ δὲ ταῦτα κα-
...λθὼν, καὶ κενὸν τὸν
...ὼν, θρηνεῖν ἤρξατο,
...ν τὰς τρίχας. τοῦτον
...ὀφυρόμενον οὕτως ἰ-
...τὴν αἰτίαν πυθό-
...ὴ οὕτως, εἶπεν, ὦ
...θύμει· οὐδὲ γὰρ ἔχων,
...εἶχες. λίθον οὖν αὐ-
...λαβὼν θὲς, καὶ νό-
...τὸ χρυσὸν εἶναι· τὴν
...γάρ σοι πληρώσει
...ς ὁρῶ γὰρ, οὐδ' ὅτε ὁ
...ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ
...ν.

...πιμύθιον.

...ος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν
... ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις,

...ες καὶ Γέρανοι.

...ες καὶ Γέρανοι ἐπὶ τοῦ αὐ-
...λειμῶνος ἐνέμοντο.
...ευτῶν ἐπιφανέντων,
οἱ μὲν

ſam feciſſet, in loco quodam defodit, vna defoſſo illic & animo ſuo & mente, atque quotidie eundo, ipſam videbat. Id autem quum ex operariis quidam obſeruaſſet, cognouit, & refoſſam maſſam abſtulit. Poſt hæc & ille profectus, & vacuum locum videns lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc quum quidam vidiſſet ſic plorantem & cauſam audiuiſſet, Ne ſic, ait, heus tu, triſtare, neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puta tibi aurum eſſe: eundem enim tibi vſum præſtabit. Nam, vt video, neque quum aurum erat, vtebare.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionem, niſi vſus adfuerit.

Anſeres & Grues. 60

Anſeres & Grues in eodē prato paſcebātur. Venatoribus autem viſis, Grues

οἱ μὲ Γέρανοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν· αἱ δὲ Χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες συνελήφθησαν.

Grues, quòd essent l[...] statim euolauerunt: [...] seres verò ob onus co[...] rum, quum mansissen[...] pti fuerunt.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲ ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

AFFABVLATI[...]

Fabula significat, [...] expugnatione urbis i[...] facilè fugere, diuites a[...] seruire captos.

Χελώνη καὶ Αετός.

Χελώνη Αετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ παραινοῦντος πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος

Testudo & Aquila.

Testudo orabat A[...] lam, vt se volare [...] ceret. Ea autem ad[...] nente, procul hoc à [...] tura ipsius esse, illa ma[...] precibus instabat. A[...] pit ergo ipsam vngui[...]

ανενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆ
κατὰ πετρῶν πεσοῦσα,
η.

Επιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι πολ-
φιλονεικίας τῶν φρονι-
παρακούσαντες, ἑαυ-
αψαν.

& in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos læsisse.

Ψύλλα.

λα ποτὲ πηδήσασα,
πόδα ἀνδρὸς ἐκάθι-
τὸν Ηρακλέα ἐπὶ συμ-
ἐκάλει. τῆς δὲ ἐκεῖθεν
ἀφαλομένης στενάξας,
Ηράκλεις, εἰ ἐπὶ
συνεμάχησας, πῶς
ίζοσιν ἀνταγωνισταῖς
σεις;

Επι-

Pulex. 62

PVlex aliquando saltans, viri pedibus inhæsit: hic autem Herculem in auxilium inuocabat. at quum illinc rursus saltasset suspirans ait, O Hercules si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affa-

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere in minimus Deum rogare, sed in necessariis.

Cerua. 63

CErua altero obcœcata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, vnde nihil suspicabatur. prætern auigantes autem quidam, & hoc coniectantes ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd vnde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturũ, ab eo proditam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, vtilia fieri: quæ verò vtilia, noxia.

Cerua & Leo. 64

CErua venatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi incidens, ab ea cõpre-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, τῶν ἐλαχίστων τὸ θεῖον δεῖσ- ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ἔλαφος.

ἜΛαφος τὸν ἕτερον πηρωθεῖσα τῶν ὀφθαλμ- αἰγιαλὸν ἐνέμετο, τὸν ὑ- τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τ- γῆν διὰ τοὺς κυνηγέτ- ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρ- λατίαν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπ- παραπλέοντες δέ τινε- τούτου στοχασάμενοι, κατετόξευσαν. ἡ δ' ἑ- ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ὧ- δέδοικε, μηδὲν παθοῦσ- δ' οὐκ ᾤετο κακὸν ἕ- ξειν, ὑπὸ ταύτης πρ- δομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερ- νομίζονται, ὠφέλιμα γί- τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερ-

Ἔλαφος καὶ Λέων.

ἜΛαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, εἰς ἄντρον ε- Λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχ- ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη

ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι
ς φεύγουσα, τῷ
ἀγριωτάτῳ περιέ-

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ ὅτι, πολ-
θρώπων μικροὺς κιν-
ύγοντες, μεγάλοις
σιν.

ος καὶ Ἄμπελος.

ος κυνηγοὺς φεύ-
, ὑπ' Ἀμπέλῳ ἐ-
αρελθόντων δ' ὀλί-
ων, ἡ Ἔλαφος πε-
λαθεῖν δόξασα, τῶν
λου φύλλων ἐσθίειν
ούτων δὲ σειομένων, οἱ
πιστραφέντες, καὶ ὅ-
ληθὲς, νομίσαντες τῶν
τοῖς φύλλοις τι κρύ-
βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν
ἡ δὲ θνήσκουσα, τοι-
α· δίκαια πέπονθα.
τὴν σώσασάν με λυ-
.

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι, οἱ
ες τοὺς εὐεργέτας
ολάζονται.

ος καὶ Λέων.

Ὄνῳ

prehensa est: moriens autẽ dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens in ferarum immitissimũ incidi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos homines, dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua & Vitis. 65

Cerua venatores fugiens, sub vite delituit. Quum præteriissent autem parumper illi. Cerua prorsus iam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatis, & venatores conuersi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerũt Ceruam. Hæc autem moriens talia dicebat: iusta passa sum, nõ enim offendere oportebat quæ me seruaret.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à Deo puniri.

Asinus & Leo. 66

Cum

CVm Asino Gallus aliquãdo pascebatur. Leone autem aggresso Asinum, Gallus exclamauit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Asinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim Leonem, Vt verò procul hunc persequutus est, quò non amplius Galli perueniebat vox, conuersus Leo deuorauit. Hic verò moriens clamabat, Me miserum & dementem. Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cuius gratia in aciem irrui?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

ΟΝῳ ποτὲ ἀλεκ συνεβόσκετο. Λ δ' ἐπελθόντος τῷ Ὄνῳ λεκτρυὼν ἐφώνησε, κα Λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον λεκτρυόνος φωνὴν φο ἔφυγε. ὁ δ' Ὄνος ν δι' αὐτὸν πεφευγέναι, μὲν εὐθὺς τῷ Λέοντι ὡς ρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθ τι ἡ τοῦ ἀλεκτρυόνος το φωνή, στραφεὶς ὁ Λ κατεθοινήσατο. ὁ δὲ θνή βόα, ἄθλιος ἐγὼ κα τος· πολεμιστῶν γὰρ μ νέων, τίνος χάριν εἰς ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅ λοὶ τῶν ἀνθρώπων τ μένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐπιτίθενται, καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Olitor & Canis. 67

OLitoris Canis in puteum decidit: Olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem Canis accessisse, vt se inferius magis obrueret, Olitorem

Κηπουρὸς καὶ Κύ

ΚΗπουροῦ Κύων εἰ κατέπεσεν. ὁ δὲ ρὸς βουλόμενος αὐτ θεν ἀνενεγκεῖν, κατῆ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. δ' ὁ Κύων ὡς καταπι λον αὐτὸν προσάγεσ

...κυπωρὸν στραφεὶς
...μετ' ὀδύνης ἐπα-
..., φησὶ, πέπονθα,
...γδ τ αὐτόχειρ
...σωσαι;

...μύθιον.
...πρὸς ἀδίκους, καὶ

...καὶ Κύων.

...Κύων ἀλλήλοις
...δερῶντο. καὶ ἡ
...υε κατὰ τῆς Αφροδί-
...τοῖς ὀδοῦσιν ἀναῤ
...κωία. ἡ δὲ Κύων
...εἰρωνικῶς εἶπε,
...τῆς Αφροδίτης ἡμῖν
...οις γὰρ ὑπ' αὐτῆς
...φιλεῖσθαι. ἣ τὸ τῶν
...τῶν σαρκῶν γευό-
...ως εἰς ἱερὸν προσ-
...Σῦς, διὰ τοῦτο μὲν
...δῆλη ἐστὶν ἡ Θεὸς
...τὸν γὰρ κτείναντα
...μαινόμενον πάν
...οστρέφεται. σὺ μὲν
...ζεις, καὶ ζῶσα ἐ

...μύθιον.
...δηλοῖ, ὅτι οἱ
...ητόρων τὰ ὑπὸ τῶν
..., εὐμεθόδως εἰς
...χηματίζουσιν.

Συς

litorem conuersus momordit Hic autem cum dolore reuersus, Iusta, inquit, patior, nam cur vnquam sui interfectorem seruare studui?

AFFABVLATIO.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & Canis. 68

SVs & Canis mutuò cōuiciabantur. Et Sus iurabat per Venerem, procul dubio dentibus discissurum Canem. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ imputas tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersatur: tu tamen malè oles, & viua, & mortua.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudētes oratores qua ab inimicis obiciūtur conuicia artificiose in laudem conuertere.

K Sus-

Sus & Canis. 69

SVs & Canis de fœcunditate certabant: dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium: & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione iudicari.

Συς καὶ Κύ

ΣΥς καὶ Κύων
κίας ἤριζον·
Κύων εὔτοκος εἶναι
πάντων τῶν πεζῶν. κα
τυχοῦσα, πρὸς ταῦ
ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃ
καὶ τυφλοὺς τοὺς σ
λακας τίκτεις.

Επιμύθιον

Ο μῦθος δηλοῖ,
τῷ τάχει τὰ πράγμ
ἐν τῇ τελειότητι κ

Serpens & Cancer. 70

SErpens vnà cum Cancro viuebat, inita cum eo societate. Itaque Cancer simplex moribus, vt & ille mutaret admonebat astutiam: hic autem minimè obediebat. Quum obseruasset igitur Cancer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat ante hac rectum & simplicem esse. Neq; enim hanc pœnam dedisses.

Οφις καὶ Καρκ

ΟΦις Καρκίν
ταῦτο, ἑταιρε
αὐτὸν ποιησάμενος
Καρκῖνος ἁπλοῦς
πον, μεταβαλέσθ
παρῄνει τῆς πανουργ
οὐδόλως ἑαυτὸν πα
θόρμον ἐπιτηρήσας
κῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντ
σον οἷόν τε πιέσας
δ' Ο῎φεως μετὰ θάνα
θέντος, ἐκεῖνος εἶ
ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθ
ἁπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ
τὴν δίκην ἔτισας.

Affa-

μύθιον.
– δηλοῖ, ὅτι οἱ
ὺ δόλῳ προσιόν-
λον βλάπτονται.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi potiùs.

καὶ Λύκος.

Pastor & Lupus. 71

νεογνὸν Λύκου
ν εὑρὼν, καὶ ἀ-
τὸν τοῖς κυσὶν ἔ-
δ᾽ ηὐξήνθη,
κος πρόβατον
πὸ τῶν κυνῶν
δίωκε. τῶν δὲ
ὅτε μὴ δυνα-
λαβεῖν τὸν Λύ-
ταῦτα ὑποστρέ-
ενος ἠκολού-
αὐτὸν καταλα-
ὁ Λύκος συμ-
θήρας, εἶτα
ὑπέ.

PAstor nuper natum Lupi catulum reperit, ac sustulit, vnaque cum canibus nutriuit. At quum adoleuisset, si quando Lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequebatur. Quum canes verò aliquando non possent assequi Lupum, atque ideò reuerterentur, ille sequebatur, vt quum ipsum assequutus esset, vt Lupus particeps foret venationis, deinde

redibat. Sin autem Lupus extrà non rapuiſſet ouem, ipſe clam occidens vnà cum canibus comedebat, donec paſtor quum cōiectaſſet & intellexiſſet rem de arbore ipſum ſuſpendit & occidit.

ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μ
ἔξωθεν ἁρπάσειε
αὐτὸς λάθρα θύων,
κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως
στοχασάμενος, καὶ
δρώμενον, εἰς δένδρο
ναρτήσας ἀπέκτειν

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Ἐπιμύθιο

Ο μῦθος δηλο
εις πονηρὰ χρηστ
τρέφει.

Leo & Lupus. 72

Λέων καὶ Λύκ

LEo quum conſenuiſſet, ægrotabat iacens in antro. Acceſſerunt autem viſitatura regem, præter Vulpem, cætera ani-

ΛΕ΄ων γηράσας
κατακεκλιμένο
τρῳ. παρῆσαν δ' ἐπ
μενα τὸν βασιλέα τὰ
πηκος, τἆλλα τῶν ζω

λαβόμενος εὐ-
κατηγόρει περὶ
Ἀλώπεκος, ἅτε
ὲν τιθεμένης τὸν
ῶν κρατοῦντα, καὶ
μηδ' εἰς ἐπίσκε-
ἤης. ἐν τοσούτῳ δὲ
Ἀλώπηξ, καὶ τῶν
ἠκροάσατο τοῦ
πων. ὁ μὲν οὖν Λέων
ἐβρυχᾶτο. ἡ δὲ
καιρὸν αἰτήσασα,
τῶν συνελθόντων
έλησεν, ὅσον ἐγὼ
περινοστήσασα, καὶ
ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰα-
τα, καὶ μαθοῦσα;
ος εὐθὺς τὴν θη-
εῖν κελεύσαντος,
, εἰ Λύκον ζῶντα
ὸ αὐτοῦ δορὰν θερ-
ῃ. καὶ τοῦ Λύκου
Ἀλώπηξ γελῶσα
οὐ χρὴ τὸν δεσπότην
νοιαν κινεῖν, ἀλλὰ
νοιαν.

πιμύθιον.

ος δηλοῖ, ὅτι ὁ
ν μηχανώμενος,
τὴν πάγην τι-

malia. Lupus igitur capta occaſione, accuſabat apud Leonem Vulpem, quaſi nihili facientem ſuum omnium dominum. & propterea neq; ad viſitationẽ profectam. Interim affuit & Vulpes, & vltima audiuit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit: ſed defenſionis tempore petito, & quis, inquit, eorum qui conuenerunt, tantum profuit, quantũ ego, quæ in omnem partem circuiui, & medicamentum pro te à medico quæſiui, & didici? Quum autem Leo ſtatim vt medicamentum diceret imperaſſet, illa inquit, Si lupo viuente excoriato, ipſius calidam pellem indueris. Et Lupo iacente, Vulpes ridens ait, Sic non oporteret dominum ad maleuolentiam mouere, ſed ad beneuolentiam.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, eum qui quotidie machinatur, in ſeipſum laqueum vertere.

Γυνή.

Mulier. 73

MVlier quædã virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberatura, tale quid cõminiscitur. Aggrauatum enim ipsum ab ebrietate quum obseruasset, & mortui instar insensatũ in humeros eleuatum in sepulcretum allatum deposuit, & abiit. Quum verò ipsum iam sobrium esse cõiectata est, profecta ianuam pulsauit sepulcreti: ille autem quũ diceret, Quis est qui pulsat ianuam? vxor respondit, Mortuis cibaria ferens, ego adsum. & ille non mihi comesse, sed bibere, ô optime, potiùs affer. molestus enim mihi es, quum cibi nõ potus

Γυνή τις ἄνδρα μ
εἶχε. τοῦ δὲ πάθους
ἀπαλλάξαι θέλουσα,
δέ τι σοφίζεται. κε
μένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ
θης παρατηρήσασα, κ
κροῦ δίκην ἀναισθητοῦντ
ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ
ἀνδριον ἀπενεγκοῦσα κ
το, καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκ
αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐ
σατο, προσελθοῦσα τὴ
ραν ἔκοπτε τοῦ πολυαν
ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς
θύραν κόπτων; ἡ Γυνὴ
κρίνατο, ὁ τοῖς νεκρ
σιτία κομίζων ἐγὼ πά
κἀκεῖνος, μή μοι φα
ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιστε,
λον προσένεγκε. λυπεῖ
με βρώσεως, ἀλλὰ μ
σεως μνημονεύων. ἡ δὲ

ξασα, οἴμοι τῇ δυ-
σῶν. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ση-
ὤνησα. σὺ γὰρ ἀνὴρ
τα ἐπηνωρθώθης, ἀλ-
είρων σεαυτοῦ γέγο-
ξιν σοι καταστάντος
.

ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ
ταῖς πράξεσιν ἐγχρο-
γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέ-
ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος
.

Κύκνος.

εὐπορῶν Χῆνά τε
καὶ Κύκνον ἔτρε-
ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν
γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τρα-
ιν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν
ὧν ἐφ᾽ οἷς ἐτρέφετο,
καὶ διαγινώσκειν ὁ
κ ἀφῆκεν ἑκάτερον.
ος αὐτὶ τοῦ χηνὸς ἀ-
ᾄδει τι μέλος, θα-
οίμιον. καὶ τῇ μὲν
τὴν φύσιν, τὴν
λὴν διαφεύγει τῇ

ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολ-
ουσικὴ τελευτῆς ἀ-
ιάζεται.

Αἰθί-

tus meministi. Hęc autem pectore percusso, Heu mihi miseræ, inquit: nam neq; astu profui. tu enim vir non solum non emendatus es, sed peior quoque te ipso euasisti, cum in habitum tibi deductus sit morbus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari. nam & nolentem quandoq; hominem consuetudo inuadit.

Cygnus. 74

VIr diues & Anserem & Cygnum simul nutriebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantus, alterũ mensæ gratia. Quũ autem oporteret anserem ea efficere quorum causa nutriebatur, nox erat ac discernere tempus nõ permisit vtrumq;. Cygnus autem pro ansere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordiũ: ac cantu quidẽ exprimit naturam, mortem verò effugit suauitate canendi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sæpe musicen differre mortem.

 Æthi-

Æthiops. 75

ÆThiopem quidam emit: talem ei colorem inesse ratus negligentia eius qui priùs habuit. Ac assumpto in domum omnes ei adhibuit abstersiones, omnibus lauacris tentauit mundare; & colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio parauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio prouenerunt.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνή
τοιοῦτον αὐτῷ τὸ
μα εἶναι δοκῶν
λείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος
παραλαβὼν οἴκαδε,
μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμ
πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο
θαίρειν· καὶ τὸ μὲν χ
μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε
σεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρ
ασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
σιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθ
ἀρχήν.

Hirundo & Cornix. 76

HIrundo & Cornix de pulchritudine contendebant. Respondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret, meum verò corpus etiam hyeme durat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

Χελιδὼν καὶ Κορώ

ΧΕλιδὼν καὶ Κορ
ρὶ κάλλους ἐφιλο
ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ Κορών
αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
κάλλος τὴν ἐαρινὴν
ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμ
χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ράτασις τοῦ σώματος
πρεπείας κρείττων ἐστί.

Βύταλις.

λις ἀπό τινος θυ-
ἐκρέματο· νυκτε-
σελθοῦσα, ἐπυνθά-
ἰτίαν, δι' ἣν ἡμέ-
ἡσυχάζει νύκτωρ δὲ
δὲ μὴ μάτην τοῦτο
ύσης, πρότερος γάρ
ουσα συνελήφθη, καὶ
ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρο-
κτερὶς εἶπεν, ἀλλ'
φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε
λος, ἀλλὰ πρὶν ἢ
αι.

ἐπιμύθιον.

ος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ
ήμασιν ἀνόνητος ἡ

Butalis. 77

BVtalis à fenestra quadam pẽdebat? vespertilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Quum autem ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudens euasit, vespertilio ait, Sed non te cauere nunc oportet quum nulla vtilitas, sed antequam capereris.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse pœnitentiam.

Κοχλίαι.

παῖς ὤπτα κο-
ἀκούσας δὲ αὐτῶν
, ἔφη, ὦ κάκιστα
ῶν ὑμῶν ἐμπιπρα-
ὶ ᾄδετε.

ἐπιμύθιον.

ος δηλοῖ, ὅτι πᾶν
καιρὸν δρώμενον ἐ-

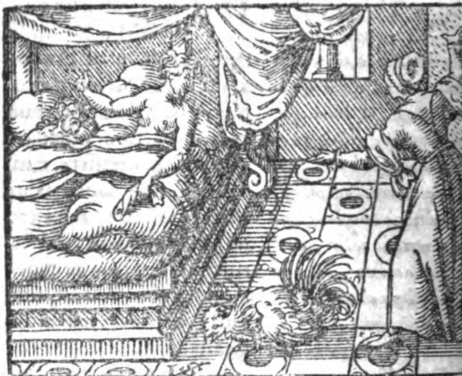
Cochleæ. 78

RVstici filius assabat cochleas: quum autẽ audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animãtes, domibus vestris incensis vos canitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omne intempestiuè factum vituperabile esse.

Mulier & Ancillæ. 79

MVlier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis hoc facto vt in grauiora inciderent mala. Nam hera, quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerisque

Γυνὴ καὶ θεράπαιν

Γυνὴ χήρα φιλεργὸ
παινίδας ἔχουσα, τ
εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν
ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλε
νων ᾠδάς. αἱ δὲ συνεχ
πόνῳ ταλαιπωρούμεναι,
σαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκία
κτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡ
νου νύκτωρ ἐξανιστάντο
δέσποιναν. συνέβη δ'
τοῦτο διαπραξαμέναι
λεπωτέροις περιπεσεῖ
δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπότης
σα τὴν τῶν ἀλεκτ
ὥραν, ἐννυχώτερον τ
ανίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μ

...ποις τὰ βυλεύματα ...ὔτια γίνεται.

...ὴ Μάγος.

...γος θείων μίωι- ...ἀποτροπιασμοὺς ...φρόη, πολλὰ διε- ...τα, καὶ κέρδος ἐν- ...πα. γραψάμενοι δέ ...ὐ ἀσεβείας, εἷλον ...δικασθεῖσαν ἀπῆ- ...ατο. ἰδὼν δέ τις ...ω αὐτὴν ἔφη, ἡ ...ν ὀργὰς ἀποτρέπειν ...θμία, πῶς οὐδ' αὐ- ...λὴν μεταπεῖσαι

...πιμύθιον.

...ος δηλοῖ, ὅτι πολ- ...α ἐπαγγέλλονται, ...ὲ ποιῆσαι δυνά-

...Γαλῆ.

...ς ἐργαστήριον εἰ- ...α χαλκέως, τὴν ...ην περιέλειχε ῥί- ...ης δὲ τῆς γλώττης, ...ὸ ἐφέρετο. ἡ δὲ ἥδετο, ...ι τοῦ σιδήρου ἀφαι- ...οῦ παντελῶς πᾶσαν ...σαν ἀνήλωσεν.

Επι-

quae hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier venefica. 80

MVlier venefica diuinarum irarum propulsiones promittēs, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerunt eam impietatis, & conuicerunt, & damnatam ducebant ad mortem. Vidēs autem quidam eam duci ait, Tu quæ Deorum iras auertere ꝑmittebas, quomodo neq; hominum cōsilium mutare potuisti?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela. 81

MVstela in officinam ingressa ferrarii, vbi iacentem circūlambebat limam. Rasa autē lingua, sanguis multus ferebātur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affa-

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui in contentionibus seipsus offendunt.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τ
φιλονεικίαις ἑαυτοὺς
ποντας.

Agricola. 82

AGricola quidã fodiens aurum reperit. quotidie igitur terram, vt ab ea beneficio affectus coronabat. Hic autem Fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatum te? nam si tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te nunc me Fortunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

Γεωργός.

ΓΕωργός τις σκάπτ
σίον εὑρίσκει. κα
ϛῶ ἐν τὴν γῆν ὡς ὑ
της εὐεργετηθεὶς· ἐστεφ
ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα, φ
οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμ
προσανατίθης, ἅπερ
σε πλουτῆσαι; τὶ
μένος; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς
βάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρ
ρας τοῦτο σὸν τὸ χρυσ
θοι, οἶδ' ὅτι τηνικαῦτα
Τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ,
τὸν εὐεργέτην ἐπιγιν
καὶ τούτῳ χάριτας ἀπο

Viatores. 83

DVo quidam vnà iter faciebant, & quum alter securim reperisset, alter qui non inuenit, admonebat ipsum, ne diceret, inueni, sed inuenimus: Sed

Ὁδοιπόροι.

ΔΥο τινὲς κατ' τ' α
δοιπόρουν, κα
ρου πέλεκυν εὑρόντος
ρος ὁ μὴ εὑρὼν προσῄ
τὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα
εὑρήκαμεν. κατ' μικρὸν

ὗτοῖς τ͂ τὸν πέλεκυν
κότων, ὁ ἔχων αὐ-
μενος, πρὸς τὸν
α συνοδοιπόρον ἔ-
πολώλαμεν. ὁ δὲ εἶ
πωλα λέγε, οὐκ ἀ
μεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε
κυν εὗρες, εὕρηκα ἔ-
εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι οἱ
λαμβάνοντες τῶν εὐτυ-
, οὐδ᾽ ἐν ταῖς συμ-
έβαιοί εἰσι φίλοι.

Sed paulò pòst, quum aggrederentur ipsos qui securim perdiderant, habẽs ipsam persequentibus illis, ad eum qui vna iter faciebat, dicebat Periimus. Hic autem ait, Perii dic, non periimus. Etenim & tunc quum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

Βάτραχοι.

βάτραχοι ἀλλήλοις
τνίων. ἐνέμοντο δὲ,
ἐν βαθεία καὶ πόρρω
λίμνη· ὁ δὲ ἐν ὁδῷ,
δωρ ἔχων. καὶ δὴ τῷ
μνη θατέρῳ παραι-
πρὸς αὐτὸν μετα-
ς αὖ ἀσφαλεστέρας
μεταλάβη, ἐκεῖνος
θετο, λέγων, δυσα
ς ἔχειν τῆς τοῦ τόπου
ς. ἕως οὗ συνέβη, ἅ-
παρελθοῦσαν αὐτὸν
αι.

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ ὅτι, καὶ τῶν
ἀνθρώ-

Ranæ. 84

Dvæ ranæ vicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo, & procul à via, stagno: altera in via parum aquæ habens. Verùm quum quę in stagno alteram admoneret, vt ad se migraret, vt tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens Firmissimè teneri huiusce loci consuetudine, quousque obtigit currum prætereuntem ipsam cõfringere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homi-
nes

nes quoque praua aggredientes, citius mori quam mutentur in melius.

ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλο
πιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπο
μενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον
τρέπεσθαι.

Apiarius. 85

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauũ abstulit. Hic autem reuersus, vt alueolos vidit inanes, stans quod in his erat perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, vt deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabãt. Hic autem ad eas, ô pessimæ animantes furatum vestros fauos illæsum dimisistis, me verò satagentem vestri percutitis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cauere, amicos autem vt insidiatores repellere.

Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖον τ
εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου
πόντος, τὸ κηρίον ἀφεῖλ
ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς
ψύλας εἶδεν ἐρήμους, εἱς
τὸ κατ' αὐτὰς διηρευνώμεν
αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νο
ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλα
αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπ
καὶ τὰ χείριστα διετίθου
ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶ
μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κη
ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν
μελόμενον ὑμῶν πλήττετ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνο
τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμ
τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀ
θοῦνται.

Alcedo. 86

ALcedo auis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes

Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλ
μος, ἀεὶ τῇ θαλα
διαιτωμένη. ταύτην λέ
τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας
λα

...ν, ἐν σκοπέλοις ...λαττίοις νεοττοποι... καὶ δή ποτε τίκτειν μέλ... ἐνεοττοποιήσατο. ἐξ... δέ ποτε αὐτῆς εἰς ...συνέβη τὴν θάλασσαν ...δρῷ κυματωθεῖσαν ...τος, ὑπερελθοῦσαν τὴν ..., καὶ ταύτην ἐπικλύ... τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖ... δ᾽ ἐπανελθοῦσα, καὶ ...ὸ πραχθέν, εἶπε, δει... ...ωγε. ἥτις τὴν γῆν ὡς ...ν φυλαττομένη, ἐπὶ ...καταπέφευγον, ἥ μοι πολ... ...εν ἀπιστοτέρα.

Ἐπιμύθιον.

...δος δηλοῖ, ὅτι καὶ ...ποι ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς ...όμενοι, λανθάνουσι πολ... ...επωτέροις τῶν ἐχθρῶν ...μπίπτοντες.

nes cauentem, in scopulis maritimis nidum ædificare. Cæterùm aliquando parituta, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à vehementi concitatum vento eleuari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reuersa, re cognita, ait, Me miseram, quæ terram vt insidiatricem cauens, ad hoc confugi, quod mihi longè est insidius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Ἁλιεύς.

...εὺς ἔν τινι ποταμῷ ...ίευεν. διατείνας δὲ ...α καὶ τὸν ῥεῦμα πε... ..., ἑκατέρωθεν κα... ...ροσδήσας λίθον, τὸ ...υπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες ...ς ἀπροφυλά... ...ις βρόχοις ἐμπέσω... ...περὶ τὸν τόπον οἰκούν... ...θεασάμενος τοῦτο ποιοῦν...

Piscator. 87

PIscator in fluuio quodam piscabatur. extensis autem retibus & fluxu comprehenso, vtrimque funi alligato lapide, aquã verberabat, vt pisces fugiẽtes incautè in retia inciderent. Cùm quidã verò ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret

ret, increpabat quòd fluuium turbaret, & claram aquam non fineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ciuitatem etiam rectores tunc maximè quaestum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

ποιοῦντα, ἐμέμφετο α…
ποταμὸν θολοῦντα, καὶ …
ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα …
καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, …
μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς τ…
τε). ἐμὲ δεῖ τῷ λιμῷ …
ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτ… τῶν πόλεων οἱ δημαγωγ… μάλιστα ἐργάζονται, ἐπα… πατρίδας εἰς στάσιν … γωσιν.

Simius & Delphis. 88

MOris quum esset nauigantibus Melitẽses catulos & Simios adducere in solamen nauigationis, nauigans quidã habe-

Πίθηκος καὶ Δελφί…

ΕΘους ὄντος τοῖς … Μελιταῖα κυνίδια κ… θήκους ἐπάγεσθαι πρὸς … μυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέ… εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πί…

δ' αὐτῶν κατὰ τὸ
τῆς Ἀττικῆς ἀκρω-
...
[illegible]

habebat secum & Simiũ. Quum autẽ peruenisset ad Sunium Atticæ promontoriũ, tempestatem vehementem fieri contigit. Naui autem euersa, & omnibus enatantibus, natabat & Simius. Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Vt verò in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit Simium, an genere esset Atheniensis? Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogauit, an & Piræum nosset? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem. & Delphis tanto mẽdacio indignatus, submergens ipsum occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

Μυῖαι.

Muscæ. 89

IN cella quadam melle effuso, Muscæ aduolantes comedebant. Implicitæ

tis autem earum pedibus euolare non poterant. Quum vero suffocarētur, dicebant miseræ nos quia ob modicū cibū perimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse caussam.

των δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶ
πτερῶσαι οὐκ εἶχον ἀπ
θῆναι δ' ἔλεγον, ἄθ
μεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖα
σιν ἀπολλύμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅ
λοῖς ἡ λιχνεία πολλῶ
αἰτία γίνεται.

Mercurius & Statuarius. 90

MErcurius scire volens quanti apud homines esset, iuit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & visa statua Iouis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem quum dixisset, drachma, risit, & quanti Iunonis, ait, quum dixisset, pluris: visa & sua ipsius statua, ac opinatus quum nuntius sit Deorū & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. Satuarius verò ait, Si hasce emeris, & hanc tibi additamentum do.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum gloriosum, qui nullius apud alios est pretii.

Ερμῆς καὶ Αγαλμ
ποιός.

ΕΡμῆς γνῶναι βουλ
ἐν τίνι τιμῇ παρ'
ποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς Α
τοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσ
θρώπῳ, καὶ θεασάμε
γαλμα τοῦ Διὸς ἠρώτα
τίς αὐτὸ πρίαιτο δυνά
δὲ εἰπόντος, δραχμῆς
σας, πόσου τὸ τῆς Ηρ
εἰπόντος δὲ, πλείονο
καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα
μίσας, ὡς ἐπειδὴ ἄγ
Θεῶν καὶ κερδῶος, πο
τοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώπ
τὸν λόγον, ἤρετο περὶ α
Αγαλματοποιὸς ἔφη
τους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον
κην σοὶ δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀ
νόδοξον, οὐδεμιᾷ παρ
ὄντα τιμῇ.

...ϰαὶ Τειρεσίας.

...βουλόμενος τὴν
...ν μαντικὴν εἰ ἀ-
...γνῶναι, κλέψας
...βοῦς ἐξ ἀγροικίας,
...τὸν εἰς ἄστυ ὁμοι-
...τῳ, ϰαὶ παρ᾽ αὐ-
... τοῦ δὲ τῶν βοῶν ἀ-
...ελθούσης τοῦ Τει-
...ος παραλαβὼν,
...λθεν, οἰωνόν τινα
...του σκεψόμενος,
...παρήνει φράζειν
...ν αὐτῶν ὀρνίθων θε-
...ρῆς τὸν μὲν πρῶτον
... Αετὸν ἐξ ἀριστε-
...ξιὰ διιπτάμενον,
...ὁ φήσαντος μὴ
... εἶναι τοῦτον, ἐκ
...ώνην εἶδεν ἐπί τι-
...θημένην ϰαὶ πο-
...λέπουσαν, ποτὲ δὲ
...ῆν κατακύπτου-
... μάντει φράζει.
...υχὼν εἶπεν, ἀλλ᾽
...ώνη δέομαι) τὸν
...ὴ τὴν γῆν, ὡς
...ς ἐμοὶ, ἀπολήψο-

...μύθιον.

...λόγῳ χρήσαιτο
...ἄνδρα κλέπτην.

Κυνὸς.

Mercurius & Tiresias. 91

Mercurius volens Tiresiæ vaticinium an verum esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, venit ad ipsum in vrbē similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Boum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille asũpto Mercurio exiuit, auguriũ aliquod de fure cõsideraturus, & huic iubet dicere sibi, quamnam auem viderit. Mercurius autē primùm vidisse Aquilam à sinistris ad dexteram volantem, dixit. Hic non ad se eam attinere quum dixisset. secundò Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognita, inquit, Sed hæc Cornix iurat & cælum & terram, si tu velis, meas me recepturum boues.

AFFABVLATIO.

Hoc sermone vti quispiam poterit aduersus virum furacem.

 Canes.

Canes. 92 Κύνες.

HAbens quidam duos canes, alterum venari docuit, alterum domum seruare. Cæterum si quando venaticus caperet aliquid, & domus custos particeps vnà cum eo dapis erat: ægrè ferente autem venatico, & illi obiiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

ΕΧων τὶς δύο Κυ
μὲν ἐτερον θηρεύει
ξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφ
καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θη
ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκου
μετεῖχεν αὐτῷ τῆς θ
γανακτοῦντος δὲ τοῦ θη
μα κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος
αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην
ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πο
αὐτοῦ τρέφεται πόνοι
λαβὼν αὐτὸς εἶπε,
ἀλλὰ τὸν δεσπότην
ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξε
πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίει

AFFABVLATIO. Ἐπιμύθιον.

Fabula

…ος δηλοῖ, ὅτι καὶ
…μηδὲν ἐπιστάμενοι,
…ί εἰσιν, ὅταν αὐ-
…ριαῖς οὕτως ἀγά-

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educauerint.

…ς γυναῖκα, πρὸς … τ' οἴκοι ἅπαντας … χουσαν, ἠβουλήθη … καὶ πρὸς τοὺς πα- …τας οὕτω διάκει- … καὶ μετ' εὐλόγου … πρὸς τὸν αὐτῆς …έλλει πατέρα. κατ' … ἡμέρας ἐπανελ- …ῆς, ἐπυνθάνετο, …τοὺς ἐκεῖ διηγοῦστο. …ύης, ὡς οἱ βουκό-

λοι καὶ

HAbens quidam vxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis verò pòst diebus ea reuersa, rogauit quomodo erga illos habuisset. Hæc verò quum

L 3 dixis-

dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait, Sed ô vxor, si eos odisti, qui manè greges agunt, serò autem reuertuntur, quid sperare oportet in iis quibuscum toto conuersaris die?

λοι καὶ οἱ ποιμένες μ… ϐλέποντο, πρὸς αὐτ… ἀλλ᾽ ὦ γύναι, εἰ τ… πεχθάνη, οἱ ὄρθρυ … ποίμνας ἐξελαύνουσι … σίασι, τί χρὴ προσδοκ… τούτων, οἷς πᾶσαν συ… ϐεις τὴν ἡμέραν;

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, … πολλάκις ἐκ τῶν μι… μεγάλα, καὶ ἐκ τῶν … τὰ ἄδηλα γνωρίζεται…

Hœdus & Lupus. 94

Ερι‍φος καὶ Λύκ…

HOedus derelictus à grege persequente Lupo, conuersus ad eum dixit, ô Lupe, quoniã credo me tuum cibum futurum

ΕΡιφος ὑστερήσασ… μνης, ὑπὸ Λύκ… διώκετο. ἐπιστραφεῖσα … αὐτὸν, εἶπεν, ὦ Λύκ… πέπεισμαι ὅτι σὺν βρ…

ια μὴ ἀηδῶς ἀπο-
λησον παρ' αὐτὸν ὅπως
ι. τῷ δὲ λύκου αὐ-
ᾳὶ τοῦ Ἐρίφου ὀρχου-
κύνες ἀκούσαντες τὸν
ωκον. ὁ δὲ ἀποστρα-
ρίφῳ φησὶ, δικαίως
γίνεται. ἔδει γάρ με
ντα, αὐλητὴν μὴ

πιμύθιον.

ος δηλοῖ, ὅτι οἱ
ἀπὸ φύσεως ἀμε-
αὶ δὲ ἑτέρων ἐπιτη-
ρώμενοι, δυστυχίαις
σιν.

rum, ne iniucundè moriar, cane tibia primùm vt saltem. Lupo autem canente tibia, atque Hœdo saltante, canes quum audiuissent, Lupum persequuti sunt hic conuersus Hœdo inquit. Meritò hęc mihi fiunt. oportebat enim me, coquus quū sim tibicinem non agere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ verò aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

ος καὶ Ἀλώπηξ.

ινος ἀπὸ θαλάσσης
βὰς ἐπί τινος ἐνέ-
το. Ἀλώπηξ δὲ λι-
ὡς ἐθεάσατο, προσ-
συνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ
καταβιβρώσκεσθαι, ἔ
ἔγωγε δίκαια πέπον-
θαλάττιος ὤν, χερσαῖος
γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι καὶ
των οἱ τὰ οἰκεῖα καὶ
ες ἐπιτηδεύματα, καὶ
ν προσήκουσιν ἐπιχει-
εἰκότως δυστυχοῦσιν.

Κιθα-

Cancer & Vulpes. 95

CAncer è mari quum ascendisset in loco quodam pascebatur. Vulpes verò esuriens, vt conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego iusta patior. qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam, qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conueniunt aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

Citha-

Citharœdus, 96

CItharœdus rudis in domo calce incrustata, vt solebat canens, & contrà resonante in se voce, putabat valde canorus esse, itaq; ob id elatus cogitauit etiam theatro sese cõmittere oportere. Profectus verò ad se ostendẽdum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerũt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis videntur esse aliqui, quum ad res publicas se conferunt, nullius pretii esse.

Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς
κῳ κεκονιαμένῳ
θως ᾄδων, καὶ ἀντηχ
τῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη
εὔφωνος εἶναι, καὶ δ
θεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω
θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦ
φικόμενος δ' ἐπιδ
καὶ κακῶς ᾄδων π
θοις αὐτὸν ἐξώσαντε
λασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ,
καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι
σχολαῖς δοκοῦντες εἶνα
ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτεί
κωνται, οὐδενὸς ἄξιοι εἶ

Fures. 97

FVres in domum quandam ingressi, nihil inuenerunt, nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, vt se dimitterent, dicens, vtilem esse hominibus, vt qui noctu eos ad opera exciter. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc

se tan-

Κλέπται.

Κλέπται εἰς τιν
θόντες οἰκίαν,
ρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυό
τοῦτον λαβόντες ἀπ
ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν
ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπ
σι, λέγων, χρήσιμος
τοῖς ἀνθρώποις, νυκ
τὰς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγε
οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ

νομϑα· ἐκείνους γὰρ
ϑάλπτειν ἡμᾶς ἐᾶν

πιμύϑιον.

ος δηλοῖ, ὅτι τοῦ-
τοῖς πονηροῖς ἐν-
ῖ τοῖς χρηστοῖς, ἐστὶν
ντα.

ν καὶ Κόραξ.

η φϑονήσασα Κό-
, τῷ ἐπεὶ δι' οἰωνῶν
ώποις μαντεύεται,
τοῦτο μαρτυρουμένῳ
ειν τὸ μέλλον, ϑεα-
ας ὁδοιπόρους παρ-
χεν ἐπί τι δένδρον,
μεγάλως ἐκέκραξεν.
ὸς τὴν φωνὴν ἐπι-
καὶ καταπλαγέν-
υχών τις ἔφη, ἀπί-
ς, Κορώνη γάρ ἐστιν
γε, καὶ οἰωνισμὸν

πιμύϑιον.

ος δηλοῖ, μὴ οὕτω
ώπων οἱ τοῖς κρείτ-
ιμενοι, πρὸς τῷ
φϑάνειν, καὶ γέλω-
ῶσι.

ώνη καὶ Κύων.

Κορώνη

te tātò magis occidimus: illos enim excitando, furari nos non finis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ea maximè prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix & Coruus. 98

Cornix coruo inuidēs, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idq; crederetur vti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes iuit super arborem quandam stansq valde crocitauit. Illis verò ad vocem conuersis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus heus vos, Cornix enim est quæ crocitauit, & augurium non habet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quòd non ad æqua perueniunt, risu quoque dignos esse.

Cornix & Canis. 99

Cornix Mineruæ sacrificans, canem inuitauit ad epulas, ille verò ad eam dixit, Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeò te odit, vt ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem sustulerit. Cui Cornix, Ob id magis ei sacrifico, vt reconcilietur mihi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerosque ob lucrum non vereri inimicos beneficiis prosequi.

Κορώνη Ἀθηνᾷ
κύνα ἐπὶ ἑστίασιν
ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη,
τὴν τὰς θυσίας ἀναλί
ἡ γὰρ Θεὸς οὕτω σε μισ
καὶ τῶν συντρόφων σοι
τὴν πίστιν περιελεῖν. καὶ
ρώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ
μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα
λαγῇ μοι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅ
λοὶ διὰ κέρδος τοὺς
εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν

Coruus & Serpens. 100

Κόραξ καὶ Ὄφις

Coruus cibi indigens, vt Serpentem in aprico quodam loco dormientem

Κόραξ τροφῆς
ὡς κατεῖδεν ἔν
λίῳ τόπῳ Ὄφιν καὶ

…ηὕρηκεν. ὁ
…φῶτος, καὶ δακόν.
…, ἀποθνήσκων, μέλ-
…κε, δείλαιος ἔγωγε,
…ον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ
…λλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

…ος πρὸς ἄνδρα διὰ
…ν εὕρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ
…ευσαντα.

entem vidit, hunc deuolando rapuit. Hic quum se vertisset, atque momordisset ipsum, Coruus moriturus dixit, Me miserũ, qui tale reperi lucrum ex quo etiam pereo.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum qui ob thesaurorũ inuentionem de salute periclitatus sit.

…ὸς καὶ περιστεραί.

…οιὸς ἔν τινι περιστερε-
… περιστερὰς ἰδὼν κα-
…ομένας, λευκάνας
…λθεν, ὡς καὶ αὐτὸς
…ῆς διαίτης μεταλη-
…. αἱ δὲ μέχρι μὲν ἡσύ-
…όμεναι, περιστερὰν
…αι, προσίεντο. ἐπεὶ
… ἐκλαθόμενος ἐ
…ο, τηνικαῦτα τὴν αὐ
…ν φύσιν, ἐξήλασαν
… καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς
…ροφῆς ἐπανῆκε πρὸς
…οὺς πάλιν. κἀκεῖνοι
…ῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπι-
…ς μεθ᾽ αὐτῶν διαίτης
… ὥστε δυοῖν ἐπιθυμή-
…δετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

…ος δηλοῖ, ὅτι δεῖ
… τοῖς ἑαυτῶν ἀρ-
κεῖσθαι

Monedula & Colũbæ. 101

MOnedula in Columbario quodam Columbis vilis bene nutritis, dealbauit sese, iuitq; vt & ipsa eodem cibo imperti- retur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ eam esse Colũbam admiserunt. Sed quũ aliquando oblita vocem emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eaq; priuata eo cibo rediit ad Monedulas rursum. Et illæ ob colorem quum ipsam nõ nossent, à suo cibo abegerũt, vt duorum appetens, neutro potiretur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos

esse,

esse, considerantes habendi cupiditatē præterquam quòd nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

κεῖσθαι, λογιζόμενοι, πλεονεξία πρὸς τὸ μη φιλεῖν, ἀφαιρεῖται κ προσόντα πολλάκις.

Monedula. 102

MOnedulam quum quis cepisset, & pedē alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferēdo victum inter homines, vbi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumuoluto verò ramis vinculo, euolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non ferens seruitutem, incautè me vita priuaui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in maiora incidere.

Κολοιός.

ΚΟλοιόν τις συλλ καὶ δήσας αὐτοῦ δα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ π κε παιδί. ὁ δὲ μὴ ὑπο τὴν μετ' ἀνθρώπων δί ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδεία χε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν καλιάν. περιειληθέντο τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, πτῆναι μὴ δυνάμενο παιδὴ ἀποθνήσκειν ἔμ πρὸς ἑαυτὸν ἔφη, δείλ ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' α ποις μὴ ὑπομείνας δ αν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τ στερήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅ νὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κιν ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσα μείζοσι περιπίπτουσι.

Mercurius. 103

IVpiter Mercurio iussit, vt artificibus omnibus men-

Ερμῆς.

ΖΕὺς Ερμῆν προσ πᾶσι τοῖς τεχν ψ

...φάρμακον ἐγχεῖν. ...τρίψας. καὶ μέτρον ...ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ...ον τῶν σκυτέων ... , πολὺ καταλεί-...φάρμακον, ὅλην λα-...θείαν ἐνέχεεν αὐτῷ. ... συνέβη τοὺς τεχνί-...τας ψεύδεσθαι μά-...ντων τοὺς σκυτέας.

mendacii medicamentū misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, aequabiliter singulis miscuit. Quum verò solo relicto sutore multum superesset medicamenti, totū acceptum mortarium ei miscuit. Atq; hinc contigit artifices omneis mentiri, maximè verò omniū sutores.

...πιμύθιον.
...ὁ λόγος πρὸς ψευδολό-...γους.

AFFABVLATIO.

Fabula in mendaces artifices.

Ζεύς.

...λάσας τοὺς ἀνθρώ-...τοὺς μὲν ἄλλας διά-...οις ἐνέθηκε, μόνην ...ἐνθεῖναι. τὴν αἰσχύνην ... διὸ καὶ μὴ ἔχων ... αὐτὴν εἰσαγάγῃ, ...λευ αὐτὴν εἰσελθεῖν ... ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶ-...τον ἀπηξιοπάθει ...σφόδρα αὐτῇ ἐνί-...ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ τού-...χομαι ταῖς ὁμολο-...ὁ ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ...λθῃ, αὐτὴ ἐξελεύ-...σομαι. ...πορνικῆς. ἀπὸ δὴ τού-... πάντας πόρνους ...ους εἶναι.

Iupiter. 104

IVpiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens vndenam ipsum introduceret, per turbam ingredi eum iussit. Hic verò primum cōtradicebat, quòd indigna ferret. Vehementiùs verò eo instante ait. Sed ego sanè his ingredior pactis, si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exibo quāprimùm. Ex hoc profectò euenit omnia scorta inuerecunda esse.

Ἐπι-

Affa-

AFFABVLATIO.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Iupiter. 105

IVpiter nuptias celebrás, omnia animalia conuiuio excipiebat. Sola verò testudine tardè profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eam, quamobrem ipsa ad conuiuium non accesserit. Quum hæc dixisset, Domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnauit vt domum baiulans circumferret.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parcè potiùs apud se viuere, quàm apud alios lautè.

Lupus & Ouis. 106

LVpus à canibus morsus, & malè affectus, abiectus iacebat. Cibi verò indigens, visa Oue, rogabat vt potúm ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit,

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅ
ὑπ' ἔρωτος κατεχόμ
ἀναισχύντους εἶναι συμβ

Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶ
πάντα τὰ ζῶα εἱστία
δὲ τῆς Χελώνης ὑστερη
διαπορῶν τὴν αἰτίαν
ρήσεως, ἐπυνθάνετο
τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ
πνον οὐ παρεγένετο. τῆς δ
σης, οἶκος φίλος, οἶ
ριστος, ἀγανακτήσα
αὐτῆς, κατεδίκασε, τ
βαστάζουσαν περιφέρειν

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
λοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ
μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑ
ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυ

Λύκος καὶ Πρόβα

Λύκος ὑπὸ κυνῶ
χθείς, καὶ κακῶ
χων, ἐβέβλητο. τροφῆ
πορῶν, θεασάμενος Π
τον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τ
ρρέοντος αὐτῷ πο
κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοι,

ιν, ἐγὼ τροφὴν ἐ-
ρήσω. τὸ δὲ ὑποτυ-
ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν
σὺ καὶ τροφῇ μοι

πιμύθιον.
ὁ πρὸς ἄνδρα κα-
ὑποκρίσεως ἐνε-

inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. Illa re cognita, ait. Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me vtêris.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

Λαγωοί.

ί ποτε πολεμοῦν-
ἀετοῖς παρεκάλουν
ίαν Ἀλώπεκας. αἱ
, ἐβοηθήσαμεν ἄν
ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ
ῆτε.

πιμύθιον.

Ο μῦθος

Lepores. 107

LEpores olim belligerantes cum Aquilis inuocarunt in auxilium Vulpes. hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini.

AFFABVLATIO.

Fabula

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντ... ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρο... νοῦσι.

Formica. 108 Μύρμηξ.

QVæ nunc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assiduè incũbens, non erat propriis laboribus contentus sed & vicinorum fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius habendi cupiditate, transmutauit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verũm quum mutasset formã, non & affectum mutauit.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ πα... λαιὸν ἄνθρωπος ἦ... καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς π... ἔχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖ... πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γ... τόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο, ... Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τ... τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμό... φωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶ... ὁ Μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴ... μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διά... θεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γ... τοῦ νῦν τοὺς ἀρούρας π... ...

...ρίζων πάντως συλλέ-
...ἑαυτῷ ἀποτίθεται.

...ἐπιμύθιον.

...ος δηλοῖ, ὅτι οἱ
...ροὶ, κἂν τὰ μάλι-
...ς μεταβάλλωσι, τὰ
...μεταβάλλονται.

...ερὶς καὶ
Γαλῆ.

...ερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦ-
...ὑπὸ Γαλῆς συλλη-
...μέλλουσα ἀναιρεῖ-
...σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς
...μὴ δύνασθαι αὐ-
...σαι, φύσει γὰρ πᾶσι
...οῖς πολεμεῖν αὐτὴ
...ὄρνις, ἀλλὰ μῦς
...οὕτως ἀφείθη. ὕστε-
...πεσοῦσα, καὶ ὑφ'
...ληφθεῖσα Γαλῆς,
...ἐδεῖτο. τῆς δὲ εἰ-
...ἐχθραίνειν
...μὴ Μῦς, ἀλλὰ
...ίλεγξιν εἶναι, καὶ
...λύθη. καὶ οὕτω
...αὐτὴν ἀλλάξα-
...σωτηρίας

...ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦ-

tauit. Nam hucusq; arua circumeundo, aliorum labores colligit, & sibi recondit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, natura prauos, etsi maximè speciem transmutauerint, mores non mutare.

Vespertilio & Mustela. 109

VEspertilio in terram cùm cecidisset, à Mustela capta est, & quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicente, non posse ipsam dimittere, quòd natura volucribus omnibus inimica foret, ait, Nō auem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremò autem quum iterum cecidisset, & ab alia capta Mustela, ne voraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicā esse muribus, se non Murē, sed Vespertilionem esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

AFFABVLATIO.

Fabu-

Fabula significat, neque nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅ
ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς
μένειν, λογιζομένους,
καιροῖς συμμεταβαλ
μενοι πολλάκις τοὺς
ἐκφεύγουσιν.

Viatores. 110

VIatores iuxta litus quoddam iter facientes, venerunt in speculam quandam, & illic conspicati sarmenta procul natantia, nauim esse magnam existimarunt. quamobrem expectarunt tanquam appulsura ea esset. Quum verò à vento lata sarmenta propius forent, non nauim amplius, sed scapham videre videbantur. Aduectis autem illis, quum sarmenta esse vidissent, inter se dixerunt, Vt nos igitur frustrà quod nihil est expectabamus!

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines qui ex improuiso terribiles esse videntur, quum periculum feceris, nullius esse pretii inueniri.

Ὁδοιπόροι.

ΟΔοιπόροι κατὰ
αἰγιαλὸν ὁδεύοντ
θον ἐπί τινα σκοπιά
θεν θεασάμενοι φρύγ
ρωθεν ἐπιπλέοντα, ν
μεγάλην ᾠήθησαν.
προσέμενον, ὡς μελλ
τῆς προσορμίζεσθαι. ἐπ
ἀνέμου φερόμενα πλ
να ἐγγυτέρω ἐγένετο
ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον
βλέπειν. ἐξενεχθέντα
φρύγανα ὄντα ἰδόντ
ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς
την ἡμεῖς τὸ μηδὲν
ἐδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ
ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀ
δοκοῦντες φοβεροὶ εἶν
εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐ
ρίσκονται ἄξιοι.

Asinus syluestris.

Ὄνος ἄγριος.

Asinus

ἄγριος Ὄνον ἡ-
μερον ἔν τινι εὐηλίῳ
προσελθὼν αὐτὸν ἐ
, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ
ν, καὶ τῇ τῆς τρο-
ίας. ὕστερον δὲ ἰ-
χθοφορῶντα, καὶ
ν ὄπισθεν ἑπό-
ῥοπάλοις αὐτὸν
, ἀλλ' ἔγωγε οὐκέ-
ρίζω. ἐγὼ γὰρ σε
κακῶν μεγάλων
ρίαν ἔχεις.

μύθιον.
δηλοῖ, ὅτι οὐκ
ὰ μετὰ κινδύνων καὶ
ῶν κέρδη.

Asinus syluestris Asino viso domestico in loco quodam aprico, profectus ad ipsum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde verò quũ vidisset eum ferentem onera, & agasonem retro sequentem, & baculis ipsum percutientem ait, Ast ego non amplius beatum te existimo. Video enim non sine magnis malis habere te fœlicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula & miseria.

Ὄνοι.

ὅτι ἐπὶ τῷ συνε-
χθοφορεῖν καὶ ταλ-
πρέσβεις ἔπεμ-
Δία, λύσιν τῶν
ων. ὁ δ' αὐτοῖς
υλόμενος, ὅτι
τόν ἐστιν, ἔφη,
ς ἀπαλλαγή-
σωσι ποτα-
οι αὐτὸν ἀλη-
λαβόντες, ἀπ'
ου καὶ νῦν ἔνθα
οὖρον

Asini. 111

Asini olim propterea quòd assiduè onera ferrent & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouem, solutionem laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis volens, id non posse fieri ait, tũc eos liberatum iri laboribus quum mingendo fluuiũ fecerint. At illi eum verum dicere existimantes ex illo & nunc vsque, vbi aliorum

vrinam viderint Asinorũ, illic & ipsi circumstando mingunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, vnique quod fatale est incurabile esse.

οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων ταῦτα καὶ αὐτοὶ περιϊστ… οὐροῦσι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, … χάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀ… πόδιστόν ἐστι.

Asinus & Vulpes. 113

ASinus indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterùm visa Vulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius vocem audiuerat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quòd & ego te timuissem, nisi rudentem audiuissem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui externis aliqui esse videntur, ex sua loquacitate redargui.

Ὄνος καὶ Ἀλώπη…

ΟΝΟΣ ἐνδυσάμενος … αντὴν περιῄει, … τὰ ζῶα ἐκφοβῶν, καὶ … σάμενος ἀλώπεκα, ἐπ… καὶ ταύτην δὲ δειλιά… (ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθ… μένη προακηκοῦα) πρ… τὸν ἔφη, ἀλλ' εὖ ἴσθι, … ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, … ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, … νιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τ… δοκοῦντές τινες εἶναι, … ας γλωσσαλγίας ἐλέγ…

Asinus & Ranæ. 114

ASinus ligna ferens pertransibat paludẽ quandam. Lapsus autem, vt decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac su… spi-

Ὄνος καὶ Βάτρα…

ΟΝΟΣ ξύλα βασ… διέβαινέ τινα λίμ… λισθήσας δὲ ὡς κατέπε… ἀναστῆναι μὴ δυνάμ… ὠδύρετό τε καὶ ἔστεν…

λάμενη Βάτραχοι τῆς στε-
ν τούτου ἀκούσαντες, δ
ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐ-
ς, εἰ τοσοῦτον ἐν τῷ χρόνῳ
δάτερον, ὅσον ἡμεῖς,
ὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως

spirabat. Ranę autem, quę erant in palude, auditis eius suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos fuisses, quum quia ad breue tempus cecidisti, sic lamentaris?

Επιμύθιον.

ῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ᾽
πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον,
χίστοις πόνοις δυσφο-
αὐτὸς τοὺς πολλοὺς ῥα-
μενος.

AFFABVLATIO

Hoc sermone vti quispiam poteris in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quũ ipse maioribus facile resistat.

Ὄνος καὶ Κόραξ.

ος ἡλκωμένος τὸν νώ-
ν, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέ-
Κόρακος δὲ ἐπικαθί-
αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος
ος, ὁ Ὄνος ὠγκᾶτο
το. τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρ-
ρωθεν καὶ γελῶντος,
παριὼν αὐτὸν εἶδε,
ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ κἂν
φθῶμεν αὐτῷ διωκό-
τούτῳ δὲ καὶ προσγε-

Asinus & Coruus. 115

ASinus vlcerato dorso in prato quodam pascebatur. Coruo autẽ insidente ei, & vlcus percutiente, Asinus rudebat ac saltabat. Sed Agasone procul stante ac ridente. Lupus præteriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantùm viderint, persequuntur, huic autem & arrident.

Επιμύθιον.

ῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ
γοι τῶν ἀνθρώπων καὶ μό-
όντες δῆλοι εἰσίν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, maleficos homines, si tantùm appareant, dignosci.

ος καὶ Ἀλώπηξ.
Ὄνος

Asinus & Vulpes. 116

ASinus & Vulpes, inita inter se societate exiuerunt ad venationem, Leo verò quum occurrisset ipsis, Vulpes imminens periculum videns, profecta ad Leonem tradituram ei Asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quũ dimissurum eam dixisset, illa adducto Asino in casses quosdam vt incideret, fecit, Sed Leo videns illum fugere minimè posse, primam Vulpem comprehendit, deinde sic ad Asinum versus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui socijs insidiantur, sæpe & seipsos nescios perdere.

ΟΝΟΣ καὶ Ἀλώπηξ κ
νωνίαν συνθέμενοι π
ἀλλήλους ἐξῆλθεν εἰς ἄγρ
Λέοντος δ' αὐτοῖς περι
χόντος, ἡ Ἀλώπηξ τὸν ἐπ
τημένον ὁρῶσα κίνδυνον, πρ
ελθοῦσα τῷ Λέοντι, παραδ
σειν αὐτῷ τὸν Ὄνον ὑπέσχ
ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπα
γέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν
τὴν φήσαντος, ἐκείνη πα
γαγοῦσα τὸν Ὄνον εἰς τ
πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκ
σε. καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκε
φεύγειν μὴ δυνάμενον, π
τὴν τὴν Ἀλώπεκα συνέλ
εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν Ὄνον ἐτρ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες
λανθάνουσι πολλάκις καὶ
τοὺς προσαπολοῦντες.

O

Fa
socijs i
ipsos ne

...ις καὶ Χελιδών.

...ς Ὄφεως ὠὰ εὑροῦ-
..., ἐπιμελῶς ἐκθερ-
... ἐξεκόλαψε. Χελι-
...εσκεμμένη αὐτὴν, ἔφη,
...α, τί ταῦτα τρέφεις,
...ξηθέντα ἀπὸ σοῦ πρώ-
...δικεῖν ἄρξεται;

Ἐπιμύθιον.

...θος δηλοῖ, ὅτι ἀπ-
...ός ἐστιν ἡ πονηρία,
...έγιστα εὐεργετῆσαι.

Gallina & Hirundo. 117

GAllina Serpentis ouis inuentis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem quũ eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ quum excreuerint, à te prima iniuriam auspicabuntur?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, implacabilem esse prauitatem, licet afficiatur maximis beneficiis

Κάμηλος. Camelus. 118

... πρῶτον Κάμηλος
...φθη, οἱ ἄνθρωποι
φοβη-

QUum primum visa est Camelus, homines per-

perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant. vbi verò procedente tempore cognouerunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo vsq; vt ad eam accederent. At intellecto paulò pòst beluæ non inesse bilem, eo contemptus iêre, vt & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

φοβηθέντες, καὶ τὸ ... καταπλαγέντες, ἔφ... δὲ χρόνου προϊόντος ... αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθ... μέχρι τοῦ προσελθεῖν. ... μενοι δὲ κατὰ μικρὸν, τὸ ... χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσ... ταφρονήσεως ἦλθον, ὥ... χαλινοὺς αὐτῇ προσθέντ... σιν ἐλαύνειν διδόναι...

AFFABVLATIO.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ... φοβερὰ τῶν πραγμάτ... συνήθεια εὐκαταφ... ποιεῖ.

Serpens. 119 Οφις.

SErpens a multis hominibus pessundatus, Iouem

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ... πων πατούμενος ...

ύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς
τὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τ
ν πατήσαντα ἐπλη-
ς αὖ ὁ δεύτερος ἐπε-
τῶτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι οἱ
ρότερον ἐπιβαίνουσιν
ῶσι, τοῖς ἄλλοις φο-
νονται.

Περιστερά.

ιστερὰ δίψῃ συνεχο-
ὴν, ὡς ἐθεάσατο ἔν
ῳ κρατῆρα ὕδατος
μένον, ἐνόμισεν ἀλη-
αι, διὸ καὶ πολλῷ τῷ
ιχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυ-
πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὥς
ερῶν αὐτῆς συγκλα-
καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν,
τινος τῶν παρατυχόν-
ῆναι.

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι
ρώπων διὰ σφοδρᾶς
ίας, ἀπερισκέπτως
σιν ἐγχειροῦντες, ἐμ-
ν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περιστερὰ καὶ Κορώνη.

nem postulauit. Iupiter autem ad eum dixit: sed si qui prior conculcauit pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui priùs inuadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

Columba. 130

Columba siti correpta, vt vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo elata impetu, imprudens in tabulam offendit, vt & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atq; à quodam occurrentium caperetur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines ob vehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, inìicere sese in perniciem.

Columba & Cornix. 131

Columba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos qui in seruitute multos liberos procreant.

Περιστερὰ ἔν τινι π ... ρεῶνι τρεφομένη, ἐ ... λυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. ... νη δ' αὐτῆς ἀκούσασα ... ἀλλ', ὦ αὕτη, πέπαυσο ... τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσῳ ... πλείονα τίκτεις, τοσούτ ... πλείους λύπας συνάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅ ... τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοι ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολ ... κνα ποιοῦσιν.

Diues. 124

Diues duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. quum verò altera filia dixisset, Vt nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ verò non necessariæ, sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam numorum gratia id agunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines pecunia amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

Πλούσιος.

Πλούσιος δύο θυγατ ... ἔχων, τῆς μιᾶς ἀπο ... σης, θρηνούσας ἐμισθώ ... τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγ ... ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς αἵ γε ο ... ἂν ἐστὶ τὸ πένθος θρηνεῖ ... ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκ ... οὕτω σφοδρῶς κόπτοντ ... μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζ ... κνον, εἰ αὗται οὕτω θ ... σιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ ... ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ... νιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ ... λαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσι ... λοτρίας συμφορὰς ... λαβεῖν.

Ποιμήν.

μὴν ἐλάσας εἰς π-
δρυμῶνα τὰ πρόβα-
στρώσας ὑπὸ δρυῒ τὸ
καὶ ἀναβὰς, τὸν καρ-
ίσεσε. τὰ δὲ Πρόβα-
ντα τὰς βαλάνους, ἔ-
αὶ τὰ ἱμάτια συγκα-
ντα. ὁ δὲ ποιμὴν κα-
ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ
, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς
ἔρια εἰς ἐσθῆτας πα-
ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑ-
ὴ τὸ ἱμάτιον ἀφεί-

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι καὶ
ῶν ἀνθρώπων δι' ἄνοιαν,
ὲν προσήκοντας εὐεργ-
ς, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦ-
ίζονται.

Pastor. 123

PAstor actis in quercetum quoddã ouibus, strata sub quercu veste, ascendit, & fructum decutiebat. Oues verò inter edendum glandes nescias & vestes vnà deuorarunt. At quum pastor descendisset, & quod erat factum vidit, O pessima, ait, animalia, vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerosque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinet beneficio afficientes, domesticos male tractare.

ιεὺς καὶ Σμαρίς.

Αλιεὺς τὸ δίκτυον χα-
λάσας ἐν τῇ θαλάτ-
τῃ, ἀνήνεγκε Σμα-
μικρᾶς δὲ οὔσης, ἱκέτευεν
ῦ μὴ λαβεῖν αὐτὴν
σαι διὰ τὸ σμικρὸν
ειν, ἀλλ' ὅταν αὐξηθ-
θῶ καὶ

Piscator & Cerrus. 124

PIscator demisso reti in mare, retulit Cerrum: qui paruus quũ esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quòd paruus esset: at quum creuero, & magnus,

gnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniam & maiori tibi ero vtilitati. Tum piscator ait, Sed ego demēs fuerim, si quod in manibus est misso lucro, licet sit paruum, expectando etiam magnum sperem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe maioris rei, quæ in manibus sunt amittat, quòd parua sint.

θῶ καὶ μεγάλη, φησὶ, γε-
μαι, συλλαβεῖν με δυνήσ
ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονα σοι ὠφ-
λειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιε-
εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε ἄνους
εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρ-
κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ
προσδοκώμενον κἂν μέγα
πάρχῃ ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλο-
γιστος ἂν εἴη, ὁ δι' ἐλπίδ-
μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφ-
σμικρὰ ὄντα.

Equus & Asinus. 125

HOmo quidam habebat equum & asinū. Quum autem iter facerent in via ait Asinus Equo,

Ἵππος καὶ Ὄνος.

ἌΝθρωπός τις εἶχεν Ἵπ-
πον καὶ Ὄνον. ὁδευόν-
των δὲ, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ Ὄνος
τῷ Ἵππῳ, εἰ θέλεις σῶσαί με
βάρυ

ὶ θέλεις εἶναί με σῶν,
είθη, ὁ δὲ Ονος πι-
τοῦ κόπου ἐπελθόντος.
ποτε πάντα ἐπιθεὶ-
τῷ, καὶ αὐτὴν τὴν
ὄνου, θρηνῶν ὁ Ιππος
μοι τῷ παναθλίῳ, τί
ίδη τῷ ταλαιπώρῳ;
γὰρ μικρὸν βάρος
δὴ ἅπαντα βαστάζω,
ἔρμα.

Ἐπιμύθιον.

θος δηλοῖ, ὅτι τοῖς
οἱ μεγάλοι συγκοι-
, ἀμφότεροι σωθή-
βίῳ.

quo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse saluum. Illo non persuaso, Asinus cecidit, atq; è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obrigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, si magni cum paruis iungantur, vtrosque seruari in vita.

πος καὶ Σάτυρος. Homo & Satyrus. 126

Ανθρω- Homo

HOmo quidam cum Satyro inita societate, vnà cum eo comedebat. Hyems verò & frigus quum accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst, edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogãte rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone Satyrus, Sed ego, ait, posthac renũcio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Ἄνθρωπός τις ... Σάτυρον φιλίαν π... σάμενος, συνεσθ... ίεν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ... χους γενομένου, ὁ ἄνθρωπ... τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφ... τῷ στόματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ Σ... τύρου ἐπερωτήσαντος, δι... αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, ... χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ ... κρύους μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσμ... τος θερμοῦ προσενεχθέντος ... ὁ ἄνθρωπος προσφέρων ... στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθ... νομένου δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτ... τοῦτο πράττει, ἔφη, τὸ ἔδεσμ... καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ... Σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀ... τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φ... λίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ... τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγ...

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ... φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ... ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Vulpes & Lignator. 127

VVlpes venatores fugiens, & in deserto multa decursa via, virum Lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat vt se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa

Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φευ... γουσα, καὶ ἐν ἐρημί... πολλὴν δρόμον ἀνύ... σα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρ... ὤκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτευ... τοῦ κρύψαι αὐτήν, τοῦ δὲ ὑπο... δείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτ... καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύ...

πτε

...ἰς τὰς γωνίας: τῶν δὲ
...τῶν ἐλθόντων, καὶ ἐ-
...ων τὸν ἄνδρα, οὗτος
...φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰ-
...ῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τό-
...δείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσ-
... ἀπῆλθον παραχρῆ-
...ν εἶδεν αὐτοὺς ἡ Ἀλώ-
...ελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ
...νοῦσα. μεμφομένου δὲ
...ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν
...τοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ
...λογοῦσαν, ἡ Ἀλώπηξ
...εῖσα, ἔφη ὦ οὗτος,
...γε ᾔδειν ἄν σοι χάριν
...τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ
...τῆς χειρὸς, καὶ τοὺς τρό-
...ς.

Ἐπιμύθιον.

...ῦθος πρὸς τοὺς χρη-
...αγγελλομένους τοῖς λό-
...αντία δὲ ποιοῦντας τοῖς

Ἄνθρω-

gressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, & virum rogantibus, hic voce quidem negabat scire quidquam, sed manu locum eius demonstrabat. Hi verò quum non aduertissent, confestim abiere. Vt igitur vidit eos Vulpes præteriisse, exiuit nihil alloquuta. Illo autem ipsam accusante, quòd seruata à se gratias sibi non ageret, Vulpes conuersa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes & manuum gestus & mores habuisses.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui verbis quidem vtilia promittunt, sed contrà rebus faciunt.

Homo

Homo perfractor statuæ. 128

Ἄνθρωπος κατεϑραυ-
σας ἄγαλμα.

HOmo quidam ligneum habens deũ, supplicabat vt sibi benefaceret. Quum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus eleuatum ipsum cruribus, proiecit in pauimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quàm plurimum effluxit. quod ille iam quum colligeret, exclamabat, Peruersus es, vt puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquam profuisti, verberanti autẽ te multa donasti bona.

Ἄνθρωπός τις ξύλ
ἔχων θεὸν, καθικέτ
τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτὸν,
οὖν ταῦτα ἔπραττεν, κα
δὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε,
μωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τ
λῶν, ἔῤῥιψεν εἰς τὸ ἔδαφ
προσκρουσάσης οὖν τ κε
λῆς, καὶ αὐτίκα κλασθεί
χρυσὸς ἔῤῥευσεν ὅτι πλεῖς
ὅνπερ δὴ συνάγων ὁ ἄνθ
πος ἐβόα, στρεβλὸς ὑπάρ
ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμ
τιμῶντα σε γὰρ ἥκιστα μ
φέλησας, τύπτήσαντα δ
πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

...μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ... τῷ τιμᾶν πονηρὸν ἄν... , τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλ... ...λήσῃ.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō profuturum te tibi, honorando prauum hominem, sed verberando ipsum profuturum magis.

...ρωπος καὶ Κύων.

...Νθρωπός τις ἐπὶ μαζε... δεῖπνον ἐπιδέχεσθαι τινὰ ... τὸ φίλον αὐτοῦ καὶ οἰ... ... ὁ δὲ Κύων αὐτοῦ ἄλλον ...λει, λέγων, ὦ φί... ...συνδείπνησόν μοι. ...ελθὼν, χαίρων ἵστα... ...τὸ μέγα δεῖπνον, ... τῇ καρδίᾳ, βαβαί, ... χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναί... ...! τραφήσομαι τε ... εἰς κόρον δειπνήσω, ... αὔριον μὴ πεινῶ γε ... ταῦτα καθ' ἑαυτὸν ... τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα ... τὴν κέρκον, ὡς δὴ ...λου θαρρῶντος ὁ μά... ...εἶδε τοῦτον ὧδε κά... ... κέρκον περιστρέφον... ...χὼν τὰ σκέλη αὐ... ...ν τῶν θυρίδων ἔξω ... ...είλων. ὁ δὲ κατελθὼν, ...γάλως κράζων. τῶν ...ι τινων κατ' ὁδὸν αὐ... ...τούντων, ἐπηρώτησε, ...ησας, φίλε; ὁ δὲ ... αὐτὸς

Homo & Canis. 129

HOmo quidam parabat cœnam, accepturus amicum quendam suum & familiarem. Canis item ipsius alium inuitans Canem dicebat, O amice veni, cœna vnà mecum. Is quum accessisset, lętus adstabat, magnam spectans cœnam secum loquens, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est: nam & nutriar, & ad satietatem cœnabo, item vt nullo modo cras esuriā. Hæc secum quum diceret Canis, simulque moueret caudam, vt qui iam amico fideret, coquus vt vidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, eiecit statim de fenestris. At is quū decidisset, abibat vehemēter exclamans. Sed Canū quidam quum ilia in via

occurrisset, percontabatur, vt bellè cœnatus es amice? Qui respondens ei dixit, Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem viam qua egressus sum, noui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

πρὸς αὐτὸν ἀπῆλ-
φη, ἐκ τῆς πολλ-
μεθυσθεὶς ὑπὲρ
τὴν ὁδὸν αὐτὴν
θον, οἶδα.

Ἐπιμύθι-

Ὁ μῦθος δηλ-
δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ
εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλ-

Piscator. 130 Ἁλιεύ-

Piscator piscandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & stans super petra quadam. primùm quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suauitatem pisces assilire.

Ἁλιεὺς ἁλιεί-
ἄπειρος, λα-
καὶ δίκτυα, παρ-
τὴν θάλασσαν, κ-
τινος πέτρας, τ-
τον ηὔλει, νομίζων
ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθ-

...ς δ' ἐπὶ πολὺ διέ-
...ος ἤνυεν οὐδὲν, ἀπο-
...ς τοὺς αὐλοὺς ἀναλαβ-
...ὸ ἀμφίβληστρον, καὶ
...ς τοῦ ὕδατος, πολ-
...ύας ἤγρευσεν. ἐκβα-
...ων δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου,
...πηδῶντας, ἔφη, ὦ
...ζῶα, ὅτε ηὔλουν,
...ρχεῖσθε ὅτε δὲ πέπαυ-
...το ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

...θος πρὸς τοὺς παρὰ
...καὶ παρὰ καιρόν τι
...ντας.

filire. Vt verò multum contendens nihil proficeres, depositis tibiis, assumit rete, ac iacto in aquam, multum piscium cepit. Quibus euacuato reti, vt salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibia, non saltabatis: quum verò cessaui, id agitis.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui præter rationem, & inopportunè aliquid agunt.

Βουκόλος.

...όλος ἀγέλην ταύ-
...βόσκων, ἀπώλεσε
...περιελθὼν δὲ πᾶσαν
...ον, διετέλεσεν ἐρευ-
...οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη,
...τῷ Διΐ, ἐὰν τὸν λαβόντα
...κλέπτην ὑποδείξῃ,
...ς θυσίαν προσοίσειν.
...ερχόμενος εἴς τινα
..., εὑρίσκει λέοντι
...ντα τὸν μόσχον. ἔμ-
...οβος γενόμενος, καὶ
...λείλοιπε, ἐπάρας
...ας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρα-
...ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγ-
...ν σοι ἔριφον δώσειν,
ἐὰν

Bubulcus. 131

BVbulcus armentum taurorum pascens amisit vitulum, lustrandiq; omnem solitudinē, indagando moram traxit, vbi autem inuenire nihil potuit, precatus est Iouem, si furem qui vitulum cepit ostenderit, hœdum in sacrificiū oblaturum. Cæterū proficiscens in quercetum quoddam, inuenit à Leone deuorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus eleuatis manibus suis in cœlū, ait, ô domine Iupiter, pmiserā tibi hœ-

dum me daturum esse, si furem inuenirem: nunc taurum tibi polliceor sacrificaturum, si huius manus effugero.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, vt inueniant, precantur: quum inuenerint, quærunt effugere.

ἐὰν τὸν κλέπτην εὕ[ρω] ... πῶρον σοι θύσειν ... μαι, ἐὰν τούτου τὰς ... ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀ[τυ]χεῖς, οἵ τινες ἀπορ... εὔχονται εὑρεῖν, εὑ... ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Coruus. 132

CORuus ægrotans, ait Matri, Mater precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis Deus, ô fili, miserebitur tui? cuius enim tu carnes non es furatus?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui in vita multos inimicos habēt, eos amicum in necessitate inuenturos neminem.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφ[η] ... τρὶ, μῆτερ ... θεῷ, καὶ μὴ θρήνει ... λαβοῦσα ἔφη, τίς σ... κνον, τῶν θεῶν ἐλεή[σει] ... νος γὰρ κρέας ὑπὸ σ... ἐκλάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ... πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ... οὐδένα φίλον ἐν ἀνά[γκῃ] εὑρήσουσιν.

Aquila. 133

SVper petrā Aquila sedebat, Leporem captura, hanc autem quidam percussit sagitta, quę intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos

Ἀετός.

Ὑπεράνωθεν πέτ[ρας] τὸς ἐκαθέζετο ... γωὸν θηρεῦσαι ζητῶ[ν] ... δέ τις ἔβαλε τοξεύσας ... μὲν βέλος ἐντὸς αὐτ... θεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τ...

τῶν ἀφηλαμῶν εἰσί-
…δυσφη, καὶ τοῦτο μεγ-
…η, τὸ τοῖς ἰδίοις πτε-
…ρῶν θηράσαι.

Ἐπιμύθιον.

…ος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν
…ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων
…ῃ.

los stabat : quam quum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis intercam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

… καὶ Μύρμηκες. Cicada & Formicæ. 134

…ῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων …χέντων, οἱ Μύρμη-…ον. Τέττιξ δὲ λιμώτ-… αὐτοὺς τροφήν. οἱ …μηκες εἶπον αὐτῷ, … θέρος οὐ συνῆγες … δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχό-…λλ' ᾖδον μουσικῶς. …λάσαντες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέ-

HYemis tempore quũ triticum maderet, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens petebat ab eis cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? hæc ait, Non eram ociosa, sed canebam mu-

musicè. tum hæ ridentes dixerunt, Si ætate modulabaris, hyeme salta.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mœreat, ac periclitetur.

αἱ θέρους ἄρμεις ηὔλεις, νῦν ὄρχου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν πράγματι, ἵνα μὴ λ κινδυνεύσῃ.

Vermis & Vulpes. 135

QVi sub cœno celabatur Vermis, super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorũ medicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curas, te ipsum claudũ nõ curas?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne verbum inane esse.

Σκώληξ καὶ Ἀλώ

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτ Σκώληξ, εἰς γ θὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ἰατρὸς εἰμι φαρμάκ στήμων, οἷος ἐστὶν ὁ ἰατρὸς Παίων. καὶ π πῶς Ἀλώπηξ, ἄλλους, σεαυτὸν χωλὸν ὄ ἰάσῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ προχείρως ἡ πεῖρ λόγος ἀργὸς ὑπάρχ

Gallina auripara. 136

GAllinam quis habẽs, oua aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis similem reperit. Hic multum sperans se inuenturum diuitiarum,

Ὄρνις χρυσοτόκ

Ὄρνιθά τις εἶχεν σὰ τίκτουσαν, μίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκ σὸν εἶναι, κτείνας εὗ μοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπί

… τοῦ μικροῦ ἐστέρηται

Ἐπιμύθιον.

…ος δηλοῖ, ὅτι δεῖ
…σιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν
… φεύγειν.

rum, etiam exiguis illis priuatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus & fugere insatiabilitatem.

… καὶ Ἀλώπηξ.

… γηράσας, καὶ μὴ
…ενος διαρκέσαι
…τροφὴν, ἔγνω δὲ ἐπι-
…πρᾶξαι. καὶ δὴ πα-
…ος ἐν σπηλαίῳ
…κατακλεισθεὶς, προσ-
…νοσεῖν προσποιούμενος
…ὰ ζῶα ἐπισκέψε-
…ν, συλλαμβάνων
… αὐτὰ πολλῶν
… ἀναλωθέντων,
Ἀλώ-

Leo & Vulpes. 137

LEo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaq; profectus in antrũ quoddam, & deuolutus simulabat ægrotum. Adueniẽtes igitur animantes visitationis gratia, cõprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis animantibus,

tibus,

tibus, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat, quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, malè, causamq; rogaret, quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, quia me vestigia terrent, omnia introrsum spectantia, nulla retrorsum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis præuisa pericula euitare.

Αλώπηξ τὸ τέχνασμα
γνοῦσα, παρεγένετο πρ
τὸν, καὶ στᾶσα ἔξωθεν
λαίου ἐπυνθάνετο πῶς
δὲ εἰπόντος, κακῶς, κ
αἰτίαν πυνθανομένου,
σὺ εἰσέρχῃ; ἡ Αλώπη
ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσι
ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ,
φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων
μηρίων προορώμενοι τ
δύνους ἐκφεύγουσιν.

Lupus & Vetula. 138

LVpus esuriens circuibat quærens cibum. Profectus autē ad locum quen-

Λύκος καὶ Γραῦ

ΛΥκος λιμώττων
ᾔει ζητῶν τροφήν.
μένος δὲ κατά τινα τ

αιδίου κλαίοντος, καὶ
λεγούσης αὐτῷ, παῦ-
λαίειν· εἰ δὲ μή, τῇ ὥ-
ῃ ἐπιδώσω σε τῷ Λύ-
ενος δὴ ὁ Λύκος ὅτι
ἡ Γραῦς ἵστατο πολ-
δεχόμενος ὥραν. ὡς
α κατέλαβεν, ἀκούει
ς Γραὸς κολακευού-
αιδίον, καὶ λεγούσης
ὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦ-
ευσόμεν, ὦ τέκνον, αὐ-
α ἀκούσας ὁ Λύκος
το, λέγων, ἐν ταύτῃ
λει ἄλλα μὲν λέγουσιν,
πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

ῦθος πρὸς ἀνθρώ-
τινες τὰ ἔργα τοῖς λό-
ἔχουσιν ὅμοια.

Ἔριφος

quendam audiuit lugentem puerulum, eiq; dicentem anum, Desine plorare: sin minus hac hora tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus seriò loqui aniculam, exspectabat ad multam horam. Sed quum aduenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit Lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis Lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

Hœdus

Hædus & Lupus. 139

Ἔριφος καὶ Λύκος.

HOedus super tecto quodam quum staret, viso lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi, sed locus conuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerũque & locum & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Ἔριφος ἐπί τινος δώμ
τος, ἑστὼς, ἐπειδὴ, Λύ
παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει κ
ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ Λύκ
ἔφη, ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοι
ρεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πο
λάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ κ
ρὸς δίδωσι τὸ θράσος κ
ἀμεινόνων.

Mulus. 140

Ἡμίονος.

MVlus ordeo pinguefactus, lasciuiebat cla-

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς π
χυνθεὶς, ἀνεσκίρτ

λέγων, πατήρ μου
ος ὁ ταχυδρόμος
τῷ ὅλος ἀφωμοιώ-
ποτε ἀνάγκης ἦ
τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ
ούσατο, τοῦ πατρὸς,
ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον

θος δηλοῖ, ὅτι κἂν
εἰς δόξαν φέρῃ τι-
υτοῦ γενέσεως τύχης μὴ
ανέσθω. ἄστατος γὰρ
ος οὗτος.

clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor. & ego ei totus sum similis. atq; aliquando quum necesse foret ei currere, vt à cursu cessauit, patris Asini statim recordatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriã promoueat aliquẽ, non sua tamen ipsius fortunæ obliuiscatur: instabilis enim est vita hæc.

ις καὶ Γεωργός. — Serpens & Agricola. 141

ις ἐν Γεωργοῦ προ-
ροις φωλεύων, ἀνεῖ-
τοῦ τὸ νήπιον παιδίον.
δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγέ-
γα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ
τῆς λύ-

Serpens in agricolæ vestibulis delitescens, sustulit eius infantẽ puerulum. Luctus autẽ parentibus fuit magnus. at pater præ

pter mœrore accepta securi, egressum Serpentem occisurus erat. Vt verò prospexit parumper, festinãs agricola vt ipsum percuteret, errauit, tantùm percusso foraminis orificio. Digresso autem Serpente, agricola ratus Serpentem non ampliùs iniuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitque in foramine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiaue, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν
μέλλει τὸν ὄφιν ἐξελθόντα
νεῦσαι. ὡς δὲ ἔκυψε μι
σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πα
ξαι αὐτὸ, ἠστόχησε, μόνον
σας τὴν τῆς τρώγλης ὀπὴν
πελθόντος δὲ τοῦ Ὄφεως
Γεωργὸς νομίσας τὸν μη
μνησικακεῖν, λαβὼν ἄ
καὶ ἅλας, ἔθηκεν ἐν τῇ
γλῃ. ὁ δὲ Ὄφις λεπτὸν σ
ξας, εἶπεν, οὐκ ἔστιν ἡμ
πάρα πίστις ἢ φιλία, ἕω
ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ
τύμβον τοῦ τέκνου.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum odii aut vindictæ obliuisci, quamdiu videt monimentum, quo tristatus est.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
μίσους, ἢ ἀμυνῆς ἐπιλαν
νεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνη
σύνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

Tubicen. 142

TVbicen exercitũ congregans, ac superatus ab hostibus clamabat, Ne me temerè & frustrà viri, occidite: Non enim vestrum quemquam occidi: nam præter æs hoc possideo aliud nihil, & hi ad ipsum dixere, Ob id magis morie-

Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν
συνάγων, καὶ κρατη
ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα,
κτείνετέ με, ὦ ἄνδρες,
καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑ
ἀπέκτεινα, πλὴν γὰρ τοῦ χ
κοῦ τούτου οὐδὲν κτῶμαι.
πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, Διὰ
το γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ,
σ

μὴ δυνάμενος πολε-
ν, τοὺς πάντας ἐπὶ τοὺς μά-
ν ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλεῖ-
στ ἁμαρτάνουσιν, οἱ τοὺς κακοὺς καὶ
ρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες
τὸ κακοποιεῖν.

morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnā excitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graueis principes concitant ad male agendum.

Κάλαμος καὶ Ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν, Κάλαμος καὶ Ἐλαία ἤριζον. Τ
κάλαμον ὀνειδιζομένου ὑπὸ
ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ
δίως ὑποκλινομένου πᾶσι
ς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σι-
πῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ
κρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ
μος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς,
ὁ μ

Arundo & Oliua. 143

De tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliua contendebāt. Quum autem arundinē oliua conuicium faceret, vtpote imbecillæ, ac facilè cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, vbi acer afflatus

uit ventus, arundo succussa, & declinata ventis, facilè euasit, oliua autem quum ventis restitisset vi diffracta est.

ὁ μὲν κάλαμος ὑποσ… καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀ… ῥαδίως διεσώθη. ἡ δ᾽… ἐπειδὴ αὐτέτεινε τοῖς ἀ… κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, … τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρ… αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, … τους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζον… λονεικούντων.

Lupus & Grus. 144

Λύκος καὶ Γέρανος.

LVpus gutturi osse infixo, mercedem Grui se præbiturum dixit, si capite iniecto os ex gutture sibi extraxerit. hæc autē eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mer-

ΛΥκου λαιμῷ ὀσ… πήγη. ὁ δὲ Γεράν… σθὸν παρέξειν εἶπεν, … κεφαλὴν αὐτῆς ἐπι… σας, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ … αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δ… ἐκβαλοῦσα, δολιχόδ…

... τὸν μισθὸν ἐπιζήτει. ὃς ... γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόν- ... δείξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ... τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ ... στόματος καὶ ὀδόντων ... κεφαλὴν σώαν μισθὸν ... ν.

mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesq; exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quòd ex ore Lupi & dentibus saluum caput & illæsum exemeris.

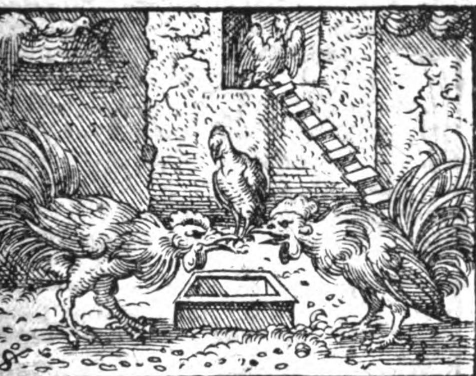
Ἐπιμύθιον.

... ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, ... τοὺς ἀπὸ κινδύνων διασω- ... ς, τοῖς εὐεργέταις τοιαύ- ... ἀποτίμνυσι χάριτας.

ABFABVLATIO.

Fabula in viros, qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Ἀλέκτορες. Galli. 145

... Ἀλεκτόρων δύο μαχομέ- ... νων περὶ θηλειῶν ὀρνί- ... , ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετρέ- ... ψατο, καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς, ... τόπον κατασκιον ἀπι- ... ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, ... εἰς

DVobus Gallis pugnantibus de Gallinis fœminis alter alterum in fugam vertit ac victus in locum obscurum profectus delituit. Sed qui vicit, in al-

in altum eleuatus, stansq; super alto pariete, magna voce clamauit: & statim aduolans Aquila, eum rapuit. At qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepidè gallinas conscendit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, Dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

εἰς ὕψος ἀρθεὶς, ... ψιλοῦ τοίχου στὰς, ... φώνως ἐβόησε, καὶ ... Αετὸς καταπτὰς, ... αὐτὸν, ὁ δ' ἐν σκο... μένος, ἀδεῶς ἔκτοτ... λείαις ἐπέβαινε.

Επιμύθιο...

Ο μῦθος δηλοῖ... ειος ὑπερηφαν... τάσσεται, ταπεινοῖς... χάριν.

Senex & Mors. 146 — Γέρων καὶ Θάν...

SEnex olim incisa à se ligna quũ ferret, multã ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuo-

ΓΕ'ρων ποτὲ ξύλ... τοῦτα φέρων, ... δὸν ἐβάδιζε, καὶ ... λὺν κόπον ἀποθέμ... τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, ...

...κηλεῖτο. τοῦ δὲ Θανά-
...μόντος, καὶ πυνθα-
...τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐ-
...λει, δειλιάσας ὁ γέρων
...να μου τὸ φόρτιον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

...δος δηλοῖ, ὅτι πᾶς
...ος φιλόζωος, εἰ καὶ
..., καὶ πτωχός ἐστι.

innocabat. Sed mors quũ adesset, causamque peteret, propter quam se vocaret, perterrefactus senex ait, vt meum onus attollas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omnem hominem esse vita studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Βάτραχοι.

...ραχοι δύο ξηρανθεί-
...τῆς λίμνης ἐν ᾗ κα-
..., περιῄεσαν ζητοῦντες
...μείνωσι. καὶ ἐλθόντες
...ρ βαθὺ, καὶ κύψαντες
..., καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ,
...ς συνεβούλευεν, ἵνα
...ν παραυτίκα κάτω
...ερος εἶπεν. εἰ δὲ καὶ
...ρανθῇ; πῶς δυνησό-
...αβῆναι.

Ἐπιμύθιον.

...θος δηλοῖ, ὅτι ἀβού-
...ως μὴ ποιεῖν τι.

Ranæ. 147

DVæ Ranæ siccata palude vbi habitabant circumibant quærendo vbi manerent. ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, vt saltarent continuò deorsum: altera verò ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nequid inconsultò fiat.

...ὸς καὶ Λύκος.

...ὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου
...ενος Λύκον κάτω-
...όντα τὴν ὁδὸν ἴσκα-
...αντι,

Agnus & Lupus. 148

AGnus in alto quum staret loco, Lupum inferiùs prætereuntem viam,

am, maledictis insectabatur, & feram malam & crudiuoram appellabat. Sed Lupus conuersus, ait ad ipsum, Non tu contumeliaris mihi, sed vbi stas turris.

πτε, καὶ θηρίον κ… κάλει καὶ ὠμοβόρ… κος στραφεὶς, εἶπε… τὸν, οὐ σύ με … ἀλλ' ὁ πύργος … σαι.

AFFABVLATIO.

Fabula ad eos qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

Ἐπιμύθιο…

Ο μῦθος πρὸ… μένοντας ὕβριν … ων ἀνθρώπων διὰ … ὑψηλοτέρων.

Culex & Leo. 149

Κώνωψ καὶ Λ…

CVlex ad Leonem accedens, ait, Neq; timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur? quòd laceras vnguibus, & mordes dentibus

ΚΩνωψ πρὸς Λ… θὼν εἶπε, οὐ… μαί σε, οὐδὲ δυνα… μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί … δύναμις; ὅτι ξύει… νυξι, καὶ δάκνεις τ…

ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μα-
ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑ-
σοῦ ἰσχυρότερος. εἰ
ς, ἔλθωμεν καὶ εἰς πό-
καὶ σαλπίσαντος ὁ Κώ-
ἐνεπήγετο δάκνων τὰ
ς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα
πα. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰ-
ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν,
ἠγανάκτησεν. ὁ Κώ-
νικήσας τὸν Λέοντα,
σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον
, ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ
ἐμπλακεὶς, ἐσθιό-
ἀπωδύρετο, ὅτι μεγί-
πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς
Ἀράχνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος πρὸς τοὺς κατα-
ντας, μέγα, καὶ ὑπὸ μι-
καταβαλλομένους.

bus? hoc & fœmina cum viro pugnans facit. Ego verò longè sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et quum tuba cecinisset, Culex inhæsit mordens circa nares ipsius leues genas. Leo autem propriis vnguibus dilaniauit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quum sonuisset tuba, & epinicium cecinisset, auolauit. Araneæ verò vinculo implicitus, quum deuoraretur, lamẽtabatur, quòd cum maximis pugnans, à vili animali Aranea occideretur.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & à paruis prosternuntur.

SEQVVNTVR FA
LÆ NVNQVAM HA
ctenus Editæ.

Aquila & Homo. 150

AQuila ab Homine capta aliquando, pennis euulsis domi inter Gallinas dimittitur. Præ mœrore verò tristis erat demissoque capite. Eam deinde mercatus alter, alas statim addidit eidem: quę tum auolans raptum continuo Leporem muneri offert benefactori suo. Quam rem intuita Vulpes, ne huic exclamat, munera offeras, sed priori: ne rursus captam, pennis te priuet vt prius tuis.

ADFABVLATIO.

Oportere benefactoribus gratiam referre: malos verò deuitare monet fabula.

Αετὸς καὶ Ἄνθ

Ετὸς ποτ
ἀνθρώπου.
πτερὰ αὐ
κόψας, αὐ
σὺν ὄρνισιν εἴασαν.
φὴς ὑπῆρχεν ἐν
ἕτερος δὲ τοῦτον ἐξ
ἀνεπτέρωσε τὸν
καὶ. ὁ δὲ πετασθεὶς,
κρατήσας, ἤνεγκε
ρον τῷ εὐεργέτῃ τ
πηξ κατιδοῦσα ἔφη
ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πρ
πώς σε πάλιν κυνη
τῶν πτερῶν στερήσ
ὡς καὶ τὸ πρότερον.

Ἐπιμύθιο

Ὁ μῦθος δηλοῖ
χρηστὰς ἀμοιβὰς τ
ταῖς παρέχειν, τοὺ
ἐκκλίνειν.

Statuam Vendens. 151

Ἀγαλματοπώλ

Ligne-

λινον τις ἑρμῆν κατε-
ιδιάσας, τοῦτον προ-
ἐπώλει. μηδὲ ὠνητοῦ
τος, ἐκκαλέσασθαι
ς λόμενος, ἐβόα, ὡς
ιὸν δαίμονα, καὶ κέρ-
πικὸν πιπράσκει. τῶν
ντυχόντων, τινὸς εἰ-
πρὸς αὐτὸν, ὦ οὗτος,
ὗτον τοιοῦτον ὄντα πω-
τῶν παρ' αὐτοῦ ὠ-
πολαύειν. ἀποκρι-
ἐγὼ μὲν ταχείας ὠ-
τινὸς ἐπιδέομαι, αὐ-
δίως εἴωθεν τὰ κέρ-
ιεῖν.

Ἐπιμύθιον.

ἄνδρα αἰσχροκερδῆ,
ν περιφρονοῦντα.

δὼν καὶ Χελιδὼν.

ὸν συνεβούλευε χε-
δὼν τοῖς ἀνθρώποις
ὁμόροφον καὶ σύνοικον
ἡ δὲ εἶπεν, οὐ θέλω
ήσω τῶν παλαιῶν
φορῶν μνημονεῦσαι καὶ
ταῖς ἐρήμοις οἰκῶ.
λιδὼν, τοῖς ἐν τῷ
ἀνθρώπων παρεικά-
δὲ ἀηδὼν τοῖς φιλε-
τὸν θεὸν μοναχοῖς,
χοῖς,

Ligneum Mercurium, quem efformauerat, adductũ diuendebat quispiam. Emptore verò nullo accedente, quosdã inuitaturus clamabat, se benefactorem Deum & lucrificum vendere. Cui ex circumstantibus quidam cum dixisset, Quid ergo, ô iste, talis cum sit, diuendis? cum deberes commodis ab eo oriundis frui. respõdit, Subiti indigeo commodi; ille verò tardiusculè solet lucrum parere.

ADFABVLATIO.

In hominem turpilucricupidum, & Numen contemnentem.

Luscinia & Hirundo. 152

Lvsciniæ consulebat Hirundo, vt hominibus fieret contubernalis, iisque, vt ipsa, cohabitaret. At illa, nolo, inquit, veterum calamitatũ memoriam refricare; Ideò deserta colo. Hirundo hominibus qui in mundo sunt, assimilatur. Luscinia verò, solitudinem amantibus monachis secun-

dum Deum, qui mundum effugere.

χοῖς, οἵ τινες τοῦ κ...
φυγεῖν.

ADFABVLATIO.

Eum qui aliquo casu læsus est, locum etiã ipsum fugere velle, vbi accidit, tristitia.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὸν λυπηθέντα...
τύχης, καὶ τὴν τόπ...
γειν θέλει, ὅπου ἡ λ...
νέβη.

Caprarius & Capræ. 153

IN desertam speluncam Caprarius hyeme deductis capris, syluestres inibi reperit capras, hircosque longe plures quam habuit & grandiores. Propriis ergò propter agrestes dimissis capris, illas educauit frondibus. Vbi verò serenitas aduenit, proprias quidem demortuas fame repe-

Αἰγοβόσκος καὶ Αἰ...

ἘΝ σπηλαίῳ ἀοικ...
γοβόσκος ἐν χειμ...
γας ἤγαγεν. εὗρεν δὲ ...
γρίας αἶγας καὶ τράγ...
ονας ὧν εἶχεν αὐτός, καὶ ...
τὰς ἰδίας δὲ ἀφεὶς ...
ἀγρίαις, ταύτας ἔτρ...
φύλλοις. ὅτε δὲ εὐδ...
γονε, τὰς μὲν ἰδίας ...
θνηκυίας ἐν τῷ λιμῷ ...
ἀγρίας, πρὸς τὰ ὄρ...

δὲ αἰπόλος γελά-
εἰς τὸν οἶκον ἦλθε

Ἐπιμύθιον.

οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέ-
μελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπ'
κέρδους ἐξ ἀλλοτρίων
ρου.

περιτ. sylueſtres vero in montem effugere. At caprarius ridens domũ abiit vacuus.

ADFABVLATIO.

Non decet vllo modo nos propria negligere ſpe lucri ex alienis rebus futuri.

...ροβόσκος καὶ Αἴξ.

Αἰγοβόσκος τὰς αἶγας
συνεκάλει πρὸς μάν-
μία δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπελεί-
ἡδύ τι βοσκομένη. ῥίψας
ποιμὴν πέτραν, τὸ κέρας
κατέαξεν δυσχερῶς.
...ει δὲ τὴν αἶγα μὴ
τοῦτο τῷ δεσπότῃ.
εἶπεν, κἂν ἐγὼ
ἤσω πῶς κρύψω;
πρό-

Caprarius & Capra. 154

CAprarius dum capras ad caulam conuocat, vna ex iis, dulcius quid vorans reſtitit. Iacto verò dextrè lapide paſtor cum cornu eius fregiſſet, rogabat capram, ne hoc hero deferret. Cui illa, etſi taceam, qui id occuluero?

Patebit omnibus quassatum meum cornu.

προδηλον ἐστι πᾶσι τὸ κερ... κεκλασμένον.

ADFABVLATIO.

Causa aliqua manifesta cum est, occultari nequit.

Επιμύθιον.

Ὅτι τῆς αἰτίας πρ... οὔσης, οὐ δυνατὸν ταύτ... λύψαι.

Feles & Gallinæ. 155

Feles in villa ægrotare Gallinas audiens, medici adsumpto habitu, instrumentisque arti necessariis, accessit: stansq; ante villam, rogauit quomodo se haberent. Illæ verò, Bene quidem, subiecere, dummodo tu hinc discedas.

ADFABVLATIO.

Sic & hominum improbi, pru-

Αἴλουρος καὶ Ὄρνει...

Αἴλουρος ἀκούσας ... αὐλαίᾳ, ὡς ἔπαυλ... νεις νοσοῦσι. σχηματισθεὶς ... τὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ τῆ... στήμης πρόσφορα ἐγχ... παρεγένετο: καὶ στὰς πρ... ἐπαύλεως, ἐπυνθάνετο π... χοιεν. Αἱ δὲ ὑποτυχοῦσαι ... λῶς, ἔφησαν, ἐὰν σὺ ἐν... ἀπαλλαγῇς.

Επιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώ... πο...

…ς, τοὺς φρονίμους οὐ λαν-
…σι, κἂν μάλιστα ὑποκρί-
…ι.

bi, prudentes non latent, etiamsi maxime simulent.

Αἴξ καὶ Ὄνος.

…γα καὶ Ὄνον ἔτρεφε
…τις. ἡ δὲ Αἲξ φθονήσα-
σα τῷ Ὄνῳ διὰ τὸ
…σὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν
…τειρως κολάζῃ, ποτὲ μὲν
…ν, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν
…νεβούλευσεν ἐπίληπτον ἑ-
… ποιῆσαι, καταπεσεῖν ἐν
βόθρῳ καὶ ἀναπαύσεως
… ὁ δὲ πιστεύσας καὶ πε-
…συνετρίβη. ὁ δὲ δεσπότης,
…τρὸν καλέσας, ᾔτει βοη-
ὁ δὲ αὐτὸς τὸν πνεύμονα ἐγ-
…ίσαι ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ
…γείας τυχεῖν. τὴν δὲ αἶ-
…σαντες, τὸν Ὄνον ἰά-
…ν.

Ἐπιμύθιον.

…δεὶς καθ' ἑτέρου δόλια
…νᾶται, ἑαυτῷ γίνεται
…κῶν ἀρχηγός.

Asinus & Capra. 156

ASinum vna & caprã, nutriebat quidam: Capra verò escam asino inuidens abundantẽ, suggessit ei, vt immense plecteretur, modo molens, modo onera ferens: consuluitque vt comitiali simulato morbo, in foueam decidẽs. frueretur requie. Fide habita capræ delapsus asinus, contritus est. Herus euocatum medicum vt asino opitularetur, rogauit: ille capræ pulmonem infundere iussit, eoque pacto sanatum iri asinum. Illi mactata capra asinum sanauêre.

ADFABVLATIO.

Qui aliis dolos tendit, sibi ipsi est malorum auctor.

Ἁλιεύς.

…λιεὺς τὸ πρὸς ἄγραν
δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσ-
σης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν
μεγά-

Piscator. 157

PIscator piscatorium rete è mari extrahens, maiores quidem pisces

habuit, eosque in terram expandit. Minores verò pisciculi, per foramina effugere in mare.

μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατη
γονε, καὶ τούτους ἐν τῇ γῇ ἡ
σεν. οἱ δὲ βραχύτεροι τῶν ἰ
ων, διὰ τῶν τρυμαλιῶ
δρασαν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

ADFABVLATIO.

Facile seruantur ii qui multa non possident. Qui verò præstantes æstimantur rarò videas effugere pœnam.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι εὔδηλον εἰς σωτη
τοῖς μὴ μεγάλων ἐν τυχ
τοὺς δὲ μέγα ὄντας τῇ
σπανίως ἴδῃς ἐκφεύγειν
δίκην.

Vulpes. 158

VVlpes ad Mæandrum fluuium aliquando conuenere, vt ex eo potarent. quod autem magno impetu flueret aqua, mutuo sese compellentes, ingredi non audebant. cum è reliquis vna in medium

Ἀλώπεκες.

ΠΟτὲ ἀλώπεκες ἐπ
Μαίανδρον ποτ
συνηθροίσθησαν, πιεῖν ἐ
τοῦ θέλουσαι. διὰ δὲ τὸ ῥο
δὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλ
προτρεπόμεναι, οὐκ ἐτόλ
εἰσελθεῖν. μιᾶς δὲ αὐτῶ

ις, ἐπὶ τοῦ ἐντελίξαι τοὺς
ὰς, καὶ δειλίαν καταγε-
ς, ἑαυτὴν ὡς γενναιοτέ-
ροσχρίνασα, θρασυλέως
ὸ ὕδωρ ἐπήδησε. τοῦ δὲ
ντος ταύτην εἰς μέσον κα-
ρέοντος, καὶ τῶν λοιπῶν.
ᾗ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ
ῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον,
ψῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ στρα-
α ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον,
ἀκινδύνως δυνησώμεθα.
· ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλε-
ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλη-
καὶ ταύτην ἐκεῖσε ἀποκο-
ι βούλομαι. ἐν δὲ τῷ
ψαι με, ὑποδείξω

Ἐπιμύθιον.

πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζονείαν
αὐτοῖς κίνδυνον ἐπιφέ-
ας.

dium prodiens, vt cæteros contemneret, timoremque irrideret, & seipsam vt animosam ostenderet, audacter in fluentum desiluit. Aquarum verò impetu eam in medium proripiente, cæteræ in ripa stantes sic eam sunt allocutæ, ne nos derelinquas, sed reuersa demonstra, qua ingressis tuto liceat bibere. Illa abducta ait, Responsum mihi est Miletam deferendum; id eo deferre volo. cum reuertar introitum vobis demonstrabo.

ADFABVLATIO.

In eos, qui per iactantiam sibi ipsis creant pericula.

Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς.

Ὄτρυας πεπείρους Ἀλώ-
πηξ κρεμαμένους ἰδοῦσα,
ς ἐπειρᾶτο καταφαγεῖν.
λὰ δὲ καμοῦσα καὶ μὴ
θεῖσα ψαῦσαι. τὴν λύ-
δὲ παραμυθουμένη ἔλε-
ὄμφακες ἔτι εἰσίν.

Vulpes & Vuæ. 159

PEndentes vuas intuita Vulpes, deuorare conabatur. Multũ verò laboris eũ exantlasset, neq; attingere posset, mœrorem solata suum dixit, acerbæ adhuc sunt & immaturæ.

Ἐπιμύθιον.

ADFABVLATIO.

Ὅτι

In

Eos notat fabula, qui propter imbecillitatem aliqua re frustrati, illud mendacio conantur tegere.

Ὅτι τοὺς δι᾽ ἀδυναμία… τὸς ἀποτυγχάνοντας… γματος, καὶ θέλοντα… τὸ διὰ ψεύδους καλύπ… λέγχει ὁ μῦθος.

Vulpes & Canis. 160

Ἀλώπηξ καὶ Κύων

VVlpes & ouium gregem adgressa lactantium, agnum excipiens deosculari simulauit. Percunctante vero cane quid faceret, eum inquit lacto, & colludo. cui Canis, nisi agnum à te citius dimiseris, tibi inferam quæ sint canum.

ADFABVLATIO.

Oportuna in versipellem & furacem hominem oratio.

Vul-

Ἀλώπηξ εἰς ἀ… προβάτων εἰσελθ… θηλαζόντων, τὸν… ἀναλαβομένη προσεπο… καταφιλεῖν. ἐρωτηθεῖσ… ὑπὸ κυνὸς τί τοῦτο ποιεῖς… θηνοῦμαι αὐτὸ, ἔφη, καὶ… σπαίζω. καὶ ὁ κύων, ἔφη, … ἐὰν μὴ ἀφῇς τὸ θρέμμα ἀφ… της, τὰ κυνῶν σοι προσοί…

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος εὔκαιρος … ἄνδρα ῥᾳδιουργὸν καὶ κλέπ…

λώπηξ καὶ Λιμώτ̓ουσα.

Ἀλώπηξ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος δρυὸς κοιλώματα, ἄρ-
καὶ κρέη ὑπό τινων ποι-
ων καταλελημμένα, ταῦ-
εἰσελθοῦσα κατέφαγεν. ἐ-
κωθεῖσα δὲ τὴν γαστέρα,
ιδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελθεῖν,
αζε καὶ ὠδύρετο: ἑτέρα
λώπηξ τῇδε παριοῦσα,
ήκουσεν αὐτῆς τὸν στεναγμόν,
οσελθοῦσα ἐπυνθάνετο τὴν
ίαν. μαθοῦσα δὲ τὰ γεγενη-
α. ἔφη, πρὸς αὐτήν; ἀλλὰ
ε πρὸς σὲ παθοῦσα ἕως αὖ τοι-
τη γένῃ, ὁποία οὖσα εἰσῆλθες,
ὶ τῷ ῥᾳδίως ἐξελεύσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χα-
πὰ τῶν πραγμάτων χρό-
διαλύει.

Vulpes esuriens. 161

VVlpes esuriẽs cum de relictū à pastoribus panẽ & carnes in quercino cauo intueretur ea introiens deuorauit. Tamẽti v. ventre egredi nequiens, flebat eiulabatque. Quam altera illac præteriens, vlulatu eius audito, accedens rogauit caussam: deinde cognito quod accidisset, dixit, Quin tu hic mane, donec talis rursus fias, qualis cum es ingressa fueras, sic enim facile egredieris.

ADFABVLATIO.

Fabula indicat, difficilia quæque dissoluere tempus.

Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις.

Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. τῆς δὲ Παρδάλεως,
ρ' ἕκαστα τὴν τοῦ σώματος
κιλίαν προβαλλομένης, ἡ
ώπηξ ὑπερτυχοῦσα εἶπε. καὶ
ον ἐγὼ σοῦ καλλίων, ἥτις οὐ τὸ
μα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποι-
μαι;

Ἐπι-

Vulpes & Pardalis. 162

VVlpes & Pardalis de pulchritudine altercabantur. Cum verò Pardalis subinde variegatum coloribus obiiceret corpus, subiecit Vulpes. Tantum ego te sum formosior, quæ corpore non sum versicolore, sed animo.

Ad-

ADFABVLATIO.

Mentis decus, corporeo decore præstantius esse vult fabula.

Επιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅ
σωματικοῦ κάλλους, ἀμε
σιν ὁ τῆς ψυχῆς κόσμος

Homicida. 163

HOmicida quidam ab occisi cognatis persequebatur. Ad Nilum autem fluuium cum venisset, occursante ei Lupo timore perculsus, arborem ad fluuium consitam conscendit & in ea latuit. Inibi verò Draconem contrà attollentem sese intuitus, in fluuium desiluit. Sed in eo eum Crocodilus discerpsit.

ADFABVLATIO.

Impiis hominibus neque terra, neque aeris, neque aqua elementum tutum est.

Ανδροφόνος.

ΑΝθρωπόν τις ἀπε
νας, ὑπὸ τῶν συ
ἐκείνου ἐδιώκετο γινόμε
κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸ
κου αὐτῷ ἀπαντήσαν
φοβηθεὶς, ἀνέβη ἐπί τι
δρον τῷ ποταμῷ πα
μενον, κἀκεῖ ἐκρύπτετο
ζάμενος δὲ ἐνταῦθα
κοντα κατ᾽ αὐτοῦ
μενον, ἑαυτὸν εἰς τὸν π
μὸν καθῆκεν. ἐν δὲ τῷ π
μῷ κροκόδειλος αὐτὸν
τεθοινήσατο.

Επιμύθιον.

Τοῖς ἐν ἁγίοις τῶν
θρώπων οὔτε γῆς, οὔτε ἀ
οὔτε ὕδατος σοιχεῖον ἀ
λές ἐστι.

Homo diuinus. 164

HOmo quidam olim solebat ex contrectatione dicere, quale esset, quicquid in manus venerat,

Ανὴρ μάντις.

ΑΝὴρ προσποιηθεὶς
τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς
χεῖρας αὐτοῦ, ἐφαπτόμ
ἔλεγεν ποῖον ἐστὶ, καὶ δή
λυκι

...κιδέως αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ...ηλαφήσας καὶ ἀμφιγνοῶν ...πεν, οὐκ οἶδα πότερον κυ... ἐστι, ἢ ἀλώπεκος, ἢ ποίου ... ζώου γέννημα: τοῦτο μὲν ... σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι ... ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ ...ον προβάτων ποίμνῃ συ...ναι.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω τῶν πονηρῶν διά... ...ις πολλάκις διὰ τοῦ σώ...τος φαίνεται.

Ἀνὴρ μεσοπολιὸς καὶ ἑταῖραι.

Ἀνὴρ μεσοπολιὸς δύο ἐρωμένας εἶχεν· ὧν ...μὲν μία νεάνις, ἡ δὲ ἄλλη

nerat. Allatum verò Lupi catulum cum aliquando contrectaret, mentis dubius dixit, ignoro vtrum Canis, aut Vulpis, aut id genus animalis fœtus sit; illud certo scio, non tutum esse id animal ouium gregi immisceri.

ADFABVLATIO.

Sic prauorum mores & dispositio sæpius è corpore adparent, ac prænoscuntur.

Homo semicanus & Amasiæ eius. 165

Semicano homini amatæ erāt binæ: iuuēcula altera, altera senior ætate verò

verò prouecta iunior, quam ipsa esset adesse cōtinuo pudebat. & si forte apud ipsum erat, nigros ipsius crines vellebat. Iuuenta, senem sibi esse amatorem non ferens, canos carpebat. Sic ipsi, capillis seorsim ab vtrisque euulsis, caluescere tandem contigit.

ADFABVLATIO.

Sic vbique nocua est inæqualitas.

ἄλλη πρεσβύτης, καὶ ἡ
βεβηκυῖα, αἰδουμένη
αὐτῆς πλησιάζειν διε
εἴποτε πρὸς αὐτὸν πα
τὰς μέλαινας αὐτοῦ τρ
ἐληρεῖτο. ἡ δὲ νεωτέρ
στελλομένη γέροντα ἐ
χειν, τὰς πολιὰς αὐ
σπάσειν. οὕτω συνέβη
φοτέρων ἐν μέρει τιλλ
φαλακρότερον γενέσθ

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως πανταχοῦ
μαλον βλαβερόν ἐστιν.

Homo & Vulpes. 166

INfensam Vulpem sibi cum haberet quidam, vt nocentem sibi nactus est: cupiensque seuere admodum

Ἄνθρωπος καὶ Ἀλ

ΑΛώπεκά τις ἐχ
χων, ὡς βλα
αὐτῆς κρατήσα
θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρ

...τεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα
...ερᾷ περιδήσας ἀφῆκε.
...τὴν δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀ-
...ς τοῦ βαλόντος ὡδήγει.
...δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. ὁ δὲ
...ᾔθει θρηνῶν μηδὲν θε-
...ς.

Ἐπιμύθιον.

...ότι πρᾷον εἶναι χρὴ, καὶ
...μέτρως θυμοῦσθαι. ἐξ ὀργῆς
...πολλάκις τίκτει βλάβη γί-
... μεγάλη τοῖς δυσοργ-
...οις.

dum eam punire, stupas oleo madidas caudæ alligauit. Sed eam dæmon in emittentis agros deduxit: messis tum erat tempus. Lugens sequebatur nihil messurus.

ADFABVLATIO.

Clementem esse oportet, neque immoderate irascendum est: iracundia enim ab ira sæpe damnum exortum est maximum.

...νθρωπος καὶ Πέρδιξ.

Πέρδικά τις θηρεύσας, ἤμελλε σφάξαι· ἡ δὲ ἱ-
...ως λέγουσα, ἔασόν με ζῆν,
...ἐμοῦ πολλὰς πέρδικας ἐ-
...οι κυνηγήσω. ὁ δὲ εἶπεν,
...ὰ τοῦτο μᾶλλον σε θύσω,
...ὰς συνήθεις καὶ φίλους σου
...εῦσαι θέλεις.

Ἐπιμύθιον.

...ότι ὁ κατὰ φίλον αὐτοῦ δο-
...μηχανῶν συνηθεῖς αὐτὸς
...οῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων
...σεῦται.

Homo & Perdix. 167

PErdicem quidam cum cœpisset, occisurus erat. Id deprecabatur Perdix aiens, sinas me viuere, plures enim perdices tibi pro me venabor. Cui ille, ideò magis te mactabo, quod familiaribus & amicis tuis insidiari velis.

ADFABVLATIO.

Qui dolum amicis struit, in insidiarum pericula ipse incidet.

...ρκτος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἄρκτος τις ποτὲ μεγά-
...λως ἐκαυχᾶτο, ὡς φι-
λάνθρω-

Vrsus & Vulpes. 168

VRsus plurimum gloriabatur quasi ani-

P mali-

malium foret humanissimum. Aiunt enim animal hocce cadauera nequaquam gustare. Quod cũ audiret vulpes, subridens dixit. Vtinam mortuos, non viuos comederes!

λάνθρωπον πάντων … ον. φασὶ γὰρ ἄρκτον … δὲν βιβρώσκειν. ἡ … ἀκούσασα ταῦτα ἡ … πρὸς αὐτὸν ἀντέφ… νεκροὺς ἤσθιες κα… ζῶντας.

ADFABVLATIO.

Notat oratio fraudulentos, & dissimulatè viuentes.

Ἐπιμύθιο…

Ὁ μῦθος τοὺς … καὶ ἐν ὑποκρίσει … λέγχει.

Astrologus. 169 Ἀστρολόγος.

ASstrologus moris id habebat, vt singulis vesperis egressus stellas contemplaretur. aliquando autem in suburbium cum iuisset totoque esset in cœlum animo intentus, ignorans in puteum deci-

ΑΣτρολόγος ἔξι… ἑσπέραν, ἔθος … ἀστέρας ἐπισκοπεῖν. … ποτε προελθὼν εἰς τὸ … ον, καὶ τὸν νοῦν ὅλ… πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐξέλ… πεπτωκὼς εἰς τὸ φρέαρ… μένου δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶν…

...ς; ὡς ἤκουσεν τῶ συνα-
...περιπεσὼν καὶ μηδὲν
...βεβηκότα; ἔφη. ὡς
..., ὦ σύ, ἐν οὐρανῷ βλέ
...πειρώμενος, τὰ ἐπὶ τῆς
...ς ὁρᾷς.

decidit. gementis verò & clamãtis illac præteriens aliquis audita voce. Et quod accidisset cognito ait, ô tu, intro cœlum videre qui conabaris, quæ in terra sunt non videbas.

Ἐπιμύθιον.

...ς τοὺς παραδόξως ἀ-
...ζομένους, καὶ μηδὲ τὰ
...τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτε-
...ναμένους.

ADFABVLATIO.

In eos qui absurde gloriabundi, ne quidem ea quæ hominibus sunt obuia, præstare possunt.

Βάτραχοι. Ranæ Regẽ petentes. 170

...τραχοι λυπούμενοι πε-
... τῆς ἑαυτῶν ἀναρ-
... πρέσβεις ἔπεμψαν
... τὸν Δία, βασιλέα
... παρασχεῖν. ὁ δὲ
...ν αὐτῶν τὴν εὐή-
θειαν

RAnæ indignantes quod sine rege forẽt, legatos misere ad Iouem, sibi regem vt daret. Ille dementia earum intellecta, trabem in lacum,

lacum medium dimisit. Ranæ primùm sonitu terrefactæ, profunda lacus petiere. mox vbi non moueretur trabs, emergentes eo deuenere contemptus, vt ei etiam insiderent. Indignantesque talem sibi esse regem, denuo ad Iouem, vt mutaret orantes, aduenere. priorem quippe illum, futilem nimis & inutilem esse. tum iratus Iupiter hydrum eis immisit, à quo interceptæ periere.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula, utilius esse ineptos principes dummodo clementes, quam tumultuantes & malos habere.

σειαν, ξύλον εἰς τ
καθῆκεν. καὶ αἱ βα
μὲν πρῶτον κατα
τὸν ψόφον, εἰς τὰ
λίμνης ἔδυσαν. ὕστ
ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλ
δύντες εἰς τοσοῦτον
νήσεως ἦλθον, ὡς κ
νοντες αὐτῷ ἐπικα
ναξιοπαθοῦντες δὲ
χειν βασιλέα, ἧκον
πρὸς τὸν Δία. καὶ τ
καλοῦν ἀλλάξαι αὐ
χηγὸν. τὸν γὰρ πρῶτ
ναι νωχελῆ καὶ ἀδό
Ζεὺς ἀγανακτήσας
τῶν, ὕδρον αὐτοῖς
ὑφ᾽ οὗ συλλαμβανό
τηθίοντο.

Ἐπιμύθιο

Ὁ λόγος δηλοῖ τ
εἶναι εὐήθεις ἄρχοντ
ἐπιεικεῖς, ἢ ταραχ
κακούργους.

Boues & Axes. 171

BOues currum trahebant, Axes verò striduli ad eos conuersi, o isti, inquiunt, integrum onus dum ferimus, quid clamatis?

ADFABVLATIO.

Sic hominum nonnulli operantibus aliis, onera sibi esse simulant.

Βόες καὶ Ἄξο

BΟες ἅμαξαν εἷ
δὲ ἄξονες τρίζο
στραφέντες ἔφησαν
αὗτοι ὅλον τὸ βάρ
φερόντων οὔτι κραυγ

Ἐπιμύθιον

Οὕτω καὶ τῶν αὐ
νων, ἑτέρων μοχθούντ
βάρος προσποιοῦντα

Feles

λῆ ἐρασθεῖσα νεανίσκου | Feles & Venus. 172

λῆ ἐρασθεῖσα νεανίσκου
πρεπῆ, ἤρξατο εὔξεσθαι
φροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν
μορφώσῃ εἰς γυναῖκα.
θεὸς ἐλεήσασα αὐτῆς τὸ
ον, μετετύπωσεν εἰς γυ-
εὐειδῆ. καὶ ὁ νεανίσκος
ἰδὼν αὐτὴν, καὶ ἐρα-
, οἴκαδε αὐτὴν ἀπήγα-
θημένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ
ῳ, ἡ Ἀφροδίτη γνῶναι
μένη, εἰ μεταβαλοῦσα ἡ
τὸ σῶμα, καὶ τὸν τρόπον
ξεν, μῦν εἰς τὸ μέσον κα-
. ἡ δὲ ἐπιλαθομένη τῶν
όντων, ἀναστᾶσα ἀπὸ τῆς
ς τὸν μῦν ἐδίωκε, κατα-
γεῖν ἐθέλουσα. καὶ ἡ θεὸς
ἀγανα-

Feles iuuenem deperiens formosum, Venerem rogare cœpit vt in mulierem mutaretur. Dea illius miserta adfectum, in liberalis formæ mulierem transformauit. Quam iuuenis intuitus, atque illius amore captus, domum deduxit. Cum in thalamo verò considerent, Venus scire volens an mutato corpore, etiam mores mutasset Feles, murem in medium em ttit. Illa eorum qui aderant oblita, de lecto exil ens, murem insecuta est deuorare cupiens.

piens. Indignata dea, rursus eam in veterem & naturam & ordinem restituit.

ADFABVLATIO.

Sic & natura mali, etiamsi mutent statum rationemq; viuendi naturã haud ideo mutant.

ἀγανακτήσασα καὶ πάλιν αὐτὴν εἰς τ χαίαν τάξιν καὶ φύσ κατέστησεν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρ φύσει πονηροὶ, κἂν τὸ ἀλλάξωσιν, τὴν φύσ ταβάλλουσιν.

Agricola & Serpens. 173

Γεωργὸς καὶ Ὄφ

AGricola hyemis tempore repertum anguem frigore pene emortuum, in sinu deposuit. At ille calore recreatus, resumptaque propria natura, benefactorem vulnerauit.

ADFABVLATIO.

ΓΕωργὸς χειμῶνος ὄφιν εὑρὼν ὑπὸ κ πηγότα, τοῦτον λαβὼ κόλπου κατέθετο. θεὶς δ' ἐκεῖνος καὶ αὐ τὴν ἰδίαν φύσιν, ἔ εὐεργέτην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμε-
τρί εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ
ανθρωπεύωνται, ὅτι κα-
ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

Fabula demonstrat immutari non posse nequitiam. etiamsi officiis demulceatur. Sic benefactoribus nocent.

Γεωργοῦ παῖδες. **Rustici Filii. 174**

Ἐωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον. ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν ραινῶν αὐτοὺς, οὐκ ἠδύνα- πεῖσαι. καὶ δὴ καθημερῶν των, προσέταξε δεσμὴν όδων αὐτῷ κομίσαι. ἐνε- έντων δὲ, λαβὼν τὰς ῥά- ους, ἔδησεν αὐτὰς δεσμὴν μί · καὶ ἐκέλευσεν ἑνὶ ἑκάστῳ λα- ν καὶ συνθλάσαι τὴν δεσμὴν δὲ δοκιμάσαντες οὐκ ἠδυνήθη- ν. ὕστερον δὲ λύσας αὐτὰς, δωκεν ἀνὰ μίαν κλάσαι. οἱ δὲ

INter Rustici filios exorta discordia cum esset Pater exhortationibus sedaturus, nihil proficiebat. Sedentibus igitur illis, virgarum fascem adferri sibi iussit. Cum attulissent virgas in vnum colligauit fascem singulosq; vt confringerent iussit. Illi tentantes nequiuere. Postea solutas virgas sigillatim eisdē confringendas dedit.

Illis quam celerrimè & facillimè id præstantibus incipit Pater, Sic & vos, mei filii, si concordes manseritis; neque reprehendi neque vinci poteritis ab hostibus. Si verò in discordia perseueraueritis & contentionibus, facile hostibus prædæ eritis.

ADFABVLATIO.

Tantum validam esse concordiam notat oratio, quantum discordia est despicienda.

οἱ δὲ διὰ τάχους εὐκο
το ἐποίησαν. τότε λέγ
τὴρ αὐτῶν, οὕτω κα
τέκνα μου, ἐὰν ὁμοφ
μένητε ἀκατάγνωστοι
χείρωτοι ἔσεσθε τοῖς
ἐὰν δὲ μένητε στασιάζ
φιλονεικοῦντες, εὐχε
λωτοι. ἔσεσθε τοῖς ἐχ

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ
σοῦτόν ἐστιν ἰσχυρότερ
νοια, ὅσον εὐκαταφρο
διάστασις.

Rusticus & Ciconia. 175

Γεωργὸς καὶ
λαργος.

IN agro laqueos tendens grues cœpit rusticus

Ἀγρῷ παγίδας
γὸς ἔστησεν. θηρ

ας τοῖς τὸν σπόρον φθεί-
ας, σὺν αὐτοῖς καὶ πελαρ-
λῆφθαι. ὁ δὲ χωλεύων ἱκε-
λέγων ἀφεθῆναι. οὐ γὰρ εἰ-
ερανὸς, πελαργὸς εἰμί,
ἔστατον ζῶον ὃς τιμᾷ τὸν
ρα, καὶ θεραπεύω ἰδὲ καὶ
ερά μου, ὡς οὐχ ὁμοία ὁ δὲ
ὐκ οἶδα τί λέγεις. ἐγὼ σὺν
ληφα σε, μετ᾽ αὐτῶν καὶ
ῶ.

Ἐπιμύθιον.

ὅτι καλόν ἐστι φεύγειν, καὶ
συγκοινωνεῖν ἀνθρώποις κα-
κίστοις κινδύνοις σὺν αὐ-
ἅμα παίζῃς.

cus sementem perdentes; inter quas & ciconiam. Claudicans verò illa liberari se orabat, aiens, grus nequaquam sum, Ciconia sum piissimum animal, patrem colens ministrásque ei. En colorem vide vt minimè similis. At ille, quid dicas, nescio, cum quibus te cepi, cum iisdem perdam.

ADFABVLATIO.

Pulchrum est deuitare, neq; communicare hominibus malis: ne periculis vna cum iis irretiaris.

Γεωργὸς καὶ φυτόν.

Φυτὸν ἦν εἰς γεωργοῦ χώ-
ραν, καρπὸν μὴ φέρον.
ὁ μόνον στρουθῶν καὶ τεττί-
γων λαλούντων ἦν καταφυγή.
γεωργὸς, ὡς ἄκαρπον ἐκ-
κόπτειν ἤμελλε. καὶ δὴ τὸν
πέλεκυν λαβὼν, ἐπέφερε τὴν
πληγήν. οἱ δὲ τέττιγες καὶ οἱ
στρουθοὶ ἱκέτευον τὴν καταφυ-
γὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ᾽
ἐᾶσαι, ὥστε ᾄδειν ἐν αὐτῷ, καὶ
τὸν γεωργὸν τέρπειν. ὁ δὲ
οὐδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ
δευτέραν πληγὴν καὶ τρί-
την, ἐπέφερε. ὡς δὲ ἐκοίλανε
δένδρον, σμῆνος μελισσῶν
καὶ

Rusticus & Planta. 176

PLanta erat in Rustici agro fructum non ferens, sed passerculis solum & Cicadis refugio erat. Rusticus vt infrugiferam cædere voluit. Sumpta igitur securi, ictum intulit. Cicadæ & passerculi, refugium ne exscinderet suum orabant, sed seruaret, vt in eo possent canere, & te Rustice delectare. At ille nihil curans, secundum tertiumq; intulit vulnus. Vt verò arborem cauauit, apum

apum examen vna cum melle reperit; quo gustato, securim abiecit, plantamq; vt sacram coluit & curauit.

καὶ μέλι εὗρε. γευσάμενος δὲ, τὸν πέλεκυν ἔρριψε, τὸ φυτὸν ἐτίμα ὡς ἱερὸν ἐπεμελεῖτο.

ADFABVLATIO.

Non tantum homines iustum, natura amant & honorant, quantum lucrosum sequuntur.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσι.

Iuuenca & Bos. 177

Δάμαλις καὶ Βοῦς.

IVuenca bouem labore defatigatum intuita, miserum prædicabat. Solemni verò incidente festo, bouem quidem iugo soluerunt, iuuencam verò vt mactarent comprehenderunt. quam vidèns bos subrisit aiens, ô iuuenca ideò otiabaris, vt mox mactareris.

ΔΑμαλις βοῦν ἐπιθεωροῦσα ζευ ἐργαζόμενον, ἐταλάνιζεν αὐτὸν τοῦ κόπου. ἐπειδὴ δὲ ἑορτὴ καταλαβε, τὸν βοῦν λύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφάξαι. Ἰδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν, ὦ δάμαλις, διὰ τοῦτο ἤργεις, ὅτι ἄρτι σφαγῇ.

ADFABVLATIO.

Fabula docet otioso & desidi imminere pericula.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τῷ ἀργοῦντι κίνδυνος μένει.

Venator meticulosus, & lignator. 178

Δειλὸς Κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος.

LEonis indagans vestigia Venator, Lignatorem

ΛΕόντος τινὸς ἴχνη ζητεῖ Κυνηγὸς, Δρυοτόμον δὲ

ωτήσας εἰ οἶδεν ἴχνη Λέ-
-, καὶ ποῦ κοιτάζῃ, ἔφη, ὁ
τὸν Λέοντα ἤδη σοι δείξω
ἐχρωμάσας ἐκ τοῦ φόβου,
ὺς ὀδόντας συγκρούων εἶ-
ἴχνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐ-
ὸν λέοντα.

Επιμύθιον.

ὅτι τοὺς θρασεῖς καὶ δει-
, ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς
ηρεὺς ἐν τοῖς λόγοις
ις, καὶ οὐκ ἐν τοῖς
ς.

torem rogauit an Leonis nosset vestigia & latibula: Respondit ille, & ipsum quoq; leonem si lubet, indicabo. Pallescens ille metu, & dentes collidens dixit. Vestigia tantum quæro, non ipsum leonem.

ADFABVLATIO.

Audaces & timidos taxat hæc fabula, audaces quidem verbis, factis verò nequaquam.

Δέλφαξ καὶ Αλώπηξ.

ΟΝῳ τις ἐπιθεὶς αἶγα καὶ
πρόβατον καὶ δέλφακα,
υνειν εἰς ἄστυ· τοῦ δὲ δέλφα-
παρ᾽ ὅλην τὴν ὁδὸν κε-
γότος, Α᾽λώπηξ ἀκού-
α ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν
ν τῶν λοιπῶν μεθ᾽ ἡσυ-
ς φερομένων, μόνος αὐ-
βοᾷ. ὑποτυχὼν δὲ εἶπεν,
ἔγωγε οὐ μάτην ὀδύρο-
ι. οἶδα γὰρ ὅτι τοῦ μὲν προ-
ου ἐρίων καὶ γάλα
ρχομένου, ὁ δεσπότης
έχεται, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς
ος, διὰ τοὺς τυροὺς καὶ
ς ἐρίφους· ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔ-
εἰς ἄλλο τι χρήσεται, παν-
ς με θύσει.

Επι-

Sus & Vulpes. 179

Asino imposita Capra, Oue & Sue in vrbem quidam tendebat. Suem verò per integram viam clamitantem cum audiisset Vulpes, caussam sciscitata est, cur cæteris inter vehendum tacitis, sola clamaret. At subiiciens ait, Ego verò non frustrà lamentor. Scio enim ab Oue abstinere herum lac præbente, & vellus: pariter & ab Capra, propter caseos & hædulos. Me verò, qua in re vtatur alia ignorans, omnino necabit.

Ad-

ADFABVLATIO.

Non reprehendendi sunt ii, qui seipsos deflent, aduentaturas sibi calamitates quum præuident.

Ἐπιμύθιον.

Οὐ μεμπτέοι εἰσὶν, αὑτοὺς ἀποκλαίοντες πρ μένοι τὰς μέλλουσας αὐτ περιέσεσθαι συμφοράς.

Delphines & Scarus. 180

DElphines & Cœtus inuicem decertabāt. augescens verò eorum certamen, carus emergens conabatur dirimere. Cui à Delphinis vnus, longe nobis, ait, optabilius est mutuo concidere, quam te arbitrum & conciliatorem nancisci.

ADFABVLATIO.

Sic homines nonnulli vilissimi, cum tumultui inciderint, sibi quid esse videntur.

Δελφῖνες καὶ σκάρ

ΔΕλφῖνες καὶ φάλ πρὸς ἀλλήλους ἐμά ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς στάσεω τῶν σφοδρυνομένης, κα ναδύσας, ἐπειρᾶτο αὐτοὺς λύειν. εἷς δέ τις τῶν δελ ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς ἀλλ' ἡμῖν αἱρετώτερόν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆν σοῦ διαλλάκτου τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως ἔνιοι τῶν των, οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ραχῆς λάβωνται δοκοῦσι εἶναι.

Demades Rhetor. 181

DEmades Rhetor Athenis concionem habens, omnibus attente eum auscultantibus, rogauit vt sibi fabulam narrare permitterent. Quibus id concedentibus sic incepit, Ceres, Hirundo, & An-

Δημάδης ῥήτωρ.

ΔΗμάδης ὁ ῥήτωρ δ γορῶν ποτὲ ἐν Ἀθή ἐκείνων μὲν πάντη αὐτῷ σχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ μυθ πεῖν; συγχωρησάντων δ τῶν αὐτῷ, ἀρξάμενος Δήμητρα καὶ χελιδὼν

ἐγ

[illegible]

Ἐπιμύθιον.

[illegible Greek text]

Δρυοτόμοι καὶ Δρῦς.

[illegible Greek text]

Ἐπιμύθιον.

[illegible Greek text]

Ἐλάτη καὶ Βάτος.

& Anguilla eandem profectæ viam, cum ad finem tum venissent, prætervolauit Hirundo, subnatauit Anguilla. Quæ cum dixisset, tacuit. Rogantibus autem quid cum Cerere factum esset, fracta est, inquit, vobis, qui vrbis vestræ negotia omittentes, fabulam audire sustinetis.

ADFABVLATIO.

Sic ii desipientes sunt, qui neglectis necessariis, maxime delectantia audiunt.

Lignatores & Quercus. 182

QVercum conscindebant Lignatores: factis ex ea cuneis. Illa verò dixit, Non tantum conscindentem me culpo securim, quantum cuneos qui ex me nati sunt.

ADFABVLATIO.

Grauiorē esse mærorem, dum quis à propinquis quid mali patitur, quàm quum ab alienis.

Abies & Rubus. 183

Abies

ABies iactabunda Rubum sic est allocuta, In nulla re prodes. At ego in tectis & ædibus ædificandis vtilis sum. Cui Rubus respondit, ô Misella, securis & serra si meminisses quæ te exscindunt, deberes velle vt potius Rubus non Abies fieres.

ADFABVLATIO.

Præstantior sine metu paupertas, quam opes cum necessitate & contumelia.

Ἐλάτη καυχωμένη
τῷ ἔλεγεν, σὺ οὐδ
χρησιμεύει, ὅτι ἐγὼ ἐν
σου χρησιμεύω καὶ ἐ
δὲ βάτος ἔφη, ὦ ἐλ
μνησθεῖσα τῶν πελεκ
πριόνων τῶν κοπτόντ
βάτος ἂν εἶχες θελήσ
νέσθαι, οὐκ ἐλάτη.

Ἐπιμύθιον.

Κρείσσων πενία ἀφ
ἢ πλουσία μετ' ἀναγκ
ἐπηρειῶν.

Cerua & Leo. 184

SIti vehementi cum vexaretur Cerua, ad fontem accessit. Inter potandum autem vmbram in aquis prospiciens suam, ob cornuum gauisa est magnitudinem & varietatem pedum tenuitate & imbecillitate offensa maximè. Dum sic cogitat, inopinam superueniens insequitur Leo: Illa in fugam versa longe illum præcessit. Cerui enim vires in pedibus sunt, Leonis in corde. Quandiu igitur nudum solum fuit, præcurrens seruata est. Vbi vero ad

Ἔλαφος καὶ Λέω

Ἔλαφος δίψει συ
σα παρεγένετο ἐπ
πηγήν. πιοῦσα δέ, ὡς,
σατο τὴν ἑαυτῆς σκι
τοῦ ὕδατος, ἐπὶ μὲν το
ρασιν ἠγάλλετο, ὁρῶσ
μέγεθος καὶ τὴν πο
αν: ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφ
ἤχθετο, ὡς λεπτοῖς οὖ
ἀσθένεσιν. ἔτι δὲ αὐτῆς δι
μένης, Λέων ἐπιφανεὶς
κεν αὐτήν, κἀκείνη εἰ
γὴν τραπεῖσα, μετὰ τὸ
αὐτοῦ προεῖχε. ἀλκὴ γὰ
φου ἐν τοῖς ποσί, λεόντ
ἐν καρδίᾳ. Μέχρι μὲν οὖ
λὸν ἦν τὸ πεδίον, ἡ μὲν
θέουσα διεσώζετο. ἐπειδ
ἐγένετο κατὰ ὑλώδη τόπον,

κα

...ῶτας συμβὰς, τῶν κερά των ...ὕτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλά...ις, μὴ δύνασθαι φεύγειν, ...ὅσα * * συλληφθεῖσα μέλ...ισα δὲ αὐνειρεῖσθαι ἔφη πρὸς ...τὴν, Δειλαία ἔγωγε, ἥ...ς ἐφ' ἂν μὲν ὤμην προδο...ίσεσθαι, ὑπὸ τούτων ἐσώζό...ν· οἷς δὲ σφοδρὰ ἐπε...ίθην, ὑπὸ τούτων ἀπω...μην.

Επιμύθιον.

Οὕτω πολλάκις ἐν κιν...νοις, οἱ μὲν ὕποπτοι τῶν ...λων σωτῆρες γίνονται. οἱ ... σφόδρα ἐμπιστευθέντες, ...οδότοι.

Ερμῆς καὶ γῆ.

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἐκέλευσεν Ερ... ἀγαγεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν. ...ῖξαι ὅθεν ὀρύσσοντες πλέον ...σουσι τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ...ήσαντος, ἡ γῆ τὸ πρῶ... ἐκώλυσεν. ὡς δὲ ὁ Ερ...ς ἠνάγκαζε. λέγων τὸν ...ς προστεταχέναι, ἀλλ' ...ρύττωσιν ὅσον βούλονται, ...οντες γὰρ αὐτὴν καὶ κλαί...ς ἀποδώσουσι.

ro ad nemorosum locum deuenit, inibi accidit, vt cum implicatis arborum ramis cornibus effugere non posset, caperetur. Mox autem moritura seipsam sic alloquebatur. O misella, quæ me proditura arbitrabar, ea seruauere, quibus verò maximè confisa sum, ea me perdidere.

ADFABVLATIO.

Sic in periculis, sæpe quos ex amicis suspectos habemus, ii nos seruant, quibus vero confidimus maxime, perdunt.

Mercurius & Terra. 185

IVpiter hominem & fœminam cum finxisset, Mercurium iussit in terram deducere, indicareque vbi effodientes multum reportarēt. Mandata exequente Mercurio, Terra primò quidem impediit. vt verò Mercurius Iouem id mandasse inquiens coegit; fodiant, ait, licet, quantum libuerit: cum fletu enim & eiulatu id reddent.

ADFABVLATIO.

In eos qui facile quidem inuicem accipiant, ægre vero reddunt sermo accommodatus.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ῥᾳδίως ... νομιζομένους, μετὰ λύπης ... ἀποδόντας ὁ λόγος εὔκαι...

Vipera & Vulpes. 186

VIpera supra carduorum fascem in fluuium ferebatur. Vulpes eam animaduertẽs, dignus, inquit naue nauclerus.

ADFABVLATIO.

In hominem improbum malas res adgredientem.

Ἔχις καὶ Ἀλώπηξ.

ΕΧις ἐπὶ δεσμίῳ ... εἴς τινα ποταμὸν ... Ἀλώπηξ δὲ ταύτην θ... ἦ, ἄξιος τῆς νηὸς ... κληρος.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς ἄνδρα πον... χθηροῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντα.

Vipera & Lima. 187

IN officinam fabri ingressa Vipera, vnum ex reliquis instrumentum vt sibi cibum præberet quærebat. limam ergo adgressa vt sibi quid daret rogauit. quæ subiiciens. Heus tu demens es, inquit, a me quippiam consecuturam te arbitrata, quæ ab omnibus soleo nõ dare sed accipere.

ADFABVLATIO.

Sermo notat stultos eos esse, qui ab auaris aliquid lucraturos se existimant.

Ἔχις καὶ Ῥίνη.

ΕΧις εἰσελθοῦσα εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριο... σκευῶν τῶν ὄντων, ἐξ... γεῖν. ἦκεν οὖν πρὸς ... καὶ αὐτὴν παρεκάλει ... αὐτῇ τι. ἡ δὲ ὑπολαβοῦσα ... την. ἀλλ' εὐήθης εἶ, ... τι ἀπολήψεσθαι οἰομένη ... διδόναι, ἀλλὰ λαμ... παρὰ πάντων εἴωθα...

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ... ταιοί εἰσιν οἱ παρὰ φ... ρων τι κερδαίνειν ... ζοντες.

Vipera

Ἔχις καὶ Ὕδρος.

Ἔχις φοιτῶν ἐπί τινα κρή-
νην ἔπινεν. ὁ δὲ ἐνταῦθα
ὁ ὕδρος ἐκώλυεν αὐτὸν,
ανακτῶν εἴγε μὴ ἀρκεῖται
δίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
αὐτοῦ δίαιταν ἀφικνεῖται.
δὲ τῆς φιλονεικίας αὐξα-
νης, συνέθεντο ὅπως εἰς
ην ἀλλήλοις καταστῶσιν.
τοῦ νικῶντος ἥ τε γῆς καὶ
δατος νομὴ γένηται. τα-
των δὲ αὐτῶν προθεσμίας,
ατραχοι διὰ μῖσος τοῦ
, προσαγγελόμενοι πρὸς
χιν, παρεθάρρυνον αὐτὴν
ελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμ-
ήσειν αὐτῇ. ἐνστάσης δὲ
μάχης, ὁ μὲν ἔχις πρὸς
δρον ἐπολέμει, οἱ δὲ βά-
οι μηδὲν περαιτέρω δρᾶν
μενοι μεγάλα ἐκεκρά-
ν. καὶ ὁ ἔχις νικήσας, ᾐτι-
ς γε συμμαχήσειν αὐτῇ
ούμενοι, παρὰ τὴν μάχην
ρεγένοντο. οἱ δὲ ἔφασαν
αὐτὴν, ἀλλ' εὖ ἴσθι σὺ ὦ
, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμα-
χειρῶν δεῖ, διὰ δὲ φωνῆς
τηκεν.

Ἐπιμύθιον.

λόγος δηλοῖ ὅτι ἔνθα
ν χρεία ἐστὶν, ἡ διὰ λόγων
α οὐδὲν λυσιτελεῖ.

Ζεὺς

Vipera & Serpens. 188

Vipera ad fontem accedens potabat. Id hydrus loci illius incola vetabat, increpans quòd priuato pastu non contenta, ad suam accederet mansionem augescente verò contentione, præliati decernunt ea lege, vt victori & telluris & aquæ ius cederet. Statuto igitur (prœlii) tempore, Ranæ hydri odio ad Viperam veniunt, animumque ei, pollicitæ se socias fore prœlii, addunt. ingruente iam prælio Vipera cum hydro congreditur, Ranæ nihil vltra præstare cum possent, ingens vociferatæ sunt: victrix Vipera ranas, quod se socias pollicitæ, pugnæ non interfuissent, obiurgat. illæ, sed heus tu, aiunt, scito societatem & auxilium nostrum manibus non indigere, sed voce constitisse.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio auxilium quod à verbis est, nihil prodesse vbi manibus opus.

Q Iupit-

Iupiter & Vulpes. 189 Ζεὺς καὶ Ἀλώπ...

VErsutiam & prudentiam Vulpis admiratus Iupiter, imperium ei in cæteras feras tradidit. scire autem cupiens an mutata mente, commutasset etiam tenacitatem, in lectica dum vehitur Vulpes crabronem ante oculos demisit. illa continere sese non potis, è lectica desiliens præteruolantem turpiter comprehendere conata est. Iupiter verò ei, succensens, priori rursus reddidit ordini.

ADFABVLATIO.

Improbi hominum etiamsi

Ζεὺς ἀγασάμενος
πικὸς τὸ συνε...
φρενῶν, καὶ τὸ ποι...
βασίλειον αὐτῇ τῶν
ζώων ἐνεχείρισεν.
μενος δὲ γνῶναι. εἰ
χὴν μεταλλάξασα,
γλισχρότητα μετεβ...
φερομένης αὐτῆς ἐν
κάνθαρον παρὰ τὴν
φῆκεν, ἡ δὲ αὐτίκα μ...
μένη, ἐπειδὴ περιεπτ...
φορείου ἀναπηδήσασα
κόσμως συλλαβεῖν ...
πειρᾶτο. καὶ ὁ Ζεὺς ἀγ...
σας κατ' αὐτῆς, πάλ...
εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξ...
κατέστησεν.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, ... τὰ σχήματα λαμπρό-... ἀναλάβωσι, οὐ μεταπί-... τὴν φύσιν.

iamsi dignitates illustres nacti sint, naturam non mutant tamen.

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξείας ἤριζον. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τοῦ βέλους ἀφέντος, Ζεὺς τοσοῦτον διέβη ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι πρὸς τὸ ἐκείνων ἐφικνεῖσθαι, καὶ γέλωτος ... λισκάνουσι.

Iupiter & Apollo. 190

IVpiter & Apollo de iaculandi arte litigabant. Apolline vero arcum intendente sagittamque emittente, Iupiter tantum aberrauit, quãtum ille est iaculatus bene.

ADFABVLATIO.

Sic qui cum præstantioribus contendant, preterquam quod non assequuntur, eos, risum pariunt sibi.

Κολοιὸς καὶ ὄρνεις.

Ζεὺς βουλόμενος βασιλέα ὀρνέων καταστῆσαι, ... προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ... παραγενήσονται πρὸς αὐ... ὁ Κολοιὸς δὲ συνειδὼς ἑαυτοῦ δυσμορφίαν, περιάγων τὰ ... πίπτοντα τῶν ὀρνέων πτερὰ λάμβανεν, καὶ ἑαυτῷ περιε... τι. ὡς δὲ ἐνέστη ἡ ἡμέρα, ποι... ος γενόμενος ἧκε πρὸς Δία. μέλλοντος δὲ τοῦ Διὸς ... τὴν εὐπρέπειαν βασιλέα αὐτὸν

Graculus & aues. 191

IVpiter Auibus regem daturus, diem qua singulæ conuenirent, præscripsit: Graculus suæ sibi conscius deformitatis, circumuagatus pennas aliarum auium decisiuas colligens, sibi adaptauit, Præfinita itaq; die ingruente, versicolor factus, ad Iouem venit. qui cum ob formæ decorem, regem eũ designaturus videretur

cæteræ aues indignatæ circumſtetere, ſingulæq; proprias dempſere pẽnas. ſicq; accidit ipſi, vt denudatus graculus fieret.

αὐτὸν χειροτονήσαι ... ἀγανακτήσαντα τὰ ... ἕκαστον τὸ ἴδιον πτε... λετο. καὶ οὕτως συ... ἀπογυμνωθέντι κολ...

ADFABVLATIO.

Sic hominum nonnulli in alienis pecuniis ſuperbire videntur, repetitis verò illis pecuniis, quales prius fuerant, denuò apparent.

Ἐπιμύθιο...

Οὕτω καὶ τῶν ... ἔνιοι, ἐν ἀλλοτρίοις ... ἐγκαυχώμενοι, ... χεῖν. ἐπειδὰν δὲ ταῦ... τηθῶσιν, ὁποῖοι τὸ ... σιν εὑρίσκονται.

Iupiter & Serpens. 192

Ζεὺς καὶ Ὄ...

Nuptias celebranti Ioui animalia quælibet munera, quæque pro viribus adferebant. Serpens igitur roſam legit, illamq; ore geſtans aſcendit.

ΤΟῦ Διὸς γάμ... τος πάντα τὰ ... νεγκαν δῶρα ἕκαστον ... ἰδίαν δύναμιν Ὄφις ... ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στ... νέβη. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζε...

vir..
pens q
lam l.

ἄλλων πάντων τὰ δῶρα
λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόμα-
τος οὐ λαμβάνω.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πονηρῶν αἱ χάριτες
φοβεραί εἰσιν.

Ζεὺς Προμηθεὺς Ἀθηνᾶ
καὶ Μῶμος.

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ
Ἀθηνᾶ κατασκευάσαν-
, Ζεὺς μὲν ταῦρον Προμη-
ς ἄνθρωπον, Ἀθηνᾶ δὲ οἶ-
, κριτὴν εἵλοντο τὸν Μῶ-
, ὁ δὲ φθονήσας τοῖς δημιουρ-
γήμασι, ἀρξάμενος ἔλεγε τὸν
ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου
ς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι
θέντα, ἵνα βλέπει ποῦ τύ-
. τὸν δὲ Προμηθέα, διότι
ἀνθρώπου τὰς φρένας ἔξω-
οὐ κατεκρέμασεν, ἵνα μὴ
ανθάνωσιν οἱ πονηροὶ, φανε-
δὲ εἴη ἕκαστον ἃν χόιαο εἶχε.
ον δὲ ἔλεγεν ὡς ἔδει τὴν Α-
ᾶν τῷ οἴκῳ τροχοὺς ὑ-
θῆναι, ἵνα ἐὰν πονηρῷ τις
γειτονευθῇ γείτονι ῥᾳδίως
αβαίνῃ. καὶ ὁ Ζεὺς ἀγα-
κτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ
κακίᾳ, τοῦ ὀλύμπου αὐτὸν
ἔβαλε.

dit. Quē Iupiter animad-
uertens, cæterorū inquit
munera accipio, ab ore ve-
rò tuo nequaquā accipio.

ADFABVLATIO.

Malorum gratia metui debent.

Iupiter, Prometheus, Mi-
nerua, & Momus. 193

IVpiter Prometheus & Minerua cum efformassent, Iupiter quidem Taurum, Prometheus hominē, Minerua domum, iudicem delegere Momum, qui opificia reprehendens, dixit errasse Iouem, Tauri oculos in summis cornib. non collocantem, vt vbi feriret videre posset. Prometheum vero, quod hominis præcordia foras non appendisset, vt occultarentur minime mali, manifestaq; fierent singula, quorum recessus habent & latibula. Tertiò verò dixit oportuisse Mineruam rotas ædibus supposuisse, vt si quis forte malo cohabitaret vicino, facile discedere posset. Iupiter autem ei istā ob inuidiā offensus, ex olympo eiecit.

ADFABVLATIO.

Nihil adeò perfectum est, quod reprehensionem non admittat.

Ἐπιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ ... οὕτως ἐνάρετόν ἐστι, ... γον ἐπιδέχεται.

Hercules & Plutus. 194

HErcules inter Deos receptus, & apud Iouem epulatus, Deorum vnumquemque comitate multa amplexus est. tandem verò ingredientem Plutum, humi defixis oculis auersatus est. factum admiratus Iupiter caussam percunctatus est, cur omnibus Diis officiose salutatis, solum despiceret Plutum. Cui ille, ideo illum aduersor, quod quandiu inter homines fuimus, eum vt maximè animaduerti cum malis esse conuersatum.

ADFABVLATIO.

Sic multi propria infœlices impudentia, caussam in Numen referunt.

Ἡρακλῆς καὶ Πλ...

ΗΡακλῆς ὁ θεο... παρὰ τῷ Διὶ ἑσ... ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν με... λῆς, φιλοφροσύνης ... το. καὶ δὴ τελευται... θόντος τοῦ Πλούτου, ... δάφους κύψας ἀπε... αὐτόν. ὁ δὲ Ζεὺς θαυμ... γενόμενος, ἐπυνθάνετο ... αἰτίαν, δι' ἧς πάντας ... μένας ἀσμένως προσ... πας, μόνον τὸν Πλοῦ... βλέπεται. ὁ δὲ εἶπεν ... γε διὰ τοῦτο αὐτὸν ... πομαι, ὅτι παρ' ὅν κ... ἀνθρώποις ἦμεν, ἑώ... τόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσ... πονηροῖς συνόντα.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω πολλοὶ διὰ ... τῶν ἀβουλίαν, δυστυχοῦ... αἰτίαν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀνα...

Medicus imperitus. 195

MEdicus imperitus ægrotũ visitans, cæteris nihil periculi esse adfir-

Ἰατρὸς ἄτεχν...

ΙΑτρὸς ἦν ἄτεχνος ... ἀρρώστῳ παρακολ...

ὄντων ἰατρῶν λεγόντων αὐ-
μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονί-
ν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος
ῳ αὐτῷ πάντα τὰ αὐτοῦ ἐ-
μεῖναι, τὴν αὔριον γὰρ οὐχ
ερεύσει. ταῦτα εἰπὼν ὑ-
ώρησε: μετὰ χρόνον δὲ τινὰ
ανεὶς ὁ νοσῶν προῆλθεν
θρὸς καὶ μόλις ὤ. ὁ δὲ ἰα-
ὸς ἐκεῖνος συναντήσας
τῷ, χαῖρε ἔφη, πῶς ἔχουσιν
γέτῳ; κἀκεῖνοι, εἶπεν, ἠ-
εῦσι, πιόντες τὸ τῆς λήθης
ὕδωρ. πρὸ ὀλίγου δὲ, ὁ θάνατος
ὁ Ἅδης, δεινὸν ἠπείλουν τοὺς
ρους πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦν-
ς οὐκ ἐῶσιν ἀποθνήσκειν. καὶ
πεγράφοντο πάντας. ἔμελλ-
ν δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ᾽ ἐγὼ
προσπεσὼν αὐτοῖς, καὶ δυσωπή-
ς, ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ
ληθῇ ἰατρὸν εἶναι σε, ἀλλὰ
ήτην διεβλήθης.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ
μαθεῖς καὶ κομψολόγους ἰα-
ρούς ὁ παρὼν μῦθος ἐλέγχει
καὶ στηλιτεύει.

firmantibus sed tantum diuturniorem fore morbum, eum solus sua ordinaret omnia monebat, crastinam enim non super uicturũ; quæ vbi dixisset, abiit. Paulò post è morbo surrexit æger, sed plane pallidus, & vix viuens. Medicus obuiam factus, salue inquit quomodo se habent ii qui infra degunt? Quiescunt, respondit, Leches aquam potantes. Nuper verò Mors & Pluto graue quid medicis minitati sunt, quod ægrotos mori non finerent: singulosq; cõscripserant. Erátq; in eo vt te quoq; conscriberent. Ego verò iis aduolutus, excusansq; iuraui ipsis verum te medicũ non esse, sed falso calumniatũ.

ADFABVLATIO.

Arguit hac fabula & notat medicos imperitos, & ignaros, & loquaciores.

Ἵππος.

Γέρων ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν. ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μύλωνι, στενάξων εἶπεν, ἐκ ποίων δρόμων εἰς οἵους καμπτῆρας ἦλθον!

Equus. 196

SEnex equus ad molendum diuenditus est; alligatus igitur ad molam lugens dixit, è quibus cursib. ad quos deueni flexus?

Ἐπι- Q 4 Ad-

ADFABVLATIO.

Non nimium extolli propter vigorem aut gloriæ magnitudinem oportere. Multis enim senectus in laboribus consumta est.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι μὴ λίαν ἐπαίρεσθαι
πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δ
δυνατόν. πολλοῖς γὰρ τὸ γ
ἐν κόποις ἀνηλώθη.

Equus, Bos, Canis & Homo. 197

EQuus, bos & canis frigore pressi, venere in hominis cuiusdam ædes. Qui excipiens eos accenso foco fouit. Equo quidẽ hordeum obtulit, boui paleas, cani verò quæ è mensa, dedit. Quam ob hospitalitatẽ gratias reddidere ipsi, partiti vitæ suę tempus, eiq. gratificati. Equus primos annos largitus est. ideò præcipiti mẽte & superba vnusquisque est. Medios verò post hũc annos Taurus. Ideo laboriosus & sedulus est, diuitias cumulans. Tertiò vltimos annos canis. Ideo senex quilibet morosus est, dantemq; victũ amat tantummodo, blanditur assentiturque. non dantibus verò allatrat, & insultat.

Ἵππος, Βοῦς, Κύων κ
Ἄνθρωπος.

ΙΠπος καὶ Βοῦς καὶ
ὑπὸ ψύχους στενόμενοι
θον εἰς ἀνθρώπου τινὸς
αν. ὁ δὲ δεξάμενος αὐτοὺς
πῦρ ἀνάψας, ἔθαλψε. κ
μὲν ἵππῳ κριθὰς παρετ
τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα. τῷ δ
νὶ, τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐ
Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλ
νίαν, ἀντημείψαντο αὐτ
ρίτας, μερίσαντες καὶ χ
σάμενοι αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἐ
ἔζων. καὶ ὁ μὲν ἵππος
τοὺς πρώτους χρόνους διὰ
το ἕκαστος θερμὸς καὶ γα
ἐστὶ τῇ γνώμῃ. ὁ δὲ βοῦς
αὐτὸν τοὺς μέσους χρόνους.
τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλε
ἐστὶ πλοῦτον ἀθροίζων Τ
δὲ ὁ κύων τοὺς τελευταίους
νους, διὰ τοῦτο πᾶς γηραιὸ
δύσκολος ἐστὶ τῇ γνώμῃ.
διδόντας μόνον τροφὴν
πᾷ, καὶ σείει καὶ ἐπιχα
τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλα
καὶ καθάπτεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων ... ῶλοι ὄντες καὶ κακοὶ, ... οίασι φιλεῖν τοὺς διατρέ- ... ντας αὐτοὺς.

ADFABVLATIO.

Sic homines viles & mali solent, nutrientes amare.

... ππος, καὶ Ἱπποκόμος.

Κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου ὁ ἱπποκόμος κλέπτων καὶ ... λῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ... τέκαζε πάσας ἡμέρας, ἔφη δ' ... ος. εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με, τὴν κριθὴν τὴν ... φοντα με μὴ πώλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πι... νοῖς λόγοις, καὶ ταῖς κολακ... ς, τοὺς πένητας δελεάζου... ι, καὶ ἀποστεροῦσι αὐτοὺς καὶ ... ς ἀναγκαίας χρείας.

Equus & Equiso. 198

Hordeum Equi subreptum diuendens Equiso, fricabat singulis diebus Equum, & comebat: Cui Equus, si me vere pulchrum esse cupis hordeum, quo nutrior, ne vendideris.

ADFABVLATIO.

Auari probabilibus rationibus & adulationibus inopes inescant, priuantque eos etiam necessariis rebus.

Κάμηλος, Ἔλεφας, καὶ Πίθηκος.

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλομένων βασιλέα ἑαυτῶν ... ταξ τινα, κάμηλος καὶ ἔ... φας καταστάντες ἐφιλονεί... κουν. καὶ διὰ τὸ μέγεθος ... τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν ... ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων ... προκρίνεσθαι. πίθηκος δ' ἔφη ... ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδείους εἶ- ναι τὴν

Camelus, Elephas, & Simia. 199

Cvm de rege è suis eligendo agerent Bruta, Camelus & Elephas, oppositi sibi æmulabantur, præpositum se iri sperantes ob corporis molẽ & robur. Simia vtrosque ineptos regno esse dixit, quod Camelus quidem bilem

bilem aduersus iniustos non haberet. Elephas vero si regnaret, metus esset ne nobis insidiarentur porcelli.

ADFABVLATIO.

Res vel maxime vel leuissimam ob causam à proposito impediuntur.

νειν. τὴν μὲν κάμηλον
χολὸν οὐκ ἔχει κατὰ τῶ
ἠδικούντων τὸν δὲ ἐλέφαν
δέος ἐστὶ μὴ αὐτοῦ βασι
τος χοιρίδια ἡμῖν ἐπιτ

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὰ μέγιστα τῶ
γμάτων διὰ μικρὰν αἰ
προσδοκωμένως κωλύον

Camelus & Iupiter. 200

Κάμηλος καὶ Ζ

CAmelus cornibus superbientem intuitus Taurum, inuidens voluit paria nancisci. Ideo ad Iouem profectus, vt cornua largiretur orabat. cui iratus Iupiter, quod corporis mole non contentus & robore superflua etiam postu-

ΚΑμηλος θεασ
ταῦρον ἐπὶ κέρ
γαλλόμενον, φθονήσα
ἐβουλήθη καὶ αὐτὴ τῶ
φικέσθαι. διόπερ παραγ
πρὸς τὸν Δία, τούτ
πως αὐτῇ κέρατα πρ
καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσ
αὐτῆς, εἴγε μὴ ἀρκε

θει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἀλλὰ προσωτέρω ἐπι ... οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ ἔθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος ὤτων ἀφείλετο.

Ἐπιμύθιον.

...ολλοὶ διὰ πλεονεξίαν ἄλλοις φθονοῦντες, λαν... καὶ τῶν ἰδίων στέρουμενοι.

Κάνθαροι δύο.

Ν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐ... ...μετο. τῷ δὲ τούτου κό... Κάνθαροι ἐτρέφοντο. διὸ τοῦ χειμῶνος ἐφισταμένου, ἔλεγε πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς βούλοιτο εἰς τὴν ἤπειρον ...σαι, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ ὄν... ...μὴ ἡ τροφὴ γένηται. ἔλεγε ...αν πολλὴν, εὕροι τὴν νομὴν ... τῷ οἴσειν παραγενόμενος ... τὴν χέρσον ἐκ... πολλὴν κόπρον ὑγρὰν δὲ μέ... ...ταῦθα ἐτρέφετο τοῦ δὲ χει... ...ος διελθόντος, πάλιν εἰς ...σον διέπτη. ὁ δὲ ἕτερος ...μένος αὐτὸν λιπαρὸν, ...το αὐτὸν διότι ὑποσχόμε... ...αὐτῷ οὐδὲν ἐκόμισεν. ὁ δὲ ... μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ ... τοῦ τόπου. ἐκεῖθεν γὰρ τρέ... ...μὲν οἷόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδὲν.

Ἐπιμύθιον.

...ὁ λόγος εὔκαιρος πρὸς ... διὰ φθόνου κρείττοσι ἀ... ...ομένους, εἶτα ἐκ τούτου ...μενους.

postularet, nō solum cornua non addidit, sed & aurium particulam dempsit.

ADFABVLATIO.

Multi pra auaritia aliis inuidentes etiam propriis nescientes bonis priuantur.

Canthari duo. 201

IN insula pascebat Taurus. cuius stercore Canthari duo nutriebantur. Hyeme aduentante corū vnus alteri velle se dixit in continentem transuolare, vt illi soli sufficiens esset cibus; addidit & illud, se, copiosam si reperiret escā, allaturum ipsi Vbi vero in continentem venit, multa quidem inibi reperta esca sed madida, ibidem commoratus nutriebatur Preterita hyeme in insulā reuolauit. Quem alter pinguem intuitus, obiurgauit quod pollicitus nihil attulisset; At ille ne me accuses, inquit, sed naturam loci nutriri enim ibi licet, non efferre quidpiam.

ADFABVLATIO.

Accommodus sermo in eos qui per inuidiam cum maioribus certantes, ideò postea decipiuntur.

Nux. 202

NVx viæ insita fructus ferebat plurimum. Viatores eam saxis & lapidibus propter iuglandes dilacerabant. Illa miserabiliter dixit. Me miserum, quia quos meo delecto fructu; ab iis graues recipio gratias.

ADFABVLATIO.

Ingratos & maleficos homines qui pro bonis mala, regerunt, hac notat fabula:

Καρύα.

Καρύα τις ἐν ὁδῷ ἱσ
καρπὸν ἔφερε πο
δὲ παροδῖται, λίθοις κ
κλοις κατέκλων διὰ
ρυα. ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη, ὦ
ἐγὼ, ὅτι οὓς τῷ καρπῷ
φραίνω, ὑπὸ τούτων δει
τιλαμβάνω χάριτας.

Επιμύθιον.

Οτι τοὺς ἀχαρίστους
κουργοὺς, τοὺς ἀντὶ ἀγαθ
κὰ ἀντιδόντας, ὁ μῦθ
λέγχει.

Turdus. 203

TVrdus in myrteto pascens, fructus dulcedine detentus non discedebat Auceps eum amore loci detentum obseruans cepit: cum vero iam mactari deberet, misellus ait ego, qui propter escæ dulcedinem vita priuor.

ADFABVLATIO.

In gulosum hominem qui ob mollitiem periit, sermo accommodus.

Κίχλα.

ΕΝ τινι μυρσινῶνι
ἐνέμετο. διὰ δὲ τὴν
κύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀ
το. ἰξευτὴς δὲ παρατηρ
μένον ἐμφιλοχωροῦσαν,
λαβε. καὶ δὴ μέλλουσα
ρεῖσθαι, ἔφη, δειλαία εἰμ
διὰ τροφῆς γλυκύτητα
στερίσκομαι.

Επιμύθιον.

Πρὸς ἄνδρα ἄσωτ
ἡδυπάθειαν ἀπολωλότ
λόγος εὔκαιρος.

Monedula & Vulpes. 204

Κολοιὸς καὶ Αλώπη

Mo- Κ

Κολοιὸς λιμώττων ἐπὶ ...τινος συκῆς ἐκαθέζετο. ...ὼν δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω ...ραίους, περιέμενεν ὡς συ... γένωνται. ἀλώπηξ δὲ θεα... μήνα αὐτὸν ἐγχρονίζοντα, ...τὴν αἰτίαν μαθοῦσα, ἔφη ...ς αὐτὸν, ἀλλὰ πεπλάνη... οὕτως ἐλπίδι προσέχων, ...ς βουκολεῖν μὲν οἶδεν, τρέ...ν δὲ οὐδαμῶς.

Επιμύθιον.

Πρὸς ἄνδρα ἐν φιλονει... ...ως φρεναπατώμενον ὁ λό... ...ος εὔκαιρος.

Monedula esuriens in ficu dormiebat. grossos autem nondum maturos reperiens, dum ficus fierent, expectabat. immorantem eam intuita Vulpes caussamque edocta, falleris, ait, ô ipsa, spei inhærens quæ pascere quidem scit, nutrire vero nescit.

ADFABVLATIO.

In hominem pertinacia deceptum, hæc opportuna est oratio.

Κολοιὸς καὶ Κόρακες.

Moneduja & Corui. 205

Κολοιὸς μεγέθει τῶν ...ἄλλων διαφέρων, ὑπερ... ...φρονήσας τοὺς ὁμοφύλους, πα... ...γένετο πρὸς τοὺς κόρακας, ...ὶ τούτοις ἠξίου συνδιαιτᾶ... ... οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτοῦ τὸ ...δος καὶ τὴν φωνὴν, παίοντες ...τὸν ἐξέβαλον. καὶ ὃς ἀπε... ...θεὶς ἀπ' αὐτῶν, ἧκε πά... ... πρὸς τοὺς κολοιοὺς. οἱ δὲ ...γανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει, ... προσεδέξαντο αὐτόν. οὕτω ...συνέβη αὐτὸν τῆς ἐξ ἀμφο... ...ων διαίτης στερηθῆναι.

Επιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ...ὶ τὰς πατρίδας ἀπολι... πόντες,

Monedula corporis magnitudine cæteris præstantior, proprium despiciens genus, ad coruos secessit, rogauitque vt cum iis conuersaretur. Illi formam & vocem auis non noscentes, verberibus eiecere. expulsa ab iis ad monedulas reuertitur; quæ ob iniuriam illatam indignãtes, non suscepere: sicque factum est vt vtrorumque conuictu priuaretur.

ADFABVLATIO.

Sic & hominum nonnulli patri-

patriam deserentes, & alienas oras praeferentes quod veluti peregrini cum ciuibus non viuant, ne in vna quidem bene excipiuntur.

Venter & Pedes. 206

VEnter & pedes de viribus litigabāt. Subinde autem subiicientibus pedibus tantum se viribus praecellere, vt ventrem etiam ipsum gestarent, subiicit venter, sed, ô isti, nisi vobis cibum praeberem, ne vos quidem gestare valeretis.

ADFABVLATIO.

Sic & in exercitibus multitudinem nihil esse nisi duces sapiant optimè.

Graculus & Pastor. 207

AQuila in altum deuolans saxum, agnum rapuit. Graculus eam intuitus, ex aemulatione voluit imitari. Impetu igitur multo in arietem irruit. Implicitis vero in pecudis villis pedibus, eximi cum non posset,

πόντες, καὶ τὰς ἀλ
περικρίνοντες, διὰ τὸ
μὴ συμπολιτεύεσθαι, ὑ
αν εὐδοκιμοῦσιν.

Κοιλία καὶ Πό

KΟιλία καὶ πό
δυνάμεως ἤριζ
ἑκάστοτε δὲ τῶν ποδῶν λ
ὅτι τοσοῦτον περιέχου
χύϊ, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν
βαστάζειν, ἐκείνη ἀπεκ
ἀλλ᾽ ὦ οὗτοι, ἐὰν μὴ
ἐγὼ ὑμῖν παρέχοιμι,
μεῖς βαστάζειν δυνήσε

Επιμύθιον.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν σ
μάτων, μηδὲν εἶναι τ
θος, ἐὰν μὴ οἱ στρατηγ
φρονῶσιν.

Κολοιὸς καὶ Ποιμ

AΕτὸς καταπτὰς
νος ὑψηλῆς πέτ
να ἥρπασε. Κολοιὸς
τον θεασάμενος, δ
λον τοῦτον μιμήσασθ
λησε. καὶ δὴ καθεὶς
τὸν μετὰ πολλοῦ ῥοίζου, ἐπ
ηνέχθη. ἐμπαρέντων
τοῦ τῶν ὀνύχων τοῖς
μαλλοῖς, ἐξαρθῆναι
νάρ

...ος, ἐπτερύσσετο ἕως οὗ ...μὴν τὸ γεγονὸς αἰσθανό... , προσδραμὼν συνέλα... ...ὐτόν. καὶ περικόψας αὐ... ...ὰ ὀξύπτερα, ὡς ἑσπέρα ...λαβεν, τοῖς ἑαυτοῦ παι... ...κόμισε. Τῶν δὲ πυνθα... ...ων τί ἢ τὸ ὄρνεον ἔφη, ...μ' ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κο... , ὡς δὲ αὐτὸς βούλεται, ...

Επιμύθιον.

...ὕτως ὁ πρὸς τοὺς ὑπερέ... ...ς ἁμιλλᾷ, πρὸς τὸ μη... ...ύειν, καὶ ἐν ταῖς συμ... ...ῖς κτᾶται γέλωτα.

set, tandiu motitauit alas, donec quod accidisset sub olens Pastor eum cœpit: & præcisis pennis grandioribus, vt vesper ingruit, filiis domum detulit. Queis interrogantibus quid hoc volucris esset, vt ego quidem, respondit. optimè scio, Graculus est: vt verò vult, Aquila.

ADFABVLATIO.

Qui cum potentioribus confert se, præter quam quod perfecit nihil, ludibrio & deridiculo est.

...όραξ καὶ Αλώπηξ.

Coruus & Vulpes. 208

Κόραξ

Cor-

CORuus rapta carne in aliqua residebat arbore, Vulpes eum intuita, cupiensq; carnem auferre, stans laudabat eum vt magnum & decorum; aiens insuper ipsi imperium in cæteras aues deberi maxime, foreque illud omnino, si vocem haberet. At ille demissa carne, clamorem edidit maximũ hæc adcurrens ait. Si tibi mens esset neutiquam ad regnũ deesset quidpiam.

ADFABVLATIO.

Nemo ob adulatores superbiat.

ΚΟραξ κρέας ἁ
ἐπί τινος δένδρ
σεν. Αλώπηξ δὲ τοῦτον
μένη, βουλομένη δὲ καὶ
ὡς ἁρπάσοι, στᾶσα
αὐτὸν ὡς εὐμεγέθη τε
λόν. λέγουσα καὶ ὅτι
μάλιστα αὐτὸν τῶν ὀρ
σιλεύειν. καὶ τοῦτο πα
γένοιτο εἰ φωνὴν εἶχ
βαλὼν τὸ κρέας, μεγ
κραγεν. ἐκείνη δὲ προσ
σα ἔφη, ὦ κόραξ εἰ
νοῦς εἶχες, οὐδὲν ἐδέησε
τὸ βασιλεύειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ὑπὸ
λάκων ἐπαίρεσθαι.

Coruus & Mercurius. 209

Κόραξ καὶ Ἑρμ

Ὄρνις ὑπὸ παγίδος
κρατηθεὶς, ηὔξατο τῷ Ἀ-
λωνι λιβανωτὸν ἐπιθύσει.
...ς δὲ τοῦ κινδύνου, τῆς ὑπο-
...ως ἐπελάθετο. Πάλιν δὲ
...τέρας κρατηθεὶς παγί-
..., ἀφεὶς τὸν Ἀπόλλωνα,
...ερμῇ ὑπέσχετο θύσειν. ὁ δὲ
... αὐτὸν ἔφη, ὦ κάκιστε
...σοὶ πιστεύσω. ὃς τὸν πρό-
...ν, δεσπότην ἤρνησας καὶ
...σας.

Ἐπιμύθιον.

...τι οἱ περὶ τοὺς εὐεργέ-
...τας ἀγνώμονες γινόμενοι,
...περιστάσει ἐμπεσόντες, οὐχ
... βοήθειαν.

Κύκνος.

Οὓς κύκνους φασὶ περὶ
... τὸν θάνατον ᾄδειν. καὶ
...περιτυχὼν κύκνῳ πωλου-
... καὶ ἀκούσας ὅτι εὐμελὲς
...ν ζῶον, ἠγόρασε. καὶ ἐ-
...ποτὲ συνδειπνῶν, προσελ-
...παρεκάλει αὐτὸν ᾄσαι
...πότον. τοῦ δὲ τότε μὲν ἡσυ-
...αντος, ὕστερον δὲ ποτε ὡς
...εν ὅτι ἀποθνήσκειν ἔμελ-
...θρηνοῦντος; αὐτὸν ὁ δε-
...ης ἀκούσας ἔφη, ἀλλ'
...δ' οὐκ ἄλλως ᾄδεις, ἐὰν
...ποθνήσκεις, ἐγὼ μάταιος
ἦμην

Corax laqueo captus, Apollinē precabatur thus oblaturus; seruatus à periculo promissi oblitus est. Rursus alio captus laqueo, omisso Apolline sacrificaturum se Mercurio pollicitus est. At ille respondit. O pessime quomodo credam tibi, qui priorem inficiatus es herum, læsistique.

ADFABVLATIO.

Qui in benefactores ingrati sunt, in calamitates vbi incidere, auxilium non nanciscuntur.

Cygnus. 210

Cygnos aiunt circa mortis tempus canere. Igitur quispiam in venalem incidens Cygnum, & audiens animal esse mansuetum coemit. instituto que aliquando conuiuio, vt caneret ille inter epulandum iussit. Tacente illo quidem tunc temporis; lamentante vero cum moriendum sibi adanimaduerteret, eum dominus sic alloquutus est; nisi tu cum moreris tan-

tas, ne fatuus ego fui cum te iussi canere, neq; occidi.

ADFABVLATIO.

Sic plerique quæ volentes præstare nolunt, inniti præstant.

Canes esurientes. 211

ESurientes Canes cum viderent in fluuio madentia coria neq; eorum compotes fieri possent, inuicem statuere prius aquã ebibere. sicq; fore vt facile ad coria deuenirent. potãtes autẽ dirupti sunt prius, quàm coriis fruerentur.

ADFABVLATIO.

Multi spe lucri lubrica. multis exantlatis laboribus prius consumuntur.

Canis. 212

OVa vorare solitus Canis, cochleã cum animaduertisset, hianti ore & impetu multo absorbsit eam ouum esse arbitratus. Ilia autem dolens, ægerq; dixit, merita patior, qui orbiculario omnia oua esse credidi.

Ad-

ἤμην τότε, ὅτε σε π

ἀλλ' οὐκ ἔθυον.

Ἐπιμύθιο

Οὕτω τινὲς τῶν

ἃ μὴ βούλονται ἐκ

οὖν, ἄκοντες ταῦτα

Κύνες λιμώτ

ΚΥνες λιμώτ
θεάσαντο ἐν π
βύρσας βρεχομένας
μέναι αὐτῶν ἐφικέσ
το ἀλλήλοις ὅπως
ὕδωρ ἐκπίωσιν, κ
ἐπὶ τὰς βύρσας
ται. συνέβη δὲ αὐτ
διαρραγῆναι, ἢ τῶν
φικέσθαι.

Ἐπιμύθιο

Πολλοὶ δι' ἐλπί
ἐπισφαλοῦς, μόχθ
μενοι φθάνουσι
ταναλισκόμενοι.

Κύων.

ΣΤαίης κύων κα
θισμένος, ἰδὼν
χλον, χάνας τὸ σ
μεγίστῃ συνολκῇ κα
τοῦτον, οἰηθεὶς ὠὸν ε
μένος δὲ τὰ σπλάγχ
δυνάμενος ἔλεγε, δί
γε πέπονθα, εἴγε πᾶ
φερῆ. πεπίστευκα.

Ἐπιμύθιον.

...δηλοῖ ἡμᾶς ὁ λόγος, ...μένους πρᾶγμα προσι... λανθάνουσιν ἑαυτοῖς πε... ...ροντες ἀτοπίαις.

ADFABVLATIO.

Qui inconsulto rem adgrediuntur non animaduertentes absurdis se implicare docet fabula.

Κύων κρέας φέρουσα.

Canicula carnem ferens. 213

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε. θεασαμένη ...σκιὰν ὑπέλαβε μείζονα ...ἔχουσαν. διόπερ ἀφεῖσα ...ον, ὥρμησεν ὡς τὸ ἐκεί... ἀφαιρησομένη. συνέβη δὲ ... ἀμφοτέρων στερηθῆναι. ...ὺ μὴ ἐφικομένην, διὸ μη... ...ῦ, τοῦ δὲ ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ... παρεσύρει.

CAnicula carnem habens fluuium transnatabat, cuius vmbram conspicata, canem maiorem arbitrata est carnem habere. omisso igitur proprio aggreditur tanquam illud illius raptura. Ambobus vero priuari Caniculã cõtigit, hoc quidẽ nõ nactã quoniã nihil erat. Illo vero, quoniã à fluuio ablatũ est.

ADFABVLATIO.

Oratio in Auarum accommoda est.

Canis. 214

CLam mordebat canis; ei herus tintinnabulum appendit, vt innotesceret omnibus; Ille tintinnabulum quatiens in conuentu canum superbiebat; Cui vetula, Quid gloriaris ó canis? non virtutis præmiū hoc gestas, sed occultæ tuæ nequitiæ indicium.

ADFABVLATIO.

Sic iactatorum vani mores manifestant, occultam nequitiam.

Canis, & Vulpes. 215

CAnis Venaticus Leonem casu oblatum insequebatur, cum verò conuersus ille rugiisset, expauescens canis retro fugit. Vulpes eum conspiciens ait, ô caput improbum; Leonem insequutus es, cuius ne rugitum

---

Ἐπιμύθ...

Ὁ λόγος ...
πλεονέκτην ἁρμ...

Κύων

ΑΔήλα Κύω...
τῷ δὲ ὀδὰξ...
κρεμάσας ὥστε ...
τοῖς πᾶσι. οὗτος ...
δωνα. σείων, ἐν ...
λαζόνευτο. Γρ...
αὐτῷ, Κύων τί ...
δι' ἀρετὴν τοῦτο ...
δι' ἔλεγχον τῆς ...
σου κακίας.

Ἐπιμύθιο...

Ὅτι οἱ τῶν ἀλ...
γων κενόδοξοι ...
δῆλοί εἰσι δηλοῦντ...
φανῆ κακίαν.

Κύων καὶ Ἀλ...

ΚΥων θηρευ...
τα ἰδὼν, ...
κεν. ὡς δὲ ἐπιστρ...
νος ἐβρυχήσατο, ...
βηθεὶς, εἰς τοὐπ...
γεν. Ἀλώπηξ δὲ ...
αὐτὸν, ἔφη, ὦ κ...
λὴ, σὺ λέοντα ἰδ...

...ὐδὲ τὴν βρυχηθμὸν ...γκας.

Ἐπιμύθιον.

...λόγ⊕ κτ̃ ἀνδρῶν αὐ... οἱ κτ̃ δυνατωτέρων ...αντεῖν ἐπιχειρῶντες, ...ιν γινόμενοι, ἀναχαι...ται.

...ύων καὶ Δεσπότης.

...ων τις κύνα μελιτῶον ...αὶ ὄνον, διετέλει τῷ κυ...ε... καὶ εἴποτε ...ῶπνον εἶχεν, ἐκόμιζεν ...ῳ, καὶ ... . ὁ δὲ ὄν⊕ ζηλώσας, ...ραμὼν αὐτὸς, καὶ σκιρ... ...λάκτισε τὸν δεσπότην. ...⊕ ἀγανακτήσας ἐκέ... ...παίοντας αὐτὸν ἀνα... ...γαγεῖν,

gitnni quidem ferre fulti- nuisti.

ADFABVLATIO.

Sermo contra audaces, qui potentiores calumniari conati, ubi in conspectum eorum venere, reprimuntur & refrænantur.

Canis & Dominus. 216

HAbens quis Melitensem canem & asinum, continuo cum cane colludebat, & si quando foris epulabatur, eidem afferebat quidpiam, egredientique obiiciebat, asinus æmulaturus adcurrit, insultansque domino, calcibus feriit. qui iratus

ideò

ideò, iussit concisum plagis abduci in pistrinum, ibique vinciri asinum.

γαγεῖν πρὸς τὸν πυλ… τοῦτον δῆσαι.

ADFABVLATIO.

Sermo hic quadrabit in eos, qui amicitias ad conuiuia vsque continuant.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως ὁ λόγος … σειεν πρὸς ἐκείνους, … φιλίας μέχρι … ἔρχονται.

Culex & Bos. 217

IN Bouis cornu residebat culex, canebatque. Boui autem dixit, si tuum grauo collum, discedam. Cui ille, Neque cum accessisti noui, neq; si manseris, curæ mihi est.

ADFABVLATIO.

Sic inglorios & infames homines & pugnantes tyrannos indicat fabula.

Κώνωψ καὶ Β…

ΚΩνωψ ἐπὶ κέρα… ὸς ἐκαθέσθη κα… εἶπε δὲ πρὸς τὸν βοῦν, … ρῶ σου τὸν τένοντα, … ρήσω. ὁ δὲ ἔφη, οὔτε … θες ἔγνων, οὔτε ἐὰν μ… λήσει μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τοὺς ἀκλεεῖς … ξους καὶ μαχομένους τ… ἐλέγχει ὁ λόγος.

Ca-

...ρος καὶ Ικτῖνος.

...ρος ἰχθὺν καταπιών, ...γῆ τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ ...αγέντος, ἐπὶ τῆς ἠόνος ...νεκρός. Ικτῖνος δὲ αὐ-...σάμενος, ἔφη, ἄξια σὺ ...ς, ὅτι πτηνὸν γενη-...ἐπὶ θαλάσσης διαίτην

Larus & Miluus. 218

LArus exſorbto piſce & rupto gutture in littore mortuus iacebat. Miluus eum conſpicatus, merita pateris, ait, qui volucris cum natus ſis in mari victum quæſiiſti.

...αινα καὶ Αλώπηξ.

Leæna & Vulpes. 219

...Εαινα ὀνειδιζομένη ὑπὸ Αλώπεκος, ἐπὶ τὸ διὰ ...ς ἕνα τίκτειν. ἔφη ἕνα Λέοντα.

LEæna conuicianti & obiicienti Vulpi quod vnicum omnino ederet catulum. Vnicum reſpondit, ſed Leonem.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio Pulchrum non in multitudine sed virtute consistere.

Homo Leonis aurei repertor. 220

Timidus vna & auarus Leone aureo reperto seipsum sic alloquebatur. Quis sim nescio ob præsentia. Mente deiicior, neque quid agam habeo. Auri copia & animi timiditate diuidor. Quæ sors enim, & quis deorum aureum effinxit Leonem? Mea siquidem fortuna ad præsentia sibiipsi aduersatur, amat aurum, sed auri metuit opificium. O fortunam indicantem neque frui sinentem! Thesaurus minime deliciosus! ô gratia deorum inutilis! Quomodô nūc vtar, ad quam confugiam machinam? Abeo familiam euocaturus: quæ quidem ob multitudinem & auxilium sumet, ego vero procul spectator ero.

Leo

Επιμύθιο

Ο λόγος δηλο
καλὸν οὐκ ἐν πλήθει
ρετῇ.

Λέοντα χρυσοῦν
Ἄνθρωπος

Δειλός ὁ καὶ φιλ
δωρῶν Λέοντα
ἑαυτὸν προσηπ * * οὐ
γίνομαι, ἐπὶ τοῖς π
γὰρ ἐκβέβλημαι τ
καὶ τι πράττειν οὐχ
ἕλκομαι πολυχρημ
τῇ τῆς φρενὸς δειλ
γὰρ τύχη καὶ τις τῶν
χρυσοῦν εἰργάσατο
* * * ; ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ τ
τὰ παρόντα ἑαυτῇ
ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσ
κε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐρ
τύχης δηλούσης, καὶ μ
συγχωρούσης! θησαυρ
οὐκ ἔχων! ὦ χάρις
ἄχρηστος γενομένη!
τρόπον χρήσομαι; ἐ
μηχανὴν ἔλθω; ἄπ
οἰκέτας διεγερούμενο
μὲν ὀφείλοντας τῇ π
θείᾳ καὶ συμμαχίᾳ
πόρρω ἔσομαι θεατής.

Επιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ
καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τ

ἐπιτηδεύμασιν ἐνΔέ-
ντες φθόνειν.

Λέων καὶ Μῦς. Leo & Mus. 231

Εὕδοντ(ος) κοιμωμένου μῦς τῷ σώματι ἐπέδραμεν. ...αναστὰς καὶ συλλαβὼν ..., ἐδεῖτο αὐτοῦ μὴ θῦσαι λέγων ὅτι σωθεὶς πολλὰς ...τας αὐτῷ ἀποδώσει. γε-...ς δὲ ἀπέλυσεν αὐτὸν ...η δὲ αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ μυὸς χάριτι περισωθῆ-...αδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ κυνηγῶν καμήλῳ ἐδέθη ...ι δένδρῳ, τηνικαῦτα καὶ αὐτοῦ ἀκούσας στένοντος, τὸν κάμηλον περιέτρωγε ...σας αὐτὸν ἔφη σὺ δὲ ὅτε ...εγέλασας ὡς μὴ περι-

-δοκῶν

Dormientis Leonis corpori insiluit Mus, qui ab excitato Leone correptus, ne occideret orabat, gratias summas si seruaretur pollicitus. Illum verò arridens Leo dimisit. Haud multo autem post tempore, muris beneficio contigit seruari leonem. Captus enim à venatoribus Leo, ad arborem fune alligatus est. Cuius audito planctu, accedens Mus funem corrodit; soluensque ipsum addidit, tu me ita

 deri-

deridebas, quasi minime sperans gratiam me tibi redditurum nunc verò scias & apud mures gratiam esse.

ADFABVLATIO.

Sic beneuoli homines, quamuis inopes, possunt aliquando & potentioribus prodesse.

δοκῶν ἀμοιβὴν παρ' ἐ
μίσασθαι· νῦν δ' ἴσθ
καὶ παρὰ μυσὶ χάρις

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οἱ εὐνοοῦντες
ποι, κἂν πένητες ὦσι,
ται ἐν καιρῷ καὶ
ὠφελεῖν.

Leo & Vulpes. 222

LEo æstiuo tempore in antro quodam quiescebat. Mure autem per mediam decurrente iubā terrefactus, surrexit & torpè intuitus est. Vulpi autem adridenti dixit, Murē non timeo, sed malam viam & consuetudinem præscindo.

ADFABVLATIO.

Sic consuetudini malæ, licentiam præbere minime oportet. Si enim acceperit nutrimentum ad vltimum deducit dolorem.

Λέων καὶ Ἀλώπ

ΛΕων ποτὲ κατ
θέραν ἐν τινι σ
ἀνεπαύετο. Μῦς δὲ
χαίτης αὐτοῦ διαδρα
ταραχθεὶς, ἐξαναστὰ
ρὸν ἀπέβλεπε. Ἀλώπ
καταγελώσης εἶπεν, ὅ
ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν
δὸν καὶ συνήθειαν αὐα

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τῇ κακῇ συνηθ
παρέχειν ἄδειαν, το
λαβοῦσα λύπην
ποιεῖ.

Leo & Homo. 223

LEo & homo iter vnà dum faciunt, homini vide-

Λέων καὶ Ἄνθρωπ

ΛΕων σὺν ἀνθρώ
δεύων, ὁμοῦ ἐν ὁ
ἄνθρωπος αὐτοῦ ἐλάκ
ποτερον ζῶον ὁ ἀνθ

τὸν Λέοντα. ὁ δὲ Λέων
πάντων ζῴων ὁ Λέων. καὶ
όντων αὐτῶν ἐδείκνυεν ὁ
ωπος τὰς γεγλυμμένας
ες, ἃς οἱ ἄνθρωποι ἐγλυ-
καὶ ἐποίουν λέοντας ὑπο-
ομένους, καὶ ὑποκάτω
ἀνθρώπων. ὁ δὲ Λέων ἔφη,
δεσαν Λέοντες γλύφειν,
ὺς ἀνθρώπους ἴδης ὑπο-
λεόντων.

Επιμύθιον.

Ὅτι εἰσί τινες οἱ οἷς οὐ δύ-
ται καυχῶνται, μηδὲ δυ-
ροις.

videbatur Leone fortior homo, Leoni contra homine fortior Leo. Dum pergunt, homo sculptas ostendit columnas, in quib. sculpsere Leones hominibus subiectos. At Leo respondit, si scirent Leones sculpere, homines Leonibus subiectos intuereris.

ADFABVLATIO.

Nonnulli in iis gloriantur, in quibus nihil possunt.

Λέων καὶ Γεωργός.

Εὰν εἰς γεωργοῦ ἔπαυλιν
εἰσῆλθεν. ὁ δὲ συλλαβεῖν
ν βουλόμενος, τὴν αὔλει-
ραν ἔκλεισεν. ὁ δὲ ἐξελθεῖν
δυνάμενος, πρῶτον μὲν
ποίμνια διέφθειρεν. ἔπειτα
αὶ ἐπὶ τὰς βόας ἐτράπη.
ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ
τοῦ τὴν θύραν ἀνέῳξε. τοῦ δὲ
τος ἐξελθόντος θεασα-
ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα στενάζον-
αὶ λυπούμενον, εἶπεν ἀλλὰ
ἔδει σου δίκαια πέπονθας.
δ᾽ τοῦτον συνέκλεισας, ὃν καὶ
ρόθεν φεύγειν.

Επιμύθιον.

Οὕτως οἱ τοὺς ἰσχυροτέρους
ρεθίζοντες, εἰκότως τὰς ἐξ
ῶν πλημμελείας ὑπομένου-

Λέων

Leo & Rusticus. 224

LEo rustici caulã subiit qui cum comprehendere eum vellet, caulæ fores occlusit. ille egredi nequiens, primo quidem ouium gregem disperdidit: deinde ad armenta conuersus est. rusticus autem de se sollicitus, fores apperuit. egresso leone, flentem & tristem intuita vxor virum. quin tu merita passus es, ait, quid enim eum inclusisti quẽ & longius oportuit te fugere.

ADFABVLATIO.

Sic qui potentiores irritant, merito propria sustinent errata.

Leo

Leo & Rusticus. 225

LEo Agricolæ adamans filiam vxorem petiit. Ille fero filiam dare nolens, neque præ metu negare audens tale cōmentus est. dixit se sponsum quidem filia dignum iudicare Leonem; aliter verò tradere non posse, nisi dentes euellat, & vngues præcidat. hos enim horrore puellam ille amoris impatiens vtrumque peregit. Rusticus redeuntem despiciens clauis domitum probè eiecit.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio qui facile inimicis credunt, cum se propriis nudauere prærogatiuis, capi facile ab iis, quibus prius terrori erant.

Leo & Delphinus. 226

LEo iuxta Littus quoddam errans Delphina exa-

Λέων καὶ Γεωργ

ΛΕων ἐρασθεὶς θυ
γεωργοῦ, ταύτη
σεύσατο. ὁ δὲ μὴ ἐκδιδ
είᾳ τὴν θυγατέρα βουλ
μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸ
δυνάμενος. τοιοῦτο ἐπ
ἔλεγεν ὡς νύμφιον μὲ
ἄξιον τῆς θυγατρὸς
ξειν μὴ ἄλλως δὲ δυνά
δοῦναι, ἐὰν μὴ τοὺς
ἐξέλει, καὶ ἐκτέμνει
χας. τούτους γὰρ δεδοικ
κόρην. τοῦ δὲ ῥᾳδίως διὰ
ρωτα ἑκάτερα ὑπομεῖν
ὁ γεωργὸς καταφρονή
τοῦ ὡς παρεγένετο
ροπάλοις αὐτὸν παί
λασεν.

Επιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ ὅτ
ἐχθροῖς ῥᾳδίως πιστεύ
τῶν ἰδίων πλεονεκτη
παραγυμνοῦσι ἑαυτοῖς
λωτοὶ μᾶλλον καὶ εὐ
τούτοις γίνονται, εἰς
ρον φοβεροὶ καθεστήκα

Λέων καὶ Δήλφι

ΛΕων ἔν τινι α
πλαζόμενος, α

το Δελφῖνα παρακύψαν- τοῦτον ἐπὶ συμμαχίαν πα- ἐκάλεσε, λέγων ὅτι μάλιστα ους καὶ βοηθοὺς γενέσθαι. ὁ γὰρ τῶν θαλασσίων ζώων, ὃς δὲ τῶν χερσαίων βασι- ει. τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύ- τος, ὁ Λέων οὐ μετὰ πολὺν νον μάχην ἔχων πρὸς ταῦ- ἄγριον, ἐπεκαλεῖτο τὸν λφῖνα ἐπὶ βοήθειαν. ὡς δὲ ῖνος καίπερ βουλόμενος, ῆναι ἐκ τῆς θαλάσσης οὐκ ατο, ἠτιᾶτο αὐτὸν ὡς προ- ην. ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀ μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ φύσιν, ἥτις με θαλάσ- ποιήσασα, οὐκ ἐᾷ ἐκ- αι.

Ἐπιμύθιον.

Δεῖ ἡμᾶς φιλίαν σπενδο- ους τοιούτους ἐπιλέγεσθαι συμ- χους, οἵτινες ἐν κινδύνοις αρεῖναι ἡμῖν δύνανται.

ex aquis proſpicientẽ intuitus, ad ſocietatem ineundã hortatus eſt, inquiens, vt maxime amici auxiliatoreſque inuicem fierent. Ille ſiquidem marinis animalibus, ſic terreſtribus imperat Delphinẽ verò promptè annuentem haud multo poſt tempore pugnam contra ſylueſtrẽ taurum initurus, in auxilium vocauit. Vt autem ille, quamuis maxime cupiens è mari exſilire nequiret, vt proditorem eum obiurgauit. Subiiciens verò ille ait, Ne me obiurges ſed naturam, quæ me marinum cum crearit, exſilire non ſinit.

ADFABVLATIO.

Oportet nos ineuntes amicitiam, tales deligere ſocios, qui poſſint nobis in periculis adeſſe.

Λέων καὶ Κάπρος.

Θέρους ἐν ὥρᾳ ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ. εἰς μι- ὰν πηγὴν Λέων καὶ Κάπρος θον πιεῖν. ἤριζον δὲ τίς προτέ- αὐτῶν πίῃ ἐκ τούτου δὲ εἰς φόνον ἀλλήλων διηγέρθησαν.

Leo & Aper. 217

Æstatis erat tempus cum ardor siti vexat, ad anguſtũ fontem Leo & Aper potaturi, vbi concurriſſent, quis prior biberet certabant. Hinc ad mu-

ad mutuam cædem insurrexere; mox ad respirandum conuersi, vultures animaduertere expectâtes, vt qui coram caderet deuorarent. Ideò inimicitias soluentés dixere, melius est nos amicos esse quàm vulturibus & coruis escam fieri.

ADFABVLATIO.

Contentiones malas & lites pulchrum est componere, quãdoquidem omnib. periculosum inducunt exitũ.

θηεῖν. ἄφνω δὲ ἰδ
τὰς περὶ τὸ ἀναπνε
δὲν γῦπας ἐκδεχομ
αὐτῶν πέσῃ, τοῦτον
γεῖν. διὰ τοῦτο. λύσα
ἔχθραν εἶπον, κρεῖ
ἡμᾶς φίλους γενέσθαι,
γυψὶ καὶ κόραξιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὰς πονηρὰς
καὶ τὰς φιλονεικία
ἐστὶ διαλύειν. ἐπειδὴ τ
κίνδυνον τέλος ἄγει

Leo & Lepus. 228

LEo in dormientem incidens Leporem, comesurus erat. Inter hæc verò ceruam prætereuntem videns, dimisso Lepore, hanc insequutus est. Ille autem murmure excitatus aufugit. Leo diu persecutus ceruam, vbi assequi non potuit, rediit ad Leporem. Cum autem illum quoque aufugisse comperisset, dixit, Ego merita patior, quod dimissa; quam in manibus habebã, prædâ, maiorem prætuli spem.

Ad-

Λέων καὶ Λαγω

ΛΕων περιτυχὼν
κοιμωμένῳ, τοῦτ
λε καταφαγεῖν μεταξ
σόμενος ἔλαφον πα
ἀφεὶς τὸν Λαγωὸν, ἐ
δίωκεν, ὁ μὲν οὖν λαγ
ἐξαναστὰς ἔφυγεν. ὁ
ἐπιπολὺ διώξας τὴν
ἐπειδὴ καταλαβεῖν
νήθη, ἐπανῆλθεν ἐπὶ
γωόν. εὑρὼν δὲ κἀκεῖνον
γότα ἔφη, ἀλλ᾽ ἔγωγ
πέπονθα. ὅτι τὴν ἀφ
ἐν χερσὶ βορὰν, μείζ
πίδα προέκρινα.

Ἐπιμύθιον.

...τως πολλοὶ τῶν ἀνθρώ-... δ' ἐλπίδα μείζονα, τὰ ἐν ...ερσὶν ἐλάχιστα κέρδη ἀ-...τες, διέλανοντες καὶ ὑστερούμενοι.

ADFABVLATIO.

Sic hominum plurimi, ob spem maiorem quæ in manibus minima lucra sunt spernentes, illis quoque se priuari reperiunt.

...λέων καὶ ὄναγρος.

Leo & Asinus syluester. 229

...Ηρας ἐθήρευον Λέων καὶ Ὄναγρος. ὁ μὲν Λέων, ...τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ Ὄνα-...διὰ τῆς ποσὶ ταχύτητα. ...ζῶά τινα ἐθήρευσαν, ὁ ...μερίζει καὶ τίθησι τρεῖς ...ς. τὴν μὲν μίαν, εἶπεν, ...ομαι ὡς πρῶτος, βασι-...εύς εἰμί. τὴν δὲ δευτέραν ...ἴσου κοινωνῶν. ἡ δὲ τρίτη ...αὕτη, κακὸν μέγα σοι ...ει εἰ μὴ ἐθέλῃς φυγεῖν.

Ἐπιμύθιον.

FEras venabantur Leo & Onager; ille viribus; hic pedum velocitate. Captas aliquot feras Leo partitur, partesque facit, hanc quidem ait capiam vt primus, quia rex sum: alterã velut ex æquo particeps. tertia verò magnũ tibi malum pariet ni aufugeris.

ADFABVLATIO.

Pul-

Pulchrum est se in omnibus metiri secundum vires: neq; se potentioribus adsociare, neq; quicquam cum iis participare.

Ὅτι καλὸν ἑαυτ
ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἰσ
καὶ δυνατωτέροις
συνάπτειν μηδὲ κοιν

Leo & Asinus. 230

Λέων καὶ Ὄ

LEo & Asinus inita societate ad venandum profecti sunt. Ad speluncam autem aliquam, in qua sylucstres capræ erāt, cum venissent, Leo quidem ad speluncæ os stans egressas capras capiebat. Asinus verò introgressus insiliebat ipsis, & terrere volens rudebat. Plerisque autē à Leone iam captis, exiēs rogabat ipsum, num gene-

ΛΕων καὶ Ὄν
νίαν θέμενοι
ἐπὶ θήραν. γενόμενοι
κατά τι σπήλαιον ἐν
γριαι, ὁ μὲν Λέων
μίου στὰς, ἐξιούσας
συνελάμβανεν. ὁ δὲ
δὸν εἰσελθὼν ἐνήλατ
καὶ ὠγκᾶτο ἐκφοβ
μενος. τοῦ δὲ Λέον
πλείστας συλλαβόντ
θὼν ἐκεῖνος ἐπυνθά
τοῦ εἰ γενναίως ἠγωνί

...ας ἐξεδίωξεν. ὁ δὲ εἶπεν,
...ὓ ἴσθι ὅτι κἀγὼ ἄν σε
...λω, εἰ μὴ ᾔδειν σε ὄ-
...ν.

Ἐπιμύθιον.

...ως οἱ παρὰ τοῖς εἰδό-
...ζονευόμενοι, εἰκότως
...ς ὀφλισκάνουσιν.

generose decertasset, detrusissetq; Capras. At ille, scias tu, ait, nisi te Asinum sciuissem, simili quoq; in metu futurum fuisse.

ADFABVLATIO.

Qui apud scientes iactant sese, merito sibi risum conciliant.

...ων καὶ Ταῦρος.

...ταῦρον παμμεγέ-
...ιν ἐπιβουλεύων, ἐβουλή-
...ὸ περιγένοιτο, διὸ καὶ
...ον τεθνηκέναι φήσας,
...ίαν αὐτὸν ἐκάλεσε,
...ον κατακλιθέντα
...ῆσαι. ὁ δὲ ἐλθὼν ἐθεά-
...ητας καὶ ὀβελίσκους
...ς, τὸ δὲ πρόβατον οὐδα-
...ὲν εἰπὼν ἀπηλλάττε-
... δὲ λέοντος αἰτιωμένου
καὶ τὴν αἰτίαν πυνθα-
διά τι δεινὸν παθὼν ἀ-
...ίως, ἔφη ἀλλ' ἔγωγε οὐ
...ποιῶ, ἐγὼ γὰρ παρα-
...ὐχ ὡς εἰς πρόβατον,
εἰς ταῦρον ἡτοιμασ-

Leo & Taurus. 251

LEo grandiori insidiatus Tauro deuorare voluit. Ideo ouem demortuam aiens ad epulum inuitauit. accumbentem eum expugnaturus; ille accedens, vidensque lebetes & veticula plura, ouem autem nequaquam, tacitus discessit. Accusanti Leoni caussamq; sciscitanti, quid grauius passus, præter rationem discederet, respondit, non frustra id facio apparatum enim video, non ad ouem sed ad Taurum,

Ἐπιμύθιον.

...λόγος δηλοῖ ὅτι τὰς
...ας τῶν ἀνθρώπων, αἱ
...ηρῶν τέχναι οὐ λαν-
...ν.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio prudentes homines non latere nequiorum hominum artes.

Lupus & Agnus. 232

Λύκος καὶ Ἀγ

LVpus Agnum insequebatur. At ille in templum confugit: euocantique Lupo dicentiq; fore vt eum mactaret sacerdos, respondit, mihi acceptius longe est deo victima si fiam, quam si abs te macter.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio ei cui necesse est mori, præstantiorem esse ad gloriam mortem.

ΛΥκος ἄρνον ἐδίω
τὸ ἱερὸν κατέφ
καλοῦμένου δ' αὐτοῦ τοῦ
λέγοντος ὅτι θυσιά
ὁ ἱερεὺς τῷ θεῷ. ἐκ
πρὸς αὐτὸν ἀλλ' αἱ
μοι ἐστὶ θεοῦ θυσίαν εἶν
σοῦ διαφθαρῆναι.

Ἐπιμύθιον

Ὁ λόγος δηλοῖ
κειται τὸ ἀποθανεῖν
ἐστὶν ὃς εἰς δόξαν θαν

Lupus & Agnus. 233

Λύκος καὶ Ἀ

LVpus agnum intuitus in fluuio quodam potan-

ΛΥκος θεασάμ
να ἀπό τινος

ντα, τοῦτον ἠβουλήθη μετ᾽
γου αἰτίας καταθοινήσα-
διό περ στὰς ἀνωτέρω, ἠτιά-
ο αὐτὸν ὡς θολοῦντα τὸ
ρ, καὶ πίνειν αὐτὸν μὴ ἐ-
α. τοῦ δὲ λέγοντος. τοῖς
οις χείλεσι πίνειν, καὶ ἄλ
οὐ δυνατὸν αὐτοῦ ἑστῶτος
ω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ
ρ. ὁ λύκος ἀποτυχὼν ταύ-
τῆς αἰτίας ἔφη ἀλλὰ πέ-
τὸν πατέρα μου ἐλοιδό-
ς. εἰπόντος δὲ ἐκείνου μη-
οτε γεγένηται, ὁ λύκος ἔφη
ς αὐτὸν, ἐὰν σὺ εὐλογίας
εῖς, ἐγὼ δὲ σε οὐ κατέδομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, οἷς πρό-
ς ἀδικεῖν, παρ᾽ αὐτοῖς οὐ
ολογία ἰσχύει.

tantem, voluit iusta cum ratione deuorare. igitur supra eum stans, quasi aquas turbaret neque bibere sineret, accusauit. Cui summis se labris bibere respondenti adeo neque alias posse infra eum stantem, aquam supra turbare, subiecit lupus, sed prius tu patri maledixisti meo, cui agnus tum non fuisse cum responderet, addidit lupus, etsi excusatione non indigeas, tibi tamen minime parcam.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio quibus propositum est iniuste agere apud eos non valere excusationem.

Lupus & Capra. 234 Λύκ⊙ καὶ

LVpus Capram in prærupto pascentem antro intuitus, cum ea potiri non posset, vt descenderet monebat, ne inopina delaberetur, aiens sibi pratum melius esse, & gramine maxime floridum. Cui illa respondit, me non ad pastum vocas, sed tu ipse cibo indiges.

ADFABVLATIO.

Sic hominum dolosi, cum apud scientes maligne agunt, dolorum & fraudis imperiti videntur.

Lu-

ΛΥκ⊙ θεασ
γα ἐπί τιν⊙
δοῦς αὐτῆς νεμομ
οὐκ ἠδύνατο αὐτῆ
κάτω παρῄνει αὐτ
ναι, μὴ καὶ πέσῃ λα
γων ὡς ἀμείνων ὁ
λειμὼν, ἐπεὶ καὶ
δρα εὐανθής. ἡ δ
πρὸς αὐτὸν, ἀλλ'
νομὴν καλεῖς, αὐ
φῆς ἀπορεῖς.

Ἐπιμύθιο

Οὕτω καὶ τῶν α
κακοῦργοι, ὅταν πρὸ
πονηρεύονται, ἀνόη
νας μάταιοι καθίσταν

Λύκος καὶ Ἵππος.

Λύκος ἔξ τινα ἄρουραν ὁ-
δεύων, εὗρε κριθὰς. μὴ
δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ
χρήσασθαι, καταλιπὼν ἀπῄει.
ἵππῳ δὲ συντυχὼν, τοῦτον ἐπὶ
τὴν ἄρουραν ἐκάλει αὐτὸν ὁμο-
λέγων, ὡς εὑρὼν κριθὰς,
αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ
ἐφύλαξεν. ἐπεὶ καὶ ἥδιος αὐτοῦ
ψόφον τῶν ὀδόντων ἀκούει.
ὁ ἵππος ὑποτυχὼν ἔφη,
ἀλλ᾽ ὦ οὗτος, εἰ λύκοι κριθῶν
τροφῇ χρῆσθαι ἠδύναντο, οὐκ ἂν
τὰ ὦτα τῆς γαστρὸς προ-
έκρινας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι οἱ φύ-
σει πονηροὶ κἂν χρηστότητα ἐ-
παγγέλλονται, οὐ πιστεύονται.

Lupus & Equus. 235

LVpus iuxta aruum quoddam iter faciens hordeum reperit. quo cum in cibum vti minime posset, relicto abiit. Equo autem factus obuiam, eum ad aruum illud vocauit, aiens vt repertū hordeum non comederit, sed ipsi reseruauerit, vbi dentium eius strepitū audiisset. Cui equus subiiciens, Heus tu ait, si Lupi hordeo vesci possent, ne tu vnquā aures ventri præposuisses.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio eos qui natura mali sunt, et si bonitatē proferant, non credi.

Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπε-
σοῦσα, ἐδεῖτο δὲ ὡς γραῖαν
αὐτὴν οὖσαν μὴ ἀποκτεῖναι.
ὁ λύκος ἔφη. εἰ τρεῖς λό-
γους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπο-
λυθήσῃ. ἡ δὲ εἶπεν, εἴθε
σοι μὴ συνήντησα, καὶ μὴ
μὲν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζῶ-
σης

Lupus & Vulpes. 236

IN Lupum incidens Vulpes rogabat ne se vetulam iam deuoraret. Liberam fore dixit Lupus si verba tria vera dixisset dixit illa, vtinam tibi obuia facta non fuissem, & minime hac vixisses

hora,

hora, ne & rursus incidam in te.

ΑFFABVLATIO.

Qui in angustias incidit, occulta mentis egerit consilia.

σης μήπως καὶ πο
τήσης μοι.

Επιμύθ

Οτι ἐν περιστ
πετῶν, καὶ τὰς κ
τῆς ψυχῆς βουλὰς

Lupi & Canes. 237

LVpi Canibus dixere, quid quum in omnibus nobis similes sitis, eadem quoque non estis mente vt fratres? Nihil enim à vobis differimus, nisi voluntate. Nos in libertate viuimus, vos hominibus subiecti & seruientes, verbera ab iis patimini, & trunco allegamini, custoditis insuper ipsas

Λύκοι καὶ

ΟΙ Λύκοι τοῖ
πον, διά τι
ἡμῖν ἐν πᾶσιν ὅχ
τε ἡμῖν ὡς ἀδελφ
ὑμῶν διαλλάττο
τῇ γνώμῃ. καὶ
λευθερίᾳ συζῶμ
τοῖς ἀνθρώποις
τες καὶ δουλεύοντ
παρ' αὐτῶν ὑπο
κλοιὰ περιτίθε
λάττετε καὶ τὰ

ἐσθίωσι, μόνα τὰ ὀστᾶ
ἐπιῤῥίπτουσι. Ἀλλ' ἐὰν
...θε, πάντα τὰ ποίμνια
..., ἡμῖν, πάντα κοινὰ,
...όρον ἐσθίοντες ἐμπίπλα-
...ν πρὸς ταῦτα οἱ Κύνες.
...μεθον τοῦ σπηλαίου εἰσελ-
...ς, πρώτους τοὺς κύνας
...θειραν.

Ἐπιμύθιον.

...τι τὰς ἑαυτῶν πατρί-
...προδιδόντες, τοιούτους μι-
...λαμβάνουσι.

ipsas oues. Cum vero cibũ sumunt, ossa tantum obiiciunt vobis. Sed si consentiatis, omnes tradite nobis greges, in commune nobiscum ad satietatem edentes paruere canes. At illi in speluncam ingressi, primos deuorauere canes.

ADFABVLATIO.

Qui patrias produnt suas, talem consequuntur mercedem.

Λύκος καὶ Λέων. Lupus & Leo. 238

Λύκος ποτε ἄρας πρό-
βατον ἐκ ποίμνης, ἐκό-
μιζεν αὐτὸ εἰς κοίτην.
Λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας,
ἀφεῖλε

LVpus de grege raptam ouem in latibulum detulit. Leo obuiam factus ouem abstulit.

lit. Procul ſtans Lupus dixit, iniuſtè meum rapuiſti; Cui ſubridens Leo, tibi ſcilicet, ait, iuſtè ab amico donatum erat.

ADFABVLATIO.

Rapaces & auaros latrones in eodem errato cum ſint, inuicem ſe accuſantes notat fabula.

ἀφεῖλε τὸ πρόβατον.
ρωθεν σταθεὶς εἶπεν, ἀ
φίλου τὸ ἐμόν. ὁ δὲ λέ
ζας ἔφη. Σοὶ γὰρ δικ
φίλου ἐδόθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ἅρπαγας κ
ὄντας λῃστὰς, ἐπὶ τ
κειμένους, καὶ ἀλλήλ
μένους, ὁ λόγος ἐλέγ

Lupus & Aſinus. 239

LVpus cæterorum Luporum dux, omnibus legem impoſuit ſtatuens, vt eorum vnuſquiſque, quidquid venatus fuiſſet, in medium deferret, cæteriſq; diuideret. Id audiens Aſinus iuba concuſſa, ſubridenſque dixit, Pulchre quidem dixiſti ò Luporũ Princeps. Sed quo modo eam quam heri venatus es prædam, clam latibulo intuliſti in cibum tibi futuram? eam adfer cæteris diuidundam. Ille obſtupeſcens leges abrogauit.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula eos qui leges definire videntur, iis qua definiuere, & indicauere, nõ inſiſtere.

Λύκος καὶ Ὄν

ΛΥκος τῶν λοι
κων στρατηγήσα
ἐπεξενόμενος. αὐτοῖς
ἵνα τις αὐτῶν τι προτι
γήσας, μέσον ἄγοι
μερίσῃ τοῖς πᾶσιν.
ἀκηκοότος ὄνου, χ
σεισε, καὶ γελῶν ἔφη,
λῶς εἴρηκας ὦ στρατη
λύκων. ἀλλὰ πῶς σὺ
ἐκσπιτήσας ἄγραν κ
ρέθης εἰς τροφὴν σὴ λα
κόμισον αὐτὴν μερ
τοῖς πᾶσι. ὁ δὲ θαμβηθ
τέλυσε τοὺς νόμους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτ
νόμους ὁρίζειν δοκοῦ
οἷς αὐ ὁρίζουσιν καὶ δικ
οὐκ ἐμμένουσιν.

Λύκος καὶ Ποιμήν.

Lupus & Pastor. 240

…ι κος ἀκολουθῶν ποιμένη
… προβάτων, οὐδὲν ἠδίκει.
… ποιμὴν, κατὰ μὲν ἀρχὰς ἐ-
…άττετο αὐτὸν ὡς ἐχθρὸν,
…δεδοικὼς παρετηρεῖτο. ἐ-
… δὲ συνεχῶς ἐκεῖνος οὐδὲν
…ει, ἀλλ' οὔτε ἀρχὴν τοῦ ἁρ-
…ζειν ἐνεχειρεῖτο· τηνικαῦτα
…ήσας φύλακα μᾶλλον εἶ-
…ὐτὸν ἢ ἐπίβουλον, ἐπειδὴ
…ε τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς
… παραγενέσθαι κατακλιπὼν
… αὐτῷ τὰ πρόβατα, ἀ-
…θεν. ὁ δὲ ὡς καιρὸν ἔχειν
…λαβὼν, τὰ πλείω διέφ-
…εν. ὁ δὲ ποιμὴν ἐπανελθὼν
… θεασάμενος τὴν ποί-
…υ διεφθαρμένην, ἔφη
δικαία

LVpus Ouium sequens gregem, nihil nocebat. Pastor primò quidem ab ipso, vt ab inimico cauebat sibi, metuensq; obseruabat. Cum vero ille nusquam noceret, sed neque primo rapere tentaret, magis custodem esse ratus Pastor, quam inimicum, requirente negotio in vrbem profectus est, relictis ei ouibus At ille, occasionem sibi adesse arbitratus, maiorem partem deuorauit. Reuersus Pastor, & gregis animaduertens cladem, dixit. Merito

 ple-

plector, quid enim Lupo oues commisi?

ADFABVLATIO.

Sic qui auaris & auidis depositum committunt, meritò eo priuantur.

Lupi & Oues. 241

OVium gregi insidiantes Lupi, cum superiores esse nequirent propter custodientes eas canes, deliberauere id dolo præstare, missisque Legatis ab iis petiere canes, præfati inimicitiarũ caussas esse: eos traderent sibi, vt mutua pax fieret. Oues futura nequaquam præuidentes, canes eiecere; præ imprudentia incustoditum gregem facile deuorauere.

ADFABVLATIO.

Sic vrbes quæ Principes suos produnt, facile ab hostibus vincuntur inopinæ.

Lupi, Oues, & Aries. 242

Lupi

δικαίως πέπονθα. τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίστευον;

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλεονέκταις τὰς παρακαταθήκας ἐγχειρίζοντες εἰκότως ἀποστεροῦνται.

Λύκοι καὶ Πρόβατα.

ΛΥκοι ἐπιβουλεύοντες ποίμνῃ προβάτων, ἐπειδὴ αὐτῶν οὐκ ἠδύναντο περιγενέσθαι διὰ τοὺς φυλάττοντας αὐτὰ κύνας, ἔγνωσαν δεῖν διὰ δόλου τοῦτο πρᾶξαι. πέμψαντες πρέσβεις ζητοῦσι παρ' αὐτῶν τοὺς κύνας λέγοντες ὡς ἐκεῖνοι τῆς ἔχθρας αἴτιοι εἰσίν. ἐγχειρίσαιεν δ' αὐτοὺς ἐκείνοις, ὥστε μεταξὺ αὐτῶν εἰρήνην γενέσθαι. τὰ δὲ πρόβατα μὴ προορώμενα τὸ μέλλον, ὑπ' ἀνοίας ἐξεδίωξαν τοὺς κύνας. καὶ οἱ λύκοι περιγενόμενοι ἐκείνων, ῥαδίως τὴν ποίμνην ἀφύλακτον οὖσαν διέφθειραν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως τῶν πόλεων αἱ τοὺς προστάτας ῥαδίως προδιδοῦσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολεμίοις χειρούμεναι.

Λύκοι, πρόβατα καὶ Κριός.

Λύκοι

ΛΥκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις. εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῆ, τοὺς κύνας λάβωσι, καὶ διαφθείρωσι. τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα, συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι. Ἀλλά τις γέρων κριὸς εἶπεν, πῶς ὑμῖν πιστεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου καὶ τῶν κυνῶν φυλαττόντων με ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ τινὰ ἀσφαλείας ...ς ἑαυτοῦ γυμνωθῆναι, τοῖς ...παλλάκτοις ἐχθροῖς δι' ὅρκον ...πεισθέντα.

LVpi legatos misere ouibus, pacem continuam facturi cum iis, si canes comprehendentes occidant. Amentes verò oues faciendũ id recepere. Sed vetulus quis aries dixit. Qui vobis cõfidam & cohabitabo, quandoquidem custodientibus me canibus sine periculo non licet pascere.

ADFABVLATIO.

Non oportere quenquam securitate sua & præsidiis nudari, ab summis hostibus per iuramentum persuasum.

Λύχνος.

ΜΕθύων λύχνος ἐν ἐλαίῳ καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο ὡς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. ἀνέμου δὲ πνοῆς ῥοιζήσαντος, εὐθὺς ἐσβέσθη. ...ν δεύτερον δὲ ἅπτων τις, εἶπεν αὐτῷ· φαῖνε λύχνε καὶ σίγα, τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος, οὔποτ' ἐκλείπει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ τινὰ, ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τοῦ βίου τυφοῦσθαι. ὅσα γὰρ ἂν κτήσηταί τις, ...ια τυγχάνει.

Μέλισ-

Lucerna. 243

OLeo ebria lucerna lucens gloriabatur quasi præ sole splenderet clarius. At venti spiraculo confluente, statim extincta est. Rursus autem accendens quispiam dixit. Luce Lucerna & tace astrorum lux nunquam deficit.

ADFABVLATIO.

Non oportet quenquam dignitatibus & huius vitæ gloria excæcari. Quæcumque enim quæsiit aliena sunt.

Apes

Apes & Iupiter. 244 Μέλισσαι καὶ Ζεύς.

APes mel suum hominibus cum præbuissent, venere ad Iouem rogantes vt aculeis suis lethiferam vim inderet. Iupiter earum offensus inuidentia, eas sic constituit, vt cum aliquem pungunt, aculeos amittant, insuper & salute priuentur.

Μέλισσαι ἀνθρώποις τοῦ ἰδίου μέλιτος ἐπεὶ παρεῖχον, ἧκον πρὸς τὸν Δία καὶ τοῦτον ἐδέοντο εἴπως αὐταῖς ἰσχὺν παρέχει πληγούσαις τοῖς κέντροις ἀναιρεῖν. καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν διὰ τὴν βασκανίαν, παρεσκεύασεν αὐτὰς ἡνίκα ἂν τύπτωσί τινα, τὸ κέντρον ἀποβάλλειν, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ σωτηρίας στερίσκεσθαι.

ADFABVLATIO.

Sermo hic in homines conuenerit inuidos, qui & inde damnum sustinent.

Ἐπιμύθιον.

Οὗτος ὁ λόγος ἁρμόσειεν πρὸς ἄνδρας βασκάνους, οἳ καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσιν.

Cir- Μυα-

Μηναγύρται.

Μηναγύρται ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεσαν τὰ σκεύη ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. καὶ ...ἀποθανόντος αὐτοῦ ὑπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτόν, ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. ἑτέρων δὲ αὐτοῖς μηναγυρτῶν ἀπαντησάντων, καὶ πυνθανομένων αὐτῶν ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτόν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι, οἱ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

Circulatores. 245

Circulatores Asellum habentes consueuerant, ei impositis sarcinis iter facere. mortuum tandem ex labore Asellum deglubentes, ex corio sibi tympana confecere, iisque sunt vsi. Obuiantibus autem Circulatoribus aliis, & vbi esset Asellus requirentibus respondere mortuum quidem esse ipsum, plagis vero tot concidi, quot neque viuus accepisset.

ADFABVLATIO.

Sic seruorum nonnulli seruitute licet liberati, seruilibus tamen non liberantur.

Μύες καὶ Γαλαῖ.

Μυσὶ καὶ Γαλαῖς πόλεμος ἦν. ἀεὶ δὲ οἱ Μύες ἡττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταυτόν, ὑπέλαβον ὅτι δι' ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν. ὅθεν ἐπιλεξάμενοι στρατηγοὺς ἐχειροτόνησαν. οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα κατασκευ-

ασαν-

Mures & Feles. 246

Muribus & Felibus bellum erat. Continuo autem victi Mures, cum vna conuenissent, suspicati id propter Regis defectum euenire, duces selectos elegere, qui insigniores cæteris esse dum volunt, cornua sibi ad-

apta-

aptauere. Ingruente prælio mures vinci omnes cõtigit. Cæteri vero facile caua subiere. At duces ob cornua ingredi cum nequirẽt, capti deuorati sũt.

ADFABVLATIO.

Sic multis malorũ caussa vana gloriæ studium fuit.

υασαντας. ἑαυτοῖς συνῆψαν. ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης συνέβη πάντας τοὺς μύας ἡττηθῆναι. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυνον. οἱ δὲ στρατηγοὶ μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα, ἀναλαμβανόμενοι κατηθίοντο.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως πολλοῖς οἱ κενοδοξία κακῶν αἰτία γίνεται.

Musca. 247

MVsca in ollam incidens carnibus plenam vbi suffocari debuit, seipsam sic est adlocuta. Quin ego & comedi, & bibi, & tota sum. Etsi moriar haud curo.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio patienties ferre mortem homines cum se consolantur quando sine tormentis moriuntur.

Μυῖα.

ΜΗα ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑποπνίγεσθαι ἤμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν, ἀλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα καὶ πέπωκα, καὶ λέλουμαι. κἂν ἀποθάνω οὐδὲν μέλει μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι ῥᾳδίως φέρουσι τὸν θάνατον οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως προσκαλοῦσι.

Formica & Cãtharus. 248

ÆState formica circa aruum quoddã vagata triticum & hordeum colligit recondens sibi in hybernã escam. Cantharus eam intuitus miseram putabat vt laboriosissimã, siqui-

Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος.

ὪΡα θέρους μύρμηξ περιιὼν κατά τινα ἄρουραν, πυροὺς καὶ κριθὰς συνέλεγεν ἀποθησαυριζόμενος ἑαυτῷ τροφὴν εἰς τὸν χειμῶνα. κάνθαρος δὲ τοῦτον θεασάμενος, ἐταλάνι-

...λανίζεν ὡς ἐπιπονώτατον. ...γε παρ' ὅλον τὸν καιρὸν μο... ...θεῖ παρὰ πάντα τὰ ζῶα. ὁ δὲ ...εύξμηξ τότε μὲν ἡσυχίας ...ἠνεγκεν. χειμῶνος δὲ ἐπι... ...φυομένυ καὶ τῆς κόπρυ ὑπὸ ...τῶν ὑδάτων καταλυθείσης, ὁ ...κάνθαρος λιμώττων ἧκεν ...πρὸς τὸν μύρμηκα τροφῆς ...μεταλαβεῖν δεόμενος. ὁ δὲ ...φη πρὸς αὐτὸν ὦ κάνθαρε, ...ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις ὅτε μοι ...μόχθουμένω ὠνείδιζες, οὐκ ἂν ...νῦν τροφῆς ἐπεδέου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διδάσκει μὴ ἀ...μελεῖν ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων φροντίδι, ἀλλὰ καιρῷ ...Ὑτίθη τὰ πρὸς σωτηρίαν ...μερημένα.

siquidem omni præter cætera animalia tempore laborat. Formica quidem tūc temporis id tulit. hyeme vero iam exorta & stercore sub aquis incluso, cātharus esuriens ad formicam venit cibum vt communicaret rogans; at illa dixit, ò canthare, si tunc me laudasses cum laborantē vituperabas, nūc minime cibo indigeres.

ADFABVLATIO.

Docet fabula non negligentes esse nos oportere in necessariorum cura, sed tempestiue quæ ad salutem faciunt curare.

Μῦς καὶ Βάτραχος.

Mus & Rana. 249

MVs terrestris malo suo fato Ranæ amicus factus est. Rana enim animo dolos commenta, muris pedem, suo alligauit pedi. Primo quidem in agrum venere frumentum comesuri. mox ad lacus labra vbi appropinquassent, Rana murem in profundũ demersit, in aquis ipsa garriẽs, & suum brekekekex coxans. Miser quidem mus aqua distentus periit: natabatq; Ranæ pedi alligatus, cum Miluus eum conspiciens rapuit vnguibus quem Rana vincto secuta est esca Miluo futura.

ADFABVLATIO.

Mor-

Χερσαῖος μῦς
ρᾳ βατράχῳ
ὁ δὲ βάτραχος κακο
σύμβουλος, τὸν πόδα
τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συν
πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χ
θον σῖτον δειπνήσοντ
τὸ χεῖλος τῆς λίμ
σιάσαντες ὁ μὲν βα
τὸν μῦν εἰς τὸν βυθ
νεγκεν. αὐτὸς βρυχ
ὕδατι, καὶ τὸ βρεκε
ξαν ἀνακράζων. ὁ δὲ
μῦς τῷ ὕδατι φυση
θνήκει. ἐπέπλει δὲ τ
βατράχου συνδεδεμ
κτῖνος δὲ τοῦτον ἰδὼν,
ξιν ἥρπασε. βάτραχος
μώτης ἐπηκολούθει.
καὶ αὐτὸς ἰκτίνῳ γέγο

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι κἂν μικρὸς ᾖ τις, ἰσχύει
πρὸς ἄμυναν. ἡ γὰρ θεία δίκη,
φορὰ[illegible] πάντα. καὶ τῆς ἴσου
[illegible], ζυγοστατεῖ.

Mortuus licet, ad vindictam satis pollet diuina siquidem vindicta, parca refert quasi in trutina examinans.

Ναυάγος. | Naufragus. 250

Ἀνὴρ πλούσιος ἀθηναῖος μεθ' ἑτέρων τινῶν ἔπλει. [illegible] δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γε[illegible]νου, καὶ τῆς νηὸς, περιτραπείσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες [illegible]νήχοντο. ὁ δὲ ἀθηναῖος [illegible] ἕκαστα τὴν ἀθηνᾶν ἐπικα[illegible]ούμενος, μυρία ἐπηγγέλ[illegible], ἐὰν περισωθῇ. εἷς δέ τις [illegible] συνεναυαγηκότων, παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν. [illegible] ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.

PEcuniosus quidam Atheniensis, cum aliis quibusdã nauigabat. Suborta autem tempestate, subuersaq; naue, reliqui omnes tranatauerũt. Atheniensis verò, subinde Mineruam inuocans sexcenta promittebat si seruaretur: Cum adnatans ex cõnaufragis vnus, cum Minerua, inquit, tu quoque manum moue.

Επι. T Ad.

ADFABVLATIO.

Qui in calamitates incidere, necesse est & pro se laborantes, sic posteà Deum ob auxilia inuocare.

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρὴ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾶν. καὶ εἶθ' οὕτως τοῦ θεοῦ περὶ βοηθείας δεῖσθαι.

Naufragus & Mare. 251 Ναυαγὸς καὶ θάλασσα.

NAufragus in littus eiectus præ labore dormiebat. Paulò post excitatus mari conuiciabatur, accusans quod aspectus comitate homines alliciens, vbi eos susceperit, absorbens disperdat. At illud mulieri assimilatum, sic eum adfatur. Ne me, heus tu, accuses, sed ventos. Ego enim tale natura sum, quale me modò intue-

ΝΑυαγὸς ἐκβρασθεὶς εἴς τινα αἰγιαλὸν, διὰ τὸν κόπον ἐκοιμᾶτο. μετὰ μικρὸν δὲ ἐξαναστὰς ἐμέμφετο τῆς θαλάσσης. αὐτὴ δὲ ἐναπίζων, ὅτι γε δελεάζουσα τοὺς ἀνθρώπους τῇ πραότητι τῆς ὄψεως, καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς προσδέχηται, ἀπογαστρωσαμένη διαφθείρει. ἡ δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὦ οὗτος μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους. ἐγὼ μὲν γὰρ φύσεως τοιαύ-

...αὐτῇ εἰρήνῃ, ὁποίαν με νῦν ὁ-
...ς. οἱ δὲ, αἰφνιδίως μοι ἐμπί-
...τοντες κυμαστίζουσι καὶ ἐξα-
...γριαίνουσι.

Ἐπιμύθιον.

Δεῖ οὖν καὶ ἡμᾶς τῶν ἀδικη-
...των οὐδὲν τοὺς δρῶντας αἰ-
...ᾶσθαι, ὅταν ἑτέροις ὑποτε-
...ταγμένοι ὦσιν. ἀλλὰ τοὺς ἐπι-
...σῶντας.

Νέος ἄσωτος καὶ χελιδών.

ΝΕος ἄσωτος κατεφα-
γὼν τὰ πατρῷα, ἱματίου
...όνου περιλειφθέντος, ὡς
...ἴδοι τὴν χελιδόνα παρὰ καιρὸν
...φθεῖσαν, νομίσας ἤδη θέ-
...εἶναι, ὡς μηκέτι δεόμενος
...ίου, καὶ τοῦτο ἀπεμπόλησεν. ὕστε-
...δὲ χειμῶνος ἐπιλαβομένου,
...σφόδρα γινομένου τοῦ ἀέρος,
...δὴ ἰδὼν τὴν χελιδόνα νεκρὰν
...μένην ἔφη πρὸς αὐτὴν, ὦ
... σὺ κἀμὲ ἀπώλεσας.

Ἐπιμύθιον.

...λόγος δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ
...καιρὸν πεπραγμένον ἐ-
...δυνον ἐστίν.

Ὁδοιπόροι καὶ Ἄρκτος.

intueris. Hi vero improuiso in me irruentes, fluctus excitant, & exacerbant.

ADFABVLATIO.

Oportet igitur & nos quoque nequaquam eos accusare propter errata, qui aliis subiecti sunt; sed eos qui iussere.

Filius Helluo & Hirundo. 252

IVuenis helluo patriis abliguritis bonis, & veste solum reliqua, vt intempestiue aduenientem Hirundinem vidit, adesse iam æstatem ratus, & quasi minime opus habens amictu, vestem quoq; vendidit. Ingruente vero rursus hyemali frigidaq; tempestate vbi hirundinem mortuam vidit, Heus tu, ait, & me quoq; perdidisti.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula quodlibet intempestiue factum, tutum nequaquam esse.

Viatores & Vrsus. 253

AMici duo vna iter faciebant. Vrso iis occurrente, alter eorum cõtinuo in arborẽ euasit, inibiq; latuit. Alter iam iam opprimendus, humi prostratus mortuum se simulauit, vrsoque rostrum admouente, & vndique odorante, anhelitum continuit. (Aiunt enim animal hoc cadauera non attingere.) discedente vero Vrso, ille de arbore descendens alterum rogabat, quidnam in aurem insusurrasset Vrsus; respondit alter, cum amicis iis in posterum iter non facere, qui non perstant in periculis.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula veros amicos calamitates probare.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Ἄρκτου δὲ αὐτοῖς ἐπιφανείσης, ὁ μὲν φθάσας ἀνέβη ἐπί τι δένδρον, καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο. ὁ δὲ ἕτερος μέλλων περικατάληπτος γίνεσθαι, πεσὼν κατὰ τοὔδαφος, ἑαυτὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο. τῆς δὲ Ἄρκτου προσενεγκούσης αὐτῷ τὸ ῥύγχος, καὶ περιοσφραινομένης, τὰς ἀναπνοὰς συνεῖχε. φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἅπτεσθαι τὸ ζῶον. Ἀπαλλαγείσης δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου καταβὰς ἐπυνθάνετο τοῦ ἑτέρου, τί ἡ ἄρκτος πρὸς τὸ οὖς ἠρέμα. ὁ δὲ εἶπε, τοῦ λοιποῦ τοιούτοις μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἱ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσι.

Viatores & Coruus. 254

PRofectis ad negotium quoddam quibusdam, Coruus oculorum altero mutilus obuius fuit. conuersis illis & vt reuerterentur suadente quodam illud velle augurium, alter respondit. Qui nobis illa futura prædixerit qui neque

Ὁδοιπόροι καὶ Κόραξ.

ΠΟρευομένοις τισὶν ἐπὶ πρᾶξίν τινα κόραξ ὑπήντησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος. ἐπιστραφέντων δὲ αὐτῶν, καί τινος ὑποστρέψαι παραινοῦντος, τοῦτο σημαίνειν τὸν οἰωνόν. ἕτερος ὑποτυχὼν εἶπεν, καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλλοντα μαν-

...ωνδὸς εἶδε, ὃς οὐδὲ ἰδίαν πη-
νοσ προείδετο ἵνα φυλά-
ττηται.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκεί-
ς πράγμασι τὸ ἄβουλον κε-
ημένοι, ἐς τὰς τῶν πέλας
μβουλίας ἀδόκιμοι.

que propriam, vt caneret, caritatem præuidit.

ADFABVLATIO.

Sic qui in propriis rebus desipiunt, in consilio aliis dando inutiles & viles.

Ὁδοιπόροι καὶ Πλάτανος.

Ὁδοιπόροι θέρους ὥρᾳ περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ ... καύματος τρυχόμενοι, ὡς ...ίδοιντο πλάτανον. ὑπὸ ταύτην κατεντήσαντες, καὶ τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες, ...ἀνεπαύοντο. ἀναβλέψαντες εἰς τὴν πλάτανον ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀνωφελὲς καὶ ἄκαρπον τοῦτο ἀνθρώ...ποις τὸ δένδρον. ἡ δὲ ὑποτυχοῦ...σα ἔφη πρὸς αὐτούς, ὦ ἀχά...ριστοι, ὅτι τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσί...ας ἀπολαύοντες, ἀχρείαν με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω πολλοὶ ἀτυχεῖς εἰ...σι, καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέ...λας, ἐξ αὐτῶν μᾶλλον ἐν...ελςεῦνται.

Viatores & Platanus. 255

Viatores æstate meridianis horis æstu defatigati, vt platanon videre, ad eam profecti, eius sub vmbra recubantes quieuere. Sursum verò spectãtes in Platanon, inuicem sic colloquebantur. Quam inutilis arbor hæc hominibus & sterilis? Quibus Platanus, ô ingrati respondit, quod meo beneficio vsi, inutilem me & infrugiferam iactatis.

ADFABVLATIO.

Sic multi ex tenuioribus, dum extraneos adiuuant, minorem ab iisdem beneficiorum gratiã nanciscuntur.

Ὁδοιπόρος καὶ Τύχη.

Viator & fortuna. 256

VIator itinere multo iam confecto, quum labore conficeretur, ad puteum aliquem prostratus dormiuit. Cum in eum delapsurus esset, fortuna adstans excitansque eum, dixit, Heus tu si cæcidisses num me non tuam accusaturus eras imprudentiam?

ADFABVLATIO.

Sic hominum plurimi, suorum culpa miseri Deos accusant.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ὁδὸν διανοίσας, ἐπειδὴ κόπῳ συνέκειτο πεσὼν παρὰ τὸ φρέαρ ἐκοιμᾶτο. μέλλοντος δὲ αὐτοῦ ὅσ' οὔπω καταπίπτειν, ἡ τύχη ἐπιστᾶσα καὶ διεγείρασα αὐτόν, εἶπεν, ὦ οὗτος εἰ γε ἐπεπτώκεις, οὐκ ἂν τῆς ἑαυτοῦ ἀβουλίας, ἀλλ' ἐμὲ ᾐτιῶ.

Επιμύθιον.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' αὐτοὺς δυστυχήσαντες τοὺς θεοὺς αἰτιοῦνται.

Asini emptor. 257

ASinum quidam empturus, in experimentum & probam acce-

Ὄνου ἀγοράζων.

ΘΝον τις ἀγοράζειν μέλλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβεν. καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν. ἐπὶ τῆς φάτνης

τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦ-
ἵππον. ὁ δὲ καταλιπὼν
ς ἄλλους ἐπὶ τῷ ἀργοτά-
καὶ ἀδδηφάγῳ ἔστη, καὶ
δὲν ἐποίει. δήσας οὖν καὶ
παγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπό-
τοῦτον παρέδωκε. τοῦ δὲ
ντῶντος εἰ οὕτω ταχεῖαν
τοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποιή-
το, ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀλλ᾽
γε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας.
δα γὰρ ὅτι οὗτος *** ὁποῖος
ἐπ᾽ αὐτῶν τὸν συνήθη ἐπε-
ξατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπο-
λαμβάνεται εἶναι, ὁποῖος ἐ-
ταίροις συναναστρέφεται.

Ὄνος.

ΟΝΟΣ ἅλας γέμων πο-
ταμὸν διέβαινεν, ὀλι-
σθὼν δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ
ὕδωρ, ὑποτακέντος τοῦ ἁλὸς
κουφότερος ἐξανέστη. ἡ-
σθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕ-
στερόν ποτε σπόγγους ἦν πεφορ-
τισμένος, κατά τινα ποταμὸν
ἐγένετο, ᾠήθη δὲ ὅτι ἐὰν πάλιν
πέσῃ, ἐλαφρότερος διεγερ-
θήσεται. καὶ δὴ ἑκὼν ὤλισθησε.
συνέβη δὲ αὐτῷ τῶν σπόγγων ἀ-
ναπιόντων τὸ ὕδωρ, μὴ
δυνάμενος ἐξανίστασθαι ἐκ τοῦ-
ἀποπνιγῆναι.

Ἐπι-

accepit; ad præsepe igitur cum aliis suis deduxit asinis. Ille vero cæteris relictis prope segniorem & voracissimum stetit, & qui nihil agebat. vinciens ergo eum, proprio reddidit domino. sciscitantiq; illi an tam cito eius fecisset experimentum, respondens ait, ego verò probatione opus nō habeo scio enim eum talem esse, qualis is est. quem socium delegit sibi.

ADFABVLATIO.

Talis quisq; præsumitur esse, qualibus ille conuersatur amicis.

Asinus sale onustus. 258

ASinus sale onustus flumen transmeabat. Lapsus, in aquam decidit. Liquescente sale, expeditior surrexit. Ea re gauisus, cùm postea spongiis onustus ad flumen quoddam venisset, ratus si rursus decideret, fore vt leuiore cū onere surgeret, consulto delapsus est. At spongiis aquam absorbentibus cū adsurgere nequiret, inibi suffocari contigit.

ADFABVLATIO.

Sic hominum nonnulli proprio artificio, inscii in calamitates incidunt.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω δὲ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας λανθάνουσι συμφοραῖς ἐνόμενοι.

Asinus & Vulpes. 259

ASinus canentes audiens, cicadas, earum concentus æmulus, rogauit quibus vescentes cibis tam suauem emitteret vocem. illis verò se rore vesci respondentibus, Asinus rorem dum expectat, fame periit.

ADFABVLATIO.

Sic qui res contra naturam cupiunt, præterquam quod non adsequuntur, maxima insuper afficiuntur calamitate.

Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

ΟΝΟΣ ἀκούσας τεττίγων ᾀδόντων, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν εὐφωνίαν, ἐπυνθάνετο τί σιτούμενοι τοιαύτην φωνὴν ἀφιᾶσιν. τῶν δὲ εἰπόντων δρόσον. ὁ ὄνος προσκαρτερούμενος τῇ δρόσῳ, λιμῷ διεφθάρη.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες, πρὸς τῷ μὴ ἐπιτυχεῖν καὶ τὰ μέγιστα δυστυχοῦσι.

Asinus & Vulpes. 260

ASinus spinosum edebat paliurum. Eum intuita Vulpes dixit, Qui sic lingua mollicula, rudem & spinosam hanc voras escam?

ADFABVLATIO.

Nugacium hominum accusationes non audiendæ.

Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

ΟΝΟΣ ἀκανθώδεις παλιούρους ἤσθιε. τοῦτον ἰδοῦσα ἡ Ἀλώπηξ, εἶπε, πῶς οὕτω τῇ ἁπαλῇ γλώσσῃ τὸ σκληρὸν, καὶ ἀκανθῶδες προσφάγιον ἐσθίεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ φλυαρῶν ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν. εἰ

Au- κίνδυ-

...δυνον γὰρ ἄγυσι τὸν ἀ-...οντα.

Audientem enim in periculum deducunt.

Ὄνος βαστάζων εἴδωλον.

Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ξόανον ἦγε. πολλοὶ δὲ προσεκύνουν τῶν συναντώντων. ὁ δὲ ὄνος τυφωθεὶς, νομίζων αὐτὸν προσκυνεῖν τοὺς ἀγροίκους, σκιρτῶν, ἤμελλε τὸν θεὸν ῥίψαι. ἀλλὰ τοῦτον ξύλῳ παίων ὁ δεσπότης εἶπεν, ὄνος εἶ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις σεβαστός.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι κτηνώδεις ἄνδρας τοὺς τυφωθέντας ἐπ' ἀλλοτρίαις, ὁ λόγος ἐλέγχει.

Asinus ferens statuam. 261

ASinũ imposita Dei alicuius statua ducebat quispiam, multi obuiantium eam adorauere: Asinus inaniter superbiens, se adorari à rusticis arbitratus, saliens Deum ferè excussit sed eum ligno tonsitans herus dixit, Asinus es Deum gestans, diis in honore nequaquam par.

ADFABVLATIO.

Viles homines aliena superbientes gloria hac taxat oratio.

Ὄνος καὶ λεοντῆ. Asinus & leonina pellis. 262

ASinus leoninam indutus, leo videbatur omnibus. Hinc fuga erat hominum, hinc gregum. vbi verò flante vento ablata fuit pellis, Asinusque nudatus, tunc omnes, accurrentes, fustibus & clauis verberauere.

ADFABVLATIO.

Cum pauper sis & priuatus, ne diuitum imitere facta, ne quando irridearis periclitерisq́. Alienum enim inconueniens est.

ΟΝΟΣ δέρμα λέοντος ἐπενδυθεὶς, λέων ἐνομίζετο πᾶσι. καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. ὡς δὲ ἀνέμου πνεύσαντος ἡ δορὰ περιῃρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες, ξύλοις καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πένης καὶ ἰδιώτης ὢν, μὴ μιμοῦ τὰ τῶν πλουσίων, μήποτε καταγελασθῇς καὶ κινδυνεύσῃς. τὸ γὰρ ξένον ἀνοίκειον.

Asinus & Lupus. 263

ASinus calcato palo claudus factus, cōspectum Lupum sic adorsus est. Præ cruciatu ô Lupe, demorior, oportetque vt tibi esca, vel vulturibus, vel coruis fiam. Gratiam itaque vnicam à te postulo illam, vt prius palū depede euellas meo, ne cum dolore moriar. Lupus palum mordicus apprehendens euulsit, Asinus dolore liberatus, in hiantem lupum calcitrans effugit, quassatis ei naribus, fronte, dētibusq́. Lupus

Ὄνος καὶ Λύκος.

ΟΝΟΣ πατήσας σκόλοπα χωλὸς ἑστήκει. λύκον δὲ ἰδὼν, ἔφη ἑαυτῷ, ὦ λύκε ἰδοὺ ἐκ πόνου ἀποθνήσκω. καὶ δεῖ μέ σοῦ γενέσθαι δεῖπνον ἢ γυπῶν, ἢ κοράκων. χάριν δὲ μίαν αἰτῶ σε, ἐξελεῖν πρότερον τὸν σκόλοπα ἐκ ποδός μου, ὅπως μὴ μετὰ πόνου τεθνήξομαι. ὁ δὲ λύκος ἄκροις ὀδοῦσι δακὼν τὸν σκόλοπα, ἐξεῖλεν. ὁ ὄνος δὲ λυθεὶς τοῦ πόνου, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας φεύγει, ῥῖνας μέτωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. ὁ δὲ λύκος

...ἔφη, οἴμοι δικαίως πά-
...ω, ὅτι τὸν ἱππιατρὸν ἰδι-
...ησαι ἠθέλησα.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλοὶ τοῖς ἁπλοῖς κινδύνοις ...ἐμπεσόντες, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ...φίλοι πειρώμενοι, δολίως ...καὶ περιμένειν κακὸν περιέχον.

pus verò, Hei mihi exclamat, merita patior, qui veterinarii muneri defungi voluerim.

ADFABVLATIO.

Multi in pericula delapsi geminos hostibus etiam prodesse conantibus fraudulentè malum retulere.

Οὐρὰ καὶ Μέλη Ὄφεως.

Οὐρά ποτε ὄφεως ἠξίου ...ἡγεῖσθαι, καὶ βαδίζειν. τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· πῶς χωρὶς ὀμμάτων ...καὶ ῥινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; ταύτης δὲ οὐκ ἔπειθον, ἕως τὸ φρονεῖν ἐνίκησεν. ἡ οὐρὰ δὲ ἦρχε καὶ ἦγε σύρουσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἐπλήγη. σαίνουσα δὲ ἱκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα, σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις δέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθην.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ἄνδρας δολίους καὶ πονηροὺς, καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισταμένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

Ὄφις

Cauda & membra serpentis. 264

Serpentis cauda ducere & præcedere rogauit. Cætera verò membra dixere. Quomodo sine oculis & naso nos ductura es, vt cætera animalia? Illam verò nequaquam persuasere, donec sapere coacta fuit. Cauda imperauit duxitque, cæca trahens integrum corpus: donec in barathrum saxosum deuoluta, tergum & totum corpus lacerauit. Turbata vero caput rogauit, aiens, serua nos, si velis, domine, malam enim contentionem experta sum.

ADFABVLATIO.

Dolosos homines & malos & dominis insurgentes indicat fabula.

Ser-

Serpens, Felis & Mures. 265

SErpens & mustela in ædibus certabant. inquilini mures ab vtrisque continuo consumpti & deuorati, vbi decertantes eos animaduertere cauis exiere suis. Illi verò mures intuiti, dimissis hostilibus animis & præliis in eosdem conuersi sunt.

ADFABVLATIO.

Qui se optimatum dissidiis immiscent sese, vtrisque appendicis, vt ita dicam, loco fiunt.

Ὄφις Γαλῆ καὶ Μύες.

ΟΦις καὶ γαλῆ ἔν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο. οἱ δὲ ἐκεῖσε μύες ἀεὶ καταναλισκόμενοι ὑπὸ ἀμφοτέρων, ὡς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἔξηλθον βαδίζοντες. ἰδόντες δὲ τοὺς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὑτοὺς παρεμβάλλοντες, λανθάνουσιν αὐτοὶ ἑκατέρων παρανάλωμα γινόμενοι.

Puer qui viscera comederat. 266

BOuem ruri sacrificantes cognatos conuocauere. Inter quos fuit mulier paupercula, cum qua & filius. Qui vbi se carnibus ingurgitasset, exclamabat dolens, ô mater ilia. Cui illa, Non tua, ait, sed quæ comedisti.

ADFABVLATIO.

Contra debitorem sermo

est,

Παιδίον ἔσθιον σπλάγχνα.

ΒΟῦν τινὲς ἐπ' ἀγροῦ θύοντες, τοὺς συγγενεῖς ἐκάλεσαν. ἐν δὲ τούτοις ἦν καὶ γυνὴ πενιχρά, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς. τὸ δὲ παιδίον τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γαστέρα, καὶ ὀδυνώμενος ἔλεγεν, ὦ μῆτερ τὰ σπλάγχνα. ἡ δὲ εἶπεν, οὐχὶ τὰ σά, τέκνον, ἃ δὲ κατέφαγες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος πρὸς αὐτὰ

λέγει.

...ῶν φιλοῦντες, ὅστις ἑτοίμως ... τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ... ἀπαιτηθῇ, οὕτως ἄχθεται, ὡς ... ἰδίων στερούμενος.

est, qui prompte accepit aliena, cum verò postulatur illa restituere, grauatur quasi è suis amitteret.

Παῖς ἀκρίδας θηρεύων καὶ Σκορπίος.

Puer locustas venans & Scorpius. 267

ΠΑῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε, πολλὰς δὲ συλλαβὼν, ὡς ἐθεάσατο σκόρπιον νομίσας ἀκρίδα ... καὶ κοιλάνας τὴν χεῖρα ... τι ἂν καταφέρειν αὐτόν. ... ὃς τὸ κέντρον ἐπαίρας ... ἔφη γὰρ τοῦτο ποιήσεις, ἵνα ... καὶ ἃς συνείληφας ἀκρίδας ἀποβάλῃς.

PVer ante mœnia locustas venabatur. Multis autem iam captis, cum quem vidit Scorpium, Locustam ratus, cauata manu in eo erat vt colligeret, Scorpius stimulum erigens ait, scilicet id facias, vt quas iam Locustas cepisti, eas amittas.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι καλὸν καὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν καὶ τὸ μὲν καλὸν τιμᾶν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

ADFABVLATIO.

Sermo docet pulchrum esse contrarias res nosse, & pulchras quidem colere, turpes verò deuitare.

Παῖς καὶ Πατήρ.

Filius & Pater. 268

ΓΟν τις γέρων δειλὸς μονογενῆ ἔχων γενναῖον, κυνηγεσίας ἐφιέμενον, ἰδὼν τοῦτον ... ὕπνους ὑπὸ λέοντος ἀναιρεθέντα, φοβηθεὶς δὲ μήπως ὁ ... ἀληθεύσῃ, οἴκημα ... καὶ μετέωρον κατεσκεύασεν. κἀκεῖσε τὸν υἱὸν καταγαγὼν ἐφύλαττεν. ἐζωγράφησεν

TImidus quidam senex vnicum habebat generosæ indolis natum, & venationis amantẽ. cũ in somnis vidit à Leone interemptum. ne ferax foret somnium veritas, domicilium elegantissimum &

& sublime construxit, illucque deducens filium adseruauit. Ad oblectationem quoque filii, omnis generis pingi curauit in eo animalia, inter quæ & Leo erat. Adolescens ea conspiciens, maiorem inde concepit mœrorem. & aliquando stans propius, Leonē sic affatus est, ô animaliū pessimū, tui & inanes somnii paterni caussa, velut carcere, sic hac includor domo? quid tibi sum facturus? sic locutus, velut Leonē occæcaturus, manum impegit parieti. Ligneus verò eius digito infixus aculeus, tumorem vna cum inflammatione ad inguina vsque ingenerauit. Febris insuper subsecuta statim vita priuauit adolescentem. Sic Leo puerum abstulit; nihil paterno cōmento adiutum.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio neminem futura euitare posse.

φησεν δὲ ἐν τῷ οἰκήματι, αὐτὸν τέρψιν τοῦ υἱοῦ παντοῖα ζῷα, ἐν οἷς ἦν καὶ λέων. ὁ δὲ ταῦτα ὁρῶν πλείονα λύπην εἶχε. καὶ δήποτε πλησίον τοῦ λέοντος στὰς, εἶπεν, ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ σὲ καὶ τὸν ψευδῆ ὄνειρον τοῦ ἐμοῦ πατρὸς, τῇ δε τῇ οἰκίᾳ κατεμβλήθην, ὡς ἐν φρουρᾷ. τί σοι ποιήσω; καὶ εἰπὼν ἐπέβαλε τῷ τοίχῳ τὴν χεῖρα, ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα. Σκόλοψ δὲ τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ ἐμπαγεὶς ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν μέχρι βουβῶνος εἰργάσατο. πυρετὸς δὲ ἐπιγενόμενος αὐτῷ, θᾶττον τοῦ βίου μετέστησεν. ὁ δὲ λέων καὶ οὕτως ἀνῄρηκε τὸν παῖδα μηδὲν τῷ τοῦ πατρὸς ὠφεληθέντα σοφίσματι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐκφυγεῖν.

Pater & Filiæ. 269

HAbens quis filias duas hanc olitori, illam figulo, nuptui dedit. postea verò ad olitoris con-

Πατὴρ καὶ θυγατέρες.

ΕΧων τις δύο θυγατέρας, τὴν μὲν κηπουρῷ ἐξέδωκε πρὸς γάμον, τὴν δὲ ἑτέραν κεραμεῖ. χρόνου δὲ προελθόντος,

coniugem cum venisset, quomodo valeret & quo in statu res essent interrogaret, respondit illa, omnia quidem adesse sibi, vnicum verò illud à Diis postulare, imbrem & pluuiam exoriri vt olera irrigentur. Paulo post ad figuli coniugem itidem veniens, pariter interrogauit quomodo haberet. illi vero respondenti cæteris non indigere, illud solum postulare vt serenitas solque lucidus continuetur vt exsiccentur vtcei, respondit, si tu serenitatem postulas, soror vero imbrem, cuinam vestrum preces meas adiungam?

ADFABVLATIO.

Qui discrepantes res aggrediuntur vna, merito vtrisque frustrantur.

Puer mendax. 270

PVer, ouium pastor, aduenientem Lupum, vt eas deuoraret, intuitus, Agricolas vocans dicebat, Adeste mihi, Lupus accedit. Agricolæ adcu-

currentes eum vera non dicere deprehenderes iterantemque id sæpius, itidem mentiri cognouere. Postea adueniente Lupo, clamanti puero nemo adcurrens auxiliari voluit. Lupus vero summam nactus licentiam, totum sine impedimento dilacerauit gregem.

μὴ ἀληθεύειν. τῷ
σαντος πολλάκι
ψευδόμενον. Μετ
τοῦ λύκου προσελθ
τοῦ παιδὸς βοῶν
λύκος, οὐκέτι τις
προσδραμεῖν αὐτ
θῆσαι. ὁ δὲ λυκ
ἄδειαν, τὴν ποίμ
διέφθειρεν εὐκόλα

ADFABVLATIO.

Tale nanciscitur mendax commodum, vt etiamsi vera dicat, non credatur sæpius.

Ἐπιμύθ
Ὅτι τοῦτον
ψεύσῃ, ὅτι καὶ ἀ
πολλάκις οὐ πιστ

Simiæ. 271

Πιθηκ

SImias aiunt binos parere catulos, hunc amare & sedulo educare : illum

Τοὺς πιθήκο
τίκτειν. καὶ
ρον στέργειν, καὶ

...ίας τρέφειν, τὸν δὲ ἕτερον μι-
...εῖν. Συμβαίνει δὲ κατά τινα τύ-
..., τὸν μὲν ἐπιμελούμενον καὶ
...γκαλιζόμενον παρὰ τῆς μη-
...ὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸ δὲ ὀλιγω-
...μενον ἐκτελειοῦσθαι.

illum verò odisse. Fit autem nescio quo casu, vt quem ita diligenter curant, & in vlnis gestant, suffocetur, alter verò quē oderint, crescat & ad perfectam vsque ætatem perueniat.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι πά-
... πονηρίας ἡ τύχη δυνα-
...τέρα.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula omni nequitia validiorē fortunam esse.

Πλέοντες. Nauigantes. 272

...Μοιαντες τινες εἰς σκά-
...φος ἔπλεον. γενομένων δὲ
...τῶν πελαγίων, συνέβη χει-
...α ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τὴν
...ῦ μικροῦ καταδῦσαι. τῶν
...λεόντων ἕτερος περιρηξά-
μενος

CONscensa naue quidam nauigabant: cū vero iam in altum processissent: en tempestate vehementi orta nauis ferme demergebatur. è nauigan-

tibus autem vnus exclamans, patrios inuocabat Deos, gemitu & eiulatu multo. munera pollicitus si seruarent. sedata tempestate cum malacia rursus esset, ad epulas conuersi tripudiabant, exultabantq;, vtpote qui præter expectationem periculum euasissent. Durus verò gubernator cum esset, ô amici, inquit, sic nos lætari oportet quasi rursus, si sors ferat, oritura tempestate.

ADFABVLATIO.

Non multum fœlicitate extolli oportere, docet fabula fortunæ inconstantiam cogitantes.

μένος τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετ' οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν περισωθῶσι. παυσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος, καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης. εἰς εὐωχίαν τραπέντες ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκίρτων. ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκήτου διαπεφευγότες κίνδυνον. καὶ στερρὸς ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων, ἔφη πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ὦ φίλοι, οὕτως καὶ ἡμᾶς εὐφρανθῆναι δεῖ ὡς πάλιν, ἐὰν τύχῃ, χειμῶνος ἐσομένου.

Ἐπιμύθιον.

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις, ὁ μῦθος διδάσκει τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοουμένους.

Diues & Coriarius. 273

DIues coriariũ prope habitans, neq; fœtorem ferre valens, vt discederet instabat. Procrastinans ille dixit paulo post discessurum se, continuo vero manente, contigit alteri, iam assuefactũ malo odore non molestari.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio consuetudine res difficiles leniri.

Πλούσιος καὶ Βυρσεύς.

ΠΛούσιον βυρσεῖ παραπλησιάζοντα καὶ μὴ δυνάμενον τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ ἵνα μεταβῇ. ὁ δὲ ἀνεβάλλετο λέγων μεθ' ὀλίγον χρόνον μεταβήσεσθαι. τοῦ δὲ συνεχῶς γινομένου συνέβη χρόνου διελθόντος, ἐν συνηθείᾳ γενόμενον τῆς δυσωδίας μηκέτι ἐνοχλεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι ἡ συνήθεια τῶν πραγμάτων τὰ δυσχερῆ καταπραΰνει.

Pastor Ποιμὴν

Ποιμὴν καὶ Κύων.

Μάνδρας ἔσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ...κεῖ συγκλείειν, εἰ μὴ κύ... ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ...ιμένα, πῶς τὰ πρόβατα ...σαι θέλων, τὸν δὲ λύκον συν...σάγεις τῇ ποίμνῃ.

Pastor & Canis. 274

CAulam intus ducens oues Pastor, Lupum inclusurus erat: nisi canis hoc intuitus Pastori subiecisset, Quomodo gregem seruare cupiens, Lupum intromittis.

Ποιμὴν καὶ Κύων.

ΠΟιμὴν ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ...έμβρυα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα ...ῶν προβάτων παραβάλλειν. ...ὶ δή ποτε εἰσελθούσης τῆς ...οίμνης, ὁ ποιμὴν θεασάμε... τὸν κύνα προσιόντα τοῖς ...ροβάτοις σαίνοντα αὐτὰ, ε... ...ν, ἀλλ᾽ ὦ οὗτος ὃ θέλεις σύ ...ύτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ ...οιτο.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φί...ν φαινόμενον, πονηρὰ δὲ κατὰ ...οῦ βουλευόμενον.

Pastor & Canis. 275

PAstor grandiorem nactus canem solebat abortiuos fœtus & demortuas oues obiicere. Ingresso autem aliquando grege pastor oues adgredientem intuitus canem & adulantem dixit, quæ iis cupis euenire, tuum in caput recidant.

ADFABVLATIO.

In hominem verbis quidem amicum, scelesta autem animo voluentem.

Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς.

ΠΟιμὴν εὑρὼν λυκιδεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμελεί-

Pastor & Catuli lupi. 276

PAstor repertos lupi catulos cura magna educa-

ducanit, arbitratus cum adoleuissent non solum oues custodituros suas, sed insuper alias rapientes sibi delaturos. at illi citissime adulti, occasionem nacti primum ipsius gregem deuorauere. Ipse ingemens ait, merito plector, quid enim eos iuuenculos adhuc seruaui, quos vel adultos necare oportuit?

μελείας αὐτὰς ἔτρεφεν, νομίζων ὅτι τελειωθέντες οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα τηρήσουσι, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἁρπάζοντες αὐτῷ οἴσουσιν. οἱ δὲ, ὡς τάχιστα ηὐξήθησαν, ἄδειας τυχόντες πρῶτον αὐτοῦ τὴν ποίμνην διαφθείρειν ἤρξαντο. ὁ δὲ, ἀναστενάξας εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα. τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔσωζον, οὓς ἔδει καὶ ηὐξημένους ἀναιρεῖν.

Pastor & Canis. 277

PAstor canem solitus erat demortuis ouibus pascere. Eum aliquando apud agnam ægrotantem stare cum vidisset, humi defixum lachrymantiq; similem demulcens dixit, Bene agis qui condoleas, sed quæ cupis ne eueniat.

ADFABVLATIO.

Talis est hæres quilibet.

Ποιμὴν καὶ σκύλαξ.

ΠΟιμὴν σκύλακα αὐτ... τρέφειν ἐκ τῶν θνησκόντων προβάτων καὶ δή ποτ... ἐγγὺς ἀμνάδος νοσούσης ἱστάμενον εἶδε τὸν κύνα κατηφῆ καὶ δοκοῦντα δακρύειν, καὶ ... μαλίζων αὐτὸν εἶπεν, καλῶς ποιεῖς συμπαθῶν, πλὴν ἀλλὰ μὴ γένηται μηδὲ συμβ... ὅπερ θέλεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τοιοῦτος πᾶς ἐστὶν ὁ κληρονόμος ἐστίν.

Prometheus & Homines. 278

PRometheus pro Iouis imperio homines finxit & bruta. Iupiter verò, cum

Προμηθεὺς καὶ Ἄνθρωποι.

ΠΡομηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους ἔπλασε

λασι καὶ θηρία. ὁ δὲ Ζεὺς ...πολλῷ πλείονα ... ἄλογα ζῶα. ἐκέλευσεν ...τοὺς τῶν θηρίων τινὰ διαφ... θείροντα, ἀνθρώπους μεταπ... ποιῆσαι. τοῦ δὲ τοῦ προσταχθὲν ...ποιήσαντος. συνέβη ἐκ τοὺς ...πλασθέντας, τὴν μὲν μορφὴν ...θρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς ...ριώδεις.

Ἐπιμύθιον.

Ἔλεγχει ὁ μῦθος ἔχει ...τοὺς ἄνδρας θηριώδεις καὶ ...μέλους.

cum multo plura videret esse bruta, iussit vt bruta nonnulla destruens inde homines efformaret. Dũ & mandatum exequitur, accidit nonnullos ex illis effictos forma quidem esse humana, mente vero & anima ferina.

ADFABVLATIO.

Redarguit fabula ferinis morib. homines & iracundos.

Ῥόδον καὶ Ἀμάραντος.

Ῥόδῳ παραπεφυκὼς Ἀμάραντος, ἔφη πρὸς αὐτό, οἷ... ἄνθος εὐπρεπὲς εἶ καὶ πο... ...τὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, ...μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ ...ς εὐωδίας. τὸ δὲ εἶπεν, ἐγὼ ...ὦ Ἀμάραντε πρὸς ὀλί... ...καιρὸν ζῶ. καὶ κἂν μηδεὶς ...ψῃ με, τήκομαι. σὺ δὲ ἀν... ...εῖς ἀεί, καὶ ζῇς οὕτω νέον.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρκοῦ... ...μένειν τινὰ διαμένειν, ἢ πρὸς ...ίγον τρυφήσαντα μεταβο... ...ς δυστυχοῦς τυχεῖν, ἢ καὶ ...ποθανεῖν.

Σφὴξ καὶ Ὄφις.

Rosa & Amaranthus. 279

ROsæ adsitus Amarantus dixit. Qualis flos quàm formosus es, & amabilis diis hominibusq; beatam te ob formam & odorem arbitror. At illa ego verò, ô Amarante ait, ad breue tempus viuo, & quamuis me decerpat nemo, tabesco nihilominus: Tu verò flores continuo, & recens sic viuis.

ADFABVLATIO.

Melius est paucis contentum manere quàm breui tempore gloriatum mutationem pati infelicem, vel etiam mori.

Vespa & Serpens. 280

VEspa serpentis capiti insidens & continuo pungens aculeo diuexabat. Ille dolore ad fœtus, neq; quo hostem vlcisceretur habens, in viam progreditur intuitusq; aduenientem currum, caput rotæ supposuit aiens, cum hoste meo moriar.

ADFABVLATIO.

In eos qui cum hostibus periclitari sustinent.

Σφὴξ ἐπὶ κεφαλὴν ὄφεως καθισᾶσα, καὶ συνεχῶς τῷ κέντρῳ πλήττουσα ἐχείμαζεν. ὁ δὲ ἀδημονῶν γινόμενος, καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι, ἐξελθὼν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἰδὼν ἅμαξαν ἐρχομένην, τὴν κεφαλὴν τοῦ τροχοῦ ὑπέθηκε, φάσκων, συναπόλλυμαι τῷ ἐχθρῷ.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς συγκινδυνεύειν τοῖς ἐχθροῖς πειρωμένους.

Taurus & hircus. 281

LEonem fugiens taurus, speluncam subiit: Eum verò cornibus detrudebat Hircus. At ille, non te, ait, sed leonem timeo, qui si præterierit, intelliges quod si tauri & Hirci robur.

ADFABVLATIO.

Sæpe potentes infortunia deiiciunt adeò, vt viliũ hominum & timidorum ferunt iniurias.

Ταῦρος καὶ Τράγος.

Λέοντα φεύγων ταῦρος, εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον. Τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει. ὁ δὲ εἶπεν, οὐ σέ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι. Ἐπεὶ παρέλθετο καὶ τότε γνώσῃ τίς ἡ δύναμις ταύρου καὶ τράγου.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις καὶ δυνατοὺς ἄνδρας αἱ συμφοραὶ ταπεινοῦσι, τοὺς ἐξ εὐτελῶν καὶ δειλῶν ὑπομένειν αἰκίας.

Cicada & Vulpes. 282

CIcada procera in arbore canebat. Vulpes autem eam deuorare cupiens

Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ.

Τέττιξ ἐπί τινος ὑψηλοῦ δένδρου ᾖδεν. ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιῷ-

-του ἐπεσιόησεν, αὔτικα γὰρ
... ἐθαύμασεν αὐτοῦ τὴν
... φωνίαν. καὶ παρεκάλει κα-
...ῆναι λέγουσα, ὅτι ἐπεθύ-
... θεάσασθαι πηλίκον ζῶον τη-
...αύτης φθέγγεται. καὶ ἡ τέτ-
... ὑπονοήσασα αὐτῆς ὡς ἐπὶ
... τέττιγα ἔφη, ἀλλὰ πε-
...ψευσαι ὦ αὕτη εἰ ὑπέλα-
...με καταβήσεσθαι. ἐγὼ γὰρ
... ἐκείνου ἀλώπεκας φυ-
...λάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδεύ-
...ματι ἀλώπεκος πτερὰ τέτ-
...τιγος ἐθεασάμην.

Επιμύθιον.

Ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀν-
...θρώπων τῶν πέλας αἱ συμφο-
...ραὶ σωφρονίζουσι.

piens tale commẽta eſt. coram ſtans eius admirata concentum, hortata eſt vt deſcenderet. optare ſe aiens quantum ſit animal illud tam ſonorum intueri. illa ſuſpicans (dolos) ait, ſed heus tu falleris, ſi me deſcenſuram arbitraris: ex eo enim à vulpibus caueo, à quo in vulpino latibulo cicadæ alas intuita ſum.

ADFABVLATIO.

Prudentiores homines aliorum ſapere docent calamitates.

Τοξότης καὶ Λέων.

ΑΝῆλθέ τις εἰς ὄρος το-
ξικῆς ἔμπειρος κυνη-
... γῆσαι. πάντα δὲ τὰ ζῶα τοῦτον
... ἐπερχόμενον ἔφυγε. λέων δὲ μό-
...νος προσεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μά-
...χην. ὁ δὲ βέλος πέμψας, καὶ
... τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη, δέξαι
... καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷος
... , καὶ τότε ἐγὼ ἐπέρχομαί σοι.
... ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὥρμησε φεύ-
...γειν λεγούσης ὁ λέων ἔφη ὦ
... ος οὐδαμῶς με πλανήσεις,
... γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγε-
...λον ἔχει, ἐὰν αὐτὸς ἐπέλθῃ, οὐκ
... ὑπενέγκω.

Iaculator & Leo. 283

IN montẽ venatum profectus eſt quidam iaculandi peritus. Animalia vbi eũ animaduertere, quęlibet ſibi fuga conſuluere. Leo ſolus eum prouocauit in pugnam. Ille iaculũ emittens, & Leonem feriẽs dixit. Nũciũ hunc ſuſcipe & vide meũ qualis eſt: poſtea ego aduenia͂. Vulneratus Leo fugę ſe credidit aiens, Nequa͞q me decipies. ſi talem quippe habet nunciũ, quum ipſe venerit, ne ego ſuſtulerim.

ADFABVLATIO.

Cum iis nequaquam conuersandum, qui à longe lædere possunt, ostendit fabula.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ μηδαμῶς πλησιάζειν τοὺς πόρρωθεν χαλεπὰ πράττοντας.

Hircus & Vulpes. 284

HIrcus æstiuo tempore impensè sitiens, in præcipitiũ descendit profundum, vt biberet. Post potum verò satur ascendere cum non posset, pœnitebat eum, auxiliatoremque quærebat: quem Vulpes animaduertens dixisse fertur. O imprudens, si mentis tantum habuisses, quantum barba pilorum, nequaquam prius descendisses, quã de reditu præuidisses.

ADFABVLATIO.

Oportet rerum fine considerato, eas adgredi.

Τράγος καὶ Ἀλώπηξ.

ΤΡάγος ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνὸν ὕδωρ πιεῖν. πιὼν δὲ καὶ χορτασθεὶς, οὐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν, καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐζήτει. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα, ἔφη, ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, εἰ μὴ τὴν ἄνοδον ἔσκεψας.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ πρότερον προσκοποῦντα τὰ τέλη τῶν πραγμάτων, οὕτω ποιεῖσθαι.

Hircus & Vitis. 285

HIrcus germina Vitis cõmedebat, germinationis tempore. Vitis verò dixit, Quid me lædis? Num tibi herba non est? attamẽ tantum, dum mactaberis, vini præbebo quantum opus erit.

Ad-

Τράγος καὶ Ἄμπελος.

ΤΡάγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλου, τὴν βλάστην ἔτρωγε. τούτῳ δὲ προσεῖπεν ἡ Ἄμπελος. τί με βλάπτεις, μὴ οὐκ ἔστι χλοή, ὅμως ὅσον σὺ θυόμενος οἶνον χρήζεις ἐγὼ παρέξω.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι καὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ
...λορδοῦς τοὺς φίλους πλεο-
...τεῖν ἐλέγχει ὁ λόγος.

ADFABVLATIO.

Notat fabula ingratos & qui amicos fallere cupiunt.

Ὕαινα καὶ Ἀλώπηξ.

ΤΑς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐ-
νιαυτὸν ἀλλασσομένης
...στῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν
...σενας, ποτὲ δὲ θηλείας γίνε-
...ς. καὶ δὴ ὕαινα θεασαμένη
...λώπεκα ἐμέμφετο αὐτὴν,
... φίλης θελούσαι αὐτῇ γε-
...ς οὐ προσίεται. κἀκείνη
...οτυχοῦσα εἶπεν. ἀλλ' ἐμὲ μὴ
...έμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι'
... ἀγνοῶ πότερον ὡς φίλῃ ἢ
φίλῳ σοι χρήσομαι.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

Hyæna & Vulpes. 286

HYæna aiunt annuatim mutata natura nunc mares nunc femellas esse. Aliquando igitur Hyæna Vulpem conspiciens obiurgabat, quod amicitiam eius ambientem se non reciperet. Illa respondit, ne tu me obiurges, naturam verò tuam? propter quam ignoro vtrũ te vt amica, vel amico sim vsurus.

ADFABVLATIO.

In hominem versipellem & ambiguum.

Ὕαιναι.

ΤΑς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐ-
νιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν
φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄῤῥενας
...γίνεσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. καὶ
δὴ ποτὲ ἄρσην ὕαινα θηλείᾳ
παρὰ φύσιν διετέθη. ἡ δὲ ἀπο-
τυχοῦσα ἔφη, ἀλλ' ὦ οὗτος μὴ
ταῦτα πράττε, ὡς ἐγγὺς τὰ
αὐτὰ πεισόμενος.

Ἐπι-

Hyænæ. 287.

HYænas aiunt annuatim naturam mutare, & modo masculos modo femellas fieri: aliquando igitur Hyæna masculus præter naturam erga femellam adfectus erat; cui illa subiiciens ait, sed heus tu, illa minime facias, vt pote eadẽ mox passurus.

ADFABVLATIO.

Contra Magistratus qui legibus præscriptis subditos regunt; mox casu ab iisdem legibus præscriptis reguntur.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος τούτους ὑπ' ἐκείνων λογοθετουμένους.

Caluus eques. 288

CAluus aliquis alienos capiti circūdans crines equitabat. Ventus spirans deturbauit. Hinc risus circumstantibus maximus. Ille cursu relicto, Quid nouum est ait, crines non meos fugere me, cum & eum qui habuit, & cum quo nati sunt, deseruerint.

ADFABVLATIO.

Nemo aduenientibus calamitatibus doleat. Quod enim in ipso ortu non habuit, à natura hoc neque manet, Nudi enim aduenimus, nudi igitur abibimus.

Φαλακρὸς ἱππεύς.

ΦΑλακρός τις ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ κορυφῇ περιθεὶς, ἵππευεν. ἀνέμου δὲ φυσήσαντος, ἀφεῖλε ταύτας. γέλως πλατὺς δὲ τοὺς παρεστῶτας εἶχε. κἀκεῖνος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας. τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας, τί ξένον φεύγειν με, αἳ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν κατέλιπον.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι μηδεὶς λυπείσθω συμφοραῖς ἐπελθούσαις αὐτῷ. ὃ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχεν ἐκ φύσεως, τοῦτ' οὐδὲ παραμένει· γυμνοὶ γὰρ ἤλθομεν οἱ πάντες. γυμνοὶ ἔτι ἀπελευσόμεθα.

Faber ferrarius. 289

FAber ferrarius canem habuit, operante autē illo canis dormitabat; rursus cibum sumente excita-

Χαλκεὺς καὶ Κύων.

ΗΝ τις χαλκεὺς κυνίδιον κεκτημένος. ὁ δὲ χαλκεύων ὁ κύων ἐκοιμᾶτο. πάλιν δ' ἐσθίων, ἐγρηγόρει ὁ χαλ-

...κεὺς ὄγκου ῥίψας αὐτῷ
...ν. ταλαίπωρον ὑπνώδη,
...ν τὸν ἄκμονα κρούω,
...οῖς. ὅτε δὲ τοὺς ὀδόντας
...ίσω, εὐθέως ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἐλέγχει τοὺς
...ναίδεις καὶ ἀργοὺς τοὺς ἐξ
...λοτρίων πόνων τρέφεσθαι ἐ-
...ιμοῦντας.

citabatur, cui ferrarius faber os obiiciens, ô misselle, ait, somniculose, dum incudem quatio dormis, dum dentes moueo, excitaris.

ADFABVLATIO.

Fabula somniculosos & desides arguit, qui alienis laboribus nutriri cupiunt.

Χελιδὼν καὶ Ὄρνιθες.

Χελιδὼν ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, ...ρίνει φάσκουσα χρῆναι ...ῃ τὸ μὲν προσκόπτειν αὐ...ώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνθε...μένους, οἰκείως διακεῖσθαι πρὸς ...ούτους. τῶν δὲ ὀρνέων τις τῇ ἐ...αντία τὴν χελιδόνα λέγειν, ...ὰλλ' ἢ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλ...λον καταφαγόντες ἀναλίσκω...μεν καὶ ἀφανῆ ποιῶμεν, ἵνα ...μηκέτι ἔχωσι πλέκειν δίκτυα ...καθ' ἡμῶν. ἡ μὲν οὖν χελιδὼν ...ἀρίστην γνώμην ἔχουσα ἀκίν...δυνος ἐγένετο ἐν ταῖς πόλεσι ...διατρίβουσα, ἐν ταῖς οἰκίαις ...τίκτουσα παρὰ ἀνθρώποις, οὐ...δὲν ὑπ' αὐτῶν πάσχουσα κα...κόν. τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνε...α, ὡς μᾶλλον ὑπομείναν...τα καταφαγεῖν τὸ σπέρμα εἰς

Hirundo & Aues. 290

Hirundo auium cõuocata concione monuit optimum esse vt homines non offenderent, sed pacta amicitia, beneuole erga eos afficerentur. Hirundini contradixit auium quædam, quin potius lini semen disperdamus deuorantes, consumamusq; ne in posterum sit, vnde retia nectant nobis. Hirundo vero omniũ sentiens optime, sine periculo mansit, in vrbibus commorata in ædibus pariens apud homines; nulloq; ab iis damno afficitur. Cæteris verò, semen dum cõmedere sustinent, quasi linum esse malorum causa, pinguescere con-

contigit; indeque meliori de caussa ab hominibus capi & deuorari. sic hanc sustinentes imprudentiam penituit non cum hominibus mansisse, sed in aere volasse.

ΑΦFABVLATIO.

Sic qui in rebus, quæ ad vitam spectant, industria vsi sunt consilio sine periculo conseruati sunt.

ὡς παύτως ὄντος τοῦ λίνου κενοῦ αὐτῆς, συμβαίνει λινοδετηθῆναι καὶ μᾶλλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανομένην, δαπανᾶσθαι. οὕτως τε φωνὴν τὴν κατεγνωσμένην εὐήθειαν ὑπομείναντες, μετενόησεν μὴ μετ' ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν ἀέρι πέτεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀγχινοίας βουλεύματι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

Hirundo & Draco. 291

PEregrina Hirundo cum hominibus habitatura, in Prætorio ad murum nidum composuit, inibique fit septenæ prolis parens. At Draco de foramine trahens eius pullos deuorauit. Cum Hirundo Lamentans exclamauit, Heu me peregrinam? quoniam vbi omnes ius obtinent suum, soli mihi illata est iniuria.

Χελιδὼν καὶ Δράκων.

ΞΕνη χελιδὼν ἡ τοῖς ἀνθρώποις συνοικοῦσα, ἐν δικαστηρίῳ τὴν ἑαυτῆς ἐπήξατο καλιὰν ἐν τοίχῳ. κἀκεῖ γίνεται τῶν ἑπτὰ νεοττῶν μήτηρ. Ὄφις δὲ ἐκ τρώγλης συνεὶς τοὺς ἑαυτῆς κατέφαγε νεοττούς. ἡ δὲ χελιδὼν θρηνοῦσα ἐπεκραύγει, οἴμοι τῇ ξένῃ, ὅτι ὅπου πάντες δικαιοῦνται, μόνη ἔγωγε ἠδίκημαι ἀδίκως.

Testudo & Lepus. 292

TEstudo & lepus de celeritate certabant, con-

Χελώνη καὶ Λαγωὸς.

ΧΕλώνη καὶ λαγωὸς περὶ ὀξύτητος ἤριζον. καὶ δὴ προ-

...ερμίαν τίσαντες καὶ τό...
..., ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν
...γωὸς, καὶ διὰ τὴν φυσικὴν
...ότητα ἀμελήσας τοῦ δρό-
..., πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐ-
...ράθευ. ἡ δὲ χελώνη συνειδυῖα
... τὴν βραδυτῆτα, οὐ διέ-
...ιπεν τρέχουσα. καὶ οὕτως κοι-
...μένον τὸν λαγωὸν παραδρα-
...μοῦσα, εἰς τὸ βραβεῖον τῆς
...ης ἀφίκετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις φύσιν ἀμε-
...ουν πόνος ἐνίκησεν.

constituto itaque die loco; discessere. lepus quidem propter naturalem velocitatem, in cursu negligentior factus, in via prostratus dormiit. Testudo vero suæ sibi conscia tarditatis, continuo incessit. sicq; leporem dormientem præcurrens, ad victoriæ præmium venit.

ADFABVLATIO.

Sæpe negligentem naturam superari à labore.

Χήρα καὶ Πρόβατον.

ΕΝ τόπῳ τινὶ χήρα τις εἶχε πρόβατον. τούτου δὲ τὸν ...ον λαβεῖν θέλουσα, ἐκείρεν ...ειρως, τῷ ψαλίῳ τὴν σάρκα ...ψαλίζουσα. τὸ δὲ πρόβατον ...γοῦν ἔλεγεν, τί με βλάπτεις; ...σῃ γὰρ ὁλκῇ τὸ ἐμὸν αἷμα ...θήσῃ; καὶ εἰ μὲν κρεῶν ... δέσποινα χρήζεις, μάγει-... ἴσται, ὅς με συντόμως θύ-... εἰ δὲ ἐρίου καὶ πόκου, κου-...ς ἔστω, ὃς καὶ πάλιν κερεῖ ... καὶ σώσει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οἱ ἀπειρίαν πράγμα-... τινος ἔχοντες, καὶ διὰ ...λεονεξίαν μεταχειρίζόμε-..., οὐ τοσοῦτον κέρδος, ὅσον ...λάβην κερπαίνονται.

Vidua & Ouis. 195

ALicubi vidua mulier ouem habuit. Huius vellus sumere cupiens imperitè tondebat, vna cum vellere carnem forcipe resecans. Dolens ouis dixit. Quid me lædis? quo enim impetu defluit sanguis meus? siquidem ô Hera carniũ indiges, aderit coquus qui me cõtinuo mactabit. Si lanæ & velleris tonsor adsit qui rursus me tondeat & seruet.

ADFABVLATIO.

Qui alicuius rei imperiti, per auaritiam eam adgrediuntur, non tantum lucri accipiunt, quantum damni.

Χρισ- De-

Debitor. 294

Athenis debitor quispiam cum à creditore exigeretur, primo quidem dilationem sibi fieri postulabat, egenum se professus. Vbi vero non persuasit adductam, quam solam habebat, suem, præsente illo diuendidit. emptor adueniens, cum verum pareret sus percunctaretur, Non solum dixit ille parere, sed & præter opinionem. mysteriis enim femellam, Panathenæis vero masculum eniti. Cui ad hæc obstupenti creditor subiecit ne hæc mireris, tibi enim illa Dionysiis hœdulos est paritura.

ADFABVLATIO.

Fabella demonstrat plerosque non cunctari, priuati commodi caussa, de rebus minimè existentibus, de iisque, quæ fieri nequeant falsò testari.

Χρεωφειλέτης.

Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέος, τὸ μὲν πρῶτον παρῄτει ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχεῖν ἀπορεῖν φάσκων. ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, προαγαγὼν ἣν μόνον εἶχεν ὗν, ἤγουν χοῖρον, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. ὠνητοῦ δὲ προσελθόντος καὶ διερωτῶντος, εἰ τοκὰς ἡ ὗς, ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως. τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις θήλεα ἀποκύειν. τοῖς δὲ παναθηναίοις ἄρσενα. τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστὴς εἶπεν, ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, αὕτη γάρ σοι καὶ διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ τοῦτο. οὐκ ὀκνοῦσιν οἱ πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος εἰς τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνύπαρκτα ψευδομ' ***** τυρεῖν.

Ollæ. 295

Χύτραι.

Testa- Χύτραι

Χύτραν ὀστρακίνην καὶ χαλκῆν, ποταμὸς κατέφερεν. ἡ δὲ ὀστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν. μακρόθεν μου κολύμβα καὶ μὴ πλησίον. ἐὰν γάρ μοι συμπροσψαύσῃς, κατακλῶμαι, κἂν τι ἐγὼ μὴ θέλουσα προσψαύσω.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ἐπισφαλὴς ὁ βίος ...ένητι δυνάστου ἄρχοντος πλησίον παροικοῦντος.

Testaceam & æneam ollam flumen vehebat, Testacea æneæ, longè ait, à me nata, non prope, si enim me attigeris diffringar, etiam si nolim attingere.

ADFABVLATIO.

Periculosa vita est pauperi prope habitante potentiore principe.

Ψίτακος καὶ Γαλῆ.

Ψιτακόν τις ἀγοράσας ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέμεσθαι. ὁ δὲ τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀναπηδήσας ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐκάθισεν, κἀκεῖ ... μέλος τερπνὸν ἀνεκέκραγε. ...λῆ δὲ θαυμάσασα ἐπυνθάνετο

Psittacus & Felis. 296

Psittacum quidam emens in ædibus pasci dimisit ille vsus mansuetudine insiliens in nido stetit ibique dulce melos cecinit. Feles animaduertens rogauit, quis esset.

esset, & vnde veniret. cui ille, Herus me non dudũ emit. scilicet tu animaliũ impudentissime, recenter cum adueneris, ita clamare audes? mihi verò domi genitæ non permittunt heri clamare. quin, vbi illud attento, succensentes me eiiciunt. tu vero intrepide audes appropinquare. Respondens ille dixit, ædiũ domina longe hinc facesse, non tantum enim mea grauantur heri voce, quantum tua.

ADFABVLATIO.

In hominem improbum causam aliis vituperii & inuidiæ conciliantem.

θάνετο αὐτοῦ, τίς τε εἴη καὶ πόθεν ἦλθεν. ὁ δὲ εἶπεν. ὁ δεσπότης μὲ ἄρτι ὠνήσατο. ἰταμώτατε ζώων ἔφη προσφάτως ὢν τοιαύτας βοὰς κατατολμᾷς; ἐμοὶ τῇ οἰκογενεῖ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπόται φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐὰν ποτὲ τολμήσω προσεῖναι ἀγανακτοῦντες ἐπελαύνουσί με καὶ σὺ ἀφόβως τολμᾷς προσπλησιάζεσθαι. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, οἰκοδέσποινα ἀλλὰ σύγε βάδιζε μακρὰν ἐντεῦθεν. οὐχ ὁμοίως γὰρ δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπόται ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ ὅσον ἐπὶ σῇ.

Επιμύθιον.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν ψόγου καὶ φθόνου αἰτίαν τοῖς πέλας προξενοῦντα.

Pulex & Homo. 197

IMpense molestus erat homini cuidam Pulex. Is igitur eum cum cæpisset, quis tu, exclamauit, es, qui membra mihi omnia depasceris, frustra me consumens. Cui ille clamitãs ait, Serua me ô iste non necans. Malum quippe grandius patrare nequeo. At subridens ille, Mox hisce, ait, meis

Ψύλλα καὶ Ἄνθρωπος.

Ψύλλα δὲ ποτε τινὶ πολλὰ ἐνόχλει. καὶ δὴ συλλαβὼν τίς σὺ ἀνεβόα ὅτι πάντα μου τὰ μέλη κατεβοσκήσω εἰκῇ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων. ἡ δὲ ἐβόα οὕτως ζῶμεν, μὴ κτάνῃς, μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύναμαι ποιεῖν. ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν, οὕτως ἔφη ἄρτι τεθνήξει χερσί μου ταῖς ἰδίαις, ὅπου γὰρ κακὸν οὐ μικρὸν

χερσὶν [illegible] μέγα. οὐδ' ὅλως
ξίπει καθόλου τοῦ φονεύειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι κακὸς οὐ πρέπει ἐλεεῖσθαι, καὶ μέγας ᾖ, καὶ μικρός.

meis manibus moriere. Malum ſiquidem grandius ſeu leuius, nequaquam eſſe decet.

ADFABVLATIO.

Miſericordia non decet moueri erga improbum, ſiue is potens ſit ſiue non.

FINIS.

APHTHONII SOPH. FABVLÆ.

Iacobus Kimedoncius, Filius, interpretatus est.

ΜΥΘΟΙ ΑΦΘΟΝΙΟΥ ῥήτορος.

Prima fabula, cicadarum & formicarum, instigans adolescentes ad laborem. 1

Μῦθος ὁ τῶν τεττίγων καὶ μυρμήκων, προτρεπόμενος τοὺς νέους εἰς πόνον.

ÆSTATIS Erat feruor, & cicadæ quidem cantibus indulgebant assiduis, formicis

ΘΕρους ἦν ἀκμή. καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνέβαλλον σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῄει καὶ συλλέγειν

ν καρποὺς, ἐξ ὧν ἤμελλον
χειμῶνος τρέφεσθαι. χει-
ῶνος δὲ ἐπιγιγνομένου, οἱ
ρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐ-
φοντο· τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐπι-
τα πρὸς ἔνδειαν.

Οὕτως νεότης πονεῖν οὐκ ἐ-
λουσα, παρὰ τὸ γῆρας κα-
πραγεῖ.

autem laborare erat curæ, & fructus colligere, vnde hyeme possent ali: quæ cum iam aduenisset, formicæ quidem laboribus suis alebantur, his vera voluptas desit in inopiam.

Sic iuuentus, quando laborare non vult, in senectute in re est difficili.

θος τῆς χηνὸς καὶ κύκνου,
τοὺς νέους εἰς λόγους παρα-
καλεῖν.

Fabula Anseris & Cycni, adhortans eosdem ad facundiam. 1

Νήρ εὐπορῶν χῆνα τε
ἅμα καὶ κύκνον, ἅμ-
τρέφειν ἐβούλετο. ἔτρεφε
οὐκ ἐφ' ὁμοίοις βουλεύμασι.
μὲν γὰρ ᾠδῆς. τὸν δὲ τραπέ-
ἐπέκτητο χρόνον εἰς δὲ ἔδει
τὸν

VIr diues ansere simul alebat & olorem. alebat autem non eodem fine: siquidem hunc canendi gratia, illum mensæ. vt verò mori oportuit

anserem, ad quam rem altus erat, cum quidem nox esset, nec tempus alterum ab altero dignosci pateretur, cycnus pro ansere sublatus, cantu significat naturam: & ita mortem effugit suauitate canendi.

Sic musica mortis dilationem parit.

τὸν χλῆνα ἀποδοὺς [illegible] ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ [illegible] γινώσκειν ὁ καιρὸς [illegible] κεν ἑκάτερον. ὁ κύκνος [illegible] τὶ τοῦ χλωὸς [illegible] σημαίνει τὴν φύσιν, [illegible] τελευτὴν [illegible] μέλει.

Οὕτως ἡ μουσικὴ [illegible] ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Fabula Miluorum & cycnorũ, cauens ne quis imitetur ea quæ se non decent. 3

Μῦθος τῶν ἰκτίνων καὶ κύκνων, παραινῶν μὴ μιμεῖσθαι [illegible] μὴ προσήκοντα.

QValem cycnis natura cantum, talem antea quoque miluis dederat. Sed cum equos hinnientes audirent, & hinnitus amore capti, conarentur imitari, etiam ea quæ habebant cum iis amisere, quæ studebant discere. Ita nec hinnire didicerunt, & canere sunt obliti.

Præsentium est priuatio, eorum quæ non decent imitatio.

ΟΣην τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾠδὴν, τοσαύτην ἰκτίνοις παρέχετο πρότερον. ἵππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες εἰς ἔρωτα [illegible] ἐκείνων φωνῆς καὶ μιμεῖσθαι πειρώμενοι συναπέβαλον ἃς εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον. χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ᾄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἡ τῶν μὴ προσηκόντων μίμησις.

Fabula aucupis, docens non

Μῦθος τοῦ ἰξευτοῦ παραι-

νοῦν μὴ λόγοις στοιχεῖν, ἀλλ' ἔργοις.

non è verbis æstimandū esse, sed operibus. 4

...ξας τῆς τέττιγος ἀκούσας, μέγα τι θηράσειν ἔδοξεν. ...τεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ᾠ...ῆς παρερχόμενος· ὡς δὲ τὴν ...χνην κινήσας εἷλε τὸ θή...μα, ᾠδῆς μὲν τοῦ ἔτι οὐδὲν ἐ...μίσατο· κατηπάτο δὲ τὴν ...ξαν ὡς ψευδῆ τοῖς πολλοῖς ...ίσιν ἐπιγκοῦσαν.

AVceps audita cicada, magnam aliquam prædam capturum se sperauit: quam, cum fortè præteriret, æstimabat ex cantu. Sed cum arte adhibita cepisset, nihil equidem præter cantum reportauit. opinionem verò incusauit, vt mendax, multis in rebus ferens iudicium.

Οὕτως φαῦλοι δοκοῦσι ...μᾶλλον ἢ ὄντως γεγόνασι.

Sic mali videntur esse potius, quam reuera sint.

...μῦθος ὁ τῆς αἰγὸς, παραινῶν μὴ κρύπτειν τὰ πρόδηλα.

Fabula Capræ, ea quæ manifesta sunt, non esse celanda docens 5

CApram aberrantem à grege longius, congregare rursus volebat caprarius. vt verò vocibus & fistulationibus vsus nihil profecit, misso lapide, & cornu fortè percusso, rogabat ne apud dominum se deferret. At illa, Amentissime, inquit, caprarie, cornu sonabit, etiamsi ego taceam.

Sic stulti nimis sunt, qui manifesta volunt occultata.

Αἶγαν ἀποσκιρτῶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπάς. ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἔπειθε, λίθον ἀφεὶς, καὶ τοῦ κέρως τυχὼν, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. ἡ δὲ, ἀνόητε, εἶπεν, αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται, κἂν ἐγὼ σιωπήσωμαι.

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν θέλοντες.

Fabula Æthiopis, ostendens naturam non mutari. 6

Μῦθος ὁ τοῦ Αἰθίοπος δηλῶν τὰς φύσεις μὴ μεταβάλλεσθαι.

ÆThiopem emit aliquis, persuasus eum ex negligentia eius qui prius habuerat, contractum esse colorem. cum verò domum duxisset, omnia quidem ei adhibuit purgamenta, omnimodisque lotionibus conatus est ad pristinum, vt putabat, nitorem reducere. Sed cum colorem transmutare non posset, morbum labore attulit.

Manet semper natura primogenia.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα. πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβάλλειν οὐκ εἶχε. νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

Μῦθος ὁ τῆς παρθένου καὶ τοῦ λέοντος, ἡδονῶν ἀποτρέπων.

Λέων ἤρα παρθένου. καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ τῆς παιδὸς, ἐγγυῆσαι τὴν κόρην πρὸς γάμον ἐδεῖτο. δεδιὼς δὲ ὁ πατὴρ ἀπαναίνεσθαι, μετὰ τῶν ὀδόντων ἐκβαλεῖν ἐπεκελεύετο τοὺς ὄνυχας, μὴ ταῦτα, λέγων, φόβον τῇ παιδὶ παρασκευάσηται· καὶ πεισθεὶς ὁ λέων ὑπ' ἔρωτος, ἀμυντηρίων προσῄει γυμνός. προσιόντα δὲ ῥοπάλοις τὴν πληγὴν ἀπηλάσατο.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑποπίπτει τῷ κινδύνῳ.

Fabula Leonis & virginis, à voluptatibus dehortans. 7

LEo quidam amabat virginem: conuentoque puellæ patre, petiit vt sibi puellam nuptum daret. Veritus autem pater denegare, rogauit leonem vt cum dentibus etiam vngues deponeret, ne inde, inquit, puella terreatur. Leo præ amore persuasus, exarmatus venit: qui cum venisset, ad necem vsque fustibus verberatus est.

Qui hostibus paret, periclitabitur.

Μῦθος ὁ τοῦ λέοντος, παραινῶν κακίας ἀρετὴν προτιμᾶν.

Γῆρας ἐλύπει τὸν λέοντα· καὶ θηρᾶν οὐκ ἠδύνατο. βουλόμενος δὲ πορίσασθαι τροφὰς, νοσεῖν ὑπεκρίνετο· καὶ σχήματι νόσου, τὴν τροφὴν ἀπειργάζετο· τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν ζώων προσιόντα φιλοφρονούμενος, τροφὴν πρόχειρον εἶχε κατήσθιεν·

Fabula Leonis, hortans vt virtus præponatur malitiæ. 8

ESenectute decumbebat leo, nec amplius ad venandum suppetebāt vires. Itaque cum pasci vellet, ægrotare simulauit, & prætextu morbi, escam sibi comparauit. Nam animaliū plurima, quæ ad inuisendum ve-

nerant, humanæ excipiens, vt eſcam in promptu habens, deuorauit. Multis tandem captis, vulpes intellecta fraude cum & ipſa veniret, è veſtigio leonem ſalutauit: quia captorum veſtigia peſtem arguebant.

Ita ſapientia dolos & fraudes longè ſuperat.

σθιεν· ἑαλωκότων δὲ τῶν πολλῶν, ἀλώπηξ συνεῖσα τῆς τέχνης, ἐν προθύροις μὲν φιλοφρονεῖται τὸν λέοντα· τὰ δὲ τῶν ἑαλοκότων ἴχνη τῆς λύμης ἔλεγχον ἔφερον.

Οὕτως σοφία πανουργίας ἐπικρατεῖ.

Fabula aſini, non eſſe benefaciendũ malis, admonens. 9

Μῦθος ὁ τοῦ ὄνου, παραινῶν μὴ κακοῖς εὖ ποιεῖν.

ASinus quærebat medicum, infixa in calce ſpina. Detrectantibus verò plurimis, ſolus lupus mederi aggreſſus eſt, ac

ΟΝος ἐζήτει τὸν ἰασόμενον, ἐμπαρέντος αὐτοῦ τῷ ποδὶ σκόλοπος. κατοκνούντων δὲ τῶν πολλῶν, μόνος ὁ λύκος ὑπισχνεῖτο

spi- τὸν

τὴν ἴασιν· καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ἐξαιρεῖται τοῦ πάθους· ὁ δὲ τῷ παθόντι ποδὶ τὸν ἰασάμενον ἔπληξεν.

Οὕτως οἱ πονηροὶ χάριν ἀμοιβὰς ἀντεισφέρονται βλάβας.

spina dentib. extracta sanat. hic autem altero pede qui non affectus erat, medentem percussit.

Sic mali pro gratia referunt damnum.

Μῦθος ὁ τοῦ ὄνου, παραινῶν μὴ πλειόνων ἐρᾶν.

Fabula asini docẽs ne quis maiora appetat, quam deceat. 10

ΟΝος ἐπεθύμει λέων εἶναι δοκεῖν. καὶ μεταθεῖναι τὴν φύσιν οὐκ ἔχων, ἐπὶ τοῦ σχήματος αὐτὸ πληροῖ τὸν πόθον, καὶ λεοντῆν περικείμενος, οἷα λέων τοὺς τῶν γεωργῶν ἐλυμαίνετο πόνους. καὶ πνεύσαντος βιαιότερος ἀνέμου, γυμνοῖ μὲν αὐτὸν τοῦ περικαλύμματος· φανέν-

Asinus cum vellet videri leo, nec naturã permutare posset, schemati quodam desiderio satisfaciens, ac leonina indutus pelle, quasi leo rusticorum vastabat labores. cumque vehementior aliquando spiraret ventus decussissetque tegmen, rustici quorum la-

bores corruperat, cum viderent asinum esse, fustib. cæsum necauerunt.

Mores ascititii, vtentibus adferunt periculum.

Φανέντα δὲ ὄνον, ῥοπάλοις ἀνήρεσαν αὖ τοὺς πόνους κατήσθιεν.

Νόμος ἐπείσακτος τοῖς χρωμένοις γίνεται κίνδυνος.

Fabula Cancri, monens ne suadeantur impossibilia. 11

Μῦθος ὁ τοῦ καρκίνου παραινῶν μὴ συμβουλεύειν ἀδύνατα.

MAter ad cancrum, Quid vero obliqua est, inquit, fili, qua incedis via: cum debeat esse recta? Respondit ille, Præi mater viam, & eam, vt sequar, annitar. Sed cum recta mater ingredi non posset, dementiā eius elusit filius.

Facilius est monere, quæ factu non sunt possibilia.

Fabu-

Ἡ Μήτηρ πρὸς τὸν καρκίνον· τί δὲ λοξὴν ἦν, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδόν, ὀρθὴν εἶναι προσῆκον; ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· ἡγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μῆτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι. τῆς δὲ βαδίζειν ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ῥᾷον παραβαίνειν ἃ ποιεῖν ὑπάρξει ἀδύνατον.

Μῦθος

Μῦθος ὁ τῶν ἀλεκτρυόνων, μετριάζειν παραινῶν ἐν τοῖς εὐτυχήμασιν.

Fabula Gallinaceorum, adhortans ad moderationem in rebus prosperis. 12

Ἀλεκτρυόνες συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμάχοντο. καὶ ὁ μὲν νικηθεὶς, κλίνης ὑποδὺς ἀπεκρύπτετο. ὁ δὲ νενικηκὼς ἐπὶ στέγους ἀρθεὶς, ἀνέκραγε μέγιστον, τὴν νίκην καταδήλον ἐξ ᾠδῆς ἐργαζόμενος· καὶ καταπτὰς ἀετὸς τοῦτον ἁρπάζει λαβών.

Νίκης ἀσφάλεια μετριότης φρονήματος.

Μῦθος

GAllinacei duo inter se, vt fieri solet, insurgentes, pugnarunt. & victus quidem, sub lecto absconditus latuit: qui vero vicerat, in tectum elatus, maxima voce clamans, victoriam canendo quasi palam fecit. Sed eum aduolans forte aquila comprehensum rapuit.

Victoriæ securitas, moderatrix est superbiæ.

Fa-

Fabula Equi, humanos casus spectare iubens. 13

EQuus senectute depressus, molam pro bello elegit, vbi cum molere belligerandi loco cogeretur, presentem lugens fortunam, prioris non immemor, Mei quidem, inquit, molitor, antè in bello erat vsus, ornatusque circum circa, opera mea hominibus locata eos sequebar. At nunc nescio quid passus, pistrinum capesso præ pugna: cui molitor. Obdura, inquit, memorando pristina.

Fortuna enim vtrinque hominum res mutare nouit.

Μῦθος ὁ τοῦ ἵππου, παραινῶν σκοπεῖν τὰ ἀνθρώπινα.

ΙΠπον ἐλύπει τὸ γῆρας καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν· ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκάζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην· τῆς δὲ προτέρας ἐμέμνητο. ἐμοὶ λέγων, ὦ μυλωρὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον· κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο σώματι καὶ θεραπεύων παρηκολούθει τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν ἀντιλαμβάνω τὸν μύλωνα τῆς μάχης. καὶ ὁ μυλωρὸς πρὸς αὐτόν· ἐπίσχες, ἔφη, τὰ παλαιὰ θρυλλῶν.

Ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἑκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.

Fabula Ciconiæ, non esse cum malis conuersandum docens. 14

AGricolæ damnũ tulerunt grues, absumtis quæ seuerat ille seminibus. in earum numero ciconia quoque erat, in eodem quidem consortio,

Μῦθος ὁ τοῦ πελαργοῦ, παραινῶν μὴ συνεῖναι κακοῖς.

ΓΕωργὸν ἠδίκησαν αἱ γέρανοι, τὰ καταβαλλόμενα τῇ γῇ προαρπάζοντες σπέρματα. πελαργὸς δέ τις τοῖς γεράνοις συνῆν, τῆς μὲν διατελέσης κοινωνῶν, τῆς δὲ βλα-

βλάβης οὐ μετασχών· ἀπαιτῶν δὲ τὴν βλάβην ὁ γεωργός, βρόχους στησάμενος, μετὰ τῶν γεράνων εἷλε τὸν πελαργόν, καὶ δίκην ὑπεῖχεν ὧν οὐδὲν προηδίκησεν.

Ὁ συνὼν πονηροῖς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὑποστήσεται δίκην.

tio, sed quæ damnum non attulerat. Obuiam tamen damno iturus rusticus, positis laqueis, vna cum gruibus ciconiam cepit, ac pœnam ab ea sumsit, eorum ergô quorum non erat conscia.

Qui cum malis conuersatur, eandem, quam, illi pœnam sufferet.

Μῦθος ὁ τῆς καμήλου, τὴν ἐπιθυμίαν κακίζων τοῦ πλείονος.

Εἶδεν εἰς ταῦρον ἡ κάμηλος, καὶ κεράτων ἐπιθυμεῖ μεταλαβεῖν· προσελθοῦσα οὖν τῷ Διΐ, κερῶν ᾔτει τυχεῖν· ὁ δὲ τῆς ἀπληστίας μισή-

Fabula Cameli qua rerum plurium damnatur cōcupiscentia. 15

TAurum intuitus camelus, cornua concupiuit accipere. quare cum ad Iouem venisset, ab eo petiit cornua ille

ille verò ægrè ferens auaritiam, aures etiam auferre iussit Mercurium: vnde tum minores eas habet camelus, quam pro ratione reliqui corporis.

Qui plura desiderat etiam ea quæ habet, amittit.

μισήσας, Ἑρμῇ κελεύει περιαφελεῖσθαι τῶν ὤτων· ὅθεν καμήλῳ ταῦτα τοῦ λοιποῦ καταδεέστερα σώματος.

Ὁ πλειόνων ἐρῶν, καὶ τῶν προσόντων ἀποστερεῖται.

Fabula Taurorum ad cōcordiam adhortans. 16

Tres tauri viuebant simul: leo verò semper eos insequebatur vt caperet. & concordes quidem nunquam potuit, discordes verò cōstituit subigere: ac ita cum ad mutuam omnes pugnam instigasset, dissidentes, & sepa-

Μῦθος ὁ τῶν ταύρων, παραινῶν εἰς ὁμόνοιαν.

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν δίαιταν ἐπεποίηντο. λέων δέ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηρεῦσαι βουλόμενος. καὶ συνιόντας μὲν, ἑλεῖν οὐκ ἠδύνατο, διαστάντας δὲ περιῄρειτε χειρώσασθαι. καὶ συγκρούσας πρὸς ἀλλήλους ἐν μέρει διαστήσας, ἀπέκρινε, καὶ

καθ'

καθ' ἕκαστον ἀποσχιστότερον ἔφθειρεν, οὓς κοινῇ συνιόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.

paratim singulos facillimè occidit quos cum cōcordes essent, in suam potestatem redigere non poterat.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

Sic concordia, qui eam exercent salutaris est.

Μῦθος ὁ τῆς ἐλάφου, νουθετεῖν παραινῶν τὸν καὶ πρᾶξαι δυνάμενον.

Fabula ceruæ, admonere aliquem id volēs, quod & ipse pręstare possit 17

Ἔλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει ταῦτα λέγουσα· κέρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας· μεγέθει δὲ διηνέγκας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας. μεταξὺ τοῦ λόγου, καὶ κυνῶν δρόμος ἠκούετο

CEruam istis verbis admonuit mater, Cornu, fili, à natura habes, corpus verò magnum: & nescio quomodo adhuc euitas adorientes canes. Hæc ait, cum canum procul auditur strepitus, & ipsa, quæ

psa, quæ filium stare iusserat, se prima coniicit in fugam.

Monere in promptu est, quæ difficillima sunt factu.

ἠκούετο πόῤῥωθεν. ἡ δὲ μένειν τῷ παιδὶ παραινέσασα, αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἕτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

Fabula Cerui, admonens vt differatur iudicium de aliqua re, priusquam eius factum sit periculum. 18

PRopter æstum ad aquam ibat ceruus, vbi cum venisset, dum adstaret aquæ, in ea se vidit. & cornuum quidem nexum miratus, accusauit pedum infirmitatem. dumque vtrinq; naturã laudaret partim, partim vituperaret venatores superuenere. at ille accusatis quidem aufugit cruribus, laudatis vero capitur cornibus.

Μῦθος τῆς ἐλάφου, παραινῶν τὴν πεῖραν ἀναμένειν εἰς κρίσιν.

ΕΛαφον τὸ θέρος ἐπὶ νάματος ἐκόμιζε χρεία. ἀφικόμενος δὲ, καὶ παραστὰς, ἑαυτὸν ἐθεᾶτο τοῖς νάμασι. καὶ τὸ μὲν κέρας τῆς πλοκῆς ἀπεθαύμαζε. κατῃτιᾶτο δὲ τῶν ποδῶν τὴν ἀσθένειαν· καὶ τὴν φύσιν κατ᾽ ἄμφω τιμῶντος ὁμοῦ καὶ κακίζοντος, οἱ θηρῶντες προσέστησαν. ὁ δὲ τοῖς μὲν κατηγορουμένοις διαφεύγει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαινουμένοις ἁλίσκεται κέρασιν.

Fabula graculi, ne quis maiora viribus moliatur. 19

AQuilà cum agnum rapuisset, inde pasta est. quod conspicatus graculus aliquis, idem tentauit.

Μῦθος ὁ τοῦ κολοιοῦ, παραινῶν μὴ μειζόνων ἐρᾶν.

ΑΕτὸς ἀρνίον ἁρπάσας, ἐντεῦθεν ἐτρέφετο. κολοιὸς δέ τις ἑωρακὼς, ἐνεχείρει τοῖς ἴσοις. καὶ κα-

ταπτὰς

...πτους ἐπὶ ποίμνην, τῶν ...ρων λαβεῖν ἐπειρᾶτο τὸν ...ιστον· καὶ περιπαρεὶς τοῖς ...ροις τοὺς ὄνυχας ἑάλω μᾶλ...ον, ἢ θηρεύσαι δεδύνηται:

...tauit. & cum aduolasset ad gregem maximum omnium arietem molitus est rapere, sed complicatis in lana vnguibus, captus potius est, quam capere potuerit.

Τὸ μεῖζον ἀεὶ τοῖς καταδεεστέροις καθέστηκε σφαλερόν.

Maiora semper tenuioris fortunæ hominibus periculosa sunt.

...ιθος ὁ ἀλώπεκος, παραινῶν μὴ βλέπειν τὰ μείζονα.

Fabula Vulpeculæ, docens non esse adspirandum ad maiora. 20

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου σχήματι· καὶ ὁ μὲν ἄγρας ...ἐμήνυεν· ὁ δὲ ἐπιπίπτων, ...λάμβανε. ἑκάτερος τοίνυν ...ς τὴν ἀξίαν διῃρεῖτο μερίδας.

VVlpecula apparitoris instar operam suam locabat leoni: ita vt hæc prædam indicaret, ille aggressus caperet. Quare & vtriq; pro dignitate quā

Y statu-

erat, pars obtingebat. Sed vulpes cum quasi leoni partem inuideret maximam, venari potius ipsa voluit, quam indicare. & aliquid è grege ouium conata rapere, primum ipsa facta præda est venantibus.

Seruire tuto melius est, quã cum periculo dominari.

ρίς. ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τοῦ πλείονος τὸν λέοντα, θηρᾶν, αὐτὴ τὸ μηνύειν ᾑρεῖτο. καὶ προσελθοῦσα ποίμνης τι λαβεῖν, ἡ πρώτη προὔκειτο τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

Ἄρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερῶς.

Fabula Ouium, quæ monet ne deceptorib. adhibeatur fides. 21

LVpi ad oues, Quid vero tam durum & implacabile semper cum nobis bellũ geritur? in caussa equidem sunt pessime feriati isti canes, qui nos cũm superuenimus allatrant, & cum nihil intulerimus mali inuadunt: sed si illos remoueatis, fœdus inde nobis & induciæ sancientur, dixerunt vt fallerent. at illæ, obedientes statim, & canes pepulere: & ipsæ, cum custodia orbatæ forent, sunt occisæ

Qui auscultat hostibus, subibit periculum.

Μῦθος ὁ τῶν προβάτων, παραινῶν ἀπατεῶσι μὴ πείθεσθαι.

Ολύκοι πρὸς τὰ πρόβατα. τί δὲ ἡμῖν ἄσπονδος ἀεὶ καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος, αἴτιοι δὲ οἱ κάκιστα ἀπολούμενοι κύνες. οἱ προσιόντας δὲ ἡμᾶς ὑλακτοῦσιν οὐδὲν δὲ ἠδικηκότας, συγκρούουσιν· ἀλλ' εἰ τούτους ἐκ ποδῶν καταστήσετε, σπονδαὶ εὐθὺς καὶ διαλλαγαὶ καταστήσονται, εἶπον εἰς ἀπάτην· τὰ δὲ, ῥᾳδίως ὑπήγετο· καὶ οἱ μὲν κύνες ἠλήλαντο. αὐτὰ δὲ ἔρημα φυλακῆς διεφθείρετο.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὸν κίνδυνον.

Fabu- Μῦθος

Μῦθος ὁ τῆς ἐλαίας καὶ τῆς συκῆς, σωφρονεῖν παραινῶν τῇ νεότητι.

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα, παρὰ πᾶσαν ὥραν. συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλόμενον ταῖς ὥραις, αἷς καὶ κατεφρόνει. χιὼν δὲ τὴν μὲν ἐλαίαν κομῶσαν εὑροῦσα, τοῖς θαλλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλλει κατήνεγκε ταύτην διέφθειρεν, τὴν δὲ φύλλων εὑροῦσα γυμνήν, οὐδὲν ἠδίκει πρὸς γῆν ἀπορρέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν, τοῖς κεκτημένοις ἐπονείδιστον κακόν.

Fabula Oleæ & Ficus, exhortans iuuentutem ad temperantiam. 22

Ficum irridebat olea, quasi ipsa quidem omni tempore florida, ficus verò cum tempore mutaret florem. quo cum aliquando nix caderet, comantem deprehendens oleam, ramisque insidens, vna cum pulchritudine & ipsam simul corrupit, at huic cum nudam destitutamque foliis inueniret, in terram defluens non obfuit.

Pulchritudo nescia sibi temperare, habentibus est vituperio.

Μῦθος τῶν λαγωῶν, τοὺς ἀτυχοῦντας ψυχαγωγῶν.

Θάνατον ἑαυτῶν κατεψηφίζοντο λαγωοί, καὶ λοιπὸν μὲν ἐδόκει, τὸ δὲ ὅπου, τοῦτο ἀπελείπετο. χώραν δὲ θανάτῳ προσήκοντα χώρον ἐκλέγοντες, ἤθελον ἅπαντες ὡς

Fabula Leporum, animum addens infelicibus. 23

De morte sua suffragia tulerant lepores, mori quidem placuit, sed vbinam, reliquum erat inquirere. mortem igitur & locum iam de-

designauerant. Quare ad mortem idoneo loco palude constituta, cucurrerunt omnes quasi ibidem morituri. Aduenientū vero strepitum cum ferre nō possent, quæ in ripa sedebant ranæ, abditos in palude sinus petiere: quod cum lenior aliquis videret lepus. Nulla, inquit, sunto mortis nostræ suffragia: timidiores enim, quam nos simus, inuenimus.

Consolantur infortunatos aliorum res infeliciores.

ὡς παρὰ ταύτην ἀποθανούμενοι. προσιόντων δὲ τὸν κτύπον οὐκ ἤνεγκαν οἱ παρὰ τὰς ὄχθας διατρίβοντες βάτραχοι· τοὺς δὲ τῆς λίμνης μυχοὺς κατελάμβανον. καὶ δὴ πρεσβύτης ἑωρακὼς λαγωὸς, Λελύσθω, ἔφη, τοῦ θανάτου ἡ ψῆφος· πεφύκασι γὰρ ἡμῶν ἀνανδρότεροι.

Ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀτυχήσαντας οἱ μᾶλλον κακοπραγήσαντες.

Fabula Ranæ, volens, vt promissa ante lucrum diiudicentur. 24.

Ra-

Μῦθος ὁ τῶν βατράχων, παραινῶν κρίνειν πρὸ τοῦ κέρδους τὸν ὑποσχόμενον.

Ὁ βα-

Ὁ βάτραχος ὁ τῶν ἰατρῶν κατηλαζονεύετο τέχνην ἅπασαν μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος· πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγείαν ἀρκέσειν. καὶ παρεστῶσα, τοῖς λόγοις ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν· τί δῆτα λέγουσα νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς· νόσου δὲ φέρεις ἐπὶ τῆς ὄψεως σύμβολον;

Ἀλαζονεία, τὸν ἔλεγχον οἴκοθεν δέχεται.

Rana quædam superbe valde medicam iactabat artē, omnia se quidem quæ in terra sunt remedia nosse professa, se solam, omnibus, vt reualescant, opitulaturā. quæ cum diceret adstans forte vulpes, falsitatem è colorē vultus arguit. Quid igitur alios, inquiens, à morbo quidem liberas, tu vero ipsa in facie præfers morbi indicia.

Fabula ranæ monens ante lucrum considerari eum debere, qui promittit.

Μῦθος ὁ τοῦ λύκου, παραινῶν μὴ φαύλους εὐεργετεῖν.

Λύκῳ περιεπείρετο ὀστοῦν· καὶ ἐζήτει τὸν ἰασόμενον. ἑκάστου δὲ τὴν πρὸς αὐτὸν ἴασιν φεύγοντος, μόνη τῶν ἄλλων ἐπὶ ῥητοῖς ὑπέσχετο ποιήσειν ἡ γέρανος. καὶ θεῖσα τὴν κεφαλὴν, ἐξαιρεῖται τοῦ πάθους τὸν λύκον. καὶ προσαιτουμένη μισθὸν τῆς ἰάσεως, ἀρκεῖ ταῦτα μισθὸς ὁ λύκος λέγων τὴν κεφαλὴν ἔχειν ἀκέραιον.

Fabula lupi, monens ne improbis benefiat. 25

Lupo infixum hęrebat os, quærebatq; medicum. Vniuersis vero & singulis ab eius medicatione fugientibus, sola ex reliquis constituto pactoque præmio se subuenturam promisit grus: ac imposito capite, lupum à dolore liberauit. pro quo cum peteret mercedem medicinæ, sufficientem lupus habere dixit, quod caput incolumē reportasset.

Improbi seruati, iniuriosi sunt in eos qui seruarunt.

Πονηρὸι σωθέντες, ἀδικοῦσι τοὺς σώσαντας.

Fabula Murium, admonens diligendam esse mediocritatem. 26

Μῦθος ὁ τῶν μυῶν, παραινῶν στέργειν τὰ μέτρια.

MVs rusticus, amicitiam iniit cum vrbico mure, & vt amicitiam confirmaret, primus in agrum ad se vocauit vrbicum, xeniaque apposita ei mensa ingessit, quæcunque agrum suis incolis ferre nouerat. Idem vero hospitalitatis beneficium relaturus mus vrbicus, in vrbem deduxit rusticum, & hominis diuitis excepit domo: vbi cum iam gusta-

Μῦς ἀρουραῖος, ἀστικῷ γίνεται φίλος μυΐ, καὶ τὴν φιλίαν πιστούμενος, πρῶτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀστικὸν παρελάμβανεν. καὶ ξένιαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεζαν· ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀγρόν· ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικὸς, εἰς ἄστυ τὸν ἀρουραῖον ἐκόμιζεν, καὶ εἰς ἀνδρὸς εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. ὡς δὲ τῶν ὄντων ἤδη προσαπτέσθαι ἤθελον προσιὼν τῆς

φθάνοντος. καὶ τοσαυτάκις δὲ ἐν τοῖς ὄψοις ἀπηλαύνοντο παῖδες, ὁσάκις ἐπεχείρουν μεταλαμβάνειν. καὶ τελευταῖον ὁ ἀγροικῶν, Ἄπειμι, ἔφη, τὴν ἐν ἀγροῖς ἀσπαζόμενος μετριότητα, τῆς ἐν ἄστει τρυφῆς.

Οὕτως οἱ μέτρια κεκτημένοι, τῶν πλουτούντων εἰσὶν αἱρετώτεροι.

gustaturi erant ea quæ præsto aderant, quidam qui de improuiso superueniebat impediit, ac toties à capiendo cibo sunt depulsi, quoties aliquid attentarent sumere. donec tandem rusticus, Abeo, inquit, mediocritatem in agro præferens, iis quæ in vrbe sunt delitiis.

Sic mediocris fortunæ homines, diuitibus præferendi sunt.

Μῦθος ὁ τῶν μελισσῶν καὶ τοῦ ποιμένος, παραινῶν τῶν πονηρῶν μὴ ἅπτεσθαι κερδῶν.

Ἐν κοίλῃ δρυῒ, μέλι κατειργάζοντο μέλιτται· ποιμὴν δέ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχὼν, ἀφελέσθαι ἐπεχείρει τὸ μέλι· αἱ δὲ ἄλλη ἀλλαχόθεν περιπετόμεναι, αὐτὸν ἐδίωκον τοῖς κέντροις· καὶ τελευταῖον ὁ ποιμὴν, Ἄπειμι, ἔφη, μηδὲν δεόμενος μέλιτος· εἰ δεῖ με μελίτταις περιτυχεῖν.

Τὰ πονηρὰ κέρδη, τοῖς δεδεγμένοις κινδυνῶδες.

Fabula Apum, & pastoris, abhortans ab inhonesto lucro. 27

IN caua quercu mel faciebant apes. pastor vero quidam in eas tum cum facerent forte incidens, furari voluit mel. Eæ vero hinc & illinc circumuolantes, illum aculeis pupugere. tandem pastor. Abeo, inquit, mellis non opus habens, si oporteat in apes incidere.

Turpe lucrum periculosum est illis qui id sequuntur.

Fabula Aquilæ & Draconis, ad gratiam referendam inuitans. 28

Μῦθος ὁ τοῦ ἀετοῦ καὶ τοῦ δράκοντος, παραινῶν ἀρχέσθαι χάριτος.

DRaco & Aquila conuoluti inter se, pugnarunt, & quidem Draco, cum ligatam detineret aquilã, videns id rusticus, soluta draconis spira, liberam dimisit aquilã. quare iratus draco, venenum immisit in seruantis potum. hausturo vero, quod ignoraret, rustico aduolans aquila, ex manibus rustici calicem decussit.

Eos qui bene alicui faciunt, manent gratia.

ΔΡάκων καὶ ἀετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν ἀετὸν συλλαβών. γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτονόμον ἀφῆκε τὸν ἀετόν. χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὸν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώζοντος πόματι. πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος ὁ ἀετὸς καταπτὰς, τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

Fabula Corui & vulpeculæ, monens ne fraudulentis credatur. 29

Μῦθος ὁ τοῦ κόρακος καὶ τῆς ἀλώπεκος, παραινῶν ἀπατῶσι μὴ πείθεσθαι.

COruus prędam habebat caseum, & in altum deferens residebat. quod videns vulpecula, fraude coruum circumuenit. Quam pulchro, inquit, coruus & decoro corpore est: colore vero inter aues prestantissimo: quod

ΤΩι κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ φέρων ἐκάθητο· ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ, ἀπατῇ προσιοῦσα τὸν κόρακα· τί τοῦτο, λέγουσα, μετεωρότητι μὲν ὁ κόραξ διανίσχει σώματος. χροιὰν δὲ φέρεις, τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ

... εἰ δὲ φωνὴ παρῆν, ἅπασιν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν. ταῦτα δὲ εἶπε πρὸς ἀπάτην. ὁ δὲ ἐπαρθεὶς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρεσιν ποιῶν τοῦ θηράματος. ἡ δὲ λαβοῦσα· φωνὴ μὲν, ὦ κόραξ, εἶπεν, ὑπάρχει· ὁ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑπομένει τὴν βλάβην.

quod si vox adderet, omne inter aues teneres principatum. Ea vero vt falleret locuta est. at ille persuasus, abiecto caseo, clamorem quam maximum edidit, ita vt dum ostenderet vocem, amitteret caseum. Tum hæc præripiens, Vocem quidem, inquit, corue, habes, sed mentem non habes.

Hostibus credens, damnum accipiet.

Μῦθος ὁ τῆς ὑὸς, ἑκάστῳ ἐνδοὺς τὰ οἰκεῖα μαθεῖν.

Ἐξ ἀγροῦ τις ἤγαγεν ὗν, αἶγα, καὶ πρόβατον. ὄνῳ δὲ πάντα ἦγεν εἰς ἄστυ. καὶ

Fabula Suis, singulos sua scire volens. 39

Ex agro quidam reportabat suem, capram, & ouem. vno vero omnes tres

tres vehebantur asino ad vrbem. & reliqua quidem duo animalia silebant; sola vero sus ingenti clamore vectori suo obstrepebat. cui ille, Quid igitur, inquit, non tacitam prætermittis hanc vecturam, quemadmodum cætera? quoniam lactis quidem causa capra, lanæ vero gratia ouis abducitur, ego autem, respondit sus, vt macter.

καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἠρέμει σιγώμενα, ἡ δὲ ὗς μεγίσταις βοαῖς παρηνώχλει τὸν ἄγοντα· καὶ ἔτος πρὸς αὐτήν. τί δή ποτε, ἔφη, κακόδαιμον, ἥσυχον ἄμα τοῖς ἄλλοις οὐ ποιῇ; ὅτι γάλακτος μὲν ἕνεκα αἴξ, ἐρίων δὲ χάριν, ἄγεται πρόβατον, ἐγὼ δὲ σφαγῆς, ἀποκρίνεται ἡ ὗς.

Οἶδε τὴν σφαγὴν ἕκαστος τὴν ἰδίαν.

Fabula Graculi, vitandam docens esse fraudem. 31

Μῦθος ὁ τοῦ κολοιοῦ, παραινῶν τὴν πλεονεξίαν μισεῖν.

PVlchritudinis erat certamen, & ad Iouem, vt disceptaretur hæc controuersia, omnes iuerunt volucres: ac Mercurio quidem diem præfiniente, fluuiosque & lacus omnes petiere, deformibusque pennis abiectis, elegantiores nitidabant. At cum à natura decori nihil haberet graculus, quæ reliquis exciderant, inde se ille exornauit. Sola tamen noctua, cum nosset, id quod suum e-

Κάλλους ἦν ἀγών. καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὁρίζοντος· ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες καταλαμβάνοντες, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτερῶν ἀποβάλλοντες· τὰ δὲ κρείττω φαιδρύνοντες· κολοιὸς δὲ οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συνέθηκε κόσμον· γλαὺξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφῃρεῖτο τὸν κολοιόν. καὶ τὰ ἄλλα [illegible] ἀνέπειθεν

ἀφαιρεθεὶς ἢ καὶ τῶν ἀλλοτρίων πάντων ὁ κολοιὸς, γυμνὸς εἰς τὴν Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Νόμος ἐπακτόμενος, αἰσχύνη τοῖς ἔχουσι.

rat à graculo auferebat, ac vt reliquæ idem facerent, persuasit. His autem ab omnibus ita exutus graculus, nudus omnino venit ad iudicium Iouis.

Res ascititia, pudori tandem est habentibus.

Μῦθος ὁ τοῦ τοξότου, λέγων πλείονας τὴν ἐπιβουλὴν τῶν οἰκείων ἀνδρῶν.

Τοξότης ἀετοῦ κατεστοχάζετο· καὶ βέλος ἀφεὶς, εἷλε τὸν ἀετόν· ἐπιστραφεὶς ἢ ὁ ἀετὸς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη, τὰ παρ' αὐτοῖς τοῖς πολλοῖς πράγματα οἰκείαν ἐπιβουλήν.

Fabula sagittarii, plurimas à suis ipsius propriis insidias intentari ostendens. 32

Sagittarius in aquilam collimabat, & missa sagitta confixit aquilam. cumque conuersa ad sagittam aquila, eam quoque pennatam suis videret esse pennis, Multis, inquit, suæ propriæ facultates & res insidias & periculum creant.

Μῦθος ὁ τοῦ ἁλιέως καὶ τοῦ αὐλητοῦ, παραινῶν ταῖς τέχναις συμφέρως χρῆσθαι.

Ἀνὴρ ἁλιεὺς ὁμοῦ καὶ αὐλεῖν ἐπιστάμενος, τοὺς

Fabula Piscatoris, qui piscator simul erat, & auloedus, qua artibus suo quoque loco vtendum esse docetur. 33

Vir piscator simul & auloedus, acceptis ti-

biis & retibus, & in mari nihil poterat capere. Sed cum tibiis nihil proficeret, missis iis, ad rete deuenit, quo cum vteretur ea cepit, quæ non poterat cum tibias inflaret.

Vtilitatem adferunt artes, si tempore & loco conuenienti exerceantur.

τοὺς αὐλοὺς λαβὼν καὶ τὰ δίκτυα παρὰ τὴν θάλασσαν, οὐδὲν εἶχε λαβεῖν. ὡς δὲ τοῖς αὐλοῖς ἠπόρει θήραν, τούτους ἀφεὶς, ἐπὶ τὸ δίκτυον ᾔει· καὶ χρώμενος εἷλεν ἃς αὐλῶν οὐκ ἐθήρασεν.

Γέρας αἱ τέχναι τοῖς προσήκουσι πράγμασι νέμουσιν.

Fabula Leonis & Hominis, monens iustitiam esse amandam fugiendam superbiam. 34

Μῦθος λέοντος καὶ ἀνθρώπου. παραινῶν δικαιοσύνην ἀγαπᾶν, καὶ μὴ μεγαλαυχεῖν.

CОntendebat cum leone vir: & vir quidē hominum genus esse defendebat excellentius, ille verò primas dabat leonibus.

Εἰς ἔριν ἀλλήλοις ἀνήρ τε καὶ λέων προῆλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρεῖττον ἀπέφαινε γένος. ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδου τὸ πλέον.

ἀμφαλ-

ἀμφισβητουμένων δὲ περὶ τοῦ κρείττονος, πίστιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκόνος ἐλάμβανεν, ἐν ᾗ λέων ἐγέγλυπτο ἐξ ἀνδρὸς ἁλισκόμενος. καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁ λέων, εἰ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἂν εἶδες ἑαλωκότας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους, ἢ παρὰ ἀνθρώπων λέοντας.

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίων χρώμενος, οὐκ ἀπορήσει τῆς νίκης.

nibus. Digladiantibus ita illis de primatu, fidem vir fecit ex imagine, in qua leo sculptus erat ab homine detentus. Leo autē, Quod si apud nos etiam essent sculptores, plures equidem videres à leonibus premi homines, quā leones hominibus.

Qui iustis iuste vtitur, eum victoria non frustrabitur.

Μῦθος τοῦ κυνὸς, παραινῶν ἀπληστίαν φεύγειν.

Fabula Canis, ad auaritiam fugiendam exhortans. 35

Κρέας ἁρπάσας τις κύων παρ' αὐτὴν διῄει τὴν ὄχθην τινὸς ποταμοῦ. καὶ θεα-

CVm carnem rapuisset canis, in ripa ibat forte fluminis, cumq; videret vm-

vmbram in aquis maiorem duplo, quod quidem habebat, reliquit; maius vero attentans apprehendere, nec mediocris postea frusti nec maioris istius fructum cepit.

θηρεύων τὴν σκιὰν διπλασίαν τοῖς νάμασιν, ὃ μὲν εἶχεν ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβεῖν τὸ μεῖζον, συνδιαμαρτάνει μετὰ τοῦ μέτρου τοῦ πλείονος.

Fabula Quercus & Arundinis, monens ne quis fidat robori, aut viribus. 36

Μῦθος τῆς δρυὸς καὶ τοῦ καλάμου, παραινῶν μὴ ἰσχύϊ θαρρεῖν.

CVm quercu lis erat arundini. hæc enim admirata suũ robur, perinsolenter iactat resistere se posse ventorum furiis imbecillitatis autem accusabat arundinem, quasi nulli

Εἰς ἔριν δρῦν καθίστατο κάλαμος· ἡ μὲν γὰρ αὐτὴν τῆς ἰσχύος ἐθαύμαζε, καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων ἀντέχειν ἠλαζονεύετο μάχην. τῆς δ' ἀσθενείας κατηγορεῖτο τὸν κάλαμον, εἴκειν ἅπασι πεφυκός

φυόμενα τοῖς πνεύμασι. τούτοις καὶ πνεύσαντος αὖθις σφοδρότερον, ἡ μὲν ἐκριζωθεῖσα κατέπεσεν· ὁ δὲ κάλαμος κατακλινόμενος ἔμεινε.

Ὁ καιροῖς ὑπείκων, οὐκ ἀποστερεῖται τοῦ σώζεσθαι.

nulli non vetito esset morigera: ac vento vehementius inspirante, hæc quidem radicitus euulsa cecidit, illa vero integra & incolumis, vt quæ flexa vento cesserit, remansit.

Qui tempori cedit, servabitur.

Μῦθος τῆς ἀμπέλου.

Ἄμπελος ὡραία βότρυας· ἐκόσμεῖτο δὲ ἐπὶ τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. τράγος δέ τις ὑβριστὴς γενόμενος πλεῖον τῆς ἀμπέλου παρέβλαψε, καὶ διελυμαίνετο τοῖς βλαστήμασιν· ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· μένει σε τῆς ὕβρεως δίκη, οὐ γὰρ εἰς μακρὸν ὕστερον ἱερεῖον τοῖς θύουσιν· ἐγὼ δὲ παρέξω ἀντιπαρέχουσα τὸν οἶνον.

Ἃ δρᾷ τις, καὶ πείσεται.

Fabula vitis. 37

Vitis vuis onusta stabat, & iam florebant prope fructus cum caper ecce quidam iniuriosus, plurimum ambedit vitem, & corrupit florem, ad quem tum illa, Manet, inquit, te latæ iniuriæ pœna. Non enim multo post tu sacrificaberis inter victimas, ego vero contra ad eam rem libabo de vino meo.

Qualia quis facit etiam patietur.

Μῦθος ὁ τοῦ γεωργοῦ καὶ τῆς ἀλώπεκος.

Γεωργὸς πονηρὸς φθόνων ἐμπιπλάμενος τὰ τοῦ γείτονος αὐξα-

Fabula agricolæ & vulpis. 38

Agricola improbus cum inuideret proximo

ximo fœturã segetis, quæreretque quo pacto corrumpere posset eius labores, captam vulpem, alligata face, in vicini segetẽ dimittit. At illa, non qua missa erat excurrens, volente sic Deo, eius qui dimiserat combussit segetem.

αὐξανόμενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόνους ἐζήτει· καὶ θηρεύσας ἀλώπεκα, περιάψας δαλὸν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον· ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφεῖτο μὴ παραθέουσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησεν λήϊον.

Mali vicini, primi vicinorum malum sentiunt.

Πονηροὶ γείτονες, πρῶτοι τῆς ἑτέρων μετέχουσι βλάβης.

Fabula nutricis & & lupi, ostendens non spei innitendum esse, ante euentum. 39

Μῦθος τῆς τροφοῦ καὶ τοῦ λύκου, παραινῶν μὴ ἐλπίδι μένειν πρὸ ἐκβάσεως.

NVtrici flendo molestus erat infans. cum vero ab importunitate non

Τηθὴν ἐλύπει δακρῦον παιδίον. ὡς δὲ ἐνοχλούμενον οὐκ ἐπαύετο, ἠπείλει λύκῳ

λύκῳ παραβαλεῖν, εἰ μὴ παύσαιτο. λύκος δέ τις παρατυχὼν, ἔμαθε τὸν λόγον ἐκβῆναι πρὸς ἔργον. καὶ τὸ μὲν παιδίον ἐδεδύκει πρὸς ὕπνον, κενὸς δὲ ὁ λύκος ἀπεχώρει θήρας, τῆς τε παρούσης, καὶ τῆς ἀλλαχόθεν ἐλπιζομένης γενήσεσθαι.

Ἄπορον ἐλπὶς μὴ προσλαβοῦσα τὴν ἔκβασιν.

non absisteret, minata est lupo se proiecturam, nisi sileat, quod cũ lupus forte adueniens audiret, exspectauit dum fieret quod dixerat nutrix. & infans quidem obdormiuit, lupus autem spe prædæ deiectus abiit, & præsentis simul prædæ, & quam aliunde adepturum se sperauerat.

Inanis spes est, quæ non sortitur exitum.

Μῦθος ὁ τοῦ κόρακος, παραινῶν τῇ φύσει μὴ πειθαρχεῖν.

Ἑωρακὼς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐζήλου τοῦ χρώματος. οἰηθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπὼν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε. καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων, οὐκ ἤμειβε. τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἡ δίαιτα.

Fabula corui, monens vt natura sua quisquis cõtentus sit. 40

Cum cycnum vidisset coruus, æmulari colorem voluit. Sed arbitratus è lauacris eum prouenire, relictis aris, vnde nutriebatur, ad lacus & flumina vitam egit, & cũ lauaret quidem corpus, non mutauit, pastu vero destitutus mortuus est.

Naturã non potest transmutare viuendi genus.

FINIS.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
τετράστιχα.

GABRIÆ GRÆCI
Tetrasticha.

Περὶ Ἀνθρώπου καὶ λιθίνου Λέοντος. 1

Ἀνδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρινος Λέων.
Καί τις Λέοντί φησι, τὴν ἰσχὺν βλέπεις;
Ἀλλ', εἰ Λέοντες εἶπεν, ᾔδεισαν γλύφειν,
Πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ἐπ' ἀρετῇ οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

De Homine & Leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidam Leoni, Robur, inquit, intueris;
At si Leones, ait ille, sciuissent scalpere,
Multos vidisses esse homines lapides.

AFFABVLATIO.

Quòd non oporteat inflari virtute.

Περὶ Λέοντος κοιμωμένου καὶ Μυός. 2

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσου
Διέδραμεν Μῦς, ὅς δ' ἀνέστη συντόμως.
Γελᾷ δ' Ἀλώπηξ καὶ Λέων ἀπεκρίθη.
Οὐ μὴ πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν ἀνατρέπω.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι

Ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὸν περιφρονοῦντ' ἀποστρέφεσθαι.

De leone dormiente, & Mure.

LEone dormiente per mediam ceruicem
Percurrit Mus. Is autem surrexit illico.
Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

AFFABVLATIO.

Quòd non oporteat, ne paruum quidem contemptum negligere.

Περὶ Λέοντος, καὶ Κάπρου καὶ Γυπῶν. 3

ΛΕων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὶ Κάπρον,
Γύπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπουν τὴν ἔριν,
βρῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλους δ' ὁρῶντες ἠστόχησαν τῶν ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

De Leone & Apro & Vulturibus.

LEo pugnam aliquando parauit aduersus Aprum,
Vultures verò desuper speculabantur litem.
t deuorarent statim, qui vinceretur.
ed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

AFFABVLATIO.

Quòd non oporteat alienis malis lætari.

Περὶ Δορκάδος καὶ Λέοντος θηρευθέντος.

ΛΕοντα Δορκὰς εἰς ἰδὼν μεμηνότα,
Ὦ μοῖρα θηρῶν, εἶπεν, ἀθλιωτάτη.
σωφρονῶν γε, δυσκάθεκτος εἶ λίαν,
ὡς νῦν μανεὶς οὐ μεστὰ δακρύων δράσεις.

Επιμύθιον.

Οτι ἐξουσίαν ἔχοντας οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

De Caprea, & Leone furente.

LEonem Caprea vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quomodo nũc furens non plena facies lacrymarum?

AFFABVLATIO.

Quòd non oporteat eum, qui potestatem habet excandescere.

Περὶ Λέοντος, Ὄνου, Ἀλώπεκος.

ΛΕων, Ὄνος, Κερδώ τε πρὸς θήραν ἴον.
Ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένου,
Λέων κατεσπάραξε. Κερδὼ δὲ πλέον
Ενειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ᾽ ἐξ Ὄνου.

Επιμύθιον.

Οτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

De Leone, Asino, Vulpe.

Le

LEo, Asinus, Vulpesque, ad prædam iere.
In treis parteis eam cum Asinus diuisisset,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

AFFABVLATIO.

Quòd ex iis quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

Περὶ ὄνου βαστάζοντος εἴδωλον. 6

ὮΜοις ὄνος περιῆγεν ἀργυροῦν βρέτας,
Ὅπερ συναντῶν πᾶς τις αὖ προσεκύνει·
Τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,
Ἤκουσεν, οὐ θεὸς σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

De Asino gestante simulacrum.

HVmeris Asinus gestabat simulacrum argenteum,
Quod vnusquisque occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolens manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

AFFABVLATIO.

Quòd oporteat eos, qui in dignitatibus constituti sunt, cognoscere se esse homines.

Περὶ παιδὸς ἐσθίοντος σπλάγχνα. 7

ΒΟὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
Οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα, μῆτερ, ἐκχέω.
Ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβοῦ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶν γὰρ οὐδέν. ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ τἀλλότρια ἀντιστρέφειν καὶ μὴ γογγύζειν.

De Puero Comedente intestina.

BOuis puer festo die quum comedisset viscera,
Hei mihi clamabat quòd intestina effundo mater:
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
Non enim ex tuis quicquam, sed vomis ex alienis.

AFFABVLATIO.

Quòd oporteat aliena restituere & non murmurare.

Περὶ Ἀλώπεκος καὶ Βάτου. 8

ΦΡαγμοὺς Ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλει,
Ὀλισθάνουσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
Ἔξεσε πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
Μέμφου σεαυτὴν, μὴ μέ πρὸς, κεῖνος φάτο.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

De Vulpe & Rubo.

SEpem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta conuicia dicebat rubo:
Increpa te ipsam, non me, ille ait.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui sua tacent vitia, & alia reprehendunt.

Περὶ Κώνωπος καὶ Ταύρου. 9

ΚΩνωψ καθῆστο πρὸς κέρας Ταύρου πάλαι,
Ὀνπερ κέλευεν, εἴπερ ἐκπτῆναι θέλει.
Ἤκουσε δ', ὥσπερ οὐκ ἔγνω καθήμενον,
Οὕτω δὲ μὴ πτήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι ἢ σοφοὺς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

De Cu-

De Culice & Tauro.

CVlex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se volare velit.
Audiuit vero quemadmodum non nouerat sedentem,
Ita neque euolantem sentiret.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos qui volunt esse sapientes, potentesve, aut prudentes, nec sunt.

Περὶ Ἐλάφου καὶ Ἀμπέλου. 10

Ἔλαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται,
Ἥτις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὲ τῆς ἀμπέλου,
Κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας.

De Cerua & Vite.

CEruam persequebantur venatores,
Quæ densis in vitibus delituit.
Sed folia vitium quum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui male faciunt benefactoribus suis.

Περὶ Ὄφεως καὶ Γεωργοῦ. 11

Ὄφιν θέλων τις αὐτ᾽ ὀλέθρου παιδὸς
Πλήττειν, πέτραν τ᾽ ἔχισε, καὶ φιλεῖν θέλει.
Ὄφις δέ φησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,
Ἕως σὺ τύμβον τὸν δ᾽, ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσι.

De Serpente & Agricola.

SErpentem quis pro filii interitu
Percussurus, petramque scidit, & amare volebat.
Sed ait Serpens, quomodo fient conuentiones,
Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO.

Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

Περὶ Παιδὸς καὶ Σκορπίου. 12

ΩΣ ἀκρίδας θήρευε, παῖς τις Σκορπίῳ
Πρῶνε χεῖρας. ὃς δὲ μὴ ψαύσῃς, ἔφη.
Ὡς εἴγε μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων στένων,
Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυσθαι.

De Puero & Scorpio.

QVum locustas cepisset puer quidam, Scorpioni
Porrigebat manus. is autem, Ne attigeris, ait;
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoque locustas abiicies.

AFFABVLATIO.

Cum malis hominibus conuersari non oportere.

Περὶ Συὸς καὶ Μυός. 13

ΣΥς εἷλκέ τις Μῦν ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
Οὓς χαλκέες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
Ὁ Μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεστὸς δακρύων,
Ὡς οὐδὲ σοῦ δυνάσθε κἂν τρέφειν ἕνα;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

De Sue & Mure.

SVs quidam Murem trahebat ad sedandam esuriem.
Quos videntes fabri ferrarii riserunt.

Mus

Mus verò adhuc viuens ait lacrymarum plenus,
Ne vnum quidem potestis pascere Suem?

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui suos casus negligunt, alienos verò deridunt.

Περὶ Ὄνου καὶ Λεοντῆς. 14

Φέρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
Ηὔχει λέων εἶναί τις αἰπόλους βλέπων.
Ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
Τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τάχιστα λύονται.

De Asino & pelle Leonis.

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
Iactabat se esse Leonē quempiā videns caprarios,
Sed vbi sine Leonis inuentus est pelle,
Pristinum eum memorem turbationis reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, immeritos honores quàm primùm solui.

Περὶ Τράγου καὶ Ἀμπέλου. 15

ΤΡάγῳ προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
Κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
Ὅσον γὰρ ἂν βλάψειας εὑρήσω τάχα
Πρὸς θυσίαν σὴν εἰς Θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις θέλων τις ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

De Hirco & Vite.

HIrcum vitis alloquuta est, Offendis tu me
Tondens folia. numnam non est herba?
Quamuis etiam nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga Deos, vinum vt scaturiat.

AFFABVLATIO.

Quod plerumque volens quis aliquem iniuria afficere, iuuet eum.

Περὶ Ἀνδρὸς καὶ Γαλῆς γυναικός. 16

ΑΝὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγει.
Παρῆν δὲ Κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.

Νυμφ

Νύμφη δὲ Μῦν βλέψασα, σιωπῶν τάχει
Δίωκε τοῦτον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.

Επιμύθιον.

Οτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν οὐ μεταστρέφεται.

De viro & fele vxore.

VIr felem vxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa verò viso Mure, contenta celeritate
Eum persequuta est, non mutata natura.

AFFABVLATIO.

Quòd id quod à natura est, non transmutetur.

Περὶ Δορκάδος τὴν τῶν ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης. 17.

ΠΗγαῖς ὁρῶσα Δορκὰς αὐτῆς τοι θέαν,
Λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαίρει δ᾽ εἰς κέρα.
Λέων δ᾽ ἐπεὶ δίωκε. τούτους ἠγάπα,
Κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Επιμύθιον.

Οτι πολλάκις τις ὠφελεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

De Caprea reprehendente pedum tenuitatem.

IN fontibus suam imaginem videns Caprea,
Tenueis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
Quum verò Leo persequutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, vt prædæ laqueum.

AFFABVLATIO.

Quòd plerumque quis iuuatur ex quibus videtur lædi.

Περὶ Αλώπεκος καὶ Σταφυλῆς. 18

ΚΕρδὼ βότρυων βλέπουσα μακρὰς ἀμπέλου,
Πρὸς ὕψος ἥρετο, καὶ καμοῦσα πολλάκις
Ελεῖν, ἀπεῖπε. πρὸς δ᾽ ἑαυτὴν τοῦτ᾽ ἔφη,
Μὴ κάμνε ῥάγας ὀμφακίζουσιν μάλα.

Επιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

De Vulpe & Vua.

VVlpes racemum proceræ videns vitis,
In altum eleuabatur; quumque sæpe laborasset
Vt caperet, defatigata est: sed secum hæc loquuta est;
Ne labora, acipi vuæ exacerbescunt admodum.

AFFABVLATIO.

In eos qui de necessitate voluntatem faciunt.

Τυρὸν Κόραξ ἔδακνε, Κερδὼ δ᾽ ἠπάτα,
Εἰ γλῶσσαν εἶχες, ζηνὸς ἦς ὄρνις μέγας.
Εὐθὺς δ᾽ ὁ τοῦτον ῥίψεν, ἡ δ᾽ αὐτὸν φάγεν.
Ἔχεις Κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

De Coruo & Vulpe.

CAseum Coruus mordebat, sed Vulpes decipiebat,
Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
Continuò verò is eum abiecit. ea ipsum comedit.
Habes Corue omnia, mentem solam compara.

AFFABVLATIO.

Aduer-

Aduersus eos qui adulationibus delectantur.

Περὶ βατράχων καὶ ἡλίου. 20

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῦ ἡλίου.
Καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος·
Εἰ γὰρ μόνας τρέμοι μὲν αὐγὰς ἡλίου,
Τίς, εἴγε τεκνώσει, τοῦτον βαστάσει;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίας χαίροντας.

De Ranis & Sole.

OB nuptias Solis lætabantur Ranæ,
Quædamque ad eas ait, O miserum genus,
Nam si solos radios Solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?

AFFABVLATIO.

Aduersus eos qui suo damno præ ignorantia gaudent.

Περὶ ὄρνιθος ὠὸν χρυσοῦν τικτούσης, καὶ φιλαργύρου. 21

Ἔτικτε χρυσοῦν ὠὸν ὄρνις εἰσαὶ πύξ.
Καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς τὴν φρένα,

Ἐπιμ-

Ἔκτεινε ταύτην, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
Ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὠλέκει τύχης.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

De Gallinà aureum ouum pariente & auaro.

OVum aureum Gallina ſemel peperit,
Quidamque auarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed ſpes perdidit maius fortunæ donum.

AFFABVLATIO.

In eos qui ſpe lucri in damnum ex puſillanimitate incidunt.

Περὶ ἀστεροσκόπου καὶ ὁδοιπόρου. 22

Ἄστροις προσανέχων τις ἀστεροσκόπος.
Πίπτει λεληθὼς πρὸς φρέαρ. τυχὼν δέ τις
Ὁδοιπόρος, στένοντι τοῦτ' ἔφη λέγων,
Νοῦν θεὶς ἄνω, βέλτιστε, τὴν γῆν οὐ βλέπεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

De Stellarum ſpeculatore & Viatore.

STellis intentus quidam ſtellarum ſpeculator
Cadit imprudens in puteũ: ſed quidã ſuperueniens
Viator ſuſpiranti hæc inquit, dicens:
Animũ qui applicuiſti ſurſũ, ô optime, terrã non vides?

AFFABVLATIO.

Quòd plerique quum præſentia neſciant, futura cognoſcere glorientur.

Περὶ ἵππου καὶ κάπρου. 23

Ἤριζεν ἵππος ἀγελωτάτῳ κάπρῳ,
Ὁρμὴν δὲ θηρὸς ἵππος οὐ σθένων ὅλως,
Ἑαυτὸν ἐνδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον

Εὔπει-

Εὕπορον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τῶν θηρίων.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δι᾽ ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

De Equo & Apro.

PVgnabat equus cum ferocissimo Apro.
Impetū verò feræ Equus quum penitus non sustineret,
Sese dedidit inuento socio
Viro iugulandæ feræ perito.

AFFABVLATIO.

Quòd nonnulli ob inimicitias in seruitutem sese dedant.

Περὶ ἀνδρὸς μιξοτρίχου καὶ δυοῖν ἑταίραιν. 24

ΕΡωμένας δύ᾽ εἶχεν ἀνὴρ μιξότριξ,
Ἐχθρὰς δ᾽ ἐνωχῦσαι πάντη καὶ τρόπῳ,
Ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἔκφερεν,
Ἐξ ὧν ψιλωθεὶς, πᾶσιν ὤφθη γέλως.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

De viro misticapillo, & duabus amicis.

AMicas duas habebat vir misticapillus,
Ætate autem & moribus omnino dissimileis.

Altera

Altera nigros capillos, albos altera, euellebant:
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

Περὶ Ἀετοῦ τε καὶ Κολοιοῦ.

Ἄρνον καταπτὰς Ἀετὸς καθαρπάσας,
Ἰδὼν Κολοιὸς, ἐν κριῷ πράττει τάδε·
Ὃν εἷλε ποιμήν. παῖς δ' ἐφώνει τοῦτο τί;
Ἐμοὶ Κολοιὸς, Ἀετὸς δ' αὑτῷ πέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

De Aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila quum rapuisset,
Idque vidisset Monedula, in ariete facit eadem;
Quam pastor cepit. puer autem clamabat tale quid,
Mihi monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO.

Quòd non oportet imitari præstantiores.

Περὶ Κολοιοῦ τε καὶ ἄλλων ὀρνέων. 26

Ἀλλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένος,
Ηὔχει Κολοιὸς ὀρνέων ὑπερφέρειν.
Πρῶτον δὲ δῶρον ἡ Χελιδὼν ἡρπάκει,
Μεθ' ἣν ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος διαλύεται.

De Cornicula & cæteris Auibus.

Alienis pennis induta
Gloriabatur Cornicula præstare auibus.
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.

AFFABVLATIO.

Quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.

Περὶ Ἀετοῦ τε καὶ οἰστοῦ. 27

Βέλει τὸ στῆθος Ἀετὸς τρωθῆ πάλαι,
Ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἧστο πολλὰ δακρύων.
Βλέπων δ' οἰστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον,
Βαβαί, πτεροῖς με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

De Aquila & Sagitta.

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum plorans.
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Papæ, penna me pennatam occidit.

AFFABVLATIO.

In eos qui à suis mala patiuntur.

Περὶ θηρίων καὶ ὀρνέων μάχης καὶ Στρουθοῦ. 28

Πάσι πεφύκει θηρσὶ καὶ πτηνοῖς μάχη,
Ἥλω Λίβυσσα Στρουθὸς, ἣ τοὺς δ' ἐπλάνα,
Εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον,
Πτηνοῖς κάρηνον δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

De pugna ferarum ac volucrium, & Struthione.

OMnes inter se feræ & volucres concertabant,
Capta est Struthio Libyca, quæ hasce decipiebat.
Esse quidem auis, ex parte verò fera,
Volucribus caput, feris pedes ostendens.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui duob. seruiēdo dominis vtrosq; decipiūt.

Περὶ Χελιδόνος καὶ Κριτηρίου. 29

Πῆξε Χελιδὼν νοσσιὰν Κριτηρίου
Ὑπερθεν, ἧσπερ τὴν γονὴν βλάπτει Δράκων.
Ἡ δ' αὖτ' ἔφησεν, ὦ πολυστόνου τύχης,
Ὅπου γὰρ ἐκδίκησις, ἐβλάβην μόνη.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

De Hirundine & Prætorio.

HIrundo fixit nidulum super Prætorio,
Cuius prolem lædit Serpens.
Hæc autem dixit, O ingemiscendam fortunam:
Vbi enim vltio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO.

In eos, qui malum à bonis patiuntur.

Περὶ τριῶν Βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα ἀσυμφώνων καὶ Λέοντος. 30

Ὁμόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ Βόες,
Οὓς οὐδὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις Λέων.
Ἔχθρας δὲ μέσον, καὶ μάχης διαρχίσας,

Ἔκειτο

ἕκαστον ἐκδέδρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς χωριζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

De tribus Bobus concordibus, inde discordibus, & Leone.

Concordes pascebantur tres simul Boues.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
Qum verò inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos vt vnum.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

Περὶ Γεωργοῦ καὶ Γεράνου. 31

Ἔθηκε Γεράνοις πῆξέ τις σπορεὺς πάγην.
Μεθ' ὧν Πελαργὸν εἷλεν, ὃς θρηνῶν μέγα.
Φη δ' ἀροτρεῦ, ὡς φίλος οὐ εἶ σύ μοι.
Ἀλλ' ἡ πάγη λαβοῦσα, σὺν κακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς φίλον τινὸς, εὑρεθέντα τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

De Agricola & Ciconia.

GRuibus tetendit Agricola quidam laqueum,
Cũ quib. Ciconiã cepit, quæ vehemẽter lugebat.
Dixit autem agricola, Vt amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFABVLATIO.

In amicum cuiusdam, coniunctum cum inimicis amici ipsius.

Περὶ Κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι. 31

Φέρων ποταμοῦ πλησίον Κύων κρέας,
Κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
Κινῶν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
Ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ οὗπερ ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ὁ πλεονέκτης μᾶλλον ζημιοῦται.

De Cane & imagine ipsius in aqua.

CAnis propter flumen carnem ferens,
Quum se acclinasset, aliam in aqua videt:

Hiscens

Hiſcens autem vt inferiorem aliam carnem caperet,
Priuatus & ea eſt cuius compos erat.

AFFABVLATIO.

Quòd cupidus magis damno afficitur.

Περὶ Ὄνου καὶ ἁλὸς καὶ Σπόγγων. 33

Περῶν ποταμὸν φόρτον ἦγ' ἁλὸς Ὄνος,
Ἐν ᾧ τι καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
Σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρειν,
Πεσὼν ἑκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους εἰς ζημίαν κατακυλᾷ.

De Aſino & Sale, & Spongiis.

TRanſiens fluuium onus ſalis portabat Aſinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc quum itidem multum ſpongiarum ferret,
Cecidit ſponte, & infeliciter ſuffocatus eſt.

AFFABVLATIO.

Quòd plerumque exſpectatio lucri in damnum incurrit.

Περὶ Καμήλου καὶ Διός. 34

Κυρτὴ θεὸν κάμηλος ἐζήτει κέρα,
Ἣν ἐξεμυκτήριζε τῆς ἀβουλίας.
Ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν ὦτα καὶ κάραν,
Ὡς ἂν γε παντάπασιν αἰσχίστη πέλῃ.

Ἐπιμύθιον.

Οὔτι δεῖ παρὰ τοῦ Θεοῦ αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

De Camelo & Ioue.

CVrua Camelus à Deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Vt ab omni parte foret turpissima.

AFFABVLATIO.

Quòd oportent à Deo conuenientia petere.

Περὶ Λύκου καὶ Ἀρνός. 35

ΛΥκος πρὸς Ἄρνα φησὶν, οὐ πρόσθεν σύ μου
Ὕδωρ ταράττεις; ἄρτι γαστρὸς ἐξέφυν,
Καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ ποτε.

Θεὶν

Θοίνη γοῦν μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἀδεῶς φανερῶς ἀδικοῦντας.

De Lupo & Agno.

LVpus Agno inquit, Nonne dudum tu mihi
Aquam perturbasti? nuper ex ventre natus sum,
Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.
Cœna fies mihi, siue iure, siue iniuria.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui intrepide palam iniurii sunt.

Περὶ δειλοῦ Κυνηγοῦ καὶ Ποιμένος. 36

ΔΕιλὸς Κυνηγὸς πρός τιν' εἶπε ποιμένα,
Εἴπου Λέοντος ἴχνη εἶδες, μοι φράσον.
Σοὶ τοῦτον εἶπεν, ἐθέλεις δεῖξαι πέλας
Ἴχνος. Κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς περὶ λόγους, καὶ περὶ ἔργα δειλούς.

De Venatore timido, & Pastore.

TImidus Venator Pastori cuidam ait,
Si vbi Leonis vestigia nosti, dic mihi,

Tibi ipsum, ait, vis ostendam prope
Vestigium. Venator ait, Non quæro amplius.

AFFABVLATIO.

Aduersus homines audaces verbis & factis timidos.

Περὶ Ἱππότου καὶ Ἀγροίκου. 37

Ἤτει λαβεῖν ἀγροίκου λαγὼν ἱππότης.
Λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα, πόσου;
Καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν. Ἀγροῖκος δ᾽ ἔφη,
Μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης παραιτουμένους τὰ ἴδια.

De Equite & Agricola.

PEtebat Leporem ab Agricola vt acciperet Miles,
Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admisit. Agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos qui necessario recusant res suas.

Περὶ Λύκου καὶ Ὄνου. 38

Ὀδοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ ὄνου λύκος.
Αἰτῶν δὲ μισθὸν, πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
Λύκος δέ φησι, πῶς μάγειρος ὢν πάλαι
Ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ᾽ ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

De Lupo & Asino.

EX asino clauum dentibus extraxit Lupus.
Petens verò mercedem, percutitur calcibus gena.
Lupus autem inquit, Quo coquus quum essem olim,
Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO.

In eos

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliam aggrediuntur incommodè.

Περὶ Λύκου καὶ Γεράνου. 39

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγει τοῦ Λύκου,
Μισθὸν γ' ἑλὼν Γέρανος, ᾔτει τὴν χάριν.
Σῶον τράχηλον ἐκ Λύκου λαιμοῦ φέρων,
Μήδ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τοῦτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐπὶ κίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σύνθημα ζητοῦντας μισθόν.

De Lupo & Grue.

IN Lupi gutture os infixum erat,
Mercede autē quū extraxisset Grus, petebat pretiū.
Saluum collum ex Lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

AFFABVLATIO.

In eos qui periculosum negotium aggrediuntur, & post conuentionem, quærunt mercedem.

Περὶ Ταύρου καὶ Τράγου. 40

Ἤλαυνε Ταῦρον ἐξ ἰδίης κοίτης Τράγος.
Ὃν θὴρ Λέων δίωκεν. εἶπεν δὲ στένων,
Εἴπερ με μὴ Λέοντος ἐπτόει φόβος.
Ἔγνως ὅσον Ταύρου τε καὶ Τράγου σθένος.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

De Tauro & Hirco.

Expellebat Taurum ex ſuo cubili Hircus,
Quem ferus Leo inſectabatur. ait autem ſuſpirans,
Niſi me Leonis timor perterreret,
Scires quanta Tauri & Hirci vis ſit.

AFFABVLATIO.

In eos qui affici iniuria ferunt à paruis, metu aliorum maiorum.

Ἤτει τροφὴν Μύρμηκα Τέττιξ ἐν κρύει.
Μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους ὄντος ἔδρας;
Ὡς ἐν θέρει, εἴρηκεν, ᾖδον ὀξέως.
Χειμῶνος ὀρχοῦ, φησί, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχεύοντας.

De Formica & Cicada.

PEtebat à Formica cicada cibum, hyeme:
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret dixit.
Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & propterea in senectute mendicant.

Περὶ Ὄφιος καὶ Γεωργοῦ. 42

Ἐθάλπε τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Ὄφιν
Ὥρᾳ κρύους, ἐπεὶ δὲ θέρμης ἤσθετο,
Ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἄκτεινε τάχος.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

De Serpente & Agricola.

AGricola quidam in sinu fouit Serpentem
Frigoribus: vbi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atque occidit statim.

AFFABVLATIO.

Sic mali tractant benefactores.

Περὶ Χελιδόνος καὶ Ἀηδόνος. 43

Ἀγροῦ Χελιδὼν μακρὰν ἐξεποτήθη,
Εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
Ἀηδόν' ὀξύφωνον ἣ δ' ἀπεθρήνει
Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
Χ' ἡ μὲν Χελιδὼν φησι, φιλτάτη ζώεις,
Πρῶτον βλέπω σε, σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
Ἀλλ' ἐλθὲ εἰς ἀγρόν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
Σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις.

Ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
Τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
Ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.
Οἶκος δέ μοι πᾶς, ἥτε μῖξις ἀνθρώπων
Μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρημίαις ζῆν ἀλύπως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

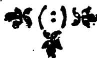
De Hirundine & Luſcinia.

PRocul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in deſertis ſedentem ſyluis
Acutè canentem Luſciniam; ea verò lugebat
Itym immaturum exceſſiſſe è vita.
Et Hirundo inquit, Chariſſima ſalua ſis,
Primum hodie te poſt Thraciam video.
Sed veni rus & in domum hominum.
Contubernalis nobis, & chara habitabis,
Vbi agricolis. & non feris cantabis.
Cui Luſcinia canora reſpondit,
Sine me in petris manere deſertis,
Nam domus omnis & conſuetudo hominum
Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, præſtare ſine dolore viuere in deſertis, quàm cum malis habitare in ciuitatibus.

FINIS.

SEQVVN-

SEQVVNTVR BABRIÆ FAbulæ nunquam hactenus editæ.

Κύπρις καὶ Δούλη. 1

Ἀνδρὸς πόθον μετῆξεν εἰς δούλην Κύπρις.
Ἡ δ' αὖγ' ἐτίμα τὴν θεὰν καθ' ἡμέραν.
Ἕως καθ' ὕπνους φησὶν μὴ τίμα σύ με,
Τὸν ἄνδρα πημαίνω γὰρ, οὐ ποθῶ σ' ἐγώ.

Ἐπιμύθιον.

Ὀφείλομεν τὸ αἴτιον στοχάζεσθαι.

Venus & Ancilla.

Hominis amorem traduxit in seruam Cypris.
Illa vere colebat deam singulis diebus.
Donec in somnis dixit, Ne colas tu me.
Virum lædo enim, te non amo.

ADFABVLATIO.

Oportet caussam consyderare.

Ὄρνις καὶ Αἴλουρος. 2

Κάμνουσαν ὄρνιν εἶδεν αἴλουρος νόσῳ.
Πρὸς ἣν ἔφησε, πῶς ἔχεις τὰ τῆς νόσου;
Τρέμουσα δ' εἶπεν, εἰ παρέλθῃς μακρόθεν.
Ζωὴν ὑπέλθω δορκάδων ὑπερτέραν.

Ἐπιμύθιον.

Φυλάττεσθαι πολεμίων ὑπόκρισιν.

Gallina & Felis.

Laborantem Gallinam vidit Felis morbo
Ad quam dixit, quo modo habes à morbo?
Tremens dixit, si præterieris longius
Vitam assequar ceruorum vita longiorem.

Adfab.

ADFABVLATIO.

Cauendum ab inimicorum simulatione.

Λέων καὶ Τοξότης. 3

ΜΑχην Λέων συνῆπτεν ἀνδρὶ τοξότῃ
Βέλει τυπεὶς δ', θηρσὶν εἶπε τοιάδε.
Εἰ δὴ προπομποὺς εὐπορεῖ τοίους ὅγε,
Τίς αὐτὸς εἴη συστάδην ἀρμενισμένος.

Ἐπιμύθιον.

Γνωσιμαχοῦν ἐκ πείρας διδασκόμεθα.

Leo & Iaculator.

PVgnam Leo iniit cum homine iaculatore.
Telo autem ictus, feris dixit ista
Si præcursores plures habet tales,
Quis fuerit cominus congressurus.

ADFABVLATIO.

Resipiscere post captum bellum & vires nosse nostras ab experientia discimus.

Κερδώ. 4

ΕΙσδῦσα Κερδὼ πρὸς δρυὸς κοίλης βάθος
Εὗρεν ἄρτα δεῖπνα ποιμένος, καὶ δὴ φάγεν.
Ὡς μὴ προκύπτειν ἐκ πάχους, εἶπεν δέ τις,
Θέλεις προελθεῖν, ὥσπερ εἰσῆλθες γίνου.

Ἐπιμύθιον.

Τὰ ὀλέθρια πάθη ζημίας ἴσας κατακρίνονται.

Vulpes.

INgressa Vulpes quercus cauę profunditatem
Reperit cibum pastoris, & comedit
Vt exire præ crassitudine nequiret, dixit aliquis
Vis exire, vt cum ingressa es fias.

ADFABVLATIO.

Perniciosæ adfectiones æquas pœnas demerentur.

Ἀρνὶς

Ἀρνὸς καὶ Λύκος. 5

Πύργου προκύπτων Ἀρνὸς ἔσκωπτε Λύκον,
Ὡς ἐχθρὸν, ὡς κάκιστον, ὡς μεστὸν φόνου.
Ἄνω δὲ βλέψας φησὶν οὐ σκώπτεις σύ με.
Πύργος δ᾽, ὅς ὁπλίξει σε πρὸς μέγα θάρσος.

Ἐπιμύθιον.

Καιρῷ μὴ θρασύνεσθαι.

Agnus & Lupus.

De turri prospiciens Agnus irridebat Lupum.
Vt inimicum, vt pessimum, vt plenum cædis.
Sursum vero aspiciens dixit, non irrides tu me
Sed turris, quæ armat te ad magnam audaciam.

ADFABVLATIO.

Tempore non insolescere.

Καρκῖνος καὶ Τέκνον. 6

Ὀρθῶς βαδίζειν εἶπε Καρκῖνος Τέκνον
Μὴ δή γε λοξὸς τὴν ὁδὸν παρατρέχεις.
Προῆγε μῆτερ, καὶ καθηγοῦ τοῦ τέκνου.

Καὶ γὰρ

Κἀγὼ βλέπων ἕψοιμι πρὸς τοὺς σοὺς τρίβους.

Επιμύθιον.

Ο παραινεῖ τις, ποιείτω.

Cancer & natus eius

RE&#7;cta ambulare dixit Cancer filio
Neque obliquius viam prætercurre.
Præi mater, & duc filium
Et ego videns ſequar tuas ſemitas.

ADFABVLATIO.

Quæ quis hortatur fieri, illa faciat.

Αἰπόλις καὶ Αἴξ.

7

ΡΑβδῳ κατῆξεν Αἰγὸς Αἰπόλις κέρας.
Η πρὸς πασῶν ἰδεῖτο δακρύαν μέγα.
Μὴ δὴ σαφήσοις ταῦτα πρὸς τὸν δεσπότην,
Η δ' αὖ γέφησι, πλέον ἠχήσει κέρας.

Επιμύθιον.

Φανερὸν ἁμάρτημα μὴ σοφίζεσθαι.

Pastor & Capra.

VIrga fregit Capreæ Paſtor cornu
Qui per omnes rogabat lacrimas multum

Ne narres

Ne narres illa ad dominum
Illa vero dixit; Magis clamabit cornu.

ADFABVLATIO.

Manifestum peccatum non obtegere.

Χελώνη καὶ Αἰετός. 8

Νωθρὴ Χελώνη σὺν πτεροῖς ἤτει δρόμον
Ὑψοῦ δὲ ταύτην Αἰετὸς συναρπάσας
Ἔρριψε πέτραις, καὶ θλάσας μόλις δ' ἔφη
Κρεῖσσον βάρος μοι μᾶλλον, ἢ πτερῶν τάχος.

Ἐπιμύθιον.

Τοῦ ἀδυνάτου μὴ ἐρᾶν, τοῦ δυνατοῦ ὀρέγεσθαι.

Testudo & Aquila.

Tarda Testudo cum auibus cupiebat cursum:
Altè vero ipsam Aquila corripiens
Deiecit in saxa, & quassans. Vix vero dixit,
Melior grauitas mihi, quam auium velocitas.

ADFABVLATIO.

Impossibile non amare possibile cupere.

Λέων καὶ Κερδὼ καὶ Γέρανος. 9

Ἄγρην Γεράνῳ μερίζει καὶ Κερδοῖ Λέων,
Πρώτην δὲ μοῖραν, εἶπεν, ὡς νομεὺς ἔχω.
Τὴν δευτέραν δὲ, φησὶ, ὡς ἄναξ φέρω
Τρίτη δ᾽ ὃς ἂν ψαύσειεν ἔργῳ μανθάνοι.

Ἐπιμύθιον.

Ἀνίσοις κοινωνίαν φυλάττεσθαι.

Leo Vulpes & Grus.

PRædam Grui partiebatur & Vulpi Leo.
Primam verò partem, dixit, vt partitor habeo.
Secundam autem, ait, vt Rex aufero.
Tertiam si quis attigerit, reipsa discat.

ADFABVLATIO.

Inæqualium communionem vitare.

Πτῶκες καὶ Βάτραχος. 10

Θανεῖν ἔθεντο πτῶκες, ἢ ζῆν ἐν βίῳ
Ὡς εὐτελεῖς ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν.
Λίμνῃ δ᾽ ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν ἠπειγμένοι
Ἔχον φυγόντα βατράχων θίασον μέγα.

Ἐπιμύθιον.

Μὴ ἀπογινώσκειν.

Lepores & Rana.

Mori decreuerãt Lepores, potius quã viuere in vita,
Cum sint ita viles & imbecilles valde
In lacum se præcipitare cum statuissent
Habuere à fugiente Rana audaciam magnam.

ADFABVLATIO.

Non desperandum.

Δρῦς. 11

ΔΡῦν ἤγε ῥεῖθρον πνεύμασι βεβλημένην,
Αὐτὴ δ' ἄλεξι καὶ δόναξι πεύθετο,
πῶς εἰσὶν ὀρθοί, πνεύμασι δουλόμεθα.
στάσις ἐκείνων ἐστὶν ἡμῶν ἡ στάσις.

Επιμύθιον.

Βίᾳ καὶ ῥεῦ μὴ ἀντιβατέον.

Quercus.

QVercum trahebat fluentem ventis deiectam.
Illa vero alicas & calamos rogabat,
Quomodo essent recti? ventis seruimus
Situs illorum est, nostra est statio.

ADFABVLATIO.

Vi temporis non resistendum. Bb 2 PHÆ-

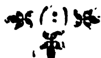
PHÆDRI AVGVSTI LIberti fabularum Æsopicarum libri.

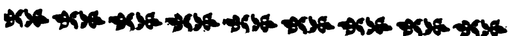
DE PHÆDRO TESTIMONIA Martialis Epigram. 20. Lib. 3.

DIc Musa quid agat Canius meus Rufus?
Vtrumne chartis tradit ille victuris,
Legenda temporum acta Claudianorum?
An quæ Neroni falsus astruit scriptor?
An æmulatur improbi iocos PHÆDRI?

Auienus in Præfatione fabularum suarum Æsopicarum ad Theodosium.

HVius materiæ ducem nobis Æsopum noueris, qui responso Apollinis monitus ridicula orsus est vt legenda firmaret. Verum has pro exemplo Fabulas & Socrates diuinis operibus indidit, & poemati suo Flaccus aptauit, quod in se, sub iocorum communium specie, vitæ argumenta contineant: quas Græcis iambis Babrius repetens in duo volumina coartauit; PHÆDRVS etiam partem aliquam quinque in libellos resoluit. De his ego vsque ad 42. in vnum redactas fabulas dedi, quas rudi Latinitate compositas elegis sum explicare conatus.

PHÆDRI AVG. LIBERTI Fabularum Æsopicarum LIBER I.

Æsopus auctor quam materiam repperit,
Hanc ego poliui versibus senariis.
Duplex libelli os est, quod risum mouet,
Et quod prudentis vitam consilio monet.
Calumniari si quis autem voluerit
Quod arbores loquantur, non tantum feræ,
Fictis iocari nos meminerit fabulis.

Lupus & Agnus. I

AD riuum eundem Lupus & Agnus venerant
Siti compulsi: superior stabat Lupus,
Longeque inferior Agnus. tunc fauce improba
Latro incitatus iurgii causam intulit.
Cur, inquit, turbulentam mihi fecisti aquam

Istam bibenti? laniger contra timens:
Qui possum quæso facere quod quereris, Lupe?
A te decurrit ad meos haustus liquor.
Repulsus ille veritatis viribus,
Ante hos sex menses, ait, maledixisti mihi.
Respondit Agnus: Equidem natus non eram.
Pater hercle tuus, inquit, maledixit mihi.
Atque ita correptum lacerat iniusta nece.
Hæc propter illos scripta est homines fabula.
Qui fictis causis innocentes opprimunt.

Ranæ regem petierunt.

Athenæ cum florerent æquis legibus,
Procax libertas ciuitatem miscuit,
Frenumque soluit pristinum licentia.
** Hinc conspiratis factionum partibus* [*v.c.hi
Arcem tyrannus occupat Pisistratus.
Cum tristem seruitutem flerent Attici.
Non quia crudelis ille, sed quoniam graue
Omnino insuetis onus & cœpissent queri,
Æsopus talem tum fabellam retulit.

Ran

RAnæ vagantes liberis paludibus,
Clamore magno Regem petiere à Ioue,
Qui dissolutos mores vt compesceret.
Pater Deorum risit, atque illis dedit
Paruum tigillum, missum quod subito vadis;
Motu sonoque terruit pauidum genus.
Hoc mersum limo cum iaceret diutius,
Forte vna tacite profert è stagno caput,
Et explorato rege cunctas euocat.
Illæ timore posito certatim adnatant,
Lignumque super turba petulans insilit:
Quod cum inquinassent omni contumelia,
Alium rogantes regem misere ad Iouem,
Inutilis quoniam esset qui fuerat datus.
Tum misit illis hydrum, qui dente aspero
Corripere cœpit singulas. frustra necem
Fugitant inertes, vocem præcludit metus.
Furtim igitur dant Mercurio mandata ad Iouem
Adflictis vt succurrat. Tunc contra Deus;
Quia noluistis vestrum ferre, inquit, bonum,
Malum perferte. Vos quoque ciues ait,
Hoc sustinete, maius ne veniat malum.

Graculus superbus & Pauo. 3

Ne gloriari libeat alienis bonis,
Suoque potius habitu vitam degere,
Aesopus nobis hoc exemplum prodidit.

TVmens inani Graculus superbia,
Pennas Pauoni quæ deciderant, sustulit,
Seque exornauit; deinde contemnens suos,
Immiscuit se pauonum formoso gregi.
Illi impudenti pennas eripiunt aui
Fugantque rostris. male multatus Graculus
Redire mœrens cœpit ad proprium genus,
A quo repulsus tristem sustinuit * notam. [* v. s. notitiam

Tum quidam ex illis quos prius despexerat:
Contentus nostris si fuisses sedibus,
Et quod natura dederat, voluisses pati,
Nec illam expertus esses contumeliam,
Nec hanc repulsam tua sentiret calamitas.

Canis per fluuium carnem ferens. 4

Amittit merito proprium, qui alienum adpetit.

CAnis per flumen carnem dum ferret natans,
Lympharum in speculo vidit simulacrum suum:
Aliamque prædam ab alio ferri putans,
Eripere voluit: verum decepta auiditas,
Et quem tenebat ore dimisit cibum,
Nec quem petebat adeo potuit attingere.

Vacca & Capella, Ouis & Leo. 5

Nunquam est fidelis cum potente societas,
Testatur hæc fabella propositum meum.

VAcca & Capella & patiens Ouis iniuriæ
Socii fuere cum Leone in saltibus.

Hi cum

Hi cum cepissent ceruum vasti corporis,
Sic est locutus partibus factis Leo:
Ego primam tollo, nominor quia Leo:
Secundam, quia sum fortis tribuetis mihi:
Tum quia plus valeo, me sequetur tertia:
Malo adficietur, si quis quartam tetigerit.
Sic totam prædam sola improbitas abstulit.

Ranæ ad Solem. 6

Vicini furis celebres vidit nuptias
Aesopus, & continuo narrare incipit:

VXorem quondam Sol cum vellet ducere,
Clamorem Ranæ sustulere ad sydera.
Conuicio permotus quærit Iupiter
Causam querellæ: quædam tum stagni incola:
Nunc inquit, omnes vnus exurit lacus,
* Cogitque miseras arida sede emori: [*v. c. cogat &
Quidnam futurum est, si * crearit liberos? [*v. c. crearint

Vulpis ad personam tragicam. 7

PErsonam tragicam fortè vulpes viderat,
O quanta species, inquit, cerebrum non habet.
Hoc illis dictum est, quibus honorem & gloriam
Fortuna tribuit, sensum communem abstulit.

Lupus & Gruis. 8

Qui pretium meriti ab improbis desiderat,
*Bis peccat: primum quoniam * indignos adiuuat:*
[*v.c. dignos
Impune abire deinde quia iam non potest.
OS deuoratum fauce cum hæreret Lupi,
Magnò dolore victus cœpit singulos
Inlicere pretio, vt illud extraherent malum.
Tandem persuasa est iureiurando Gruis,
Gulæque credens colli longitudinem
Periculosam fecit medicinam Lupo.
Pro quo cum facto flagitaret præmium:
Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
Incolume abstuleris, & mercedem postulas.

Passer ad leporem consiliator. 9

Sibi non cauere, & aliis consilium dare,
Stultum esse paucis ostendamus versibus.
OPpressum ab Aquila fletus edentem graues
Leporem obiurgabat Passer; vbi pernicitas
Nota, inquit, illa est, quid ita cessarunt pedes?
Dum loquitur, ipsum accipiter necopinum rapit,
Questuque vano clamitantem interficit.
Lepus semianimus mortis in solatio:
Qui modo securus nostra inridebas mala.
Simili querella fata deploras tua.

Lupus

Lupus & Vulpis iudice Simio. 10

Quicumque turpi fraude semel innotuit
Etiamsi verum dicit, amittit fidem.
Hoc adtestatur breuis Aesopi fabula.
LVpus arguebat Vulpem * furti crimine, [*v.c. forti
Negabat illa se esse culpæ proximam.
Tunc iudex inter illos sedit Simius:
Vterque causam cum perorassent suam,
Dixisse fertur Simius * sententiam: [*V.c. sentiam
Tu non videris perdidisse quod petis,
Te credo subripuisse quod pulchre negas.

Asinus & Leo venantes. 11

Virtutis expers verbis iactans gloriam,
Ignotos fallit, notis est derisui.
VEnari Asello comite, cum vellet Leo,
Contexit illum frutice, & admonuit simul
Vt insueta voce terreret feras,
Fugientes ipse vt exciperet, hic auriculas

Clamore,

Clamore, subito tollit totis viribus,
Nouoque turbat bestias miraculo:
Quæ dum pauentes, exitus notos petunt,
Leonis adficiuntur horrendo impetu.
Qui postquam cæde fessus est, Asinum euocat,
Iubetque vocem premere: tunc ille insolens,
Qualis tibi videtur opera hæc vocis meæ?
Insignis, inquit, sic vt nisi nossem tuum
Animum genusque, simili fuissem in metu.

Ceruus ad Fontem.

Laudatis vtiliora quæ temp/seris
Sæpe inueniri, hæc erit narratio,

AD fontem Ceruus cum bibisset, restitit,
Et in liquore vidit effigiem suam.
Ibi dum ramosa, mirans, laudat cornua,
Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,
Venantum subito vocibus conterritus,
Per campum fugere cœpit, & cursu leui
Canes elusit: silua tum excepit ferum,
In qua retentis impeditus cornibus

Lacerari

Lacerari cœpit morsibus sæuis canum.
Tunc moriens, vocem hanc edidisse dicitur:
O me infelicem, qui nunc demum intelligo
Vt illa mihi profuerint quæ despexeram,
Et quæ laudaram, quantum luctus habuerint.

Vulpis & Coruus. 15

Qui se laudari gaudet verbis subdolis,
Fere dat pœnas turpi pœnitentia.

CVm de fenestra Coruus raptum caseum
Comesse vellet, celsa residens arbore,
Hunc vidit Vulpes, dehinc sic cœpit loqui:
O qui tuarum, Corue, pennarum est nitor!
Quantum decoris corpore & vultu geris!
Si vocem haberes, nulla prior ales foret.
At ille stultus, dum vult vocem ostendere,
Emisit ore caseum, quem celeriter
Dolosa Vulpes auidis rapuit dentibus.
Tum demum ingemuit Corui deceptus stupor.

Hac re probatur quantum ingenium valet,
*Virtute & * semper prævalet sapientia.* * in v.c. deest.

Ex Su[illegible]

Ex Sutore medicus. 14

MAlus cum Sutor inopia deperditus
Medicinam ignoto facere cœpisset loco,
Et venditaret falso antidotum nomine,
Verbosis adquisiuit sibi famam strophis.
Hic cum iaceret morbo confectus graui,
Rex vrbis eius experiendi gratia,
Scyphum poposcit, fusa dein simulans aqua
Miscere antidoto illius se toxicum,
Bibere iussit ipsum posito præmio.
Timore mortis ille tum confessus est,
Non artis vlla medicum se prudentia.
Verum stupore vulgi factum nobilem.
Rex aduocata concione hæc addidit:
Quantæ putatis esse vos dementiæ,
Qui capita vestra non dubitatis credere
Cui calceandos nemo commisit pedes?
Hoc pertinere vere ad illos dixerim,
Quorum stultitia quæstus imprudentia est.

Asinus ad senem pastorem. 15

In principatu commutando * *sæpius* [*in v. c. additum ciuium sæpius
Nil præter domini mores mutant pauperes.
Id esse verum parua hæc fabella indicat.

ASellum in prato timidus pascebat senex:
Is hostium clamore subito territus
Suadebat Asino fugere, ne possent capi.
At ille lentus, quæso num binas mihi
Clitellas impositurum victorem putas?
Senex negauit: Ergo, quid refert mea
Cui seruiam, clitellas dum portem meas?

Ouis

Ouis Ceruus & Lupus. 16

Fraudator homines cum auocat sponsore improbo,
*Nonrem expedire, sed mala videre * expetit* [*v.c.expedit
OVem rogabat Ceruus modium tritici
Lupo sponsore: at illa præmetuens dolum
Rapere atque abire semper adsueuit Lupus,
Tu de conspectu fugere veloci impetu;
Vbi vos requiram cum dies aduenerit?

Ouis, Canis & Lupus. 17

olent mendaces luere pœnas maleficii.
CAlumniator ab Oue cum peteret Canis
Quem commendasse panem se contenderet,
ıpus citatus testis, non vnum modo
beri dixit, verum affirmauit decem.
uis damnata falso testimonio,
Quod non debeat soluit, post paucos dies

Oui

Ouis iacentem in fouea conſpexit Lupum:
Hæc, inquit, merces fraudis, à Superis datur.

Mulier parturiens. 18

Nemo libenter recolit, qui læſit, locum.

INſtante partu Mulier peractis menſibus,
Humo iacebat flebiles gemitus ciens.
Vir eſt hortatus, corpus lecto reciperet,
Onus naturæ melius quo deponeret:
Minime, inquit, illo poſſe confido loco
Malum finiri, quo conceptum eſt initio.

Canis parturiens. 19

Habent inſidias hominis blanditiæ mali,
Quas vt vitemus, verſus ſubiecti monent.

CAnis parturiens, cum rogaſſet alteram,
Vt fœtum in eius tugurio deponeret,
Facile impetrauit, dein repoſcenti locum,
Preces admouit: tempus exorans breue

Dum fir-

Quum firmiores catulos posset ducere.
Hoc quoque consumpto, flagitare validius
Cubile cœpit: Illa, si mihi & turbæ meæ
Par, inquit, esse potueris, cedam loco.

Canes famelici. 20

Stultum consilium non modo effectu caret,
Sed ad perniciem quoque mortales deuocat.
Corium depressum in fluuio viderunt Canes:
Id vt comesse extractum possent facilius,
Aquam cœpere bibere: sed rupti prius
Periere, quam quod petierant, contingerent.

Leo senex Aper Taurus & Asinus. 21

Quicunque amisit dignitatem pristinam,
Ignauis est etiam iocus in casu graui.
Defectus annis & desertus viribus
Leo cum iaceret spiritum extremum trahens,
Aper fulmineis ad eum venit dentibus,
Et vindicauit ictu veterem iniuriam:

G 6 Infestus

Infestus Taurus mox confodit cornibus
Hostile corpus. Asinus vt vidit ferum
Impune lædi, calcibus frontem * exterit. [*v.c.extern
At ille expirans: Fortes indigne tuli
Mihi insultare, te naturæ dedecus
Quod ferre certe cogor, bis videor mori.

Mustela & homo.

11

MVstela ab Homine prensa, cum instantem necem
Effugere vellet: quæso, inquit, parce mihi
Quæ tibi mihi molestis muribus purgo domum.
Respondit ille: facerem, si causa mea
Gratum esset, & dedissem veniam supplici:
Nunc quia laboras vt fruaris reliquiis,
Quæ sunt rosuri, simul & ipsos deuores,
Noli imputare vanum beneficium mihi.
Atque ita locutus, improbam leto dedit.

Hoc in se dictum debent illi agnoscere,
Quorum priuata seruit vtilitas sibi,
Et meritum inane iactant imprudentibus.

Can

Canis fidelis. 23

pente liberalis stultis gratus est,
rum peritis irritos tendit dolos.

NOcturnus cum fur panem misisset Cani,
Obiecto tentans an cibo posset capi:
:us, inquit linguam vis meam præcludere,
: latrem pro re domini: multum falleris.
ımque ista subita me iubet benignitas
gilare, facias ne mea culpa lucrum.

Rana rupta & Bos. 24

ps potentem dum vult imitari, perit.

N prato quodam Rana conspexit Bouem,
Et tacta inuidia tantæ magnitudinis,
gosam inflauit pellem: tum natos suos
errogauit, an Boue esset latior.
negarunt rursus intendit cutem
iore nisu: & simili quæsiuit modo,
is maior esset; illi dixerunt, Bouem.

Nouissime indignata, dum vult validius
Inflare sese, rupto iacuit corpore.

Canes & Crocodillus. 15

Consilia qui dant praua cautis hominibus,
Et perdunt operam, & deridentur turpiter.

CAnes currentes bibere in Nilo flumine,
A * Crocodillis ne rapiantur, traditum est.
[*V.c. Corcodril

Igitur cum currens bibere cœpisset canis,
Sic Crocodillus quamlibet lambe otio,
Accede, pota leniter, & noli dolos,
Inquit, vereri: at ille: facerem me hercule
Nisi esse scirem carnis te cupidum meæ.

Vulpis & Ciconia. 16

Nulli nocendum: si quis vero læserit,
Multandum simili iure, fabella ammonet.

VVlpis ad cœnam dicitur Ciconiam
Prior inuitasse, & ei liquidam in patena
Posuisse sorbitionem, quam nullo modo

Gustar

Gustare esuriens potuerit Ciconia:
Quæ vulpem cum reuocasset, intrito cibo
Plenam lagenam posuit huic rostrum inserens
Satiatur ipse & torquet conuiuam fame:
Quæ cum lagenæ frustra collum lamberet,
Peregrinam sic locutam volucrem accepimus:
Sua quisque exempla debet æquo animo pati

Canis & Thesaurus & Vulturius. 27

Hæc res auaris esse conueniens potest,
Et qui humiles nati dici locupletes student.

HVmana effodiens ossa, thesaurum Canis
Inuenit, & * violauit quia Manes Deos, [* v.c. violat
Iniecta est illi diuitiarum cupiditas,
Pœnas vt sanctæ religioni penderet,
Itaque aurum dum custodit, oblitus cibi
Fame est consumptus; quem stans Vulturius super
Fertur locutus: ô Canis merito iaces,
Qui concupisti subito regales opes,
Triuio conceptus, & educatus stercore.

Vulpis & Aquila. 28

Quamuis sublimes debent humiles metuere:
Vindicta docili quia patet solertia.

VVlpinos catulos Aquila quondam sustulit
Nidoque posuit pullis escam vt carperent:
Hanc persecuta mater, orare incipit,
Ne tantum miseræ luctum importaret sibi.
Contempsit illa, tuta quippe ipso loco.
Vulpes ab ara rapuit ardentem facem,
Totamque flammis arborem circumdedit,
Hosti dolorem damno miscens sanguinis,
Aquila vt periculo mortis eriperet suos
Incolumes natos supplex Vulpi tradidit.

Asinus inridens Aprum. 29

Plerumque stulti risum dum captant leuem,
Graui distringunt alios contumelia,
Et sibi nocuum concitant periculum.

Asellus

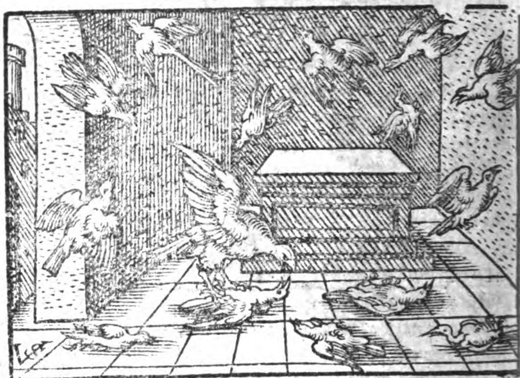
Asellus Apro cum fuisset obuius:
Salue, inquit, frater: ille indignans, repudiat
Officium, & quærit cur sic mentiri velit.
Asinus dimisso pene: Similem si negas
Tibi me esse, certe simile est hoc rostro tuo.
Aper cum vellet facere generosum impetum,
Repressit iram: & facilis vindicta est mihi:
Sed inquinari nolo ignauo sanguine.

Ranæ metuentes Taurorum prælia. 30

Humiles laborant, vbi potentes dissident.

RAna in palude pugnam Taurorum intuens,
Heu quanta nobis instat pernicies! ait,
Interrogata ab alia, cur hoc diceret,
De principatu cum illi certarent gregis,
Longeque ab illis degerent vitam boues:
Est ratio separata, ait, ac diuersum genus.
Expulsus regno nemoris qui profugerit,
Paludis in secreta veniet latibula,
Et proculcatas obteret duro pede:
Caput ita ad nostrum furor illorum pertinet.

Miluius & Columbæ. 31

Qui se committit homini tutandum improbo,
Auxilia dum requirit, exitium inuenit.

Columbæ sæpe cum fugissent Miluium,
Et celeritate pennæ vitassent necem,
Consilium raptor vertit ad fallaciam,
Et genus inerme tali decepit dolo:
Quare sollicitum potius æuum ducitis
Quam regem me creatis icto fœdere,
Qui vos ab omni tutas præstem iniuria?
Illæ credentes, tradunt sese Miluio,
Qui regnum adeptus cœpit vesci singulas
Et exercere imperium sæuis vnguibus.
Tunc de reliquis vna: Merito plectimur.

PHÆDRI AVG. LIBERTI
Lib. Primus Explicit.

Incipit

INCIPIT LIB. SECVNdus feliciter.

AVCTOR.

EXEMPLIS *continetur Aesopi genus,*
Nec aliud quicquam per fabellas quaeritur,
Quam corrigatur error ut mortalium,
Acuatque sese diligens industria.
Quicumque fuerit ergo narrandi locus.
Dum capiat aurem & seruet propositum suum,
Re commendatur non auctoris nomine.
Equidem omni cura morem seruabo senis.
Sed si libuerit aliquid interponere
Dictorum, sensus ut delectet varietas,
Bonas in partes, lector, accipias velim.
Ita sic rependet illi breuitas gratiam
Cuius verbosa nescit commendatio.

Iuuencus, Leo & Praedator. 31.

Attende cur negare cupidis debeas;
Modestis etiam offerre quod non petierint.

SVper Iuuencum stabat deiectum Leo:
Praedator interuenit partem postulans:
Darem, inquit, nisi soleres per te sumere:
Et improbum reiecit. Forte innoxius
Viator est deductus in eundem locum,
Feroque viso rettulit retro pedem.
Cui placidus ille: non est quod timeas, ait,
Et quae debetur pars tuae modestiae
Audacter tolle tunc diuiso tergore,
Siluas petiuit, homini vt accessum daret.
Exemplum egregium prorsus & laudabile.
Verum est auiditas diues, & pauper pudor:

Anus diligens iuuenem, item Puella. 33

A feminis vtcumque spoliari viros
Ament, amentur, nempe exemplis discimus.

ÆTatis mediæ cuidam, mulier non rudis
Tegebat annos celans elegantia.
Animosque eiusdem pulchra iuuenis ceperat.
Ambæ videri dum volunt illi pares,
Capillos homini legere cœpere inuicem.
Qui se putaret pingi cura mulierum
Caluus repente factus est, nam funditus
Canos puella, nigros anus euellerat.

Æsopus ad quendam de successu improborum. 34

LAceratus quidam morsu vehementis Canis,
Tinctum cruore panem immisit malefico,
Audierat esse quod remedium vulneris.
Tunc sic Æsopus; noli coram pluribus
Hoc facere canibus, ne nos viuos deuorent,
Cum scierint esse tale culpæ præmium.
Successus improborum plures allicit.

Aquila,

Aquila, feles & aper. 35

AQuila in sublimi quercu nidum fecerat;
Feles cauernam nancta, in media pepererat:
Sus nemoris cultrix fœtum ad imam posuerat.
Tum fortuitum feles contubernium
Fraude & scelesta sic euertit malitia.
Ad nidum scandit volucris: pernicies, ait,
Tibi paratur, forsan & miseræ mihi.
Nam fodere terram quod vides, cotidie
Aprum insidiosum, quercum vult euertere,
Vt nostram in plano facile progeniem opprimat:
Terrore effuso & perturbatis sensibus,
Direpit ad cubile setosæ suis,
Magno, inquit, in periculo sunt nati tui.
Nam simul exieris pastum cum tenero grege,
Aquila est parata rapere porcellos tibi.
Hunc quoque timore postquam compleuit locum
Dolosa tota condidit sese cauo.
Inde euagata noctu suspenso pede,
Vbi esca se repleuit & prolem suam,
Pauorem simulans prospicit toto die.
Ruinam metuens Aquila ramis desidet:
Aper rapinam vitans non prodit foras.
Quid multa? inedia sunt consumti cum suis,
Felisque catulis largam præbuerunt dapem.
Quantum homo bilinguis sæpe concinnet mali
Documentum habere stulta credulitas potest.

Item Cæsar ad atriensem. 36

Est * *ardelionum quadam Roma natio* [*v.c. ardalionũ
Trepide concursans, occupata in otio
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi molesta & aliis odiosissima.

Hanc

Hanc emendare, si tamen possum, volo
Vera fabella, pretium est operæ attendere.

CÆsar Tiberius cum petens Neapolim,
In * Misnensem villam venisset suam [* *v. c. Misnensi*
Quæ monte summo posita * Luculli manu, [* *v. c. Lucilli*
Prospectat Siculum & prospicit Tuscum mare,
Ex alticinctis vnus Atriensibus,
Cui tunica ab humeris linteo Pelusio
Erat destricta, cirris dependentibus.
Perambulante leta domino viridiaria,
Alueolo cœpit ligneo conspargere
Humum æstuantem, iactans officium come;
Sed deridetur: inde notis flexibus
Præcurrit illum in xistum, sedans puluerem.
Agnoscit hominem * Cæsar, remque intelligit. [* *v. c. Cæsaremque*
Id vt putauit esse nescio quid boni:
Heus, inquit dominus, illi enimuero adsilit
Donationis alacer certæ gaudio;
Tum sic locuta est tanti maiestas Ducis;
Nec multum egisti, & opera nequicquam perit,
Multo maiores alapæ mecum * veneunt. [* *v. c. Venerunt*

Aquila & Cornix, 37

Contra potentes nemo est munitus satis:
Si vero accessit consiliator maleficus,
Vis & nequitia quicquid oppugnant, ruit,

AQuila in sublime sustulit testudinem,
Quæ cum abdidisset cornea corpus domo,
Nec vllo pacto lædi posset condita,
Venit per auras Cornix, & propter volans:
Opimam sane prædam rapuisti vnguibus,
Sed nisi monstraro quid sit faciendum tibi,

Graui

Graui nequicquam te lassabis pondere.
Promissa parte, suadet vt scopulum super
Altis ab astris duram inlidat corticem
Qua comminuta facile vescatur cibo.
Inducta verbis Aquila, monitis paruit,
Simul & magistræ large diuisit dapem
Sic tuta quæ naturæ fuerat munere,
Impar duabus occidit tristi nece.

Muli duo & vectores. 38

MVli grauati sarcinis ibant duo;
Vnus ferebat fiscos cum pecunia:
Alter tumentes multo saccos hordeo.
Ille onere diues, celsa ceruice eminens,
Clarumque collo iactans tintinabulum:
Comes quieto sequitur & placido gradu.
Subito latrones ex insidiis aduolant,
Interque cædem ferro mulum tonsitant,
Diripiunt nummos, negligunt vile hordeum.
Spoliatus igitur casus cum fleret suos,

Equidem

Equidem, inquit alter, me contemtum gaudeo;
Nam nil amisi, nec sum læsus vulnere.
Hoc argumento tuta est hominum tenuitas,
Magna periclo sunt opes obnoxia.

Ceruus ad boues. 19

CEruus nemorosis excitatus latibulis,
Vt venatorum fugeret instantem necem,
Cæco timore proximam villam petit,
Et opportuno se bouili condidit.
Hic bos latenti: quidnam voluisti tibi
Infelix vltro qui ad necem cucurreris,
Hominumque tecto spiritum commiseris.
At ille supplex: Vos modo, inquit, parcite,
Occasione rursus erumpam data.
Spatium diei, noctis excipiunt vices,
Frondem bubulcus adfert, nec ideo videt.
Eunt subinde & redeunt omnes rustici,
Nemo animaduertit: transit etiam villicus,
Nec ille quicquam sentit: tum gaudens ferus
Bobus quietis agere cœpit gratias,
Hospitium aduerso quod præstiterint tempore,
Respondit vnus: saluum te cupimus quidem,
Sed ille qui oculos centum habet, si venerit,
Magno in periclo vita vertetur tua.
Hæc inter, ipse dominus à cena redit:
Et quia corruptos viderat nuper * boues, [* *v. c. boues nuper*
Accedit ad præsepe: cur frondis parum est;
Stramenta desunt? tollere hæc aranea
Quantum est laboris? dum scrutatur singula
Cerui quoque alta est conspicatus cornua,
Quem conuocata iubet occidi familia,
Prædamque tollit. *Hæc significat fabula,*
Dominum videre plurimum in rebus suis.

Auctor.

AVCTOR.

Æsopo ingentem statuam posuere Attici
Seruulumque collocarunt æterna in basi,
* *Patere honoris scirent vt cuncti viam,* [* v.c.patere homini
Nec generi tribui, sed virtuti gloriam.

* * *

Quoniam occuparat alter ne primus foret,
Nec solus esset, studii quod superfuit.
Nec hac inuidia, verum est æmulatio.
*Quod si labori * fauerit Latium meo,* [*v.c.faueret
Plures habebit quos opponat Græcia.
*Si * liuor obtrectare curam voluerit,* [*v.c.si labor oblectare
Non tamen eripiet laudis conscientiam.
Si nostrum studium ad aures peruenit tuas,
Et arte fictas animus sentit fabulas,
Omnem querellam submouet felicitas,
Sin autem ab illis doctus occurrit labor,
Sinistra quos in lucem natura extulit,
Nec quicquam possunt nisi meliores carpere,
Fatale exitium corde durato feram,
Donec fortunam criminis pudeat sui.

INCIPIT LIB. III.
Phædrus ad Eutychum.

PHÆDRI *libellos legere si desideras,*
Vaces oportet, Eutyche, à negotiis,
Vt liber animus sentiat vim carminis.
*Verum * inquis tanti non est ingenium tuum.* [*v.c.inquit
Momentum vt hora pereat officii mei.
Non ergo causa est manibus id tangi tuis,

Quod

Quod occupatis auribus non conuenit.
Fortasse dices: aliqua venient feriæ
Quæ me soluto pectore ad studium vocent.
Legésne quæso potius viles nænias
Impendas curam quàm rei domesticæ,
Reddas amicis tempora, vxori vaces,
Animum relaxes, otium des corpori,
*Vt ad * suetam fortius * perstes vicem* [*v.c.vt ad suetam [* f. præstes
*Mutandum tibi propositum est * & vitæ genus,* [*v.c.vitæ genus
Intrare si Musarum limen cogitas.
Ego quem Pierio mater enixa est iugo,
In quo tonanti sancta Mnemosyne Ioui
** Fœcunda nouies artium peperit chorum,* [*v.c.facunda
Quamuis in ipsa natus sim pene schola,
Curámque habendi penitus corde eraserim,
Et laude inuita in hanc vitam incubuerim,
Fastidiose tamen in cœtum recipior.
Quid credis illi accidere qui magnas opes
Exaggerare quærit omni vigilia,
Docto labori dulce præponens lucrum?
Sed iam quodcunque fuerit (vt dixit Sinon
Ad regem cum Dardaniæ perductus foret)
Librum exarabo tertium Aesopi stilo,
Honori & meritis dedicans illum tuis:
Quem si leges, lætabor: sin autem minus,
Habebunt certe quo se oblectent posteri.
Nunc Fabularum cur sit inuentum genus
Breui docebo Seruitus obnoxia
Quia quæ volebat non audebat dicere,
Affectus proprios in fabellas transtulit,
**Calumniamque fictis elusit iocis:* [*v.c.calumniam quæ fiet scelus & Iocis
Ego illius porro semita feci viam,
Et cogitaui plura quam reliquerat,
In calamitatem deligens quædam meam,

Quid

Quod si accusator alius Seiano foret,
Si testis alius, iudex alius denique,
Dignum faterer esse me tantis malis,
Nec his dolorem delinirem remediis.
Suspicione si quis errabit sua,
Et rapiet ad se quod erit commune omnium,
Stulte nudabit animi conscientiam:
Huic excusatum me velim nihilominus.
Neque enim notare singulos mens est mihi.
Verum ipsam vitam & mores hominum ostendere.
Rem me professum dicet forsan aliquis grauem
**Si Phryx Aesopus potuit, Anacharsis * Scytha* [*v.c Frige fuisse Æsopus. [*v.c. Anacharsæ Scythæ
Aeternam famam condere ingenio suo:
*Ego litteratæ qui sum propior * Græcia,* [*v.c. proprior Græ:
Cur somno inerti deseram patriæ decus?
Treissa cum gens numeret auctores suos,
Linoq; Apollo sit parens, Musa Orpheo
Qui saxa cantu mouit & domuit feras,
Hebrique tenuit impetus dulci mora
Ergo hinc abesto, liuor, ne frustra gemas:
Quoniam mihi solemnis debetur gloria.
Induxi te ad legendum: sincerum mihi
Candore noto, reddas iudicium peto.

Anus ad amphoram. 40

ANus iacere vidit epotam amphoram
Adhuc Falerna fece & testa nobili
Odorem quæ iocundum late spargeret:
Hunc postquam totis * auida traxit naribus:
[*v c.auita
O suauis anima qualem te dicam bonam
Antehac fuisse, tales cum sint reliquiæ?
Hoc quo pertineat dicet qui me nouerit.

Panthera & Pastores. 41

Solet à despectis par referri gratia.

PAnthera imprudens olim in foueam decidit,
Videre agrestes: alii fustes congerunt.
Alii onerant saxis: quidam contra miseriti,
Perituræ quippe quamuis nemo læderet,
Misere panem, vt sustineret spiritum.
Nox insecuta est, abeunt securi domum,
Quasi inuenturi mortuam postridie:
At illa vires vt refecit languidas,
Veloci saltu fouea sese liberat
Et in cubile concito properat gradu.
Paucis diebus interpositis prouolat,
Pecus trucidat, ipsos pastores necat,
Et cuncta vastans sæuit irato impetu.
Tum sibi timentes, qui feræ pepercerant.
Damnum hoc recusant, tantum * pro vita rogant:
[* V. c *prompta rogant*
Et illa Memini qui me saxo *petierint, [* *v.c. petierat*
Quis panem dederit: vos timere absistite,
Illis reuertor hostis qui me læserant.

Æsopus & Rusticus. 42

Vsu peritus hariolo velocior
*Vulgo * esse fertur: causa sed non dicitur,* [*v.c. vulgo causa fertur sed non d.
Notescet qua nunc primum fabella mea.

HAbenti cuidam pecora pepererunt oues
Agnos humano capite; monstro exterritus
Ad consulendos currit mærens hariolos.
Hic pertinere ad domini respondet caput,
Et auertendum victima periculum,
Ille autem affirmat coniugem esse adulteram

Et in-

Et insitiuos significari liberos;
Sed expiari posse maiori hostia.
Quid multa? variis dissident sententiis,
Hominisque curam cura maiore aggrauant.
Æsopus ibi stans naris emunctæ senex,
Natura nunquam verba cui potuit dare:
Si procurare vis ostentum rustice,
Vxores, inquit, da tuis pastoribus.

Lanius & Simius. 43

PEndere ad Lanium quidam vidit Simium
Inter reliquas merces atque obsonia.
Quæsiuit quidnam saperet, tum Lanius iocans:
Quale, inquit, caput est, talis præstatur sapor.
Ridicule magis hoc dictum quam vere æstimo,
Quando & formosos sæpe inueni pessimos,
Et turpi facie multos cognoui optimos.

Æsopus & Petulans. 44

*Successus ad perniciem * multos deuocat.* [*v.c. ad p. sæpe multos

ÆSopo quidam petulans lapidem impegerat
Tanto, inquit, melior. assem deinde illi dedit
Sic prosecutus, Plus non habeo me hercule,
Sed vnde accipere possis monstrabo tibi.
Venit ecce diues & potens: huic similiter
Impinge lapidem, & dignum accipies præmium.
Persuasus ille, fecit quod monitus fuit.
Sed spes fefellit impudentem audaciam,
Comprehensus namque pœnas persoluit cruce.

Musca & Mula. 45

MVsca in temone sedit & Mulam increpans:
Quam tarda es inquit? non vis citius progredi?
Vide ne * dolone collum compungam tibi. [* v.c. dolo-
Respondit illa: verbis non moueor tuis, se colum
Sed istum timeo sella qui prima sedens
Iugum flagello temperat lento meum,
Et lora frenis continet spumantibus.
Quapropter, aufer friuolam insolentiam:
Nam vbi tricandum & vbi currendum est, scio.
Hac derideri fabula merito potest,
Qui sine virtute vanas exercet minas.

Lupus ad canem. 46

Quam dulcis sit libertas breuiter proloquar.
CAni perpasto, macie confectus Lupus
Forte occurrit, dein inuicem salutantes
Vt restiterunt: vnde sic quæso nites,
Aut quo cibo fecisti tantum corporis?
Ego qui sum longe fortior, pereo fame.
Canis simpliciter: Eadem est conditio tibi,
Præstare domino si par officium potes.
Quod? inquit ille: Custos vt sis liminis,
A furibus tuearis & noctu domum.
Ego vero sum paratus, nunc patior niues
Imbresque in syluis asperam vitam trahens.
Quanto est facilius mihi sub tecto viuere,
Et otiosum largo satiari cibo:
Veni ergo mecum. Dum procedunt aspicit
Lupus à catena collum detritum Canis.
Vnde hoc, amice? nihil est dic quæso tamen.
Quia videor acer, alligant me interdiu,
Luce vt quiescam, & vigilem nox cum venerit:
Crepusculo solutus, qua visum est vagor,
Adfertur vltro panis, de mensa sua
Dat * ossa dominus, frusta iactat familia [* v. c. datu ossa
Et quod

Et quod fastidit quisque pulmentarium.
Sic fine labore venter impletur meus.
Age, si quo est abire animus, est licentia?
Non plane est, inquit. Fruere quæ laudas Canis.
Regnare nolo, liber vt non sim mihi.

Soror ad fratrem. 47

Præcepto monitus sæpe te considera,

HAbebat quidam filiam turpissimam
Idemque insigni & pulchra facie filium.
His speculum in cathedra matris suppositum fuit.
Pueriliter ludentes, forte inspexerant.
Hic se formosum iactat; illa irascitur
Nec gloriantis sustinet fratris iocos,
Accipiens (quid enim?) cuncta in contumeliam.
Ergo ad patrem decurrit læsura inuicem,
Magnaque inuidia criminatur filium,
Vir natus, quod rem feminarum tetigerit,
Amplexus ille vtrumque, & carpens oscula,
Dulcemque in ambos caritatem partiens:
Cotidie, inquit, speculo vos vti volo,
Tu formam ne corrumpas nequitiæ malis:
Tu faciem vt istam moribus vincas bonis.

Socrates ad amicos. 48

Vulgare amici nomen, sed rara est fides,

CVm paruas ædes sibi fundasset Socrates,
(Cuius non fugio mortem, si famam adsequar,
Et cedo inuidiæ, dum modo absoluar cinis)
E populo sic nescio quis, vt fieri solet:
Quæso tam angustam talis vir ponis domum?
Vtinam, inquit, veris hanc amicis impleam.

Poeta, de credere & non credere. 49

Periculosum est credere & non credere.
Vtriusque exemplum breuiter exponam rei.
Hippolitus obiit, quia nouerca creditum est.
Cassandra quia non creditum, ruit Ilium.
Ergo exploranda est veritas multum prius
Quam stulta praue iudicet sententia.
Sed fabulosa ne vetustate eleuem,
Narrabo tibi memoria quod factum est mea.

MAritus quidam cum diligeret coniugem,
Togamque puram iam pararet filio,
Seductus in secretum à liberto suo
Sperante heredem se*fecisse proximum, [*v. c. sufficisse proximum
Qui dum de puero multa mentitus foret
Et plura de flagitiis castæ mulieris,
Adiecit; id quod sentiebat maxime
Doliturum amanti, ventitare adulterum,
Stuproque turpi pollui famam domus,
Incensus ille falso vxoris crimine
Simulauit iter ad villam, clamque in oppido
Subsedit: deinde noctu subito ianuam
Intrauit, recta cubiculum vxoris petens
In quo dormire mater natum iusserat,
Ætatem adultam seruans diligentius.
Dum quærunt lumen, dum concursant familia,
Iræ furentis impetum non sustinens
Ad lectum accedit, tentat in tenebris caput.
Vt sentit tonsum, gladio pectus transfigit,
Nihil respiciens dum dolorem vindicet.
Lucerna adlata, simul adspexit filium
Sanctamque vxorem dormientem cubiculo,
Sopita primo quæ nil somno senserat;
Repræsentauit in se pœnam facinoris,
Et ferro incubuit quod credulitas strinxerat.
Accusatores postularunt mulierem,

Romamque

Romamque pertraxerunt ad Centumuiros.
Maligna inſontem deprimit ſuſpicio
Quod bona poſſideat: ſtant patroni fortiter
Cauſam tuentes innocentis feminæ.
A Diuo Auguſto tunc petiere iudices
Vt adiuuaret iuriſiurandi fidem
Quod ipſos error implicuiſſet criminis:
Qui poſtquam tenebras diſpulit calumniæ,
Certumque fontem veritatis reperit:
Luat, inquit, pœnas cauſa libertus mali.
Namque orbam nato ſimul & priuatam viro.
Miſerandam potius quam damnandam exiſtimo,
Quod ſi damnanda perſcrutatus crimina
Pater familias eſſet, ſi mendacium
Subtiliter limaſſet à radicibus,
Non euertiſſet ſcelere funeſto domum.
Nil ſpernat auris nec tamen credat ſtatim.
Quandoquidem & illi peccant quos minime putes:
Et qui non peccant impugnantur fraudibus.
Hoc ammonere ſimplices etiam poteſt,
Opiniones alterius ne quis ponderet,
Ambitio namque diſſidens mortalium,
Aut gratia ſubſcribit, aut odio ſuo.
Erit ille notus quem per te cognoueris.
Hæc exſecutus ſum propterea pluribus,
Breuitate nimia quoniam quoſdam offendimus.

Eunuchus ad improbum. 50

EVnuchus litigabat cum quodam improbo,
Cui ſuper obſcœna dicta & petulans iurgium,
Damnum inſectatus eſt amiſſi corporis:
En, ait, hoc vnum eſt cur laborem validius.
Integritatis teſtes quia deſunt mihi:
Sed quid fortunæ ſtultæ delictum arguis.
Id demum eſt homini turpe quod meruit pati.

Pullus ad margaritam. 51

In sterquilinio pullus gallinacius
Dum quærit escam, margaritam reperit:
Iaces indigno quanta res, inquit, loco!
Hoc si quis pretii cupidus vidisset tui,
Olim redisset ad splendorem maximum:
Ego qui te inueni, potior cui multo est cibus,
Nec tibi prodesse, nec mihi quicquam potes.
Hoc illis narra qui me non intelligunt.

Apes & Fuci Vespa iudice. 52

Apes in alta quercu fecerant fauos;
Hos fuci inertes esse dicebant suos.
Lis ad forum deducta est, Vespa iudice,
Quæ genus vtrumque nosset cum pulcherrimæ,
Legem duabus hanc proposuit partibus:
Non inconueniens corpus, & par est color,
In dubium plane res vt merito venerit:
Sed ne religio peccet imprudens mea,

Aluecs

Alueos * accipite & ceris opus infundite, [* v.c. Aluos accipite
Vt ex sapore mellis & forma faui
De quis nunc agitur, auctor horum appareat.
Fuci recusant, apibus conditio placet.
Tunc illa talem sustulit sententiam:
Apertum est quis non possit, aut quis fecerit,
Quapropter Apibus fructum restituo suum.
Hanc praterissem fabulam silentio,
Si pactam fuci non recusassent fidem.

De lusu & seueritate. 53

PVerorum in turba quidam ludentem Atticus
Æsopum nucibus cum vidisset, restitit,
Et quasi delirum risit: quod sensit simul
Derisor potius quam deridendus senex,
Arcum retensum posuit in media via:
Heus, inquit, sapiens, expedi quid fecerim.
Concurrit populus; ille se torquet diu
Nec quæstionis positæ causam intellegit.
Nouissime succumbit; tum victor Sophus
Cito rumpes arcum semper si tensum habueris.
At si laxaris, cum voles, erit vtilis.
Sic lusus animo debent aliquando dari,
Ad cogitandum melior vt redeat tibi.

Canis ad Agnum. 54

INter capellas Agno balanti canis.
Stulte, inquit, erras non est hæc mater tua;
Ouesque segregatas ostendit procul.
Non illam quæro quæ cum libitum est, concipit,
Dein portat onus ignotum certis mensibus
Nouissime prolapsam effundit sarcinam;
Verum illam quæ me nutrit admoto vbere,
Fraudatque natos lacte, ne desit mihi.

Tamen illa est potior quæ te peperit. Non ita est.
Vnde illa sciuit niger, an albus nascerer?
Age porro scisset: cum crearer masculus,
Beneficium magnum sane natali dedit
Vt expectarem lanium in horas singulas.
Cuius potestas nulla in gignendo fuit,
Cur hac sit potior, quæ iacentis miserta est,
Dulcemque sponte præstat beuolentiam?
Facit parentes bonitas, non necessitas.
His demonstrare voluit auctor versibus
*Obsistere homines legibus**, *meritis capi*. [*v.c.legimus capi

Cicada & Noctua. 55

Humanitati qui se non accommodat,
Plerumque pœnas oppetit superbia.

CIcada acerbum noctuæ conuicium
Faciebat, solitæ victum in tenebris quærere,
Cauoque ramo capere somnum interdiu.
Rogata est vt taceret, multo validius
Clamare cœpit, rursus admota prece
Accensa magis est. Noctua vt vidit sibi
Nullum esse auxilium, & verba contemni sua,
Hac est adgressa garrulum fallacia.
Dormire quia me non sinunt cantus tui,
Sonare cithara quos putes Apollinis,
Potare est animus nectar quod Pallas mihi
Nuper donauit; si non fastidis, veni;
Vna bibamus, illa, quæ ardebat siti,
Simul cognouit vocem laudari suam,
Cupide aduolauit, noctua egressa cauo
Trepidantem consectata est, & leto dedit.
Sic viua quod negarat, tribuit mortua.

Arbores in Deorum tutela. 56

Olim

OLim quas vellent esse in tutela sua
Diui legerunt arbores; quercus Ioui,
Et myrtus Veneri placuit, Phœbo laurea,
Pinus Cybele, populus celsa Herculi.
Minerua ammirans, quare steriles sumerent,
Interrogauit: causam dixit Iuppiter;
Honorem fructu ne videamur vendere,
At me hercule narrabit quod quis voluerit,
Oliua nobis propter fructus est gratior.
Tunc sic Deorum genitor atque hominum sator:
O nata, merito sapiens dicere omnibus:
Nisi vtile est quod facimus, stulta est gloria.
Nihil agere quod non prosit, fabella monet.

Pauo ad Iunonem de voce sua. 57

PAuo ad Iunonem venit, indigne ferens
Cantus luscinI quod sibi non tribuerit:
Illum esse cunctis auibus * admirabilem, [*v.c. auribus ammirabilē
Se derideri simul ac vocem miserit.
Tunc consolandi gratia, dixit Dea:
Sed forma vincis, vincis magnitudine,

Nitor smaragdi collo præfulget tuo,
Pictisque plumis gemmeam caudam explicas.
Quo mi, inquit, mutam speciem, si vincor sono?
Fatorum arbitrio partes sunt vobis datæ:
Tibi forma, vires aquilæ, luscinio melos,
Augurium coruo, læua cornici omina,
Omnes quæ propriis sunt contentæ vocibus.
Noli adfectare quod tibi non est datum,
Delusa ne spes ad querelam recidat.

Æsopus rp. garrulo. 58

ÆSopus domino solus cum esset familia,
Parare cœnam iussus est maturius.
Ignem ergo quærens, aliquot lustrauit domus,
Tandemque inuenit vbi lucernam accenderet.
Tum circumeunti fuerat quod iter longius,
Effecit breuius: namque recta per forum
Cœpit redire, & quidam è turba garrulus,
Æsope, medio sole quid tu cum lumine?
Hominem, inquit, quæro; & abit festinans domum.
Hoc si molestus ille ad animum retulit,
Sensit profecto se hominem non visum seni,
Intempestiue qui occupato adluserit.

Asinus & Galli. 59

Qui natus est infelix, non vitam modo
Tristem decurrit, verum post obitum quoque
Persequitur illum dura fati miseria.
GAlli Cybeles circum questus ducere
Asinum solebant baiulantem sarcinas.
Is cum labore & plagis esset mortuus,
Detracta pelle sibi fecerunt tympana.
Rogati mox à quodam delicio suo,
Quidnam fecissent, hoc locuti sunt modo:

Putabat

Putabat se post mortem securum fore,
Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

INCIPIT LIBER IV.

POETA.

Iocularè tibi videtur & sane leue;
*Dum nihil habemus * maius, calamo ludimus.* [* v. c. dum nihil habemus manus c. &c.
Sed diligenter intuere has nenias,
Quantam sub illis vtilitatem reperies?* [* v. c. subtilis vtil.
*Non semper ea sunt quæ videntur; decipit** [v. c. despici
Frons prima multos: rara mens intelligit
Quod interiore condidit cura angulo.
Hoc ne locutus sine mercede existimer,
Fabellam adiiciam DE MVSTELA ET MVRIBVS. LX.

MVstela cum annis & senectæ debilis,
Mures veloces non valeret adsequi,
Inuoluit se farina, & obscuro loco
Abiecit neglegenter. Mus escam putans
Adsiluit, & compressus occubuit neci:
Alter similiter deinde perit, & tertius.
Aliquot venit sæculis rete territus
Qui sæpe laqueos & muscipula effugerat,
Proculque insidias cernens hostis callidi:
Sic valeas, inquit, vt farina es quæ iaces.

De Vulpe & Vua. 61

FAme coacta Vulpis alta in vinea
Vuam adpetebat summis saliens viribus,
Quam tangere vt non potuit, discedens ait:
Nondum matura est, nolo acerbam sumere.

Qui facere quæ non possunt, verbis elevant,
Adscribere hoc debebunt exemplum sibi.

Equus & Aper. 62

EQuus sedare solitus quo fuerat sitim,
Dum sese aper volutat, turbauit vadum.
Hinc orta lis est, sonipes iratus fero,
Auxilium petiit hominis quem dorso leuans
Rediit ad hostem: iactis hunc telis eques
Postquam interfecit, sic locutus traditur:
Lętor tulisse auxilium me precibus tuis.
Nam prædam cæpi, & didici quam sis vtilis.
Atque ita coegit frenos inuitum pati.
Tum mœstus ille: Paruæ vindictam rei
Dum quæro demens, seruitutem repperi.
Hac iracundos admonebit fabula,
Impune potius lædi, quam dedi alteri.

Poeta. 63

Plus esse in vno sæpe, quam in turba boni,
Narratione posteris tradam breui.

QVidam decedens tres reliquit filias,
Vnam formosam & oculis venantem viros,
At alteram lanificam & frugi rusticam;
Deuotam vino tertiam, & turpissimam.
Harum autem matrem fecit heredem senex
Sub conditione totam vt fortunam tribus
Æqualiter distribuat, sed tali modo,
Ne data possideant aut fruantur, tum simul
Habere res desierint quas acceperint,
Centena matri conferant sestertia.
Athenas rumor implet, mater sedula
Iurisperitos consulit, nemo expedit
Quo pacto * non possideant quod fuerit datum;

[* *v.c. Quo pacto si non p.*

Fructum

Fructumue capiant, deinde, quæ tulerint nihil,
Quanam ratione conferant pecuniam.
Postquam consumpta est temporis longi mora,
Nec testamenti potuit sensus colligi,
Fidem aduocauit, iure neglecto, parens:
Seponit mœchæ vestem, mundum muliebrem,
Lauationem argenteam, eunuchos glabros:
Lanificæ agellos, pecora, villam, operarios,
Boues, iumenta, & instrumentum rusticum.
Potrici, plenam antiquis apothecam cadis,
Domum politam, & delicatos hortulos.
Sic destinata dare cum vellet singulis,
Et adprobaret populus qui illas nouerat,
Æsopus media subito in turba constitit:
O si maneret conditio sensus patri,
Quam grauiter ferret, quod voluntatem suam
Interpretari non potuissent Attici!
Rogatus deinde, soluit errorem omnium.
Domum & ornamenta, cum venustis hortulis,
Et vina vetera date lanificæ rusticæ:
Vestem, vniones, pedisequos & cætera
Illi adsignate vitam quæ luxu trahit:
Agros vtiles & pecora, cum pastoribus
Donate mœchæ: Nulla poterit perpeti
Vt moribus quid teneat alienum suis.
Deformis cultum vendet, vt vinum paret;
Agros abiiciet mœcha, vt ornatum paret:
At illa gaudens pecore, & lanæ dedita,
Quacunque summa tradet luxuriæ domum:
Sic nulla possidebit quod fuerit datum,
Et *dictam matri conferent pecuniam [*v.c. Edictã sq.
Ex pretio rerum quas vendiderint singulæ.
Ita quod multorum fugit imprudentiam,
Vnius hominis repperit solertia.

Pugna murium & mustelarum. 64

Cum victi

Cum victi mures mustelarum exercitu
(Historia quorum in tabernis pingitur)
Fugerent, & artos circum trepidarent cauos.
Ægre recepti, tamen euaserunt necem.
Duces eorum, qui capitibus cornua
Suis ligarant, vt conspicuum in prælio
Haberent signum quod sequerentur milites,
Hæsere in portis, suntque capti ab hostibus,
Quos immolatos victor auidis dentibus
Capacis alui mersit tartareo specu.
Quemcunque populum tristis euentus premit,
Periclitatur magnitudo principum,
Minuta plebes facili præsidio latet.

PHAEDRVS.

Tv qui nasute scripta distringis mea,
Et hoc iocorum legere fastidis genus,
Paruum libellum sustine patientia,
Seueritatem frontis dum placo tua,
Et in coturnis prodit AEsopus nouis.
Vtinam ne vnquam Pelei nemoris iugo
Pinus bipenni concidisset Thessala,
Nec ad Professæ mortis audacem viam
Fabricasset Argus opere Palladio ratem
Inhospitalis prima quæ Ponti sinus
Patefecit, in perniciem Graium & Barbarum.
Namq; & superbi luget AEetæ domus,* [* v.c. Ætate domus
Et regna Peliæ scelere Medeæ iacent,
Quæ sæuum ingenium variis inuoluet modis
Illic per artus fratris explicuit fugam.
Hic cæde patris Peliadum infecit manus,
Quid tibi videtur? hoc quoque insulsum est, ais,
Falsoque dictum; longe quia vetustior
Aegea Minos classe perdomuit freta,
Iustoque vindicauit exemplo imperium.

Quid

Quid ergo possũ facere tibi, lector *Cato, [*v.c. lecte reate
Si nec fabellæ te iuuant, nec fabulæ?
Noli molestus esse omnino literis;
Maiorum exhibeant ne tibi molestiam.
Hoc illis dictum est, qui stultitiam nauseant:
Et vt putentur sapere, cœlum vituperant.

Serpens ad Fabrum ferrarium. 65

Mordaciorem qui improbo dente adpetit,
Hoc argumento se describi sentiat.

IN officinam Fabri venit Vipera;
Hæc cum tentaret si qua res esset cibi,
Limam momordit: illa contra contumax:
Quid me inquit, stulta dente captas lædere,
Omne adsueui ferrum quæ conrodere?

Vulpis & Caper. 66

Homo simul ac venit in magnum periculum,
Effugium reperire alterius quærit malo.

CVm decidisset Vulpis in puteum inscia,
Et altiore clauderetur margine,
Deuenit Hircus sitiens in eundem locum:
Simul rogauit, esset an dulcis liquor
Et copiosus: illa fraudem moliens:
Descende, amice, tanta bonitas est aquæ,
Voluptas vt satiari non possit mea.
Immisit se barbatus. tum vulpicula
Euasit puteo, nixa celsis cornibus,
Hircumque clauso liquit hærentem vado.

De vitiis hominum. 68

PEras imposuit Iuppiter nobis duas,
Propriis repletam vitiis post tergum dedit,
Alienis ante pectus suspendit grauem.
Hac re videre nostra mala non possumus:
Alii simul delinquunt, censores sumus.

Fur & Lucerna. 69

LVcernam fur accendit ex ara Iouis,
Ipsumque compilauit ad lumen suum,
Onustus qui sacrilegio cum discederet,
Repente vocem sancta misit religio:
Malorum quamuis ista fuerint munera,
Mihique inuisa, vt non offendar subripi;
Tamen, sceleste, spiritu culpam lues
Olim cum adscriptus venerit pœnæ dies.
Sed ne ignis noster facinori præluceat
Per quem verendos excolit pietas Deos,
Veto esse tale luminis commercium.
Itaque hodie nec lucernam de flamma Deum,
Nec de lucerna fas est accendi sacrum.
Quot res contineat hoc argumentum vtiles,
Non explicabit alius quam qui repperit.

Significat

Significat primo, sæpe quos ipse alueris,
Tibi inueniri maxime contrarios.
Secundum ostendit, scelera non ira Deum,
Fatorum dicto sed puniri tempore.
Nouissime interdicit ne cum malefico
Vsum bonus consociet vllius rei.

Malas esse diuitias. 70

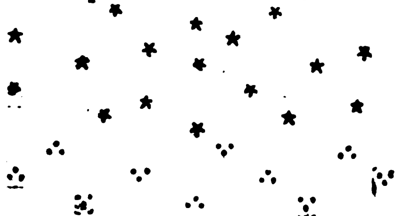
Opes inuisæ merito sunt forti viro,
Quia diues arca veram laudem intercipit.

CÆlo receptus propter virtutem Hercules,
Cum gratulantes persalutasset Deos.
Venienti * Pluto qui Fortunæ est filius, [* v. c. Venienti Plutone
Auertit oculos: causamque quæsiuit pater.
Odi, inquit illum, quia malis amicus est,
Simulque obiecto cuncta corrumpit lucro.

De Leone regnante. 71

Vtilius homini nihil est quam recte loqui:
Probanda cunctis est quidem sententia:
Sed ad perniciem solet agi sinceritas.

CVm se ferarum regem fecisset Leo,
Et æquitatis vellet famam consequi,
A pristina deflexit consuetudine,
Atque inter illas tenui contentus cibo,
Sancta incorrupta iura reddebat fide:

Ee 2 LXXII.

LXXII.

* *

Postquam lauare cœpit penitentia,
A fictione veretri linguam mulieris.
Adfinitatem traxit inde obscenitas.

Idem.

Rogauit alter, tribadas & molles mares
Qua ratio procreasset: exposuit senex.

IDem Prometheus auctor vulgi fictilis,
Qui simul offendit ad fortunam, frangitur,
Naturę partes veste quas celat pudor.
Cum separatim toto finxisset die,
Aptare mox vt posset corporibus suis:
Ad cœnam est inuitatus subito à*Libero [**v.c. subito*
Vbi inrigatus multo venas nectare, *libero*]
Sero domum est reuersus titubanti pede.
Tum semisomno corde, & errore ebrio,
Adplicuit * virginale generi masculo. [**v.c Virginali*]
Et masculina membra applicuit feminis.
Ita nunc libido prauo fruitur gaudio.

De capreis barbatis.

BArbam capellæ cum impetrassent ab Ioue,
Hirci mœrentes indignari cœperant.

Quod

Quod dignitatem feminæ æquassent suam.
inite, inquit, illas gloria vana frui,
Et vsurpare vestri ornatum muneris,
Pares dum non sint vestræ fortitudinis.
Hoc argumentum monet vt sustineas tibi
Habitu esse similes, qui sint virtute impares.

De fortunis hominum. 75

Cum de fortunis quidam quereretur suis.
Aesopus finxit consolandi gratia.

VExata sæuis nauis tempestatibus
Inter vectorum lacrimas & mortis metum,
Faciem ad serenam subito mutatur dies,
Ferri secundis tuta cœpit statibus,
Nimiaque nautas hilaritate extollere;
Factus periculo tum gubernator sophus;
Parce gaudere oportet & sensim queri.
Totam * quia vitam miscet dolor & gaudium. [* *v. 6. Totamque vitam.*

Canum legati ad Iouem. 76

CAnes, legatos olim misere ad Iouem,
Melioris vitæ tempus oratum suæ,
Vti sese abriperet hominum contumeliis,
Furfuribus sibi conspersum quod panem darent,
Fimoque turpi maximam explerent famem,
Profecti sunt legati non celeri pede
Dum naribus scrutantur escam in stercore.
Citati non respondent, vix tandem inuenit
Eos Mercurius, & turbatos adtrahit.
Tum vero vultum magni vt viderunt Iouis,
Totam timentes concacarunt regiam:
Propulsi vero fustibus, vadunt foras:
Vetat dimitti magnus illos Iupiter.

 Mirati

Mirati sibi legatos non reuertier,
Turpe æstimantes aliquid commissum à suis,
Post aliquod tempus alios adscribi iubent.
Rumor legatos superiores prodidit.
Timentibus rursus aliquid ne simile accidat,
Odore canibus anum, sed multo, replent,
Mandant * dimittuntur, statim.
Adeunt: rogantes, aditum continuo impetrant,
Consedit genitor tum Deorum maximus,
Quassatque fulmen: tremere cœpere omnia:
Canes, confusus subito quod fuerat fragor,
Repente odorem mixtum cum merdis cacant,
Reclamant omnes vindicandam iniuriam.
Sic est locutus ante pœnam Iuppiter:
Non est legatos regis non dimittere,
Nec est difficile pœnas culpæ imponere;
Sed hoc feretis pro iudicio præmium:
Non vero dimitti, verum cruciari fame,
Ne ventrem continere non possint suum:
Illi autem qui miserunt vos tam futiles,
Nunquam carebunt hominis contumelia,
Ita nunc legatos * expectantes posteros,
Nouum venire cum videt, culum olfacit,

Serpens misericordia nociua. 7

Qui fert malis auxilium, post tempus dolet.

GElu rigentem quidem Colubram sustulit
Sinuque fouit contra se ipse misericors.
Namque vt refecta est, necuit * hominem protinus
[* *v. c. necuit hom*

Hanc alia cum rogaret causam facinoris,
Respondit: *Ne quis discat prodesse improbis.*

Vulpis & Draco. 7

Vulpis

VVlpis cubile fodiens, dum terram eruit
Agitque plures altius cuniculos.
Peruenit ad Draconis ſpeluncam vltimam,
Cuſtodiebat qui theſauros abditos.
Hunc ſimul aſpexit; Oro vt imprudentiæ
Des primum veniam, deinde, ſi pulcre vides
Quam non conueniens aurum ſit vitæ meæ,
Reſpondeas clementer, quem fructum capis
Hoc ex labore, quodue tantum eſt præmium,
Vt careas ſomno & æuum in tenebris exigas?
Nullum, inquit ille: verum hoc à ſummo mihi
Ioue adtributum eſt. Ergo nec ſumis tibi,
Nec vlli donas quicquam? Sic fatis placet.
Nolo iraſcaris, libere ſi dixero:
Dis eſt iratis natus quis eſt ſimilis tibi.

In Auarum.

ABiturus illuc quo priores abierunt,
Quid mente cæca miſerum torques ſpiritum
Tibi dico, auare gaudium heredis tui,
Qui ture ſuperos, ipſum te fraudas cibo,
Qui triſtis audis muſicum cythara ſonum,
Quem tibiarum macerat iocunditas.
Obſoniorum pretia cui gemitum exprimunt,
Qui dum quadrantes aggeras patrimonio,
Cœlum fatigas ſordido periurio.
Qui circumcidis omnem impenſam funeris,
Libitina ne quid de tuo faciat lucrum.

Phædrus.

QVid indicare cogitur liuor modo,
Licet diſſimulet, pulcre tamen intellego.
Quicquid putabit eſſe dignum memoria,
Æſopi dicet: ſi quid minus adriſerit,

A me contendet fictum quouis pignore.
Quem volo refelli iam nunc responso meo?
Siue hoc ineptum, siue laudandum est opus,
Inuenit ille, nostra perfecit manus.
Sed exsequamur cœptum propositi ordinem.

De Simonide. 79

Homo doctus in se semper diuitias habet.

SImonides, qui scripsit egregium melos,
Quo paupertatem sustineret facilius,
Circumire cœpit urbes Asiæ nobiles,
Mercede accepta laudem victorum canens.
Hoc genere quæstus postquam locuples factus est,
Venire in patriam voluit cursu pelagi,
(Erat autem * natus, vt aiunt, in Caeo * insula) [* *v.c.*
Natiqua fuit v. [*& *c. in Scithia insula.*
Ascendit nauem, quam tempestas horrida
Simul & vetustas medio dissoluit mari.
Hi zonas, illi res pretiosas colligunt
Subsidium vitæ: quidam curiosior,
Simonide, tu ex opibus nihil sumis tuis?
Mecum inquit, mea sunt cuncta. tunc pauci enatant,
Quia plures onere degrauati perierant.
Prædones adsunt, rapiunt quod quisque extulit.
Nudos relinquunt forte Clazomenæ prope,
Antiqua fuit vrbs quam petierunt naufragi.
Hic literarum quidam studio deditus,
Simonidis qui sæpe versus legerat,
Eratque absentis admirator maximus,
Sermone ab ipso cognitum cupidissime
Ad se recepit, veste, nummis, familia
Hominem exornauit: ceteri tabulam suam
Porrigunt rogantes victum: quos casu obuius
Simonides vt vidit: Dixi, inquit, mea
Mecum esse cuncta; vos quod rapuistis, periit.

Mons

Mons parturiens. 80

MOns parturibat, gemitus immanes ciens,
Eratque in terris maxima expectatio
Quid ille pareret, at ille murem peperit.
Hoc scriptum est tibi
Qui magna cum minaris, extricas nihil.

Formica & Musca. 81

Nil agere quod non prosit, fabella indicat.

FOrmica & Musca contendebant acriter,
Quæ pluris esset: Musca sic cœpit prior.
Conferre nostris tu potes te laudibus?
Vbi immolatur, exta prægusto Deum,
Moror inter aras, templa perlustro omnia,
In capite regis sedeo, cum visum est mihi,
Et matronarum casta delibo oscula:
Laboro nihil, atque optimis rebus fruor.
Quid horum simile tibi contingit rustica?
Est gloriosus sane conuictus Deum,

Sed illi qui inuitatur non qui inuisus est.
Aras frequentas, nempe abigeris quo venis:
Reges commemoras & matronarum oscula:
Superba * iactas tegere quod debet pudor. [* *v. c. super etiam iactas t. q. debes.*
Nihil laboras: ideo cum opus est nil habes:
Ego granum in hiemem cum studiose congero,
Te circa murum video pasci stercore:
Æstate me lacessis; cum bruma est, siles:
Mori contractam cum te cogunt frigora,
Me copiosa recipit incolumem domus.
Satis profecto rettudi superbiam.
Fabella talis hominum discernit notas
Eorum qui se falsis ornant laudibus,
Et quorum virtus exhibet solidum decus.

Poeta.

QVantum valerent inter homines litteræ
Dixi superius: quantus nunc illis honos
A superis sit tributus, tradam memoriæ.
Simonides idem ille de quo retuli

Victoris

Victoris laudem cuidam pyctæ ut scriberet,
Certo conduxit pretio. secretum petit:
Exigua cum frenaret materia impetum,
Vsus poetæ ut moris est licentia,
Atque interposuit gemina Ledæ sidera,
Auctoritatem similis referens gloriæ.
Opus adprobauit, sed mercedis tertiam
Accepit partem; cum reliquam posceret;
Illi inquit, reddent quorum sunt laudes duæ.
Verum ut ne irate te dimissum sentiam,
Ad cænam mihi promitte; cognatos volo
Hodie inuitare, quorum es in numero mihi.
Fraudatus quamuis & dolens iniuria,
Ne male dimissam gratiam corrumperet,
Promisit. rediit hora dicta, recubuit.
Splendebat hilare poculis conuiuium,
Magno apparatu læta resonabat domus;
Repente cum duo iuuenes sparsi puluere,
Sudore multo defluentes corpora,
Humanam supra formam, cuidam seruulo
Mandant, vt ad se prouocet Simonidem;
Illius interesse ne faciat moram.
Homo perturbatus excitat Simonidem:
Vnum promorat vix pedem triclinio,
Ruina camaræ subito oppressit ceteros;
Nec ulli iuuenes sunt reperti ad ianuam.
Vt est vulgatus ordo narratæ rei,
Omnes scierunt, numinum præsentiam
Vati dedisse vitam, mercedis loco.

Idem Poeta.

SVpersunt mihi quæ scribam, sed parco sciens,
Primum esse tibi ne videar molestior.
Destringit quem multarum rerum varietas:
Dein si quis eadem forte conari velit,

Habere

Habere vt possit aliquid operis residui:
*Quamuis * materia tanta abundet copia,* [*v.c. Quamuis naturæ tanta
Labori faber vt desit, non fabro labor.
*Breuitatis nostræ * præmium vt reddas, peto* [* v. c. nimium vt reddas:
Quod es pollicitus; exhibe vocis fidem:
Nam vita morti propior est cotidie;
Et hoc minus veniet ad me muneris
Quo plus consumet temporis dilatio.
Et cito rem perages, vsus fiet longior:
Fruar diutius, si celerius cœpero.
Languentis æui dum sunt aliqua reliquiæ,
Auxilio locus est: olim senio debilem
Frustra adiuuare bonitas nitetur tua,
*Cum * iam desierit esse beneficium vtile,* [* v. c. Cum iam desideret esse beneficio vtilius
Et mors vicina flagitabit debitum.
*Stultum admouere tibi * preces existima.* [*v.c. præceps.
Procliuis vltro cum sit misericordia.
Sæpe impetrauit veniam confessus reus,
Quanto innocenti iustius debet dari?
*Tuæ prius * sunt partes, aliorum dein:* [*v. c. Tuæ sunt partes fuerunt aliorum dein; Simili gyro venient aliorum prius vices.
Simili gyro venient aliorum vices.
Decerne quod religio, quod patitur fides;
*Et * gratulari me fac iudicio tuo.* [*v.c. gratulari me facere iudic. f. patere.
Excedit animus quem proposuit terminum;
Sed difficulter continetur spiritus.
Integritatis qui sincera conscius,
A noxiorum premitur insolentiis:
Qui sint requires, apparebunt tempore.
Ego quondam legi quam puer sententiam,
Palam muttire plebeio periculum est,
Dum sanitas constabit, pulcre memini.

INCIPIT

INCIPIT LIBER V.

Poeta ad Particulonem.

*CVm destinassem terminum operis * habere,*
In hoc, vt aliis esset materia satis,
*Consilium tacito corde damnaui,**
*Nam si quis talis etiam est tituli **
Quo pacto damnabit quidnam omiserim,
Vt illum cupiam famæ tradere:
Sua cuique cum sit animi cogitatio
Colorque prior. ergo non leuitas mihi
Sed certa ratio causam scribendi dedit.
*Quare Particulo *, quoniam caperis fabulis,* [* v.c. Particula q. c. fabulæ.
Quas AEsopias non AEsopi nomine,
*Quasi paucas * ostenderit, ego plures dissero,* [* v.c. Quasi paucas tale ostendit.
Vsus vetusto genere, sed rebus nouis.
Quartum libellum dum varie perleges,
Hunc obtrectare si volet malignitas,
Imitari dum non possit, obtrectet licet.
Mihi parta laus est, quod tu, quod similes tui
Vestras in chartas verba transfertis mea,
Dignumque longa iudicatis memoria:
In litterarum plausum ire desidero.

Idem Poeta.

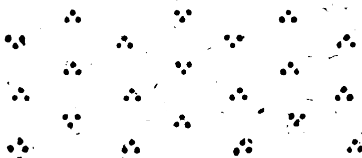
ÆSopi nomen sicubi interposuero
Cui reddidi iampridem quicquid debui,
Auctoritatis esse scito gratia:
Vt quidam artifices nostro faciunt seculo

Qui pre-

Qui pretium operibus maius inueniunt, nouo
Si marmori adscripserunt Praxitelen, suo
Detrito, Myronem argento. Fabula exaudiant
Adeo fugat a. plus vetustis nam fauet
Inuidia mordax, quam bonis præsentibus.
Sed iam ad fabellam talis exempli feror.

Demetrius rex & Menander Poeta. 82

DEmetrius qui dictus est Phalereus.
Athenas occupauit imperio improbo,
Vt mos est vulgi, passim & certatim ruit,
FELICITER, subclamant ipsi principes,
Illam osculantur, qua sunt oppressi manum.
Tacite gementes tristem fortunæ vicem.
Quinetiam desides & sequentes otium
Ne defuisse noceat repetunt vltimi;
In quis Menander nobilis comediis
Quas, ipsum ignorans, legerat Demetrius
Et admiratus fuerat ingenium viri,
Vnguento delibutus, vestitu adfluens,
Veniebat gressu delicato & languido.
Hunc vbi Tyrannus vidit extremo agmine:
Quinam cinædus ille in conspectu meo
Audet venire? responderunt proximi:
Hic est Menander scriptor, mutatus statim

LXXXIII.

LXXXIII.

Et vindicauit sese forti dextera.
Latrone occiso timidus accurrit comes
Stringitque gladium dein reiecta penula:
Cedo, inquit, illum; iam curabo sentiat
Quos adtemtarit. tunc qui depugnauerat:
Vellem istis verbis saltem adiuuisses modo,
Constantior fuissem vera existimans:
Nunc conde ferrum & linguam pariter futilem,
Vt possis alios ignorantes fallere.
Ego qui sum expertus quantis fugias viribus.
Scio quod virtuti non sit credendum tuæ.
Illi adsignari debet hæc narratio
Qui re secunda fortis est, dubia fugax.

Caluus & Musca. 84

CAlui momordit Musca nudatum caput,
Quam opprimere captans, alapā sibi duxit grauē.
Tunc illa inridens: Punctum volucris paruulæ
Voluisti morte vlcisci, quid facies tibi
Iniuriæ quia dederis contumeliam?
Respondit: Mecum facile redeo in gratiam,
Quia non fuisse mentem lædendi scio:
Sed te contemti generis animal improbum,

Quæ

Quæ delectaris bibere humanum ſanguinem,
Optem necare, vel maiore incommodo.
Hoc argumento veniam dari docet
Qui caſu peccat, quam qui conſilio eſt nocens
Illum eſſe quamuis dignum pœna iudico.

Aſini & Porcelli. 85

Quidam immolaſſet verrem cum Sancti Herculi,
Cui pro ſalute votum debebat ſua;
Aſello iuſſit reliquias poni hordei.
Quas aſpernatus ille ſic locutus eſt:
Tuum libenter prorſus adpeterem cibum,
Niſi qui nutritus illo eſt iugulatus foret.
Huius reſpectu fabulæ deterritus.
Periculoſum ſemper reputaui lucrum.
Sed dicis: Qui rapuere diuitias, habent.
*Numeremus agedum, qui deprehenſi * perierint,* [*v.c. deprehenſi perierunt.
Maiorem turbam punitorum reperies:
Paucis temeritas eſt bono, multis malo.

Seutra

Scurra & Rusticus. 86

Prauo fauore labi mortales solent;
Et pro iudicio dum stant erroris sui,
Ad pœnitendum rebus manifestis agi.

FActurus ludos quidam diues nobilis,
Proposito cunctos inuitauit præmio.
Quam quisque posset, vt nouitatem ostenderet,
Venere artifices laudis ad certamina;
Quos inter Scurra notus vrbano sale,
Habere dixit se genus spectaculi
Quod in theatro nunquam prolatum foret;
Dispersus rumor ciuitatem concitat:
Paulo ante vacua turbam deficiunt loca.
In scena vero postquam solus constitit,
Sine apparatu nullis adiutoribus.
Silentium ipsa fecit expectatio.
Ille in sinum repente dimisit caput,
Et sic porcelli vocem est imitatus sua,
Verum vt subesse pallio contenderent,
Et excuti iuberent, quo facto, simul
Nihil est repertum, multis onerant laudibus;
Hominemque plausu prosequuntur maximo.
Hoc vidit fieri Rusticus: Non me hercule
Me vincet, inquit: & statim professus est
Idem facturum melius se postridie.
Fit turba maior: iam fauor mentes tenet,
Et derisuri * non spectaturi sedent. [* *v.c. Et derisures non expectaturos sites:*
Vterque prodit. Scurra degrunnit prior
Mouetque plausus & clamores suscitat.
Tunc simulans sese vestimentis Rusticus
Porcellum obtegere, quod faciebat scilicet,
Sed in priore quia nil compererat latens

* * * *

Peruellit aurem vero quem celauerat,
Et cum dolore vocem naturæ exprimit,
Adclamat populus: Scurram multo similius
Imitatum, & cogit Rusticum trudi foras.
At ille profert ipsum porcellum è sinu
Turpemque aperto pignore errorem probans;
En hic declarat quales sitis iudices.

Poeta ad particulonem.

Adhuc supersunt multa quæ possim loqui,
Et copiosa abundat rerum varietas:
Sed temperatæ suaues sunt argutiæ:
Immodicæ offendunt. quare, Vir sanctissime
Particulo, chartis nomen victurum meis,
Latinis dum manebit pretium literis,
Si non ingenium, certe breuitatem adproba,
Quæ commendari tanto debet iustius,
Quanto poetæ sunt molesti validius.

Caluus, & quidam pilis defectus. 87

INuenit Caluus forte in triuio pectinem.
Accessit alter æque defectus pilis;
Heia, inquit, COMMVNE QVODCVNQVE EST LVCRI.
Ostendit ille prædam, & adiecit simul;
Superum voluntas fauit, sed fato inuido:
Carbonem, vt aiunt, pro thesauro inuenimus.
Quem spes delusit, huic querela conuenit.

Procax Tibicen. 88

Vbi vanus animus aura captus friuola
Arripuit insolentem sibi fiduciam,
Facile ad derisum stulta leuitas ducitur.

PRinceps Tibicen notior paulo fuit.
Operam Bathyllo solitus in scæna dare.
Is forte ludis, non satis memini quibus,
Dum poema rapitur, concidit casu graui
Net * opinans, & sinistram fregit tibiam [*v. c. Ne copia sed sinistram.
Duas cum dextras maluisset perdere.
Inter manus sublatus & multum gemens
Domum refertur. aliquot menses transeunt
Ad sanitatem dum venit curatio,
Vt spectatorum mos est, & lepidum genus,
Desiderari cœpit, cuius flatibus
Solebat excitari saltantis vigor.
Erat facturus ludos quidam nobilis
Et incipiebat princeps abduci reum *
*Ingredi à se reducit pretio, precibus, vt
*Tantum modo ipso ludorum ostenderet sese die.
Qui simul aduenit, rumor de tibicine
Fremit in theatro: quidam affirmant mortuum,
Quidam in conspectum proditurum sine mora.
Aulæo misso, deuolutis tonitrubus,
Dii sunt locuti more translatitio.
Tunc chorus ignotum more ducto canticum
Imposuit, cuius hæc fuit sententia:

LÆTARE INCOLVMIS ROMA SALVO PRINCIPE.

In plausus consurrectum est, iactat basia
Tibicen: gratulari fautores putat.
Equester ordo stultum errorem intelligit,
Magnoque risu canticum repeti iubet.
Interatur illud homo meus se in pulpito
Totum prosternit plaudit inludens eques:
Rogare populus hunc coronam existimat.
Vt vero cuneis notuit rès omnibus,
Princeps ligato crure niuea fascia,

Niueisque tunicis, niueis etiam calceis.
Superbiens honorem vidit diuinæ domus,
Ab vniuersis capite est protrusus foras.

Tempus.

CVrsu volucri pendens in nouacula
Caluus, comosa fronte, nudo corpore,
Quem si occuparis, teneas; elapsum semel
Non ipse possit Iuppiter reprendere.
Occasionem rerum significat breuem.
Effectus impediret ne segnis mora,
Finxere antiqui talem effigiem temporis.

Taurus & Vitulus. 89

ANgusto in aditu Taurus luctans cornibus,
Cum vix intrare posset ad præsepia,
Monstrabat Vitulus quo se pacto plecteret?
Tace, inquit, ante hoc noui quam tu natus es.
Qui doctiorem emendat, sibi dici putet.

Canis & Venator. 90

ADuersus omnes fortis veloces feras
Canis cum domino semper fecisset satis,
Languere cœpit annis ingrauantibus.
Aliquando obiectus hispidi pugnæ suis,
Adripuit aurem. sed cariosis dentibus
Prædam dimisit hic tunc Venator dolens,
Canem obiurgabat; cui senex contra latrans
Non te destituit animus, sed vires meæ.
Quod fuimus laudas, iam damnas quod sumus.
Hoc cur, Filite, scripserim pulcre vides.

FINIS.

AVIENI FABVLÆ ÆSOPICÆ.

AVIENVS THEODOSIO.

Dubitanti mihi, Theodosi optime, quonam literarum titulo nostri nominis memoriam mandaremus, fabularum textus occurrit, quod in his vrbane concepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas veritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poemate loqueretur? quum in vtroque literarum genere & Atticos Græca eruditione superes, & latinitate Romanos? Huius ergo materia ducem nobis Æsopum noueris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, vt legenda firmaret. Verùm has pro exemplo fabulas & Socrates diuinis operibus indidit & poemati suo Flaccus aptauit, quòd in se sub locorum communium specie vitæ argumenta contineant, quas græcis Iambis Babrias repetens in duo volumina coartauit. Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resoluit. De his ergo ad quadraginta & duas in vnum redactas fabulas edidi, quas rudi latinitate compositas elegis sum explicare conatus. Habes ergo opus quo animum oblectes, ingenium exerceas, sollicitudines leues totumque viuendi ordinem cautus agnoscas. Loqui verò arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare volucres, animalia ridere fecimus, vt pro singulorum necessitatibus vel ab ipsis animis sententia proferatur.

ÆSOPI FABVLÆ XLII. AB Auieno Elego carmine conscriptæ.

Rustica & Lupus. I

RVstica deflenti paruo iurauerat olim
  Ni taceat, rapido quòd foret esca lupo.
Credulus hanc vocem Lupus audiit, & manet ipsas
  Peruigil ante fores, irrita vota gerens.
Nam lassata puer nimiæ dat membra quieti,
  Spem quoque raptori sustulit inde fames.
Hunc vbi syluarum repetentem lustra suarum
  Ieiunum coniunx sensit adesse lupa:
Cur, inquit, nullam defers de more rapinam,
  Languida consumptis sed trahis ora genis?
Ne mireris, ait, deceptum fraude maligna
  Vix miserum vacua delituisse fuga.
Nam quæ præda rogo, quæ spes contingere posset,

Iurgia

Iurgia nutricis quum mihi verba darent?
Hæc sibi dicta puter, seque hac sciat arte notari:
Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

Aquila & Testudo. 2

Pennatis auibus quondam testudo loquuta est,
Si quis eam volucrum destituisset humi,
Protinus è rubris conchas proferret arenis,
Queis pretium nitido cortice bacca daret:
Indignans sibimet tardo quòd sedula gressu
Nil ageret toto perficeretue die.
Ast vbi promissis aquilam fallacibus implet,
Experta est similem perfida lingua fidem.
Et malè mercatis dum quærit sydera pennis
Occidit infelix alitis vngue feræ.
Tum quoque sublimes quum iam moreretur in auras,
Ingemuit, votis hæc licuisse suis.
Nam dedit exosæ posthæc documenta quieti
Non sine supremo magna labore peti.
Sic quicumque noua sublatus laude tumescit,
Dat merito pœnas, dum meliora cupit.

Cancri.

CVrua retro cedens quum fert vestigia cancer,
Hispida saxosis terga relisit aquis.
Hunc genitrix facili cupiens procedere gressu
Talibus alloquiis præmonuisse datur:
Ne tibi transuerso placeant hæc deuia nate,
Rursus in obliquos neu velis ire pedes.
Sed nisu contenta ferens vestigia recto
Innocuos prono tramite siste gradus.
Cui natus, faciam, si me præcesseris, inquit,
Rectaque monstrantem certior ipse sequar.
Nam stultum nimis est, quum tu prauissima tentes,
Alterius censor vt vitiosa notes.

Boreas & Sol.

IMmitis Boreas placidusque ad sidera Phœbus
Iurgia cum magno conseruere Ioue,
Quis prior inceptum peragat, (mediumq; per orbem
Carpebat solitum fortè viator iter.)

Conuenit hanc potius liti præfigere caussam,
 Pallia nudato decutienda viro.
Protinus impulsus ventis circumtonat æther,
 Et gelidus nimias depluit imber aquas.
Ille magis duplicem lateri circumdat amictum,
 Turbida submotos quo trahit aura sinus.
Sed tenues radios paulatim increscere Phœbus
 Iusserat, vt nimio surgeret igne iubar,
Donec lassa volens requiescere membra Viator,
 Sepolita fessus veste sederet humi.
Tunc victor docuit præsentia numina Titan,
 Nullum præmissis vincere posse minis.

Asinus pelle Leonis indutus. 5

Metiri se quemque decet, propriisque iuuari
 Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.
Ne detracta grauem faciant miracula risum
 Cœperit in solitis quum remanere malis.
Exuuias Asinus Gætuli forte leonis
 Repperit, & spoliis induit ora nouis,

Aptauitque suis incongrua tegmina membris,
Et miserum tanto pressit honore caput.
Ast vbi terribilis animo circumstetit horror,
Pigraque præsumptus venit in ossa vigor,
Mitibus ille feris communia pabula calcans,
Turbabat pauidos per sua rura boues.
Rusticus hunc magna postquam deprendit ab aure,
Correptum vinclis, verberibusque domat.
Et simul abstracto denudans corpora tergo,
Increpat his miserum vocibus ille pecus;
Forsitan ignotos mutato tegmine fallis,
At mihi seu quondam semper asellus eris.

Rana & Vulpes. 6

EDita gurgitibus olimque immersa profundo,
Et luteis tantum semper amica vadis,
Ad superos colles, herbosaque prata recurrens,
Mulcebat miseras turgida rana feras,
Callida quò posset grauibus succurrere morbis,
Et vitam ingenio continuare suo.
Nec se Pæonio iactat cessisse magistro,
Quamuis perpetuos curet in orbe Deos.
Tunc Vulpes pecudum ridens astuta quietem
Verborum vacuam prodidit esse fidem.
Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina membris,
Pallida cœruleus cui notat ora color.
Ne sibimet quisquam de rebus inaniter vllis
Quas nequit, imponat, ista fabella docet.

Canis. 7

HAud facile est prauis innatum mentibus vt se
Muneribus dignas suppliciòue putent.
Forte canis quidam nullis latratibus horrens,
Nec patulis primum rictibus ora trahens,

Mollia sed pauidæ summittens verbera caudæ,
Concitus irato vulnera dente dabat.
Hunc dominus, ne quem probitas simulata lateret
Iusserat in rabido gutture ferre nolam.
Faucibus, & nexis crepitantia subligat æra,
Quæ facili motu signa cauenda darent.
Hæc tamen ille sibi credebat munera ferri,
Et similem turbam de[...]iciebat ouans.
Tunc insultantem senior de plebe superbum
Alloquitur tali singula voce monens:
Infelix, quæ tanta rapit dementia sensum,
Munera pro meritis si cupis ista dari?
Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
Nequitiæ testem sed geris inde sonum.

Camelus & Iupiter. 8

Contentum propriis sapientem viuere rebus,
Nec cupere alterius, nostra fabella monet.
Indignata cito ne stet fortuna recursu,
Atque eadem minuat, quæ dedit ante, rota.

Corporis

Corporis immensi fertur pecus isse per auras
Et magnis precibus sollicitasse Iouem.
Turpe nimis cunctis irridendumque videri,
Insignes geminis cornibus ire boues.
Et solum nulla munitum parte camelum
Obiectum cunctis, expositumque feris.
Iupiter adridens, postquam sperata negauit,
Insuper & magnæ sustulit auris onus.
Viue minor merito, cui sors non sufficit, inquit,
Et tua perpetuam liuide damna geme.

Viatores & Vrsa. 9

MOntibus ignotis curuisque in vallibus arctum
Cum socio quidam suscipiebat iter:
Securus quodcumque malum fortuna tulisset,
Robore collato posset vterque pati;
Dumque per inceptum vario sermone feruntur,
In mediam præceps conuenit vrsa viam.
Horum alter facili comprendens robora cursu,
In viridi trepidum fronde pependit onus.

Ille tra-

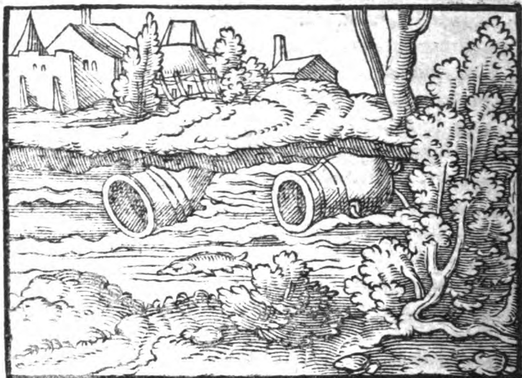
Ille trahens nullo iacuit vestigia gressu,
Exanimem fingens sponte relisus humi.
Continuò prædam cupiens fera sæua cucurrit,
Et miserum curuis vnguibus ante leuat:
Verum vbi concreto riguerunt membra timore,
Nam solitus mentis liquerat ossa calor,
Tunc olidum credens, quamuis ieiuna, cadauer,
Deserit, & lustris conditur vrsa suis.
Sed quum securi paulatim in verba redissent
Liberior iusto qui fuit ante fugax:
Dic sodes quidnam trepido tibi rettulit vrsa,
Nam secreta diu multaque verba dedit.
Magna quidem monuit: tamen hæc quoque maxima iussit,
Quæ misero semper sunt facienda mihi:
Ne facilè alterius repetas consortia, dixit,
Rursus ab insana ne capiare fera.

Eques Caluus. 10

CAluus eques capitis solitus religare capillos,
Atque alias nitido vertice ferre comas.
Ad campum nitidis venit conspectus in armis,
Et facilem frænis flectere cœpit equum.
Huius ab aduerso Boreæ spiramina præstant,
Ridiculum populo prospiciente caput:
Nam mox deiecto nituit frons nuda galero,
Discolor adposita quæ fuit ante coma.
Ille sagax, tantis quòd risus millibus esset,
Distulit admota calliditate iocum.
Quid mirum positos referens, fugisse capillos
Quem prius æquæuæ deseruere comæ?
Ridiculo cuiquam cum sis, absoluere temet
Opposita veri cum ratione stude.

Olla Ænea & Lutea. 11

Eripiens

E[illegible] geminas ripis cedentibus ollas,
Insanis pariter flumen agebat aquis:
Sed diuersa duas ars & natura creauit,
Ære prior fusa est, altera ficta luto.
Dispar erat fragili & solidæ concordia motus,
Incertumque vagus amnis habebat iter.
Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
Iurabat solitam longius ire viam.
Illa timens ne quid leuibus grauiora nocerent,
Et quia nulla breui cum meliore fides,
Quamuis securam verbis me feceris, inquit,
Non timor ex animo decutiendus erit.
Nam me siue tibi, seu te mihi conferat vnda,
Semper ero ambobus subdita sola malis.
Pauperior caueat sese sociare potenti
Namque fides illi cum parili melior.

Rusticus, qui thesaurum inuenerat, 12

RVsticus impresso molitus vomere terram
Thesaurum sulcis prosiluisse videt.
Mox indigna animo properante reliquit aratra

Semina

Semina compellens ad meliora boues.
Continuò supplex telluri construit aras
Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.
Hunc fortuna nouis gaudentem prouida rebus
Admonet indignam se quoque thure dolens:
Nunc inuenta meis non profers munera templis
Atque alios mauis participare Deos:
Sed quum subrepto fueris tristissimus auro,
Me primam lachrymis sollicitabis inops.
Non me ridenti, sed tristi cernere vultu
Fas erit, & vacua sint tibi vota tua.
Vnius accepto peccat graue quisque talento
Si quod ab hoc sumpsit, imputat hoc alii.

Taurus & Hircus. 15

IMmensum Taurus fugeret quum forte Leonem,
Tutaque desertis quæreret antra viis,
Speluncam reperit quam tunc hirsutus habebat
Ciniphii ductor qui gregis esse solet.
Post vbi summissa meditatem irrumpere fronte
Obuius obliquo terruit ore caper,

Tristis

Tristis abit, longaque fugax de valle loquutus;
Nam timor expulsum iurgia ferre vetat,
Non te dimissis setosum putide barbis;
Illum qui superest consequiturque tremo.
Nam si discedat, nosces stultissime quantum
Discrepat à Tauri viribus hircus olens.
Dum cupis illatum tibimet pár soluere damnum;
Absque tuo damno hocce caueto fore.

Simia & Iupiter. 14

IVpiter in toto quondam quæsiuerat orbe,
Munera natorum qui meliora daret:
Certatim ad regem currit genus omne ferarum;
Permixtumque homini cogitur ire pecus.
Sed nec squamigeri desunt ad iurgia pisces,
Vel quidquid volucrum purior aura vehit:
Inter quos trepidæ ducebant pignora matres
Iudicio tanti discutienda Dei.
Tunc breuis informem traheret quum simia natum
Ipsum etiam in risum compulit ire Iouem.

Hanc

Hanc tamen ante alias rupit turpissima vocem
Dum generis crimen sic abolere cupit.
Iuppiter hoc norit, manet victoria si quem,
Iudicio superest omnibus iste meo.
Ergo mos homini est, quicquid sibi fecerit ipse
Vile licet maneat, comprobat ipse tamen.

Grus & Pauo. 12

THreiciam volucrem fertur Iunonius ales
Communi sociam continuisse cibo.
Namque inter varias fuerat discordia formas,
Magnaque de facili iurgia lite trahunt:
Quòd sibi multimodo fulgerent membra decore,
Cœruleam facerent liuida terga gruem.
Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ
Sparserat arcanum rursus in astra iubar.
Illa licet nullo pennarum certet honore,
His tamen insultans vocibus vsa datur:
Quamuis innumerus plumas variauerit ordo,
Mersus humi semper florida terga geris.

Aſt ego deformi ſublimis in aere penna
  Proxima ſyderibus, numinibuſque feror.
Si quadam virtute nites ne reſpue quemquam,
  Ex alia quadam forſan & ipſe nitet.

Quercus & Hirumdo. 16

MOntibus e ſummis radicitus eruta quercus
  Decidit, inſani turbine victa Noti.
Quam tumidis ſubter decurrens aluèus vndis
  Suſcipit, & fluuio præcipitante rapit.
Verum, vbi diuerſis impellitur ardua ripis,
  In fragiles calamos, grande reſedit onus.
Tunc ſic exiguo connectens ceſpite ramos,
  Miratur liquidis quod ſtet arundo vadis.
Se quoque tam vaſto necdum conſiſtere trunco,
  Aſt illam tenui cortice ferre minas.
Stridula mox blando reſpondens canna ſuſurro,
  Seque magis tutam debilitate docet
Tu rapidos, inquit, ventos, ſæuaſque procellas
  Deſpicis, & totis viribus acta ruis.
Aſt ego ſurgentes paulatim demoror Auſtros,

Et quam

Et quamuis leuibus prouida cedo Notis.
In tua præruptus offendit robora nimbus,
Motibus aura meis ludificata perit.
Hæc nos dicta monent, magnis obsistere frustra,
Paulatimque truces exsuperare minas.

Venator & Tigris. 17

VEnator iaculis haud irrita vulnera torquens
Turbabat rapidas per sua lustra feras.
Tum pauidis audax cupiens succurrere Tigris,
Verbere commotas iussit adesse minas.
[illegible]en solito contorquens tela lacerto,
Nunc tibi qualis eram nuncius iste refert.
Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
Perstrinxitque citos hasta cruenta pedes.
Molliter adfixum traheret quum saucia telum,
A trepida fertur vulpe retenta diu.
Dic quis ille foret, qui talia vulnera ferret,
Aut vbinam iaculum delituisset agens.
Ille gemens, fractoque loqui vix murmure cœpit,
(Nam solitas voces ira, dolorque rapit:)
Nulla quidem medio conuenit in aggere forma,
Quæque oculis olim sit repetenda meis:
Sed cruor & validis in nos directa lacertis
Ostendunt aliquem tela fuisse virum.
Bruta licet soleant animalia iure timeri:
Omnibus est illis plus metuendus homo.

Iuuenci & Leo. 18

QVattuor immensis quondam per prata iuuencis
Fertur amicitiæ tanta fuisse fides,
Vt simul emissos nullus diuelleret error,
Rursus & è pastu turba rediret ouans
Hos quoque collatis inter se cornibus, ingens

Dicitur in sylvis pertimuisse Leo.
Dum metus oblatam prohibet tentare rapinam,
Et coniuratos horret adire boues.
Sed quamuis audax, factisque immanior esset.
Tantorum solus viribus impar erat.
Protinus aggreditur prauis insistere verbis
Collisum cupiens dissociare pecus.
Sed postquam dictis tauros disiunxit acerbis,
Inuasit miserum, diripuitque gregem.
Tum quidam ex ipsis, vitam seruare quietam
Qui cupit ex nostra discere morte potest:
Neue cito admotas verbis fallacibus aureis
Impleat, aut veterem deserat ante fidem.

Dumus & Abies. 19

HOrrentes dumos abies pulcherrima risit,
Quum facerent formæ iurgia magna suæ,
Indignum referens cunctis certamen haberi,
Quos meritis nullus consociaret honos.
Nam mihi deductum surgens in nubila corpus,
Verticis erectas tollit in astra comas.

Puppibus

Puppibus & patulis media cum sede locamur
In me suspensos explicat aura sinus.
At tibi defo[r]mem quòd dant spineta figuram,
Despectum cuncti præteriere viri.
Ille refert, nunc læta quidem bona sola fateris,
Et nostris frueris imperiosa malis.
Sed quum pulchra minax succidet membra securis,
Quam velles spinas tunc habuisse meas!
Nemo suæ carnis nimium lætetur honore,
Ne vilis factus post sua damna gemat.

Piscator & Piscis. 20

PIscator solitus prædam suspendere seta
Exigui piscis vile trahebat onus.
Sed postquam superas captum perduxit ad auras,
Atque auido fixum vulnus ab ore tulit:
Parce, precor supplex, lacrymis ita dixit obortis,
Nam quanta ex nostro corpore damna feres?
Nunc me saxosis genitrix fœcunda sub antris
Fudit, & in propriis ludere iussit aquis.
Tolle minas, teneru[m]que tuis sine crescere mensis,

Hæc tibi me rursum littoris ora dabit.
Protinus immensi depastus cœrula ponti
Pinguior ad calamum sponte recurro tuum.
Ille nefas captum referens absoluere piscem,
Difficiles queritur casibus esse vices.
Nam miserum est, inquit, præsentem amittere prædã
Stultius & rursum vota diurna sequi.
Incerta pro spe non munera certa relinque,
Ne rursus quæras, forte nec inuenias.

Rusticus & Auis. 21

PAruula progeniem terræ mandauerat ales
Qua stabat viridi cespite flaua seges:
Rusticus hanc fragili cupiens decerpere culmo,
Vicinam supplex forte petebat opem:
Sed vox implumes turbauit credula nidos,
Suaserat & laribus continuare fugam.
Cautior hos remeans prohibet discedere mater:
Nam quid ab externis perficietur, ait?
Ille iterum caris operam mandauit amicis,
At genitrix rursum tutior inde manet.

Sed

Sed postquam curuas dominum comprendere falces,
Frugibus & veram sensit adesse manum.
Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquite rura,
Quum spem de propriis viribus ille petit.

Inuidus & Auarus. 22

IVpiter ambiguas hominum prædiscere mentes
Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
Tunc duo diuersis poscebaet munera votis,
Namque alter cupidus, inuidus alter erat.
His sese medium Titan scrutatus vtrumque
Obtulit, & precibus vt peteretur, ait:
Præstandi facilis: nam quæ sperauerit vnus
Protinus hæc alter congeminata feret.
Sed cui longa iecur nequeat satiare cupido,
Distulit admotas in noua damna preces.
Spem sibi confidens alieno crescere voto,
Seque ratus solum munera ferre duo.
Ille vbi captantem socium sua præmia vidit,
Supplicium proprii corporis optat, ouans,
Nam petit extinctus vt lumine degeret vno.
Alter vt hoc duplicans viuat vtroque carens.
Tunc sortem sapiens humanam risit Apollo,
Inuidiæque malum retulit ipse Ioui,
Qui dum prouentis aliorum gaudet iniquis
Lætior infelix & sua damna cupit.

Statuarius. 23

VEnditor insignem referens de marmore Bacchū
Expositum pretio fecerat esse Deum.
Nobilis hunc quidam, funesta in sede sepulchri
Mercari cupiens compositurus erat.
Alter adoratis vt ferret munera templis,
Redderet & sacro debita vota loco.

Nunc, ait, ambiguum facies de mercibus omen,
Quum spes in pretium munera dispar agit.
Et me defunctis seu malis tradere diuis,
Siue decus busti, seu velis esse deum.
Subdita namque tibi est magni reuerentia facti,
Atque eadem retines funera nostra manu.
Conuenit hoc illis quibus est permissa potestas,
An præstare magis seu nocuisse velint.

Venator & Leo. 24

CErtamen longa protractum lite gerebant
Venator quondam, nobilis, atque Leo.
Hi quum perpetuum cuperent in iurgia finem,
Edita continuò fortè sepulchra vident.
Illic docta manus flectentem colla Leonem
Fecerat in gremio procubuisse viri.
Scilicet adfirmans pictura teste superbum
Se fieri, extinctam nam docet esse feram.
Ille graues oculos ad inania signa retorquens
Infremit & rabido pectore verba dedit:
Irrita te generis subiit fiducia vestri,
Artificis testem si cupis esse manum.
Quòd si nostra nouum caperet solertia sensum,
Scalperet vt docili pollice saxa Leo.
Tunc hominē aspiceres oppressum murmure magno,
Conderet vt rabidis vltima fata genis.

Puer & Fur. 25

FLens puer extremam putei consedit ad oram,
Vana superuacuis rictibus ora trahens.
Callidus hunc lacrymis postquam fur vidit obortis,
Quænam tristitiæ sit modò causa rogat.

Ille

Ille sibi abrupti fingens discrimina funis,
Atque auri queritur desiluisse cadum.
Nec mora, sollicitā traxit manus improba mentem
Exutus putei protinus ima petit,
Paruulus exiguo circumdans pallia collo
Sentibus immersus delituisse datur.
Sed post fallacis suscepta pericula voti
Tristior amissa veste resedit humi.
Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
Et gemitu summos sollicitasse Deos.
Perdita, quisquis erit, posthac bene pallia credat,
Qui putat in liquidis quod natet vrna vadis.
Nemo nimis cupidè sic res desideret vllas,
Ne plus cum cupiat, perdat & id, quod habet.

Leo & Capella. 25

VIderat excelsa pascentem rupe capellam,
Comminus esuriens quum Leo ferret iter.
Et prior, heus, inquit, præruptis ardua saxis,
Linque, nec hirsutis pascua quære iugis.

Sed cytisi croceum per prata virentia florem,
Et glaucas salices & thyma grata pete.
Illa gemens, desiste, precor, fallaciter, inquit,
Securam placidis insimulare dolis.
Vera licet moneas, maiora pericula tollas;
Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
Nam quamuis rectis constet sententia verbis,
Suspectam hanc rabidus consiliator habet.
Ne citius blandis cuiusquam credito dictis
Sed si sint fidei, respice quid moneant.

Cornix & Vrna. 27

INgentem sitiens Cornix aspexerat vrnam,
Quæ nimiam fundo continuasset aquam:
Hanc enisa diu planis effundere campis,
Scilicet vt nimiam pelleret inde sitim:
Postquam nulla viam virtus dedit, admouet omnes
Indignata noua calliditate dolos:
Nam breuis immersis adcrescens sponte lapillis,
Potandi facilem præbuit vnde viam.

Viribus

Viribus hæc docuit quàm ſit prudentia maior,
Quæ cœptum volucris explicuiſſet opus.

VIncla recuſanti dedignantique iuuenco
Aſpera mordaci ſubdere colla iugo,
Ruſticus obliqua ſuccidens cornua falce,

Credidit

Credidit insanum defremuisse pecus.
Cautus & immenso ceruicem innectit aratro,
Namque erat hic cornu promptior, atque pede;
Scilicet vt longus prohiberet vulnera temo,
Neue ictus faciles vngula sæua daret.
Sed postquam irato detrectans vincula collo,
Immeritum vacuo calce fatigat humum,
Continuò euersam pedibus dispergit arenam
Quam ferus in domini ora sequentis agit.
Tum sic informi squallentes puluere crines
Discutiens, imo pectore victus ait:
Nimirum exemplum naturæ deerat iniquæ,
Qua fieri posset cum ratione nocens.

Satyrus & Viator. 29

HOrrida congestis quum staret bruma pruinis,
Cunctaque durato stringeret arua gelu,
Hæsit in aduersa nimborum mole viator,
Perdita nam prohibet semita ferre gradum.
Hunc nemorum custos fertur miseratus in antro
Exceptum Satyrus continuisse suo.

Quem

Quem simul aspiciens ruris miratur alumnus
Vimque homini tantam protinus esse pauet.
Nam gelidos artus vitæ vt reuocaret in vsum,
Adflatas calido soluerat ore manus.
Sed quum depulso cœpisset frigore lætus
Hospitis eximia sedulitate frui,
Namque illi agrestem cupiens ostendere vitam,
Syluarum referens optima quæque dabat.
Obtulit & calido plenum cratera Lyæo,
Laxet vt infusus frigida membra tepor.
Ille vbi feruentem labris contingere testam
Horruit, algenti rursus ab ore tulit.
Obstupuit duplici monstro perterritus hospes,
Et pulsum syluis longius ire iubet.
Nolo, ait, vt nostris vnquam successerit antris
Tam diuersa duo qui simul ore ferat.
Qui bene colloquitur coram, sed postea praue,
Hic erit inuisus; bina quod ore gerat.

Rusticus & Sus. 30

Vastantem segetes & pinguia culta ruentem
Liquerat abscissa rusticus aure suem,
Vt memor accepti referens monumenta doloris
Vlterius teneris parceret illa satis.
Rursus in excepti deprensus crimine campi,
Perdidit indultæ perfidus auris onus.
Nec mora, prædictæ segeti caput intulit horrens,
Pœna sed indignum congeminata facit,
Tunc domini captum mensis dedit ille superbis,
In varias epulas plurima frusta secans.
Sed quum consumpti dominus cor quæreret apri,
Impatiens fertur quod rapuisse coquus,
Rusticus hoc iustam verbo compescuit iram,
Adfirmans stultum non habuisse suem.
Nam cur membrorum toties in damna venisset,

Atq;

Atque vno totiens posset ab hoste capi?
Hæc illos descripta monent, qui sæpius ausi,
Numquam peccatis abstinuere manus.

Mus & Bos. 31

INgentem fertur mus quondam paruus oberrans,
Ausus ab exiguo lædere dente bouem.
Verum vbi mordaci confecit vulnera rostro,
Tutus in anfractus conditur inde suos.
Ille licet vasta toruum ceruice minetur,
Non tamen iratus, quem petat, ille videt.
Tunc indignantem iusto sermone fatigans
Distulit hostiles calliditate minas.
Non quia magna tibi tribuerunt membra parentes
Viribus effectum constituere tuis.
Disce tamen breuibus quæ sit fiducia monstris,
Et faciat quidquid paruula turba cupit.

Rusticus & Hercules. 32

HÆrentem luteo sub gurgite rusticus axem
Liquerat, & nexas ad iuga tarda boues,
Frustra dispositis confidens numina votis
Ferre suis rebus, quum resideret, opem.
Cui rector summis Tirynthius infit ab astris,
Nam vocat hunc supplex in sua vota Deum,
Perge laborantes stimulis agitare iuuencos,
Et manibus pigras disce iuuare rotas.
Tunc quoque congressus, maioraque viribus ausus
Fac superos animis conciliare tuis.
Disce tamen pigris non flecti numina votis,
Præsentesque adhibe, quum facis ipse Deos.

Anser & Rusticus. 33

ANser erat cuidam pretioso germine fœta,
Ouaque quæ nidis aurea sæpe daret.
Fixerat hanc volucri legem natura superbæ,
Ne liceat pariter munera ferre duo.
Sed dominus cupidum sperans vanescere votum,
Non tulit exosas in sua lucra moras.
Grande ratus pretium volucris de morte referre,
Qui tam continuo munere diues erat.
Postquam nuda minax egit per viscera ferrum,
Et vacuum solitis fœtibus esse videt,
Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis.
Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
Sic qui cuncta Deos vno malè tempore poscunt,
Iustius his etiam vota diurna negant.

Formicæ & Cicada. 34

QVisquis torpentem passus transire iuuentam
Nec timuit vitæ prouidus ante suæ.
Confectus senio postquam grauis adfuit ætas,
Heu frustra alterius sæpe rogauit opem,
Solibus obreptos hyemi formica labores

Distulit,

Distulit, & breuibus condidit ante cauis.
Verum vbi candentes suscepit terra pruinas,
Aruaque sub gelido delituere gelu:
Pigra nimis tantos non æquans corpore nimbos
In propriis laribus humida grana legit.
Discolor hanc precibus supplex alimenta rogabat,
Quæ quondam querulo ruperat arua sono:
Se quoque maturas quum tunderet area messes,
Cantibus æstiuos explicuisse dies:
Paruula tunc ridens sic est affata cicadam:
Nam vitam pariter continuare solent:
Mi quoniam summo substantia parta labore est,
Frigoribus mediis otia longa traho.
At tibi saltanti nunc vltima tempora restant,
Cantibus est quoniam vita peracta prior.

Simia & Nati. 35

FAma est quòd geminum profundens simia natum
Diuidit in varias pignora nata vices.
Namque vnum caro genitrix educit amore,
Alteriusque odiis exsaturata tumet.

Cœperit

Cœperit vt fœtam grauior terrere tumultus,
Dissimili natos conditione rapit.
Dilectum manibus vel pectore gestat amico,
Contemptum dorso suscipiente leuat.
Sed quum lassatis nequeat consistere plantis,
Oppositum fugiens sponte relinquit onus.
Alter ab hirsuto circumdans brachia collo
Hæret & inuita cum genitrice fugit.
Mox quoque dilecti succedit in oscula fratris
Seruatus, vetulis vnicus heres auis.
Sic multos neglecta iuuant: atque ordine verso
Spes humiles rursus in meliora refert.

Vitulus & Bos. 36

PVlcer & intacta vitulus ceruice resultans
Scindentem assiduè viderat arua bouem:
Non pudet heus, inquit, longęuo vincula collo
Ferre, nec expositis otia nosse iugis,
Quum mihi subiectas pateat discursus in herbas,
Et nemorum liceat rursus opaca sequi?
At senior nullam verbis compulsus in iram,
Vertebat solitam vomere fessus humum,
Donec deposito per prata liceret aratro
Molliter herboso procubuisse toro.
Mox vitulum sacris innexum respicit aris,
Admotum cultro comminus ire prope.
Hanc tibi tristis ait, dedit indulgentia mortem,
Expertem nostri quæ facit esse iugi.
Proderit ergo graues quamuis sufferre labores,
Otia quam tenerum mox peritura pati.
Est hominum sors ista magis felicibus, vt sit
Mors cita, quum miseros vita diurna regat.

Canis & Leo. 37

PInguior exhausto canis occurrisse leoni
Fertur, & insertis verba dedisse iocis.
Nonne vides duplici tendantur vt ilia tergo,
Luxurietque toris nobile pectus, ait?
Proximus humanis ducor post otia mensis,
Communem capiens largius ore cibum:
Sed, quod crassa, malum, circumdat guttura ferrum,
Nec custodita fas sit abire domo.
At tu magna diu moribundus lustra peterras,
Donec se syluis obuia turba feret.
Perge igitur nostris tua subdere colla catenis,
Dum liceat faciles promeruisse dapes.
Protinus ille grauem gemitu collectus in iram,
Atque ferox animi nobile murmur agit:
Vade, ait, & meritis nodum ceruicibus infer,
Compensentque tuam vincula dura famem.
At mea cum vacuis libertas redditur antris,
Quamuis ieiunus quælibet arua peto.
Has illis epulas potius laudare memento
Qui libertatem postposuere gulæ.

Piscis Fluuiatilis & Marinus. 38

DVlcibus in stagnis fluuio torrente coactus
Æquoreas præceps piscis adibat aquas.
Illic squamigerum despectans improbus agmen
Eximium sese nobilitate refert.
Non tulit expulsum patrio de gurgite phoca
Verbaquè cum salibus asperiora dedit:
Vana laboratis aufer mendacia dictis:
Quæque refutari te quoque teste valent.
Nam quis erit potior populo spectante probabo.
Si pariter captos humida lina trahant.
Tunc me nobilior magno mercabitur auro
Te simul ære breui debile vulgus emet.

Quis

Quisquis ab externis nuper deuenerit oris,
Non decet indigenis velit vt esse prior.

Miles & Lituus. 39

VOuerat adtritus quondam per prælia miles,
Omnia suppositis ignibus arma dare,
Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
Interea votis sors affuit, & memor arma
Cœperat accenso singula ferre rogo.
Tunc lituus rauco deflectens murmure culpam,
Immeritum flammis se docet esse prius.
Nulla tuos, inquit, petierunt tela lacertos
Viribus adfirmes quæ tamen acta meis:
Sed tantum votis & cantibus arma coegi,
Hæc quoque summisso testor & astra sono.
Ille resultantem flammis crepitantibus addens,
Nec te maior, ait, pœna dolorque rapit:
Nam licet ipse nihil possis tentare, nec ausus,
Sæuior hoc, alios quod facis ipse malos.

Vulpes & Pardus. 40

DIstinctus maculis & pulchro pectore Pardus
Inter consimiles ibat in arua feras.
Et quia nulla graues variarent terga leones,
Protinus his miserum credidit esse genus.
Cætera sordenti damnans animalia vultu,
Solus in exemplum nobilitatis erat.
Hunc arguta nouo gaudentem vulpes amictu
Corripit, & vanas, comprobat esse notas.
Vade ait & pictæ nimium confide iuuentæ,
Dum mihi consilium pulcrius esse queat.
Miremurque magis quos munera mentis adornant,
Quàm qui corporeis enituere bonis.

Nimbus & Testa. 41

IMpulsus ventis & pressa nube coactus
Ruperat hybernis se grauis imber aquis.
Cumque per effusas stagnaret turbine terras,
Expositum campis fictile pressit opus,
Mobile namque lutum tepidus prius instruit aer,
Discat vt admoto rectius igne coqui.
Tunc nimbus fragilis perquirit nomina testæ:
Immemor illa sui, amphora dicor, ait:
Nunc me docta manus rapiente volumina giro
Molliter obliquum iussit habere latus.
Hactenus hac, inquit, liceat constare figura.
Nam te subiectam diluit imber aquis.
Et simul accepto violentius amne fatiscens
Pronior in tenues victa cucurrit aquas.
Infelix quæ magna sibi cognomina sumens
Ausa pharetratis imbribus ista loqui.
Hæc poterunt posthac miseros exempla monere
Subdita nobilibus vt sua facta gemant.

Lupus & Hœdus. 42

FOrtè lupum melior cursu deluserat hœdus,
Proxima vicinis dum petit arua casis.
Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
Inter lanigeros constitit ille greges.
Impius hunc raptor mediamque sequutus in vrbem
Tentat compositis sollicitare dolis.
Nonne vides, inquit, cunctis vt victima templis
Immerita pecudum morte cruentet humum:
Quòd nisi securo valeas te reddere campo,

Heu mihi vittata tu quoque fronte cades.
Ille refert modò, quam metuis, precor exue curam,
Et tecum viles improbe tolle minas.
Nam sat erit sacrum diuis fudisse cruorem,
Quàm rapido fauces exsatiare lupo.
Sic quotiens duplici subduntur tristia casu,
Expedit insignem promeruisse necem.

FINIS.

ANONYMI FABVLÆ ÆSOPEÆ

Præfatio.

VT iuuet ut prosit, conatur pagina præsens;
Dulcius arrident seria picta iocis.
Hortulus iste parit fructum cum flore, fauorem
Flos & fructus emunt: hic sapit, ille nitet.
Si fructus plus flore placet, fructum lege; si flos
Plus fructu, florem: si duo, carpe duo.
Ne mihi torpentem sopiret inertia sensum
In quo peruigilet, mens mea mouit opus.
Vt messis pretium de vili surgat agello
Verbula sicca Deus imple rore tuo.
Verborum leuitas morum fert pondus honestum,
Et nucleum celat arida testa bonum.

De Gallo & Iaspide. 1

Dum

DVm rigido fodit ore fimum, dum quæritat escam,
  Dum ſtupet inuenta Iaſpide gallus, ait.
Res vili pretioſa loco, natique decoris
  Hac in ſorde iaces nil mihi meſſis habes.
Si tibi nunc eſſet, qui debuit eſſe, repertor
  Quem limus ſepelit, viueret arte nitor.
Nec tibi conuenio, nec tu mihi, nec tibi proſum
  Nec mihi tu prodes, plus amo cara minus.
Tu gallo ſtolidum, tu Iaſpide dona ſophiæ
  Pulchra notes: ſtolido nil ſapit iſte cibus.

De lupo & Agno. 2

EST lupus, eſt agnus: ſitit hic, ſitit ille: fluenti
  Limite non æquo, quærit vterque viam.
In ſummo bibit amne lupus, bibit agnus in imo,
  Hunc timor impugnat, verba monente lupo.
Rupiſti potumque mihi, riuique decorem
  Agnus vtrumque negat, ſe ratione tuens.
Nec tibi nec riuo nocui; nam prona ſupinum
  Neſcit iter, nec adhuc vnda nitore caret.
Sic iterum tonat ore lupus, mihi damna minaris?

Non minor, agnus ait; cui lupus, imo facis;
Fecit idem tuus ante pater, sex mensibus actis,
Cum bene patrisses, crimine patris obi.
Agnus adhæc tanto non vixi tempore, prædo.
Hic tonat, an loqueris furcifer? huncque vorat.
Sic nocet innocuo nocuus, causamque nocendi
Inuenit; hi regnant qualibet vrbe lupi.

De Mure & Rana.

MVris iter rumpente lacu, venit obuia muri
Rana loquax, & opem pacta, nocere cupit.
Omne genus pestis superat mens dissona verbis,
Cum sentes animi florida lingua polit.
Rana sibi murem filo confederat, audet,
Nectere fune pedem, rumpere fraude fidem.
Pes coit ergo pedi; sed mens à mente recedit.
Ecce natant; trahitur ille, sed illa trahit.
Mergitur vt secum murem demergat, amico
Naufragium faciens, naufragat ipsa fides.
Rana studet mergi; sed mus emergit, & obstat
Naufragio: vires suggerit ipse timor.

Miluus

Miluus adest, miserumque truci rapit vngue duellum
Hic iacet; ambo iacent, viscera rupta fluunt.
Sic pereant qui se prodesse fatentur, & obsunt,
Discat in auctorem pœna redire suum.

De Cane & Oue. 4

IN causam canis vrget ouem, sedet arbiter, audit.
Reddat ouis panem vult canis; illa negat.
Pro cane stat miluus, stat vultur, stat lupus: instant
Panem quem pepigit reddere, reddat ouis.
Reddere non debet, nec habet quod reddere possit;
Et tamen vt reddat, arbiter instat qui.
Ergo suum, licet instet hyems, peruendit amictum,
Et Boream patitur, vellere nuda suo.
Sæpe fidem falso mendicat inertia teste
Sæpe dolet pietas, criminis arte capi.

De Cane & Carne. 5

NAt canis ore gerens carnem, caro porrigit vmbrã
Vmbra cohæret aquis: has canis vrget aquas.

Spem carnis plus carne cupit, plus fœnore signum
Fœnoris; os aperit, Sic caro spesque perit.
Non igitur debent pro vanis certa relinqui.
Non sua si quis amat, mox caret ipse suis.

De Leone, Vacca, Capra & Oue. 6

VT ratione pari fortunæ munera sumant,
Sumunt fœdus, ouis, capra, iuuenca leo.
Ceruus adest, ceruum rapiunt, leo sic ait, hæres
Primæ partis ero, nam mihi primus honor.
Et mihi defendit partem vis prima secundam,
Et mihi dat maior tertia iura labor.
Et pars quarta meum, nisi sit mea, rumpet amorem.
Publica solus habet fortior, ima premens.
Ne societ fortem fragilis, vult pagina præsens
Nam fragili fidus nesciet esse potens.

De Fœmina & Fure. 7

FOemina dum nubit furi, vicinia gaudet,
Vir bonus & prudens, talia verba mouet.
Sol pepigit sponsam. Iouis aures Terra querelis
Perculit, & causam cur foret ægra, dedit.
Sole necor solo, quid erit si creuerit alter?
Quid patiar? quid aget tanta caloris hyems?
Hic prohibet sermo lętum præbere fauorem.
Qui malè fecerunt, vel mala facta parant.

De Lupo & Grue. 8

ARta lupum cruciat via gutturis osse retento
Mendicat medicam, multa daturus opem.
Grus promissa petit, de faucibus osse reuulso,
Cui lupus, en viuis munere tuta meo?
Nonne tuum potui morsu præscindere collum?
Ergo tibi munus sit tua vita meum.
Nil prodest prodesse malis: mens praua malorum
Immemor accepti, non timet esse boni.

De duabus Caniculis. 9

De par-

DE partu querulam verborum nectate plenam
Pro cane mota canis, suscipit æde canem.
Hæc abit, illa manet, hæc cursitat, illa quiescit,
Huic tamen à partu soluitur ipsa quies.
Illa redit, reddique sibi sua iura precatur,
Obserat hæc aurem, nec minus aure domum.
Plus prece posse minas putat. hæc plus bella duobus
Noscit posse minas, plus prece bella minus.
Cum dolor hanc armet, plus matrem filius armat,
Cedit sola gregi: iustaque causa perit.
Non satis est tutum mellitis credere verbis:
Ex hoc melle solet pestis amara sequi.

De Rustico & Colubro. 39

DVm niue candet humus, glacies dũ sopit aquarũ
Cursus, in colubrum turbida sæuit hyems.
Hunc videt, hunc reficit hominis clementia; ve...
Temperat huic tecto; temperat igne gelu.
Ver redit imber abit, æstas cum sole tepescit,
Sic importunus fit magis atque magis.
Sic ferit virus coluber, sic toxicat ædem.

Hospes

Hospes ait colubro, non rediturus abi.
Non exit coluber, nec vult exire, sed hæret,
Amplectensque virum sibila dira mouet.
Reddere gaudet homo nequam pro melle venenum,
Pro fructu pœnam, pro pietate dolos.

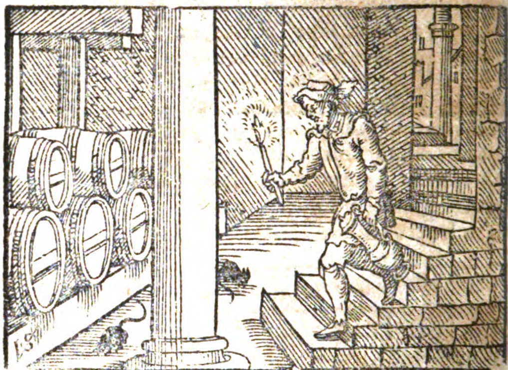
De Asino & Apro. 12

Audet

AVdet asellus aprum risu temptare proteruo,
Audet iners forti dicere, Frater aue.
Vibrat aper pro voce caput; nam verba superbit
Reddere, sed dentem vix tenet ira trucem.
Sus tamen ista mouet, vilem dens nobilis escam
Spernit: desidia tutus es ipse tua.
Non debet stolido lædi prudentia risu,
Nec stolidus doctum debet adire iocis.

De mure Vrbano & Rustico. 11

RVsticus vrbanum mus murem suscipit, ædem,
Cõmodat & mentem, mensaque mente minor
In mensa tenui satur est immensa voluntas,
Nobilitat viles frons generosa dapes.
Facto fine cibis, vrbanum Rusticus audit
Vrbani socius tendit in vrbis opes.
Ecce penu subeunt, inseruit amicus amico;
Inuigilant mensæ; fercula mensa gerit.
Emendat conditque cibos clementia vultus,
Conuiuam satiat plus dape frontis honor.
Ecce seræ clauis immurmurat, ostia latrant,
Ambo timent, fugiunt ambo, nec ambo latent.

Hic

Hic latet, hic tenebras cursu mendicat inepto
Assuitur muro reptile muris onus.
Blanda penu clauso parcit Fortuna timente,
Ille tamen febrit: teste tremore timet.
Exit qui latuit, timidum sic lenit amicum
Gaude carpe cibos, hæc sapis esca fauum.
Fatur qui latuit, latet hoc in melle venenum
Fellitumque metu non puto dulce bonum.
Quam timor obnubit, non est sincera voluptas.
Non est sollicito dulcis in ore cibus.
Rodere malo fabam, quam cura perpete rodi,
Degenerare cibos cura diurna facit.
His opibus gaude, qui gaudes turbine mentis,
Pauperiem ditat pax opulenta mihi.
Hæc bona solus habe, quæ sunt tibi dulcia soli,
Dat precium dapibus vita quieta meis.
Finit verba, redit; præponit tuta timendis,
Et quia summa timet, tutius ima petit.
Pauperies si læta venit tutissima res est,
Tristior immensas pauperat vsus opes.

DVm vulpes aquilam pro rapta prole, perungit
Melle precum; prædam reddere nescit auis:
Præda gemit, nidique timet cibus esse gulosi:
Sed redimit natos vtilis arte parens.
Arboreum ponat stipulis & vimine truncum,
In stipulam docto porrigit ore facem
In pullos aquilæ consurgit copia fumi.
Hunc timet, & vulpem prouida placat auis.
Non sit qui studeat, quia maior, obesse minori,
Cum bene maiori possit obesse minor.

De Aquila & Testudine. 14

PEs aquilæ, prædo testudinis, aera scindit.
Hanc sua concha tegit, cornua longa latent.
Hoc monitu cornix aquilam præmunit ineptum,
Fers onus, hoc fiet vtile; crede mihi.
Quod geris in concha cibus est: tibi subripit illum
Concha cibum; concham frange, cibusque cadet.
Vt concham lanies, pro viribus vtere sensu:
Hanc, si celsa cadit, saxea frangit humus.

De se

Deserta tum homo, subuersus turbine linguæ
 Corruit; & forteis ista procella rapit.

De Vulpe & Coruo. 15

Vulpe gerente famem, coruum gerit arbor, & escā
 Ore gerens coruus, vulpe loquente, silet.
Corue decore decens, cygnum candore parentas,
 Si cantu placeas, plus aue quaque places.
Credit auis, pictæque placent præludia linguæ:
 Dum canit vt placeat, caseus ore cadit.
Hoc fruitur vulpes; insurgunt tædia coruo,
 Asperat in modico damna dolore pudor.
Fellitum patitur risum, quem mellit inanis
 Gloria; vera parit tædia, falsus honor.

De Leone inueterato. 16

IRretit miserum grauitas annosa leonem,
 Inglaciat corpus, corque senile gelu.
Instat aper; pensat veteri pro vulnere vulnus.
 Frontis cum telo taurus vtroque fodit.

Sæuit asellus iners, & frontem calce sigillat.
Hæc solo gemitu vindicat acta leo.
Omnia quæ vici, me vincunt omnia: dormit
Vis mea, dormit honor, dormit honoris opus.
Cui nocui, nocet ille mihi, multisque peperci,
Qui mihi non pereunt, pro pietate nocent.
Hunc timeat casum, qui se non fulcit amico,
Nec dare vult fœlix, quam miser optat opem.

De Asino & Catulo.

MVrmuris & caudæ studio testatur amorem,
Nunc lingua catulus; nunc pede calcat heri.
Gaudet herus comitque canem, comitemque ciborũ
Efficit; alludit turba ministra cani.
Arte pari, similesque cibos, similemque fauorem
Lucrari cupiens, inquit asellus iners.
Me catulo præfert vitæ nitor, vtile tergum.
Nec placeo fructu, sed placet ille ioco.
Ludam, ludo, places, sic ludi tempore viso,
Vt ludo placeat, ludit & instat hero.
Blandiri putat ore tonans, humerosque priorum

Præsit

Pressit mole pedum, se putat esse pium:
Clamat herus: vult clamor opem; subit ordo clientū,
Multa domat multo verbere claua reum
Quod natura negat, nemo fœliciter audet:
Displicet imprudens, vnde placere putat.

De Leone & Mure. 18

ERigida sopito blanditur sylua leoni,
Cursitat hic murum ludere promta cohors.
ressus mure leo murem rapit; ille precatur,
Ille precem librat, subiacet ira preci.
Hæc tamen ante mouet animo: quid mure perempto
Laudis emes? summum vincere parua pudet.
i nece dignetur murem leo, nonne leoni
Dedecus, & muri cœperit esse decus?
i vincat summus minimum, sic vincere vinci est.
Vincere posse decet, vincere crimen habet.
i tamen hoc decus est, si laus, si vincere; laus hæc
Et decus hoc, minimo fiet ab hoste minus.
e pretio victi pendet victoria: victor
Tantus erit, victi gloria quanta fuit.

Mus abit, & grates reddit, si reddere possit
Spondet opem solus; fit mora parua dies.
Nam leo rete subit, nec prodest viribus vti,
Sed prodest querulo murmure damna loqui.
Mus redit, hunc reperit, cernit loca, vincula rodit,
Hac ope pensat opem: sic leo tutus abit.
Rem potuit tantam minimi prudentia dentis,
Cui leo dans veniam se dedit ipse sibi.
Tu qui summa potes, ne despice parua potentem,
Nam prodesse solet, si quis obesse nequit.

De Miluo ægrotante. 19

MOrbi mole iacet miluus, matremque precatur
Vt pro se superis det sacra, detque preces.
Mater ait, mi nate, deos & sacra deorum
Læsisti, recolunt impia facta dei.
Criminis vltores pensant pro crimine pœnam.
Dum sacra turbares, pœna timenda fuit.
Te cogit timor esse pium, te pœna fidelem:
Hic timor, hæc pietas cum nece sera venit.
Qui maculat vitam, mundas cur incolit aras?
Quem sua facta premunt, cur aliena leuat?

De Hirundine & auibus. 20

VT linum pariat de lini semine semen
Nutrit humus: sed aues tangit hirundo metu.
Hæc ait, hoc semen nobis mala damna minatur,
Vellite pro nostris semina sparsa malis.
Turba fugit sanos monitus, vanosque timores
Arguit; exit humum semen, & herba viret:
Rursus hirundo mouet instare pericula; rident
Rursus aues. hominem placat hirundo sibi,
Cumque viris habitans cantu blanditur amico;
Nam prouisa minus tela nocere solent.
Iam metitur linum, iam fiunt retia, iam vir
Fallit aues, iam se conscia culpat auis.

Vell

Vtile consilium qui spernit, inutile sumit
Qui minus est tutus, retia iure subit.

Similitudo ad sequentem fabulam.

FAbula nata sequi mores & pingere vitam,
Tangit quod fugias, quodue sequaris iter.
Rege carens nec regis inops, sine lege nec exlex,
Absque iugo gessit Attica terra iugum.
Libertas errore carens, se sponte coegit.
Et pudor ob legem fortior ense fuit.
Ne libitum faceret, regem gens libera fecit;
Et quæ non potuit pellere iussa, tulit.
Rex cepit linire bonos, punire nocentes
Quæq; leuanda leuans, quæq; premenda premens.
Hos onerat ciues positos sub lege nouella,
Quæ leniter poterant, vix potuere pati.
Vrbem triste iugum querula ceruice ferentem
Æsopus tetigit, consona verba mouens.

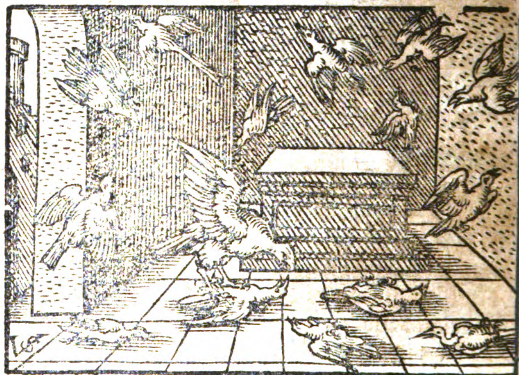
De Ranis. 21

DVm nihil auderet ludentes lædere ranas,
Supplicuere Ioui ne sine rege forent.

Iuppiter huic voto risum dedit: ausa secundas
Rana preces, subitum sensit in amne sonum.
Nam Ioue dante trabem, trabis ictu flumine moto,
Demersit subitus guttura rauca timor.
Placato rediere metu, videre tigillum,
Stando procul regem pertimuere suum.
Vt nouere trabem per se non posse moueri,
Pro duce fecerunt tertia vota Ioui.
Ira Iouem mouit, regem dedit, intulit hydrum.
Hydrus hiante gula cœpit inire lacum.
Clamitat ecce lacus, morimur pie Iuppiter audi,
Iuppiter exaudi, Iuppiter affer opem.
Nos sepelit venter, nostris sumus esca tyranni,
Aufer cædis onus, redde quietis opem.
Ille refert, emptum longa prece ferte magistrum,
Vindicet æternus otia spreta metus.
Omne boni precium nimio vilescit in vsu,
Fitque mali gustu dulcius omne bonum.
Si quis habet quod habere decet, sit lætus habendo,
Alterius non sit qui suus esse potest.

De Accipitre & Columbis. 22

Accipi-

ACcipitrem, milui pulsurum bella, columbæ
Accipiunt regem; Rex magis hoste nocet.
Incipiunt de rege queri, quod sanius esset
Milui bella pati, quam sine Marte mori.
Quid agas prudenter agas & respice finem.
Ferre minora volo, ne grauiora feram.

De Fure & Cane. 23

FVre vocante canem prætenso munere panis.
Spreto pane canis talia verba mouet.
Vt sileam tua dona volunt, furtisque laborant
Esse locum, panem si fero, cuncta feres.
Pert munus mea damna tuum, latet hamus in esca
Me priuare cibo cogitat iste cibus.
Non amo nocturnum panem plus pane diurno,
Aduena, plus nolo non placet hostis hero.
Non rapiet nox vna mihi bona mille dierum,
Nolo semper egens esse, semelque satur.
Latrando tua furta loquar nisi sponte r cedas
Hic silet, ille manet, hic tonat, ille fugit.
Si tibi quid detur, cur detur respice, si des
Cui des ipse nota; teque gulose doma.

De Lupo & Sue pariente. 24.

VVlt lupus vt pariat maturum ſucula fœtum.
Seque noui curam ſpondet habere gregis.
Sus ait, hac cura careas, mihi nolo miniſtres;
Horrent obſequium viſcera noſtra tuum.
I procul, vt tuto liceat mihi fundere fœtus
I procul, & pietas hæc erit apta mihi.
Pro natis natura iubet timuiſſe parentem
Fine dato verbis hic abit illa, parit.
Tempore non omni, non omnibus, omnia credes.
Qui miſero credit creditur eſſe miſer.

De terra tumente. 25.

TErra tumet; tumor ille gemit, gemituſq; fatetur
Partum, pene perit ſexus vterque metu.
Cum tumeat tellus, monſtrat ſe monſtra daturam.
Hinc homines trepidant, & prope ſtare timent.
In riſum timor ille redit; nam turgida murem
Terra parit; iocus eſt quod fuit ante timor.

Sæpe

Sæpe minus faciunt homines, qui magna minantur
Sæpe gerit nimios causa pusilla metus.

De Capra, Oue, & Lupo. 26

CVm grege barbato dum ludit iunior agnus
Tendit in hunc menti dissona verba Lupus.
Cur olidam munda sequeris plus matre capellam
Lac tibi præberet dulcius ipsa parens.
Est prope, festina, matrem pete, munera matris
Lac bibe; nam seruat vbera plena tibi.
Agnus adhæc; pia capra mihi lac dulce ministrat;
Me vice matris alit, me vice matris amat.
Non mihi, sed domino prodest me viuere; viuo
Vt metat à tergo vellera multa meo.
Ergo mihi præstat nutriri lacte caprino,
Quam lac matris habens, mergar in ore tuo.
[illegible] vincit opes securam ducere vitam,
Asperius nihil est, quam malus vsus opum.
[illegible] sano monitu, nil peius iniquo,
Consilium sequitur certa ruina malum.

De Cane & Domino suo. 27

Dimidiat natura canem pede, dente, iuuenta
Hinc leuis, hinc mordax, fortis & inde fuit.
Hæc dona furatur senium; nam robore priuat
Corpus, dente genas, & leuitate pedes.
Hic leporem prendit; fauces lepus exit inermes.
Inde senem domini verberat ira canem.
Reddit verba canis, dum me pia pertulit ætas,
Nulla meum potuit fallere præda pedem.
[illegible] senii culpam, laus ampla iuuentæ,
[illegible] sene qui cecidit facta priora vigent.
Nullus amor durat, nisi fructus seruet amorem,
Quilibet est tanti, munera quanta facit.

Magnus eram dum magna dedi: iam muſcidus annis
Vileo, de veteri mentio nulla bono.
Si laudas quod erã, quod ſum culpare proteruum eſt;
Si iuuenem recipis, pellere turpe ſenem eſt.
Se miſere ſeruire ſciat, qui ſeruit iniquo:
Parcere ſubiectis neſcit iniquus homo.

De leporibus fugientibus. 28

SYlua ſonat, fugiunt lepores, palus obuiat, hærent,
Fit mora, reſpiciunt ante retroque, timent.
Dum librant in mente metus, ſe mergere pacti,
Se metui, & ranas ſtagna ſubire vident.
Vnus ait ſperare licet; non ſola timoris
Turba ſumus; vano rana timore latet.
Spem decet amplecti, ſpes eſt via prima ſalutis.
Sæpe facit metui non metuenda, metus.
Corporis eſt leuitas, & mentis inertia nobis,
Iſta fugæ cauſam ſuggerit, illa necem.
Sic metuat quicumque timet, ne mole timoris
Spe careat: grauis eſt ſpe fugiente timor.
Speret qui metuit, morituros viuere vidi
Spe duce, victuros ſpe moriente mori.

De Ca-

De Capra & Hœdulo 29

CApra cibum quærens, hœdum commendat ouili.
Hunc illi solida seruat ouile sera.
Natum cauta parens monitu præmunit amico,
Vt lateat, nec sit in sua damna vagus.
Hic latet; ecce lupus mouet hostia: voce capellam
Exprimit, vt pateant hostia clausa, petit.
Sta procul, hœdus ait, caprizas gutture falso;
Cum bene caprizas, te procul esse volo.
Quod mea sis mater, mentitur imago loquendi:
Rimula qua video, te docet esse lupum.
Insita natorum cordi doctrina parentum
Cum pariat fructum, spreta nocere solet.

De Rustico & Angue. 30

RVstica mensa diu nutritum fouerat anguem
Humanam potuit anguis amare manum.
Gratia longa viri subitam mutatur in iram,
Ira per anguineam dirigit arma caput.

Vulneris

Vulneris auctor eget, se vulnere credit egenum.
Angui pro venia supplicat; anguis ait
Non ero securus dum sit tibi tanta securis,
Dum cutis hæc memorat vulnera facta sibi:
Qui me læsit, item lædet si lædere possit.
Expedit infido non iterare fidem.
Sed te si pigeat sceleris, scelus omne remitto.
Nam gemitus veniam vulnere cordis emit.
Qui primo nocuit, vult posse nocere secundo.
Quæ dedit infidus mella, venena puto.

De Ceruo, Oue & Lupo.

Ceruus oui præsente lupo sic intonat, amplum
Vas tritici debes reddere, redde mihi.
Sic iubet esse lupus: paret ista timore iubentis,
Namque die fixo debita spondet ouis.
Fit mora; Ceruus ouem vexat de fœdere; ceruo
Inquit ouis, non stant fœdera facta metu.
Me decuit quæcumque Lupo cogente fateri.
Me decuit fraudem pellere fraude pari.

Cum

Cum timor in pacto sedit, promissa timoris
Arent; nil fidei verba timentis habent.

De Musca & Caluo. 32

MVsca premit caluũ; muscam vult lædere caluus:
Vt muscam feriat, se ferit; illa redit.

Caluus

Caluus ait, te parca iubet vicina necari.
Si ferior rides, si feriare cades.
Sospes ero decies ictus, semel icta peribis.
Est mea promta mihi gratia, surda tibi.
Iure potest lædi lædens, vt lædat; in illum
Vnde breuis cœpit læsio, magna redit.

De Vulpe & Ciconia. 33

VVlpe vocante venit, speratque ciconia cænam.
Fallit auem liquidus vulpe vocante cibus.
Cum bibit illa cibos, solum bibit illa dolorem.
Hic dolor in vulpem fabricat arma doli.
Sunt pauci mora parua dies, auis inquit, habemus
Fercula quæ sapiunt; dulcis amica veni.
Hæc venit; hæc vitreo vase bona fercula condit,
At solam recipit formula vasis auem.
Laudat opes oculo vasis nitor; has negat ori
Formula, sic geminant visus odorque famem.
Sic vulpes ieiuna redit, sic fallitur audens
Fallere; sic telo læditur ipsa suo.
Quod tibi non faceres, alii fecisse caueto.
Vulnera non facias, quæ potes ipse pati.

De Lupo

De Lupo & capite inuento. 34

DVm legit arua lupus, reperit caput arte superbũ:
Hoc beat humanis ars pretiosa genis.
Hoc lupus alterno voluit pede, verba resoluit,
O sine voce genas, ô sine mente caput!
Fuscat & extinguit cordis caligo, nitorem
Corporis est animi solus in orbe nitor.

De Graculo & Pauone. 35

GRaculus, inuento picti pauonis amictu,
Se polit, & socias ferre superbit aues.
Quem fore pauonem pauonis penna fatetur.
Pauonum generi non timet esse comes.
Pauo dolum sentit; falsi pauonis honorem
Increpat, & domitam verbere nudat auem.
Nuda latet. sociosque fugit, minuique pudorem
Sic putat, hunc diro corripit ore comes.
Ascensor nimius nimium ruit; aptus in imis
Est locus; hæc leuis est, illa ruina grauis.
Qui plus posse putat sua quam natura ministrat,
Posse suum superans, se minus esse putat.
Si tibi nota satis naturæ meta fuisset,
Nec vilis nec inops nec sine teste fores.
Cui sua non sapiunt, alieni sedulus auceps
Quod non est rapiens, desinit esse quod est.

De Musca & Formica. 36

MVsca mouens lites formicam voce fatigat,
Se titulis ornat turpiter ipsa suis.
Torpes mersa cauis, leuitas mihi quæritur alis,
Dat tibi fossa domum, nobilis aula mihi.
Deliciæ sunt grana tuæ, me regia nutrit

Mensa,

Mensa, bibis fæcem, sed bibo dulce merum.
Quod bibis, à limo fugis: mihi suggerit aurum,
Quod bibo; saxa premis, regia terga premo.
Sede, cibis, potu, thalamo, cum regibus vtor,
Reginæ teneris oscula figo genis.
Non minus vrentes mittit formica sagittas,
Et sua non modicum spicula fellis habent.
Ludo mersa cauis; nescit tua penna quietem,
Sunt mihi pauca satis, sunt tibi multa parum.
Me lætam videt esse cauus, te regia tristem
Plus mihi grana placent, quam tibi regis opes.
Venatur mihi farra labor, tibi fercula furtum,
Hæc mihi pax mellit, toxicat illa timor.
Mundo farre fruor, tu fœdas omnia tactu
Cum nulli noceam, omnibus vna noces.
Est mea parcendi speculum, tua vita nocendi.
Sunt mea quæ carpo, non nisi rapta voras.
Vt comedas viuis, comedo ne viuere cessem,
Me nihil infestat, te fugat omnis homo.
Vnde petis vitam, rapitur tibi vita, palato
Dulcia vina bibens, fel necis acre bibis.
Si negat ala tibi ventoso victa flabello,

Aut

Aut nece vinclris, aut semiuiua iaces.
Si potes æstiui dono durare fauoris,
Cætera si parcant, non tibi parcit hyems.
Dulcia pro dulci, pro turpi turpia reddi
Verba solent; odium lingua fidemque parit.

De Mula & Musca. 37

Mula rapit cursum, nam mulam mulio cogit
Mulæ musca nocet, vulnere siue minis.
Cur pede sopito tempus currumque moraris?
Te premo, te pungo, pessima cutre leuis.
Mula refert, quia magna tonas, vis magna videri
Nec tua facta nocent, nec tua verba mihi
Nec te sustineo, sed eum, quem sustinet axis,
Qui mea fræna tenet, qui mea terga ferit.
Audet in audacem timidus, fortique minatur,
Debilis, audendi dum videt esse locum.

De Leone & Spina. 38

Sollicitus prædæ currit Leo; spina Leonem
Vulnerat; offendit in pede mersa, pedem.
Fit mora de cursu; leuitas improuida lapsum
Sæpe facit, læso stat pede turba pedum
Vix ægrum sinit ille dolor, saniemque fatetur.
Maior idem loquitur vulneris ipse dolor.
Cum lædit miseros fortuna, medetur eisdem
Hoc est cur medicum plaga Leonis habet.
Nam Leo pastorem reperit; pastorque Leoni
Pro dape præbet oues; respuit ille dapes.
Supplicat, & plagam prætenso pede monstrat, & eius
Orat opem, pastor vulnera soluit acu.
Exit cum sanie dolor, & res causa doloris,
Hic blando medicam circuit ore manum
Sospes abit, meritique notas in corde sigillat.

Tempore deleri gratia firma nequit.
Hinc leo vincula subit; Romanæ gloria prædæ
Hunc habet, & multas miscet arena feras.
Ecce necis potum pastori culpa propinat,
Clauditur in mediis, & datur esca feris.
Hunc fera præsentit, petit hunc, timet ille, timenti
Hæc fera blanditur; speras, abitque timor.
Nil feritatis habens ludit fera, cauda resultat,
Dum fera mansuescit, se negat esse feram.
Hunc tenet, hunc lingit, pensatque salute salutem
Nulla finit fieri vulnera, nulla facit.
Roma stupet, parcitque viro, parcitque Leoni,
Hic redit in siluas, & redit ille domum.
Non debet meritum turpis delere vetustas,
Accepti memores nos decet esse boni.

De Lupo & Vulpe. 39

RESpondere Lupo, de furti labe tenetur
Vulpes eam vocat, hic petit, illa negat.
Simius est iudex; docti non errat acumen
Iudicis, arcanum mentis in ore legit

Iudi-

Iudicium fingit; poſcis quod poſcere fraus eſt,
    Viſque fidem de re, quam negat ipſa fides.
Tu bene furta negas, te vitæ purior vſus
    Liberat; hanc litem pax domat, ira cadit.
Simplicitas veri, fraus eſtque puerpera falſi
    Eſſe ſolent vitæ, conſona verba ſuæ.
Sordibus imbuti, nequeunt dimittere ſordem,
    Fallere qui didicit, fallere ſemper amat.

De Ruſtico & Muſtela. 40

PRæda viri prædó murum muſtela precatur
    Da veniam, debes parcere, parce mihi.
Quod caret hoſte domus, quod abeſt à ſorde, fatetur
    Eſſe meum, pro me te rogat, ergo faue.
Seruitio me redde tuo, mihi redde laboris
    Præmia; pro dono ſit mea vita mihi.
Ille refert, operis debetur gratia menti,
    Non operi; gratum mens bona reddit opus.
Nemo licet proſit, niſi vult prodeſſe, meretur.
    Non prodeſſe poteſt hoſtis, obeſſe volens
[illegible] mihi prodeſſes, mihi non prodeſſe volebas;
    Hoſtibus ipſa meis, & meus hoſtis eras.
[illegible] mihi monſtra necans, ſed eras tibi prouida ſoli,
    Sic panem poteras rodere ſola meum.
Pane meo pinguis, mihi da pinguedinis vſum,
    Damnis penſo necem; digna perire peri.
Nil decorat factum niſi facti ſola voluntas
    Non operis fructum ſed nolo mentis opus.

De Boue & Rana. 41

ÆQuari vult rana boui, tumet ergò; tumenti
    Natus ait, ceſſa præ boue tota nihil.
Rana dolet, meliuſque tumet; premit ille tumentem
    Vincere non poteris, victa crepare potès,

Tertius iratam vexat tumor, illa tumoris
  Copia findit eam; gutture rupta patent.
Cum maiore minor contendere desinat, & se
  Consulat, & vires temperet ipse suas.

De Leone & Equo.

TOndet equus pratum, petit hunc leo, causa leonē
Hæc mouet, vt fiat esca Leonis Equus.
Inquit Equo, mi frater aue, fruor arte medendi,
Et comes & medicus sum tibi: paret equus.
Sentit Equus fraudes, & fraudi fraude resistit
Mente prius texens retia fraudis, ait.
Quæsitus placidusque venis, te temporis offert
Gratia; te rogitat pes mihi sente grauis.
Hic fauet, instat equo, subiecto vertice calcem
Imprimit, & sopit membra leonis equus
Vix fugit ille sopor, vix audet vita reuerti,
Vix leo colla mouens respicit; hostis abest,
Hic leo se damnat, patior pro crimine pœnam,
Nam gessi speciem pacis, & hostis eram.
Quod non es non esse velis, quod es esse fatere,
Est male quod non est, qui negat esse quod est.

De Equo & Asino. 43

GAudet Equus phaleris, fræno sellaque superbit,
Ista quidem vestit aureus arma decor.
Obstat Asellus Equo; vicus premit artus Asellum,
Vexat onus, tardat natus eundo labor.
Quod sibi claudat iter, sonipes inclamat asellum
Occurris domino vilis aselle tuo.
Vix tibi do veniam de tanti crimine fastus,
Cui via danda foret libera dignus eram.
Subticet ille timens, mutusque pudore silendo
Tutior & surda præterit aure minas.
Summus Equi declinat honor, dum vincere tentat
Vincitur, & cursum viscera rupta negant.
Priuatur phaleris, frœno sellaque nitente
Hunc premit assiduo rheda cruenta iugo.
Huic tergum macies acuit, labor vlcerat armos,
Hunc videt, inque iocos audet asellus iners
Dic sodes vbi sella nitens, vbi nobile frœnum

Cur est hæc macies, cur fugit ille nitor?
Cur manet hic gemitus, cur illa superbia fugit?
Vindicat elatos justa ruina gradus.
Stare diu nec vis, nec honor, nec forma, nec ætas,
Sufficit in mundo; plus tamen ista placent.
Viue diu, sed viue miser, sociosque minores
Disce pati; risum dat tua vita mihi.
Pennatis non crede bonis; te nulla potestas
In miseros armet; nam miser esse potes.

De Quadrupedibus & Auibus. 44

QVadrupedes pugnant auibus, victoria nutat.
Spes onerata, metu vexat vtrumque gregem.
Linquit aues quæ sumit auis de vespere nomen
Nec timet oppositi castra iuuare chori.
Armat aues Aquilę virtus & viribus implet
Et monitu, torpet altera turba metu.
Amplexatur aues pennis victoria lætis,
Pro titulo pœnam transfuga sumit auis.
Vellera nuda suo, pro plumis vulnera portat.
Edictumque subit, ne nisi nocte volet.

Non

Non bonus est ciuis qui præfert ciuibus hostem.
Vtiliter seruit nemo duobus heris.

De Accipitre & Philomena. 45

DVm Philomena sedet, studium mouet oris amœnũ
Sic sibi, sic nido visa placere suo.
Impetit accipiter nidum, pro pignore mater
Supplicat, alter ait, plus prece carmen amo.
Nec prece nec precio, sed amœno flectere cantu
Me potes; ille silet, dulcius illa canit.
Mente gemit, licet ore canat mens eius acescit,
Cuius mellifluum manat ab ore melos.
Impia fatur auis, sordet modus iste canorus,
Et laneat natum matre vidente, suum.
Mater obit, nec obire potest, sed viuit vt ipsam
Vincat vita necem, plus nece cladis habens.
Cor matris patitur plus nati corpore, corpus
Rodit auis rostro, cor fodit ense dolor.
Vestigat sua pœna scelus: nam fraudibus vso
Aucupe, fraudosam viscus inescat auem.
Fine malo claudi semper mala vita meretur,
Quæ capit insontes, se dolus arte capit.

De Vulpe & Lupo. 46

DItat præda lupum, ducit Lupus otia longa
Facta cibo, vulpes inuidet, ista mouet.
Frater aue, miror cur tanto tempore mecum
Non fueris; nequeo non memor esse tui.
Ille refert, pro me vigilet tua cura, precari
Numina ne cesses, ne mea vita ruat.
Fraude tamen munita venis, falsóque venenum
Melle tegis; dolor est copia nostra tibi.
Extorquere paras aliquid, furtumque minaris,
Sed mea furtiuam respuit esca gulam.

Spreta redit, spretam stimulat dolor; apta dolori
Fraus subit, ad pecorum transuolat illa ducem.
Hunc monet his verbis, tua gratia muneris instar
Sit mihi, namque lupum dat mea cura tibi.
Hostem perde tuum, tuto iacet hostis in antro
Vir fauet, antra petit, & necat ense lupum.
Ista lupi consumit opes, sed floret ad horam
Vita nocens; vulpes casse retenta gemit.
Cur nocui? nocet ecce mihi nocuisse nociuo,
Iure cado, cuius concidit arte lupus.
Viuere de rapto vitam rapit; inuidus instans
Alterius damnis, in sua damna ruit.

De Ceruo & Venatore. 47

Fons nitet argento similis, sitis arida ceruum
Huc rapit, haurit aquas, se speculatur aquis.
Hunc beat, hunc mulcet, ramosæ gloria frontis,
Hunc premit, hunc lædit tibia macra pedum.
Ecce canes, tonat ira canum, timet ille, timenti
Fit fuga, culpati cruris adorat opem.
Claustra subit syluæ, cornu retinente moratur,

Cru-

Crura neci rapiunt, cornua longa necant.
Spernere quod prosit, & amare quod obsit, ineptũ est,
Quod fugimus prodest & quod amamus obest.

De Milite & Fœmina. 48

DVm vir & vxor amant, vxorem priuat amato
Parca viro, nec eam priuat amore viri.
Coniugis amplectens tumulum, pro coniuge vexat
Vngue genas, oculos fletibus, ora sono.
Hanc iuuat ipse dolor, nequit hac de sede reuelli
Grandine, seu tenebris, seu prece, siue minis.
Ecce reum damnat iudex; crux horrida punit,
In cruce custodit, tempore noctis, eques.
Hic sitit, ad tumulum vocat hunc & clamor & ignis,
Orat aquæ munus, hæc dat, & ille bibit
Ægrum nectareis audet cor inungere verbis
Hunc vocat ad primum cura timoris opus.
Sed redit, & dulces monitus intexit amaro
Cordi; victa subit castra doloris amor.
Vir metuens furem furis, suspendia furis
Visit, sed viduam tactus amore petit.
Hanc ligat amplexu fructumque ligurit amoris
Hinc redit ad furem, sed loca fure carent.
Hic dolet, hoc quæstu dolor hic instigat amicam,
Non bene seruato fure, timore premor.
Rex mihi seruandum dederat, me regius ensis
Terret, & extorrem me iubet esse timor.
Hæc ait, inueni, quæ spem tibi suscitet, artem,
Vir meus implebit in cruce furis onus.
Ista viri bustum reserat, pro fure catenat
Ipsa virum, restem subligat ipsa viro.
Huic merito succumbit eques; succumbit amori
Illa nouo, ligat hoc firmus amore thorus
Sola premit viuosque metu pœnaque sepultos
Fœmina; fœmineum nil bene finit opus.

De Thaide & Iuuene. 49

ARte sua Thais iuuenes irretit, amorem
Fingit, & ex ficto fructus amore venit.
A multis fert multa procis, ex omnibus vnum
Eligit, huic veri spondet amoris opes,
Sim tua, sisque meus cupio: plus omnibus vnum
Te volo, sed nolo munus habere tuum
Percipit ille dolos, & reddit qualia sumsit,
Sis mea, simque tuus, nos decet æquus amor.
Viuere non vellem, nisi mecum viuere velles,
Tu mihi sola salus, Tu mihi sola quies
Sed falli metuo, quia me tua lingua fefellit,
Præteriti ratio scire futura facit.
Vitat auis taxum, quem gustu teste probauit,
Fallere vult hodie signa fefellit heri.
Thaida si quis amat, sua non se credat amari.
Thais amore caret, munus amantis amat.

De Patre & Filio. 50

Est

ESt pater, huic natus; hic patri cedere nescit,
Nam facienda fugit, & fugienda facit.
Mens vaga discurrit, & menti consonat ætas.
Mentis & ætatis turbine, fræna fugit.
Ira senis punit pro nati crimine seruos,
Instruit ista senem fabula nota seni.
Cauta bouem vitulumque manus supponit aratro,
Hic subit ille iugum pellit, arator ait:
Gaude, lætus ara, tu quem domat vsus arandi.
A boue maiore discat arare minor.
Non placet vt sudes, sed des exempla minori,
Qui pede qui cornu pugnat abire iugo.
Sic domat indomitum domito boue cautus arator,
Sic veterem sequitur iunior ille bouem.
Proficit exemplo tanto cautela docendi
Maiorique minor credat in arte sua.

De Vipera & lima. 51

VIpera fabrilem, dapis anxia, tendit in ædem.
Incipit hæc limam rodere, lima loqui:
Nescis posse meum, quæ sit mea gloria nescis,
Dente meo pateris, non ego dente tuo.
In tenuem ferrum forti molo dente farinam,
Et cadit attritu, dura farina meo,
Ferrea mordaci castigo tubera morsu,
Aspera plano, seco longa, foranda foro:
Deliras igitur cum dente minetis, inermi
Rideo, quum ferior, vulnera ferre gemis.
Fortis fortem amat, nam fortem fortior angit:
Maiori metuat obuius ire minor.

De Lupis & Ouibus. 52

PVgna Lupis opponit oues, ouiumque satelles
Est canis, est veruex; hac ope fidit ouis.

Palma

Palma diu dormit, desperat turba Luporum,
Et simulans fœdus, fœdere tentat ouem.
Fœdus vtrumque fides iurato numine fulcit,
Id lupus, id simplex obside firmat ouis,
Datque lupis, male sana canem recipitque Luporum
Pignera, nec metuit, nec sua damna videt.
Dum natura iubet natos vlulare Lupinos,
Turba lupina furit, fœdera rupta querens.
Ergo pecus tutoris egens in viscera mergit;
Præside nuda suo, sic tumulatur ouis.
Tutorem retinere suum tutissima res est,
Nam si tutor abest, hostis obesse potest.

De Homine & Securi. 53

QVo teneatur eget, nil ausa secare securis.
Armet eam Lucus, vir rogat, ille fauet.
Vir nemus impugnat, lassans in cæde securim
Arboris omne genus vna ruina trahit.
Lucus ait pereo, mihimet sum causa pericli,
Me necat ex dono rustica dextra meo.
Vnde perire queas, hostem munire cauebis:
Qui dat quo pereat, quem iuuat hoste perit.

De Lupo & Cane. 54

CVm cane sylua lupum sociat. Lupus inquit, amice
Pelle nites, in te copia pulchra patet.
Pro verbis dat verba canis, me ditat herilis
Gratia, cum domino me cibat ipsa domus.
Nocte vigil fures latratu nuncio, tutam
Seruo domum; mihi dat culmus in æde thorum.
Hæc mouet ore lupus, cupio me viuere tecum
Communem capiant otia nostra cibum
Reddit verba canis, cupio te viuere mecum,
Vna dabit nobis mensa, manusque cibum.

Ille

Ille fauet, sequiturque canem, gutturque caninum
Respicit, & quærit cur cecidere pili.
Inquit, ne valeam morsu peccare diurno
Vincula diurna fero, nocte iubente vagor.
Verba lupus reddit, non est mihi copia tanti,
Vt fieri seruus ventris amore velim.
Ditior est liber mendicus, diuite seruo.
Seruus habet nec se nec sua, liber habet.
Libertas prædulce bonum; bona cætera condit;
Qua nisi conditur, nil sapit esca mihi.
Libertas animi cibus est, & vera voluptas.
Qua qui diues erit, ditior esse nequit.
Nolo velle meum pro turpi vendere lucro
Has qui vendit opes, hic agit vt sit inops.
Non bene pro toto libertas venditur auro,
Hoc cœleste bonum præterit orbis opes.

De ventre & cæteris membris. 55

INcusant auidi pes & manus, ocia ventris,
Omnia solus habes lucra, labore carens.
Nos labor edomuit, te fouit inertia, sorbes
Omnia, quæ nostri cura laboris emit.
Disce pati famis acre iugum, vel disce labori
Credere, teque tui cura laboris alat
Sic ventri seruire negant, se venter inanem
Comperit, orat opem, nil dat auara manus,
Ille preces iterat, iterum fugit illa precantem.
In stomachi fundo torpet, obitque calor,
Victa fame natura fugit, vis arida fauces
Obserat, & solitum, non finit ire cibum.
Vult epulas dare sera manus, sed corporis ægri
Perdita non reperans machina, tota perit.
Nemo sibi satis est, eget omnis amicus amico;
Si non vis aliis parcere, parce tibi.

De Simia

De Simia & Vulpe. 56

SImia de turpi queritur nare, porrigit aurem
Vulpes, non recipit mente, sed aure preces.
Simia sic fatur, natis vt mihi dedecus ornem,
Sufficeret caudæ pars mihi parua tuæ.
Quid prodest nimia campos insculpere cauda?
Quod mihi prodesset, est tibi pondus iners.
Illa refert: nimio damnas de pondere caudam,
Est breuis estque leuis; hæc duo damna queror.
Malo verrat humum, quam sit tibi causa decoris,
Quam tegat immundas res bene munda nates.
Id nimium nimioque magis ditaret egenum,
Quod nimium minimo credis auare minus.

De Institore & Asino. 57

DVm fora festinus lucro petit, instat asello
Institor, & pressum pondere, fuste premit.
Ille necem sperat, nece promittente quietem,
Sed nece completa, viuere pœna potest.
Nam cum bella facit, & timpana pulsat aselli,
Hic lassatur, & hæc pulsa tonante manu.
Cui sua vita nocet, caueat sibi rumpere vitam
Non nece, sed meriti iure quiescit homo.

De Ceruo. 58

MOtus voce canum ceruus fugit auia syluæ,
Deserit, arua tenet, claustra bouina subit.
Bos ait, aut luci tenebras, aut æquora campi
Tutius intrares, hinc piger inde leuis.
Huc veniet custosque boum, stabulique magister,
Si duo, vel tantum te videt alter, obis.
Ceruus ait, mihi vestra necem clementia demat.
Condis

Condite me latebris, vt iuuet vmbra fugam.
Hunc tumulant fœno; præsepe reuisit arator,
Frondibus & fœno munit alitque boues.
Hic abit, ac ceruus vitasse pericula gaudens,
Bobus agit grates; è quibus vnus ait,
Est leue vitare cæcum; si venerit Argus.
Argum si poteris fallere, victor eris.
Centum fert oculos; cui se debere fatentur
Et domus & serui totaque iura loci.
Res sua sollicitat Argum, res altera cæcum
Qui tibi dormitat, scit vigilare sibi.
Hic silet. Argus init stabulum, bobusque ministrat
Plus æquo tenues viderat esse boues
Dum munit præsepe cibo, dum fulgurat ira,
Ausa videre diem cornua longa videt.
Qgid latet hic? quid, ait, video? sentitque latentem
Et bona fortunæ munera lætus habet.
Exulis est non esse suum, vigilare potentis,
Stertere seruorum, velle iuuare pii.

De Iudæo & Pincerna. 59.

FErt Iudæus opes, sed onus fert pectore maius
Intus adurit eum cura, laborque foris.
Ergo metu damni, sibi munere regis amorem
Firmat, vt accepto producе tutus eat.
Regius hunc Pincerna regit, cor cuius adurit
Auri dira fames, quiparat ense nefas.
Sylua patet, subeunt: iudeus in ore sequentis
Cor notat. ipse sequar, inquit, at ille negat
Et gladium nudans nemo sciet, inqui, tobito.;
Ille refert, scelus hoc ista loquetur auis
Prosilit à dumo Perdix: hanc indice signat,
Alter ait scelus hoc ista loquetur auis,
Et rapit ense caput, & opes metit, & scrobe funus
Celat; agit celeres annus in orbe rotas

Perdices domini cœnæ Pincerna ministrat,
Ridet, & à risu vix vacat ipse suo.
Rex audire cupit, hic differt dicere caussam.
Fit locus ambo sedent, hic mouet, ille refert.
Rex dolet, & læto mentitur gaudia vultu,
Regis concilium consiliumque sedet.
Pincernam crucis esse reum sententia prodit,
Crux punit meritum iure fauente cruci
Vt perimas quemquam, nullum tibi suadeat aurum;
Nam decus & vitam mœsta rapina rapit.

De Ciue & Milite. 62

Ciuis, Eques sub rege vigent: hic prælia regis,
Hic dispensat opes; hic vir & ille senex.
Inuidiæ perflata genas ignita doloris
Flammis fax iuuenem torret honore senis
Regis in aure truces fingit de ciue querelas,
Est tibi non pastor, sed Lupus ille senex.
Ditant furta senem, creuit sua copia furtis,
Et sua de censu gaza recisa tuo est.
Firmabo mea verba manu. sua furta fateri
Hunc faciam. bello iudice verus ero.
Cum moueant obiecta senem, plus debilis ætas
Hunc mouet, ac senii crimine nisus hebes.
Parcunt iura seni, si pro sene pugnat amicus,
Cui nullius amor fenoris arma probat.
Mendicat pugilem. sed abest qui pugnet amicus,
Nam refugit viso turbine falsus amor.
Dum fortuna tonat fugitiuos terret amicos,
Et quis amet quis non, sola procella docet.
Cœna trahit ciuem, differt nox vna duellum,
Sollicitat mensam iusta querela senis.
Quos meritis emi multos mihi fecit amicos
Longa dies cunctos abstulit hora breuis
De tot amicorum populo non restitit vnus:

Quem qui

Quamque dedi multis, nemo repensat opem.
Rebar pace frui, mea paci congruit ætas.
Sed mea turbauit gaudia liuor edax.
Hosti multa meo palmam pepigere; tepesco,
Ille calet, careo viribus, ille viget.
Arma patum noui, se totum præbuit armis
Est mihi visus hebes, visus acutus ei.
Nil mihi spondet opem, nisi iustæ gratia caussæ
De fragili queritur præside caussa potens.
Corporis eclipsim timet alti copia cordis,
Nam fragili peccat mens animosa manu.
Si turpes nitidæ mendax infamia famæ
Infigit maculas, quid nituisse iuuat?
Desperat, lugetque senex: hunc lenit arator
Qui senis arua colit, annua lucra ferens.
Me stimulat pietas pro te perferre duellum,
Est mihi pro domino dextra parata meo.
Ecce dies oritur, locus est tempusque duelli.
Sunt pugiles, ineunt mente, manuque simul.
Est equiti fœdum, quod stet, qui pugnet, arator
Seque putat victum, ni cito vincat eques.
Nil de se retinet virtus oblita futuri,
Dextera corporeas prodiga fundit opes.
Ictus ipse suos steriles expendit in visus,
Et feriens hostem se magis hoste ferit.
Sed propriæ virtutis opes abscondit arator,
Dum locus expensæ detur & hora suæ:
Aut motu fallit, aut armis temperat ictus
Prædicitque minas frontis vtrumque iubar.
Dormitans vigilat, & cessans cogitat ictum.
Et metuens audet dextra, notatque locum.
Hæc mora non artis ratio, sed causa timoris
Creditur, arte fruens esse videtur iners.
Gaudet eques, vicisse putans, spernitque bubulcum:
Sudoremque suo tergit ab ore suum.
Ecce moram nescit; equitem speculata morantem

In cubiti nodum rustica claua ferit
Huius plaga loci totius corporis auffert
Robur; cedit eques, seque cadente sedet.
O noua simplicitas! sedet iste, vocatque sedentem
Et nisi surgat eques, surgere velle negat:
Surge, bubulcus ait, cui miles, surgere nolo
Alter ait, sedeas, meque sedere licet.
Turba stupet: Præfectus adest, equitique moranti
Imperat vt pugnet, aut superatus eat.
Hæret eques. Præfectus ait, te vicit arator,
Pugna cadit. Regi panditur ordo rei.
Rex ait incisum noda Præfecte duellum.
Dedecus explanet ille, vel ille suum.
Pugna redi[illegible] milesque sedet, velut ante sedebat
Surge bubulcus ait, non volo, miles ait.
Cultor ait, dum stare negas. ego stare recuso.
Surgere si tentas, surgere promptus ero
Ambo sedent, ridet populus, præsesque bubulco
Intonat, aut pugnes, aut fuge: tempus abit
Cultor ait, surgat. caderet si surgere vellet.
Percute Præses ait, percute surget eques
Te decet aut illum victi sibi ponere nomen,
Hoc mihi non ponam nomen, arator ait,
Surgo, surge miser, nam turpe ferire sedentem
Est mihi, sitque tibi turpe sedendo mori.
Sic ait, & timidum multat. rogat iste furentem,
Parce mihi victo, supplico victor abi.
Læta nouat fortuna senem; senis vnicus hæres
Scribitur & dignas intrat arator opes.
Ius superat vires, sors aspera monstrat amicum.
Plus confert odio gratia, fraude fides.
Fine sui versu gemino, quod continet omnes.
Fabula declarat; datque quod intus habet.

FINIS.

LAVRENTII ABSTEMII FABVLAE.

AVRENTIVS ABSTEMIVS Octauiano Vbaldino Comiti Mercatelli.

S. P. D.

Diturus hunc apologorum libellum, quem de numero fabularum hecatomythium nuncupaui, multum diuque dubitaui, Octauiane, princeps inclyte, tuo ne cuiminis potissimum dedicarem. Nam cum tuam in me non e plurimis beneficiis perspicerem beneuolentiam, non aliid mearum vigiliarũ tibi deuouere, ingratissimi hominis i videbatur. Rursus cum tuorũ in me officiorum numerũ uinasque virtutes tuas mecum ipse reuoluerem, indignum ntis meritis, tantaque sapientia munusculum hoc esse cerbam. Hanc tanta dubitationem meam amouit humatas & prudentia tua, qua non tam res tibi dono datas, am offerentium voluntatem soles inspicere. Addidit oque mihi animum Guidus Vbaldus clarissimus dux, & nceps meus, omni laude maior, qui opusculum meum de nnullis locis obscuris superiori anno ei dedicatum vultu ita cido & serena fronte suscepit, vt sperare merito possem, c tibi qualecunque fore non ingratum. Non mediocriter am me incitarunt Georgius Emus pro Venetis hic agens atus, non solum patritia nobilitate, verum etiam bonam artium studiis clarus, & Carolus Verardus Casenas rchidiaconus Casenæ, & Alexandri Pontificis Maximi bicularius, vir omni literarum genere præstans: nec non natus Melioratus, & Robertus Vrsus Ariminenses Iurisrydici clarissimi, nec minus, qua humanitatis vocant,

studiis eruditi. Hi enim aliique complures optimi harum rerum censores, cum hunc libellum legissent, multis me ve bis sunt ad editionem cohortati. Non putaui igitur ta humano principi hoc munus ingratum futurum, quod t eruditis ante viris placuisse cognoueram. Accipe igitur h quicquid est libelli ab Abstemio tuo, cuius mentem an mumque si penitus posses inspicere, in hac tenui re magnu munus tibi iudicares oblatum. Ne quis autem inutilem inanem hunc meum scribendi laborem existimaret, præf tiunculam quandam præponendam censui, qua intelliger tur, doctos etiam & claros viros in magnis rebus huiusm fabellis, non voluptatis tantum, verum etiam vtilita gratia delectatos. Sedulo dedimus operam, vt seria poti quam iocos saperent, vnde ridiculas multas, quæ inter con ponendum sese mihi offerebant, consulto præterii, quia n mis lasciua, & tanti principis grauamine mihi videbant indigna. Non tamen ita agrestis esse volui, quin eas aliq vrbanitate aspergerem, maxime ad principem scribens, cu principes curarum mole pressi, soleant interdum recreandi nimi gratia iocos appetere. Vale.

EIVSDEM ABSTEMII PROOEMIVM.

COgitanti mihi varia scriptorum genera, qui humanæ vitæ prodessent, cogitationes suas lit rarum mandauere memoriæ; Qui apologos scripser non postremo loco digni esse videntur. Non eni modo mortalium animos incredibili quadam afficiu voluptate, verum etiam ad res honestas, vtilesque pe agendas, suis fabellis magis quam Phihilosophi su præceptis alliciunt. Nam ita in legentium anim quadam iucunditate penetrant, & quibusdam simil tudinibus, quæ maximè ad commouendos anim valent, quid vitandum faciendumque sit, ostendun vt omnes etiam inuiti, illis assentire cogantur. Sens

autem

rum audiendi fastidiosissimus, res etiam vtiles ho-
rasque haud facile admittit, ni fuerint aliqua vr-
banitate conditæ. Testis quidem orator Athenien-
qui ad Athenienses verba faciens, cum eos
n iis attentos videret, rogauit vt saltem fabulam
dire dignarentur. Quo impetrato: Ceres inquit
hirundo & anguilla simul iter facientes, ad quen-
m fluuium peruenerunt. Hirundo quidem super-
auit; Anguilla autem amnem tranauit. Quod
m dixisset, obticuit. Interrogantibus autem illis
id Ceres egisset? Vobis, inquit, dea nostra succen-
t, qui eos, qui vobis vtilia suadent, audire nolentes,
m attentis auribus confabulantes auditis. Quan-
m vim apologi habeant ad animos commouen-
s, cum multis possem, tribus ero contentus exem-
s ostendere.

Samiis rectorem populi morti adiicere volen-
bus. Æsopus hac fabella dissuasit, dicens: Vulpem
andam fluuium transeuntem, in lacunam fuisse
opulsam. Vnde cum exire non posset, tenaci limo
tenta muscarum affligebatur aculeis. Quod He-
nacius conspicatus, misericordia motus est, interro-
uitque an vellet, vt ab ea muscas abigeret. At illa
nuit, dicens, hæ meo sanguine iam plenæ, paruam
ihi possunt inferre molestiam: si autem has abege-
s, aliæ famelicæ superuenient, quæ quicquid mihi
peresst sanguinis exhaurient. Ita ô viri Samii vobis
eniet. Si enim hunc rectorem vestrum iam locuple-
em occideritis, alios eligatis necesse est, qui dum se
pibus volent implere, quicquid hic vobis reliquit, e-
ipient. His verbis moti Samii, ab incepto destitere.

Hac ratione adductus Tiberius Cæsar, diutur-
os magistratus dabat, vnde (vt refert Iosephus) sub
eo, per viginti annorum spatia, per duos tantum præ-
sides, Gratum scilicet & Pilatum, est gubernata Iudæa.
Non parcit populis regnum breue, vt inquit Statius.

Himerenses Phalaridem Agrigentinorum tyrannum ducem exercitus sui eligere volentes, Stesichorus poeta hoc apologo deterruit. Equus, dicens, solus pascebat in prato. Adueniente autem ceruo, & pascua corrumpente, consulit hominem, qua possit illum arte punire. Cui homo, si frenum, inquit, acceperis, & me armatum dorsum tuum ascendere permiseris. Cum huic consilio esset obsecutus, ceruum quidem hominis auxilio victor abegit, sed non amplius hominem dorso, non frenum depulit ore. Ita, inquit Stesichorus viri Himerenses vobis eueniet, si Phalaridem ducem efficietis, hostes quidem vestros punietis, sed huic tyranno perpetuo seruietis. Quibus verbis territi Himerenses huiusmodi ducis eligendi consilium deposuere.

Cum populus Romanus ab Senatu secessisset, quod tributum & militiam toleraret, nec vllo pacto reduci posset, nonne Agrippa Menenius cum hoc apologo reuocauit? Olim, inquiens, Quirites, humani artus ventrem ociosum & desidem intuentes, ab eo discordarunt, nec amplius illi cibum ministrare decreuerunt. Sed cum ipsi quoque alimenta illi denegando, quæ per omnia membra deferuntur, deficerent, cum eo in gratiam redierunt. Eodem, inquit, modo, Senatus & populus, quasi venter & membra, alterum alterius auxilio indigent, & vt discordia intereunt, ita concordia valent. Qua fabula populus reuocatus, cum Senatu in gratiam rediit. Non immeritò igitur non solum Græci & Latini poetæ, vt Hesiodus & Horatius, huiusmodi fabulas suis operibus inseruerunt, verum etiam maximi & celeberrimi Philosophi, vt Plato, Aristoteles, Plutarchus, & multi alii plurimum commendarunt, & ad institutionem moralis & ciuilis vitæ non minimum facere arbitrati sunt. Quocirca Omnibus. Leonicenus, & Laurentius Valla, viri ætatis nostræ doctissimi, paucos Æ-

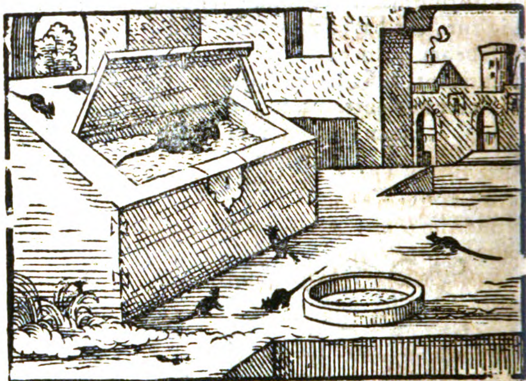
sopi

i apologos è Græco in Latinum vertere, sibi laudi. ... eris vero voluptati & vtilitati fore non dubitarunt. iure quidem. Leguntur enim, & in doctissimo... n virorum manibus quotidie versantur. Non vi... o igitur, cur has componendo fabulas laude frau... ri debeam, quam cæteri Latini ex translatione con... secuti sunt, nisi adeo inuidi simus, vt Latinis li... cere non putemus, quod Græcis est cum summa omnium laude concessum.

De Mure in cista nato.

1

MVs in cista natus, omnem ferè ibi duxerat ætatem nucibus pastus, quæ in ea seruari solebant. Dum autem circa oras cistæ ludens decidisset, quæreretque ascensum, reperit epulas lautissimè paratas: quas cum gustare cœpisset, Quam stultus inquit, hactenus fui, qui toto in terrarum orbe nihil melius cistula mea esse credebam. Ecce quàm suauioribus hic vescor cibis.

Hac fabula indicat, non ita patriam diligendam, si ignobilis sit, vt alia non adeamus loca, cum alibi beatiores esse possimus.

De Rustico impetrante, vt triticum absque aristis nasceretur.

2

IMpetrauerat à Cerere rusticus quidam, vt triticum absque aristis nasceretur, ne metentium triturantiumque manus læderet. Quod vbi maturuit, à minutis aui-

s auibus depastum est. Tum rusticus, quàm digna, inquit, patior, qui paruæ commoditatis causa, emolumenta quam maxima perdidi.

Fabula indicat, parua incommoda maiori vtilitate pensanda.

De Accipitre columbam insequente. 3

CVm accipiter columbam præcipiti insequeretur volatu, villam quandam ingressus, à rustico captus est; quem blande, vt se dimitteret, obsecrabat. Non enim te læsi, dicens. Cui rusticus, nec hæc, respondit, te læserat.

Fabula indicat, merito puniri, qui innocentes lædere conantur.

De Aranea & Hirundine. 4

ARanea in hirundinem excandescens, quæ muscas, qui suus est cibus capiebat, retia in foribus, per quas volitare solebat, vt eam caperet, suspenderat: hirundo vero aduolans, retia cum textrice per aera portabat. Tunc aranea in aere pendens, & se iamiam perituram intelligens, quàm iuste hæc patior dicebat, quæ minima volatilia magno labore vix capiens, credidi tam magnas aues posse comprehendere.

Hac admonemur fabula, ne viribus maiora aggrediamur.

De Rustico amnem transituro. 5

RVsticus torrentem transiturus, qui forte imbribus excreuerat, quærebat vadum. Et cum primum eam fluminis partem tentasset, quæ quietior placidiorque videbatur, reperit eam altiorem, quàm animo erat opinatus. Rursus ibi breuiorem, tutiorem-

quę adinuenit, vbi maiore aquarum strepitu flumius decurrebat. Tum secum, quàm tutius, inquit, clamosis aquis, quàm quietis & silentibus vitam nostram credere possumus.

Hac admonemur fabula, vt minus verbosos & minaces, quàm quietos extimescamus.

De Columba & Pica. 6

COlumba interrogata à Pica, quid eam induceret, vt in eodem semper loco nidificaret, cum eius pulli indę sibi semper surriperentur: simplicitas, respondit.

Hac indicat fabula, facile esse, viros probos sępe decipi.

De Cuculo & Accipitre. 7

IRrisus ab accipitre cuculus, quod cum sibi & corpore par & colore non absimilis esset, præ angustia animi potius vermibus terrenis, quàm suauibus aliarum auium carnibus vesceretur, vidit paucis post diebus accipitrem à rustico, cuius columbas insectabatur, captum, & motu cæterorum ex alta turre pendere, cui cuculus; Quam melius tibi, inquit, amice fuisset vermes venari, quam alienas aues impetere.

Hac fabula indicat eorum vitam tutiorem esse, & magis probandam, qui suis rebus sine periculo contenti sunt, quam illorum, qui aliena appetentes, adeunt magna vitę discrimina.

De Asino & Vitulo. 8

ASinus & vitulus in eodem pascentes prato, sonitu campanæ hostilem exercitum aduentare præsenserant. Tum vitulus, fugiamus hinc ò sodalis, inquit, ne hostes nos captiuos abducant. Cui asinus, fuge tu, inquit,

inquit, quem hostes occidere & esse consueuerunt. Asini nihil interest, cui vbique eadem ferendi oneris est proposita conditio.

Hac fabula seruos admonet, ne dominos magnopere mutare formident, modo prioribus deteriores futuri non sint.

De Vulpe & Mulieribus gallinam edentibus. 9

VVlpes iuxta villam quandam transiens, conspexit cateruam mulierum plurimas gallinas, opipare assatas, alto silentio comedentem, ad quas conuersa a. Qui clamores, inquit, & canum latratus contra me essent, si ego facerem, quod vos facitis? Cui respondens quædam anus: pessima animalium, inquit, nos quæ nostra sunt comedimus, tu vero aliena furaris.

Hac fabula nos admonet, ne putemus nobis in aliena licere, quod propriis dominis licet.

De Caponibus pinguibus & macro. 10

VIr quidam complures capones in eodem ornithobosco inclusos largo nutricauerat cibo, qui pingues effecti sunt omnes, præter vnum, quem vt macilentum irridebant fratres. Dominus nobiles hospites lauto & sumptuoso accepturus conuiuio, imperat coco, vt ex his interimat, coquatque quos pinguiores inuenerit. Hoc audientes corpulenti, sese affligebant dicentes, Quãto præstitisset, nos macilentos esse.

Hac fabula in pauperum solamen confecta est, quorum vita tutior, quàm diuitum.

De Trabe & Bobus eum trahentibus. 11

TRabs vlmea de bobus conquerebatur, dicens: Ingrati, ego multo tempore meis vos frõdibus alui, vos ve-

vos vero me nutricem vestram, per saxa & luta trahitis. Cui boues, gemitus, suspiriaque nostra, & stimulus quo pungimur, te docere possunt, quod te trahamus inuiti. Ignouit trabs.

Hæc nos docet fabula, ne in eos excandescamus, qui non sua sponte nos lædunt.

De Arboribus pulchris, & deformi. 12

ARbores complures in eodem creuerant loco proceræ, rectæ, enodesque, præter vnam humilem, paruam, nodosamque, quam vt deformem, pusillamque cæteræ ludibrio habere solitæ erant. Ædificaturus domum loci dominus, iubet omnes excidi, præter eam, quæ breuitate & deformitate sua ædificium indecorum redditura videbatur. Cæteris excisis, deformis hæc secum dicebat: De te non amplius querar natura, quod me turpem genueris, cum formosis tam magna videam imminere discrimina.

Hæc fabula nos admonet, ne doleamus nos natos esse deformes, cum multis formositas sæpe nocuerit.

De Cygno in morte canente comprehenso à Ciconia. 13

CYgnus moriens, interrogabatur à Ciconia, cur in morte, quàm cætera animalia adeo exhorrent, multo suauiores, quàm in omni vita emitteret sonos, quum potius mœstus esse deberet. Cui cygnus, Quia inquit, neque cibi quærendi cura amplius cruciabor, neque aucupum laqueos extimescam.

Hæc fabula nos admonet, ne mortem formidemus, qua omnes vitæ præsentis miseriæ præciduntur.

De Muliere virum morientem flente, & Patre eam consolante. 14

Mulie-

MVlierem adhuc iuuenem, cuius vir animam agebat, pater cōsolatur, dicens: Ne te afflictes tātopere filia. Alium enim virum tibi inueni, isto longe formosiorem, qui prioris desiderium facilè mitigabit. At mulier doloris impatiens, vt quæ maritum ardenti amore prosequebatur, non modo verba parentis non admittebat, sed intempestiuam alterius mariti mentionem accusabat. At vbi maritum defunctum videt, inter lachrymas & luctus parentem interrogat, an adsit ibi iuuenis ille, quem sibi in virum dare velle se dixerat.

Fabula indicat, quàm citò defunctorum maritorum amor ex vxorum animo excidere soleat.

De Muliere amatoris discessum flente. 15

MVlier impudica amatorem suum abeuntē, quem omnibus ferè rebus spoliauerat, multis lachrymis prosequebatur. Interrogante autem eam vicina, cur ita inconsolabiliter fleret: non discessum eius, inquit, sed pallium, quod ei reliqui, fleo.

Fabula indicat, non amatores, sed eorum bona à meretricibus amari.

De Musca, quæ quadrigis insidens, puluerem se excitasse dicebat. 16

QVadrigæ in stadio currebant, quibus musca insidebat: Maximo autem puluere tum equorum pedum pulsu, tum rotarum volutatione exorto, dicebat musca: Quam magnam vim pulueris excitaui!

Hac fabula ad eos spectat, qui cum ignaui sint, alienam tamen gloriam suis magnificis verbis in se transferre conantur.

De Anguilla conquerente, quod magis quàm serpens infestaretur. 17

ANguilla interrogabat serpentem, quare cum similes essent atque cognati, homines tamen se potius, quàm illum insequerentur: cui serpens, quia rarus, inquit, me lædit impune.

Fabula indicat, minus lædi solere, qui sese vlciscuntur.

De Asino, Simia, & Talpa. 18

COnquerenti asino, quòd cornibus careret. Simiæ vero, quòd cauda deesset. Tacete, inquit talpa, quum me oculis captam esse videatis.

Hæc fabula ad eos pertinet, qui non sunt sua sorte contenti, qui si aliorum infortunia considerarent, æquiori animo tolerarent sua.

De Nautis sanctorum auxilium implorantibus. 19

NAuta quidam in mari subita & atra tempestate deprehensus, cæteris eius sociis diuersorum auxilium implorantibus, Nescitis, inquit, quid petatis. Ante enim, quàm sancti isti ad Deum pro nostra liberatione se conferant, hac imminente procella obruemur. Ad Deum igitur confugiendum censeo, qui absque alterius adminiculo à tantis malis nos poterit liberare. Inuocato igitur Dei omnipotentis auxilio, ilico procella cessauit.

Fabula indicat, vbi potentioris auxilium haberi potest, ad imbecilliores non fugiendum.

De Piscibus è sartagine in prunas desilientibus. 20

Pisces

PIsces adhuc viui in sartagine feruenti oleo coquebantur, quorum vnus, fugiamus hinc fratres, inquit, ne pereamus. Tunc omnes pariter è sartagine exilientes, in ardentes prunas deciderunt. Maiori igitur dolore affecti, damnabant consilium, quod ceperant, dicentes: Quanto atrociori nunc morte perimus?

Hac nos admonet fabula, vt ita præsentia vitemus pericula, ne incidamus in grauiora.

De Quadrupedibus societatem aduersus Aues cum Piscibus ineuntibus. 21

QVadrupedes cum bellum sibi ab auibus esset indictum, cum piscibus fœdus ineunt, vt eorum auxilio se ab auium furore tuerentur. Cum autem optata expectarent auxilia, Pisces negant se per terram ad eos accedere posse.

Hac nos admonet fabula, ne eos nobis socios faciamus, qui cum opus sit, nobis adesse non possunt.

De Legato auaro tubicines decipiente. 22

QVidam auarus pro patria legatus in aliam vrbem profectus erat, cui tubicines præsto adfuerunt, vt illius aures tubarum clangore, loculos autem suos pecunia implerent. Quibus ille renunciari iubet, non esse nunc locum cantibus, se in summo luctu & mœrore constitutum, matrem enim suam obiisse. Tubicines autem spe frustrati, & mœsti abeunt. Amicus quidam legati audiens luctum, ad eum visendum, consolandumque accedit, interrogatque quamdiu mater eius obiisset. Quadraginta iam anni sunt, inqnit. Tunc amicus intellecta legati stropha, in risum effusus est.

Hac fabula ad auaros facit, qui omni arte student pecuniam conseruare.

De Viro,

De Viro, qui ad Cardinalem nuper creatum gratulandi gratia accessit. 23

VIr quidam facetus admodum & vrbanus, audiens amicum suum ad Cardinalatus dignitatem assumptum, ad eum gratulandi gratia accessit: qui honore tumidus, amicum veterem agnoscere dissimulans, quisnam esset interrogabat. Cui, vt erat ad iocos promptus: Misereso, inquit, tibi, cæterisque, qui ad huiusmodi honores perueniunt: quamprimum enim dignitates eiusmodi estis assequuti, visum, auditumque, & cæteros sensus ita amittitis, vt pristinos amicos amplius non recognoscatis.

Hæc fabula eos notat, qui in altum sublati, veteres despiciunt amicitias.

De Iuuene Senis curuitatem ridente. 24

IVuenis quidam conspicatus senem in arcus tensi similitudinem curuum: interrogauit, an sibi arcum vellet vendere? Cui ille: Et quid est tibi opus pecuniam amittere? Si enim ad meam perueneris ætatem, absque pecunia arcum tibi natura concedet.

Hæc fabula indicat, minime irridenda vitia senilis ætatis quam nemo viuendo effugere potest.

De Sene puellam in vxorem accipiente. 25

VIr quidem imprudens, exacto septuagesimo vitæ anno, puellam duxerat in vxorem, qui ad id tempus in cœlibatu permansisset. Cui cum debitum soluere non posset, dicere solebat: Quam male vitam meam disposui, iuueni enim mihi vxor deerat, nunc autem senex desum vxori.

Hæc fabula innuit, omnia suo tempore peragenda.

De Aqui-

De Aquila & Pica. 26

PIca aquilam rogabat, vt se inter suos familiares & domesticos acciperet quando id mereretur cùm corporis pulchritudine, tum ad mandata peragenda, linguæ volubilitate. Cui aquila, hoc facerem respondit, ni vererer, ne quæ intra tegulam fiunt, tua loquacitate cuncta efferres.

Hac fabula monet, linguaces & garrulos domi non habendos.

De Turdo amicitiam cum Hirũdine ineunte. 27

GLoriabatur turdus, se amicitiam contraxisse cum hirundine. Cui mater, stultus es fili, inquit, si credis cum ea posse conuiuere, cum vterque vestrum diuersa soleat appetere loca. Tu enim frigidis, illa tepidis delectatur locis.

Hac monemur fabula, ne eos nobis faciamus amicos, quorum vita à nostra dissentit.

De Rustico & Mure. 28

RVsticus quidam erat admodum pauper, sed adeò facetus, vt ne calamitatis quidem tempore, natiui moris obliuisceretur. Is cum villam suam casu, igne iniecto, ita ardentem videret, vt aliquo modo ignem extinguere posse diffideret, mœstus spectabat incendium. Interim cernit murem quẽdam, qui villæ egressus, periculum quàm ocyssimè fugiebat. Oblitus damnorum, rusticus cucurrit, & murem corripiens, illum in medium iecit incendium, dicens: Ingratum animal, tempore felicitatis mecum habitasti nunc quia fortuna mutata est, villam meam deseruisti.

Fabula indicat, eos non esse veros amicos, qui arridente

fortuna à latere tuo non discedunt, turbata autem, præcipiti abeunt cursu.

De Heremita virgine ægrotante. 29

INsitum est à natura omnium animalium generi, vt rei venereæ libidine incitentur, à qua si qui homines qui coruo albo rariores sunt, se abstinere volunt, sæpe in graues morbos incidere solent. Quidam igitur heremita ab ipsa adolescentia ita titillationes carnis euicerat, vt vsque ad quintum & vicesimum ætatis annum virgo permaneret. Cum autem in eam ætatem grauissimè ægrotare cœpisset, Medici nullum aliud salutis eius remedium se inuenire dicebant, nisi vt cum aliqua muliere coiret. Diu heremita recusauit, mori se potius velle dicens, quàm virginitatem, rem tam præclaram, & Deo maxime gratam amittere. Assueti enim virtutibus, ægrè illas discedere à se patiuntur. Victus tandem precibus, & cupiditate vitæ, qua nihil homini sanæ mentis dulcius est, adductæ sibi mulieris infusus gremio, placidum petiuit per membra soporem. Experrectus autem vehementer angebatur, & tantam vim lachrymarum effundebat, vt omnes qui aderant, illius misererentur. Quisque igitur eum solari, & vt bono animo esset, hortari, quoniam Deus clementissimus pater ei ignosceret, quia non voluptatis, sed recuperandæ sanitatis causa opus tale patrasset. At ego, inquit, istud non fleo, sed quòd tantam dulcedinem citius expertus non sum.

Hæc indicat fabula, humanam naturam adeò peccatorum illecebris delectari, vt vitiorum voluptatem facile virtutum amaritudini anteponat.

De Diuite quodam & Seruo. 30

Vir erat

VIr erat diues, seruum habens tardi ingenii, quem regem stultorum solebat nuncupare. Ille his ver- s sæpius irritatus, statuit hero par referre. Semel e- m in herum conuersus: Vtinam, inquit, rex stultorū em, in toto enim terrarum orbe, nullum meo latius set imperium, & tu quoque meo subesses imperio.
Fabula indicat, omnia plena esse stultorum.

De Vidua virum petente. 31

VIdua quædam diues à vicina petebat, vt maritum sibi inquireret, quem nō coitus gratia, qui ingra- s admodum sibi erat, sed ne bona sua dilapidarentur, optare se dicebat. Mulier sagax, & viduæ versutias telligens, se inquisituram pollicetur. Paucis post die- s viduam conueniens, reperi, inquit, tibi virum ex imi tui sententia. Est enim vir prudens, & ad res ge- ndas natus, & genitalibus caret, quæ tibi cordi non nt. Cui vidua, abi hinc, inquit, in malam rem cum o marito tuo lepidò, etsi enim coitus appetens non n, volo tamen habeat, quod nos reconciliet, si quā- cœperimus esse discordes.
Hac fabula indicat, nullum matrimonium felix, si cla- s defuerit, qui virum & mulierem arctissimè con- ngit.

De Canibus vrbanis villaticum insequentibus. 32

CAnes cōplures vrbani, quendam villaticum præ- cipiti insequebantur cursu, quamdiu ille fugit, : repugnare ausus est. At vbi ad insequentes conuer- subsistit, & dentes ipse quoque ostendere cœpit, o- es pariter substiterunt: nec aliquis vrbanorum illi pinquare audebat. Tunc imperator exercitus, qui tè ibi aderat, ad suos conuersus milites: Cōmilito- , inquit, hoc spectaculū nos admonet, ne fugiamus

præsentiora fugientibus, quàm repugnantibus videamus imminere pericula.

De Anu dæmonem accusante. 55

VOlunt homines vt plurimum, quando sua culpa aliquid sibi acciderit aduersi, in fortunam vel in dæmonem culpam conferre, vt se crimine exuāt, adeò omnes sibi indulgent. Hoc dæmon ægrè ferens, cùm videret anum quandam arborem ascendentem, ex qua illam ruituram, & in se culpam collaturam præuiderat, accitis testibus dixit: Videte anum illam absque meo consilio arborem ascendentem, vnde eam casuram esse prospicio. Estote mihi testes, me ei non suasisse, vt soleata illuc ascenderet. Mox anus cecidit. & cum interrogaretur, cur soleata arborem ascendisset, dæmon, inquit, me impulit. Tunc dæmon adductis testibus, probauit id ab anu absque suo factum esse consilio.

Fabula indicat, homines minimè venia dignos, qui cum liberè peccent, fortunam vel dæmonem accusant.

De Testudine & Ranis. 56

TEstudo conspicata ranas, quæ in eodem stagno pascebantur, adeò leues, agilesque, vt facilè quolibet prosilirent, & longissimè saltarent, naturam accusabat, quòd se tardum animal, & maximo impeditum onere, procreasset, vt neque facile se mouere posset, & magna assidue mole premeretur. At vbi vidit ranas anguillarum escam fieri, & cuiuscunque vel leuissimo ictui obnoxias, aliquantulum recreata dicebat: Quanto melius est onus, quo ad omnes ictus munita sum, ferre, quàm tot mortis subire discrimina.

Hac fabula indicat, ne ægrè feramus dona naturæ, quæ maiori nobis commodo sæpe sunt, quàm nos intelligere valeamus.

De Cli-

De Glitibus quercum eruere volentibus. 35

GLires quercum arborem glandiferam dentibus eruere destinauerant, quo paratiorem haberent cibum, ne victus gratia toties ascendere & descendere cogerentur. Sed quidam ex eis, qui ætate & vsu rerum, & prudentia cæteros longè anteibat, eos absterruit, dicens: Si nutricem nostram nunc interficiemus, quis futuris annis, nobis ac posteris nostris alimenta præbebit.

Fabula hæc monet, virum prudentem debere non modò præsentia intueri, verum etiam futura longe prospicere.

De Cane & Hero. 36

CAnem quidam habens, quo magis ab illo diligeretur, semper suis pascebat manibus, ligatumque soluebat. Ligari autem & verberari iubebat a seruo, vt beneficia à se, maleficia autem à seruo in illum viderentur esse collata. Ægrè autem ferens canis se assiduè ligari verberarique aufugit, & cum increparetur à domino vt ingratus, & tantorum beneficiorum immemor, qui se fugisset, à quo semper dilectus pastusq; fuisset, ligatus autem, verberatusque nunquam, respondit: Quod seruus tuo iussu facit, à te factum puto.

Hæc fabula indicat, eos malefactores habendos, qui maleficiorum causa fuere.

De Auibus Scarabeos timentibus. 37

MAgnus timor aues incesserat, ne scarabei arcu pilari eas occiderent, à quibus magnam pilarum vim in sterquilinio summo labore fabricatam audierunt. Tunc passer, nolite, inquit, expauescere. Quomodo enim pilas in nos per aera volantes iacere poterūt, cum eas per terram magno molimine vix trahant.

Hac fabula nos admonet, ne hostium opes extimescamus, quibus deesse videmus ingenium.

De Vrso & Apibus. 38

VRsus ictus ab ape, tanta ira percitus est, vt aluearia, in quibus apes mellificauerant, tota vnguibus discerperet. Tunc apes vniuersæ, cum domos suas dirui, cibaria auferri, filios necari viderent, facto impetu aculeis vrsum inuadentes, penè necauere. Qui ex earum manibus vix elapsus secum dicebat, quanto melius erat, apis vnius aculeum tolerare, quàm tot in me hostes mea iracundia concitare.

Hac fabula innuit, longe melius interdum esse, iniuriam vnius sustinere, quàm dum vnum punire volumus, multos nobis inimicos comparare.

De Aucupe & Fringilla. 39

AVceps tetenderat volucribus retia, largamq; illis in area effuderat escam, pascentes tamen aues nō capiebat, quia sibi videbantur paucæ, quibus pastis ac

anolan-

uolantibus, aliæ pastum adueniunt: Quas quoq; propter paucitatem capere neglexit. Hoc per totum diem ordine seruato, ac aliis aduenie̅tibus, aliis abeuntibus, illo semper maiorem prædam expectante, tandem adesperascere cœpit. Tunc auceps amissa spe multas capiendi, quum iam tempus esset quiescendi, attrahens retia, vnam tantum fringillam, quæ infelix in area remanserat, cepit.

Hæc fabula indicat, qui omnia comprehendere volunt, sæpe pauca vix capere posse.

De Milite & Equo. 40

MIles equum habens optimum, emit alium nequaquam illi bonitate parem, quem multo diligentius, quàm priorem nutricabat, tunc priori sic ait: Cur me dominus quàm te impensius curat? quum tibi neq; pulchritudine, neq; robore, neq; velocitate comparandus sim? Cui ille, Est hæc, inquit, hominum natura, vt semper in nouos hospites benigniores sint.

Hæc fabula indicat hominum amentiam, qui noua, etiamsi deteriora sint, solent veteribus anteponere.

De Sue & Cane. 41

SVs irridebat canem odorisequu̅, qui domino murmure & cauda adularetur, à quo ad artem aucupatoriam multis verberibus, auriumque vellicationibus fuerat instructus. Cui canis: Nescis, inquit, insane, nescis, quæ ex verberibus illis sim consecutus? per ea enim suauissimis perdicum, coturnicumq; carnibus vescor.

Hæc fabula nos monet, ne iniquo feramus animo præceptorum verbera, quæ multorum bonorum causa esse consueuere.

De Trabe boum pigritiam increpante. 42

TRabs, quæ curru vehebatur, boues vt lentulos increpabat, dicens: currite pigri, onus enim leue portatis. Cui boues, irrides nos, responderunt, ignara quæ te pœna maneat: onus hoc nos citò deponemus, tuum autem tu quoad rumparis, sustinere cogeris. Indoluit trabs, nec amplius boues conuiciis lacessere ausa est.

Hæc fabula quemlibet monet, ne aliorum insidtet calamitatibus, cum ipse possit maioribus subiacere.

De Carduele & Puero. 43

CArduelis auis interrogata à puero, à quo in delitiis habita, & suauibus & largis cibis nutrita fuerat, cur cauea egressa, regredi nollet: Vt meo, inquit, me arbitratu non tuo pascere possim.

Hæc fabula indicat, vitæ libertatem cunctis delitiis anteponendam.

De Scurra & Episcopo. 44

SCurra quidam Gal. Ian. ad episcopum quendam diuitem quidem, sed auarum, accedens, numisma aureum strenæ nomine petiit. Antistes insanire hominẽ dixit, qui crederet tantam pecuniam sibi in strenam dari. Tunc scurra nummũ argenteum efflagitare cœpit. Sed cum ille hoc quoq; nimium sibi videri diceret, æreum quadrantẽ vt saltem sibi traderet, orabat. Sed cum ne hunc quoque posset ab episcopo extorquere: Reuerende, inquit, pater, saltem benedictione tua me pro strena imperti. Tunc episcopus, flecte, inquit genua, fili, vt te benedicam. At ego, inquit scurra, benedictionem istam tuam tam vilem nolo. Si enim nummũ æreum valeret, eam mihi nunq̃ profecto concederes.

Hæc

Hæc fabula contra eos episcopos & sacerdotes conficta est, ...i diuitias & opes pluris faciunt, quàm cuncta Ecclesiæ sa...a atque mysteria.

De Vpupa indigne honorata. 45

Nuitatæ ferè omnes aues ad aquilæ nuptias, indignè ferebant vpupam cæteris præferri, quia corona insignis esset, & versicoloribus pennis ornata, cū semper inter stercora & sordes solita esset volutari.

Hæc fabula stultitiam eorum arguit, qui in hominibus honorandis, potius vestitum, nitorem, præstantiamque for...a, quàm virtutes, moresque soleant attendere.

De Sacerdote & Pyris. 46

Sacerdos quidam gulosus extra patriam ad nuptias proficiscens, ad quas fuerat inuitatus, reperit in itinere pyrorum aceruum, quorum ne vnum quidem attigit, quamuis magna affectus fame, quin potius ea ludibrio habens, lotio conspersit. Indignabatur enim huiusmodi cibos sibi in itinere offerri, qui ad lautas accedebat epulas. Sed cum in itinere torrentem quendam ita imbribus auctum offendisset, vt sine vitæ periculo eum transire non posset, domum redire constituit. Reuertens autem ieiunus, tanta est oppressus fame, vt nisi pyra illa, quæ vrina consperserat, comesset, cum aliud non inueniret, extingueretur.

Hæc fabula monet, nihil esse contemnendum, cum nihil sit tam vile & abiectum, quod aliquando vsui esse non possit.

De Mulo & Equo. 47

Mvlus conspiciens equum aureo freno, ephippioq; insignem, & purpureis opertum phaleris, rum-

pebatur inuidia, illum beatum reputans, qui continuò optimis vesceretur cibis, & decoro amiciretur ornatu, se autem præ illo infelicē, qui clitellis malè dolatis oppressus, quotidie maxima onera ferre cogeretur. At vbi vidit equum pugna redeuntē, multis affectum vulneribus, præ illius calamitate se felicem appellabat. Longè melius esse dicens, quotidiano labore durū victū quæritare, & turpiter vestiri, quàm post optimos & delicatos cibos, & tantos ornatus mortis adire discrimina.

Hac fabula monet, regibus & principibus minimè inuidendum, quia diuitiis & opibus abundent, vt cùm vitam eorum longe pluribus periculis, quàm pauperum videamus esse subiectam.

De Porco & Equo. 48

POrcus conspiciens equum bellatorem, qui cataphractus ad pugnam prodibat: Stulte, inquit, quò properas? in pugna enim fortasse morieris. Cui equus: At tibi inter lutum, sordesque impinguato; quamuis nihil dignum laude gesseris, cultellus adimet vitam: mortem verò meam comitabitur gloria.

Hac fabula innuit, honestius esse rebus præclarè gestis occumbere, quàm vitam turpiter actam protrahere.

De Coriario emente pellem vrsi à venatore nondum capti. 49

COriarius ad venatorem accedens, emit ab eo pellem vrsi, pecuniamq; pro ea protulit. Ille sibi in præsentia pellem vrsi non esse, cæterū postridie venatum profecturum, vrsoq; interfecto pellem illius ei se daturum pollicetur. Coriarius animi gratia cum venatore in syluam profectus, altissimā arborem ascendit, vt inde vrsi, venatorisq; certamen prospiceret. Venator intrepidus ad antrum, vbi vrsus latebat, profectus, immissis

nissis canibus, illum exire compulit, qui euitato venatoris ictu, eum prostrauit humi. Tunc venator sciens hanc feram in cadauera non sæuire, anhelitu retento, se mortuum simulabat. Vrsus naribus admotis olfaciens, cum illum nec naso, nec corde spirantem deprehenderet, abscessit. Coriarius cum feram abesse prospiceret, ac nihil amplius adesse periculi, ex arbore se deducens, & ad venatorem, qui nondum surgere audebat, accedens, illum vt surgeret, monebat: interrogauit deinde quid ad aurem ei vrsus loquutus esset. Cui venator: Monuit me, inquit, ne deinceps vrsi pellem vendere velim, nisi eum prius ceperim.

Hæc fabula indicat, incerta pro certis non habenda.

De Heremita & Milite. 50

HEremita quidam vir sanctissimæ vitæ militē hortabatur, vt relicta seculi militia, quam absq; Dei offensa, & animæ discrimine pauci exercent, tandem se corporis traderet quieti, & animæ cōsuleret saluti. Cui miles: Faciā, inquit, quod mones pater. Verum enim est, quod hoc tempore milites, neque stipendia exigere valeant, licet exigua sint, neque prædari possint.

Fabula significat, multos vitiis renunciare, quia illa amplius exercere non possunt.

De Viro & Vxore bigamis. 51

VIr quidam defuncta vxore, quam valde dilexerat, duxit alteram, & ipsam viduam, quæ assiduè & prioris mariti virtutes fortiaq; facinora obiiciebat. Cui vt par referret, ipse quoq; defunctæ vxoris mores probatissimos, pudicitiamq; insignem referebat. Quadam autem die viro irata, pauperi eleemosynam petenti, partem caponis, quem in cœnam vtrisq; coxerat, dedit, dicens: Do tibi hoc pro anima prioris viri. Quod audiens

audiens maritus, accersito paupere, reliquum caponis dedit, dicens: Et ego quoq; do tibi hoc pro anima vxoris meæ defunctæ. Sic illi, dum alter alteri nocere cupiunt, quid cœnarent tandem non habuerunt.

Hæc fabula monet, non esse contra eos pugnandum, qui se optime possunt vindicare.

De Leone & Mure.

Leo laqueo captus in sylua, cum se ita irretitum videret, vt nullis viribus se inde posse explicare confideret, murem rogauit, vt abroso laqueo eum liberaret, promittens tanti beneficii se non immemorem futurum. Quod cum mus promptè fecisset, leonem rogauit, vt filiam eius sibi traderet in vxorē. Nec abnuit leo, vt benefactori suo rem gratam faceret. Noua autem nupta ad virum veniens, cum eum non videret, casu illum pede pressit, atque contriuit.

Hæc indicat fabula, matrimonia, & cætera consortia improbanda, quæ ab imparibus contrahuntur.

De Vlmo & Silere. 53

Vlmus

VLmus in ripa fluminis nata, siler sibi proximum irridebat, vt debile & inualidum, quod ad omnem vel leuissimum vndarum impetum flecteretur, suam autem firmitatem & robur magnificis extollebat verbis, quod multos annos assiduos amnis impetus inconcussa pertulerat. Semel autem maxima vndarum violentia vlmus perfracta, trahebatur ab aquis. Cui siler ridens, inquit: Cur me deseris vicina, vbi est nunc fortitudo tua?

Fabula significat, sapientiores esse, qui potentioribus cedunt, quàm qui resistere volentes turpiter superantur.

De Cera duritiam appetente. 54

CEra ingemiscebat se mollem, & cuicunq; leuissimo ictui penetrabilem procreatam. Vidēs autem lateres ex luto multo se molliori factos in tantam duritiam ignis calore peruenisse, vt multa perdurarent secula, se iecit in ignem, vt eandem duritiam cōsequeretur. Sed statim igne liquefacta, consumpta est.

Hac admonemur fabula, ne appetamus, quod est nobis natura denegatum.

De Agricola militiam & mercaturam affectante. 55

AGricola quidam ægrè ferebat se assiduè terram voluere, nec perpetuis laboribus ad magnas diuitias peruenire, cum nonnullos videret milites, qui actis prœliis, ita rem auxerant, vt bene induti incederent, & lautis epulis nutriti, beatam agerent vitam. Venditis igitur ouibus, capris, ac bobus, equos emit & arma, & in militiam profectus est. Vbi quum ab imperatore suo malè pugnatum esset, non solum quæ habebat perdidit, sed etiam pluribus vulneribus affectus est. Quare damnata militia, mercaturam exercere statuit, vt vbi maius lucrum, & minorē laborem æstimabat. Prædiis

igitur

igitur venditis, cùm nauem mercibus impleuisset, nauigare cœperat; sed quum in alto esset, tempestate subitò coorta nauis submersa est, & ipse cum cæteris qui in ea erant, ad vnum omnes periere.

Hæc fabula monet, quemlibet debere sua sorte esse contentum, cum vbique sit par [illegible] miseria.

De Asino & Scurra. 56

ASinus indignè ferens scurram quendã honorari, & pulchris vestibus amiciri, quia magnos ventris edebat sonos, ad magistratus accessit, petens ne se minus quàm scurram honorare vellent. Et quum magistratus admirãtes eum interrogarent, cur se ita honore dignum duceret, inquit, quia maiores quam scurra crepitus ventris emitto, eosque absque fœtore.

Hæc fabula eos arguit, qui in rebus leuissimis suas pecunias profundunt.

De Amne suum fontem conuiciis lacessente. 57

AMnis quidam suum conuiciis fontem lacessebat, vt inertem, quòd immobilis staret, nec vllos haberet pisces, se autem plurimum commendabat, quòd optimos crearet pisces, & per valles blando murmure serperet. Indignatus fons in amnem velut ingratum, vndas repressit. Tunc amnis & piscibus & dulci sono priuatus euanuit.

Hæc fabula eos notat, qui bona, quæ agunt, sibi arrogant, non Deo attribuunt, à quo largo fonte nostra bona procedunt.

De Viro maligno & Dæmone. 58

VIr malignus quum plurima perpetrasset scelera, & sæpius captus, & carcere conclusus arctissima

& per-

[...]ta peruigili custodia teneretur, dæmonis auxilium implorabat, qui sæpenumero illi affuit, & è multis eum periculis liberauit. Tandem iterum deprehenso, & solitum auxilium imploranti, dæmon magnum calceorum perforatorum fascem super humeros habens apparuit, dicens: Amice, amplius tibi auxilio esse non possum, tot enim loca pro te liberando hactenus peragraui, vt hos omnes calceos contriuerim. Nulla mihi superest pecunia, qua alios valeam comparare. Quare pereundum est tibi.

Hæc admonet fabula, ne existimemus nostra semper impunita fore peccata.

De Auibus plures reges eligere volentibus. 59

AVes consultabant de pluribus regibus eligendis, cum aquila tantos volucrum greges sola regere non posset, fecissentq; voto satis, nisi cornicis monitu tali consilio destitissent: quæ quum causam rogarent, cur non plures reges duceret eligendos, quia difficilius, inquit, plures, quàm vnus saccus implentur.

Hæc fabula docet, longè melius ab vno, quàm à multis principibus gubernari.

[D]e Muliere, quæ pro viro se mori velle dicebat. 60

MAtrona quædam admodum pudica, & viri amantissima, ægrè ferebat maritum aduersa valetudine detineri. Lamentabatur, ingemiscebat, & vt suum in virum amorem testaretur, rogabat mortem, vt si maritum sibi esset erreptura, se potius quàm illum vellet accidere. Inter hæc verba, mortem cernit horribili aspectu venientem, cuius timore perterrita, & iam sui [vo]ti pœnitens: Non sum ego, inquit, quem petis, iacet ibi in lecto, quem occisura venisti.

Hæc

Haec fabula indicat, neminem esse adeò amantem amici, qui non malit sibi benè esse, quàm alteri.

De Adolescente in funere matris canente.

VIr quidam defunctam vxorem, quae ad sepulchrum efferebatur, lachrymis & fletibus prosequebatur. Filius verò eius canebat, qui cum à patre increparetur, vt amens & insanus, qui in matris funere cantaret, cùm vnà secum moestus esse, & flere deberet, inquit: pater mi, si sacerdotes vt canerent, conduxisti, cur mihi irasceris gratis concinenti? Cui pater: Non tuum, inquit, & sacerdotum est idem officium.

Fabula indicat, non omnia omnibus esse decora.

De Viro Zelotypo, qui vxorem dederat custodiendam.

VIr Zelotypus, vxorem, quam parum pudice viuere comperrerat, cuidam amico, cui plurimum fidebat, dederat custodiendam, ingentem pollicitus pecuniam, si eam ita diligenter obseruaret, vt nullo modo coniugalem violaret copulam. At ille vbi aliquot dies expertus, custodiam hanc nimis difficilem, & ingenium suum versutia mulieris vinci comperisset, ad maritum accedens dixit, se amplius nolle hanc tam duram gerere prouinciam, quandoquidem ne Argus quidem, qui totus oculeus fuit, mulierem inuitam possit custodire. Addidit praeterea, si necesse sit malle se anno integro saccum plenum pulicibus quotidie in pratum deferre, solutoque sacco eos inter herbas pascere, vespereque facto, omnes domum reducere, quàm vna die impudicam mulierem seruare.

Haec fabula indicat, nullos custodes esse tam diligentes, qui impudicas mulieres valeant custodire.

De viro

De viro clysteria recusante. 63

VIr quidam natione Germanus, diues admodum, ægrotabat, ad quem curandũ plures accesserant medici (ad mel enim cateruatim conuolant muscæ) eorum vnus inter cætera dicebat, opus esse clysterius, si vellet conualescere. Quod cum vir huiusmodi insuetus medicinæ audiret, furore percitus, medicos domo eijci iubet, dicens: eos esse insanos, qui cùm caput sibi doleret, podici vellent mederi.

Hæc fabula innuit omnia etiam salutaria insuetis & imperitis aspera & obfutura videri.

De Asino ægrotante & Lupis visitantibus. 64

ASinus ægrotabat, famaque exierat, eum cito moriturum, ad eum igitur visendum, cum lupi canesque venissent, peterentque à filio, quomodo pater eius se haberet. Ille per ostii rimulam respondit: Melius quam velletis.

Hæc indicat fabula, quòd multi fingunt molestè ferre mortem aliorum, quos tamen cupiunt celeriter interire.

De Muliere & Nuce. 65

MVlier quædam interrogabat nucem secus viam natam, quæ à prætereunte populo saxis impeteretur, quare esset ita amens, vt quo pluribus maiorisque verberibus cæderetur, eo plures præstantioresque fructus procrearet. Cui iuglans: Es ne, inquit, prouerbii immemor ita dicentis:

Nux, asinus, mulier simili sunt lege ligati,
Hæc tria nil rectè faciunt, si verbera cessent.

Hæc fabula innuit, sæpe homines propriis iaculis solere confodere.

De Asino laborum finem non inueniente. 66

ASinus hyberno tempore plurimum angebatur, quod nimio afficeretur frigore, & durum palearum haberet victum. Quare vernam temperiem, & teneras herbas optabat. Sed cum ver aduenisset, cogereturq; à domino, qui figulus erat, argillam in aream, & ligna in fornacem, indeq; lateres, imbrices, tegulas ad diuersa loca deferre, pertæsus veris, in quo tot labores tolerabat, æstatem omnibus votis expetebat, vt dominus messe impeditus eum quiescere pateretur. Sed tunc quoque cùm messes in aream, & inde domum triticum ferre cõpelleretur, nec quieti locus sibi esset, autumnum saltem laborum finem foresperabat: Sed vbi ne tunc quoque malorum terminum adesse cernebat. cùm quotidie vinum, poma, ligna portanda essent rursus hyemis niues & glaciem efflagitabat, vt nunc saltem aliqua sibi requies à tantis laboribus concederetur.

Hac fabula indicat, nullas esse præsentis vitæ tempora, quæ non perpetuis sint subiecta laboribus.

De Mure, quæ cum Fele amicitiam contrahere volebat.

MVres complures in cauo parietis commorantes contemplabantur felem, quæ in tabulato capite demisso, & tristi vultu recumbebat. Tunc vnus ex eis hoc animal, inquit, benignum admodum & mite videtur. Vultu enim ipso sanctimoniam quandam præfert: volo ipsum alloqui, & cum eo indissolubilem nectere amicitiam. Quæ cùm dixisset & propius accessisset, à fele captus, & dilaceratus est. Tunc cæteri hæc videntes, secum dicebant: Non est profecto, non est vultui temere credendum.

Hac fabula innuit, non ex vultu, sed ex operibus homines iudicandos, cum sub ouili pelle sæpe atroces lupi delitescant.

De Asino, qui hero ingrato seruierat. 68

ASinus, qui viro cuidam ingrato multos annos in offenso pede seruierat, semel, vt fit, dum sarcina pressus esset graui, & salebrosa incedit via, sub onere ceciderat. Tunc dominus implacabilis multis verberibus surgere cōpellebat, pigrum animal & ignauū nuncupans. At ille miser inter verbera hæc secum dicebat: Infelix ego, quàm ingratum sortitus sum herum, Nam quamuis ei multo tempore sine offensa seruierim, tamen non hoc vnum delictum tot meis pristinis beneficiis compensat.

Hac fabula in eos conficta est, qui beneficiorum sibi collatorum immemores, etiam minimam benefacto, is sui in se offensam atroci pœna prosequuntur.

De Lupo suadente histrici, vt tela deponeret. 69

LVpus esuriens in histricem intenderat animum, quem tamen quia sagittis vndiq; munitus erat, inuadere non audebat. Excogitata autem eum perdendi astutia, illi suadere cœpit, ne pacis tempore tantum telorum onus tergore portaret, quandoquidem ne alii quidem sagittarii, nisi cum prælii tempus instaret, portarent. Cui histrix: aduersum lupum, inquit, semper præliandi tempus esse credendum esse.

Hac fabula innuit, virum sapientem oportere aduersus inimicorum & hostium fraudes semper esse munitum.

De Mure liberante Miluum. 70

MVs conspicatus miluum laqueo aucupis implicitum, misertus est aui, quamuis sibi inimicæ abrosisque dente vinculis, explandi viam fecit. Miluus tanti immemor beneficii, vbi se solutum vidit, murem

nil tale suspicantem corripiens, vnguibus & rostro lacerauit.

Fabula indicat, malignos viros huiusmodi gratias suis benefactoribus solere rependere.

De Cochlea petente ab Ioue, vt suam domum secum ferre posset. 7

CVm Iupiter ab exordio mundi singulis animalibus munera, quæ petiissent, elargiretur, cochlea ab eo petiit, vt domum suam posset circumferre. Interrogata à Ioue, quare tale ab eo munus exposceret, quod illi graue & molestum futurum erat. Malo, inquit, tam graue onus perpetuo ferre, quàm, cum mihi libuerit, malum vicinum non posse vitare.

Fabula indicat, malorum vicinitatem omni incommodo fugiendam.

De Erinaceo Viperam hospitem eiiciente. 72

ERinacius hyemem aduentare præsentiens, blandè viperam rogauit, vt in propria illius cauerna aduersus vim frigoris locum sibi concederet. Quod cum illa fecisset, erinacius huc illuc se prouolués spinarum acumine viperam pungebat, & vehementi dolore torquebat. Illa malè secum actum videns, quando erinacium suscepit hospitio, blandis eum verbis vt exiret, orabat, quandoquidem locus ambobus esset angustus. Cui erinacius: Exeat, inquit, qui hic manere non potest. Quare vipera sentiens sibi locum ibi non esse, illi cessit hospitio.

Fabula indicat, eos in consortia non admittendos, qui nos possint eiicere.

De Lepore sese vulpi præferente, ob pedum velocitatem. 7

Lepus

LEpus sese dignum reputabat, qui vulpi præferretur, quoniam longe illam pedum pernicitate superabat. Tunc vulpes: At ego, inquit, ingenium sum sortita præstantius, quo sæpius, quàm tu pernicitate tua canes eludo.

Hæc indicat fabula, corporis velocitatem & vires ab ingenio longè superari.

De Sene ob impotentiam libidinem carnis relinquente. 74

VIr quidam sanctitate præditus singulari, senem quendam admonebat, vt tandem vitium libidinis imitteret, cui vehementer insudarat. Cui senex: Obtemperabo, inquit, pater sancte, sanctissimis optimisq; admonitionibus tuis. Nam vsum Veneris admodum mihi obesse sentio. & virga amplius non astrigitur.

Fabula indicat, multos non amore virtutis & Dei, sed timore pœna & impotentia consuetis vitiis solere desistere.

De Agricola & Poeta. 75

AGricola quidam ad poetam accedens, cuius agros colebat, cum eum inter libros solum offendisset, interrogauit eum, quo pacto ita solus viuere posset. Cui ille: Solus, inquit, tantum esse cœpi, postquam tu huc contulisti.

Hæc indicat fabula, eruditos viros, qui doctissimorum virorum turba continuè stipantur, tunc solos esse, cum inter literatos homines fuerint.

De Lupo ouis pelle induto, qui gregem deuorabat. 76

LVpus ouis pelle indutus, ouium se immiscuit gregi, quotidieque aliquam ex eis occidebat. Quod

cum pastor animaduertisset, illum in altissima arbore suspendit. Interrogantibus autem cæteris pastoribus, cur ouem suspendisset, aiebat: Pellis quidem (vt videtis) est ouis, opera autem erant lupi.

Hæc indicat fabula, homines non ex habitu, sed ex operibus iudicandos, quoniam multi sub vestimentis ouium lupina faciunt opera.

De Patre filium ad virtutes frustra hortante. 77

PAter quidam filium vitiis deditum, multis hortabatur verbis, vt derelicta vitiorum via, virtutibus inuigilaret, quæ ei laudem & decus erant paituræ. Cui filius: Frustra, inquit, pater adhæc facienda hortaris. Multos enim prædicatores (vt aiunt) audiui, qui longe te melius ad virtutum hortabantur viam, nunquam tamen eorum admonitionibus obsecutus sum.

Fabula indicat, viros maligna natura, nullius hortatu à vitiis velle desistere.

De Cane oues domini sui occidente, à quo suspensus est. 78

PAstor quidam cani oues suas dederat custodiendas optimis illum pascens cibis. At ille sæpe aliquam ouem occidebat. Quod cum pastor animaduertisset, canem capiens, cum volebat occidere. Cui canis: Quid me, inquit, perdere cupis, sum vnus ex domesticis tuis, interfice potius lupum, qui continue tuo insidiatur ouili. Imò, inquit, pastor, te, quam lupum morte dignũ magis puto. Ille enim pálam se meum hostem profitetur, tu vero sub amicitiæ specie quotidie meum imminuis gregem.

Hæc innuit fabula, longe magis puniendos, qui sub amicitiæ specie nos lædunt, quàm qui aperte se nostros inimicos profitentur.

De Ariete

De Ariete cum Tauro pugnante. 79

ARies quidam inter lanigeros greges, erat tanta cornuum, & capitis firmitate, vt cæteros arietes atim facileque superaret. Quare cum nullum ampli- s arietem inueniret, qui occursanti sibi auderet obsi- ere, crebris elatus victoriis, taurum ausus est ad cer- imen prouocare. Sed primo congressu, cum in tauri- am frontem arietasset, tam atroci ictu repercussus est : ferè moriens hæc diceret: Stultus ego, quid egi? ar tam potentem aduersarium ausus sum lacessere, ii me imparem creauit natura?

Fabula indicat, cum potentioribus non esse decertan- um.

De Vidua & Asino viridi. 80

VIdua quædam cœlibatum exosa, nubere cupie- bat, sed non audebat, verita vulgi irrisiones, qui ialedictis eas solet incessere, quæ ad secundas transe- nt nuptias. Sed commater eius, quàm contemnen- æ essent populi voces, hac arte monstrauit. Iussit e- im asinum album, quem vidua habebat, viridi colo- : depingi, & per omnes vrbis vicos circũduci. Quod um fieret, tanta admiratio ab initio omnes inuase- it, vt non solum pueri, verum etiam senes hac re in- olita moti, asinum animi gratia concomitarentur. Deinde cum huiusmodi animal quotidie per vrbem uceretur, desierunt admirari. Itidem, inquit ad vi- uam commater, eueniet tibi: si enim virum accepe- is, per aliquot dies eris fabula vulgi, deinde hic sermo onticescet.

Hac fabula indicat, nullam rem esse tanta dignam ad- iratione, quæ diuturnitate temporis, non desinat esse mi- aculum.

De Aquila filios Cuniculi rapiente. 81

AQuila in altissima arbore nidulata, catulos cuniculi, qui longè inde pascebantur, in escam pullorum suorum rapuerat. Quam cuniculus blandis orabat verbis, vt suos sibi filios restituere dignaretur. At illa quum vt pusillum & reptile animal, & ad sibi nocendum impotens arbitrata, eos in conspectu matris vnguibus dilacerare, & pullis suis epulandos apponere non dubitauit. Tunc cuniculus filiorum morte commotus, hanc iniuriam minimè impunitam abire permisit: arborem enim, quæ nidum sustinebat, radicitus effodit. Quæ leui impulsu ventorum procidens, pullos aquilæ adhuc implumes, & inuolucres in humum deiecit, qui a feris depasti, magnum doloris solatium cuniculo præbuerunt.

Hæc fabula indicat, neminem potentia sua fretum, debere imbecilliores despicere, cum aliquando infirmiores potentiorum iniurias vlciscantur.

De Lupo pisce fluuiali maris regnum affectante. 82

LVpus piscis erat in amne quodam, qui pulchritudine, magnitudine, ac robore, cæteros eiusdem fluminis pisces excedebat. Vnde cuncti eum admirabantur, & tanquam regem præcipuo prosequebantur honore. Quare in superbiam elatus, maiorem principatum cœpit appetere. Relicto igitur amne, in quo multos annos regnauerat, ingressus est mare, vt eius regnum sibi vendicaret. Sed offendens delphinum miræ magnitudinis, qui in illo regnabat, ita ab illo insectatus est, vt aufugiens vix amnis ostium ingrederetur, vnde amplius non est ausus exire.

Hæc fabula nos admonet, vt rebus nostris contenti, ea non appetamus, quæ nostris viribus sunt longè maiora.

De Qu

De Oue pastori conuiciante. 83

OVis conuiciabatur pastori, quod non contentus lacte, quod in vsum suum, filiorumq; ab ea mulgebat, insuper vellere illam denudaret. Tunc pastor iratus, filium eius trahebat ad mortem. Ecquid, inquit ouis, peius mihi facere potes? Vt te, inquit, occidam, & lupis canibusque proiiciam deuorandam. Siluit ouis maiora adhuc mala formidans.

Haec fabula indicat, non debere homines in Deum excandescere, si diuitias, si filios ipsis permittat auferri, cum etiam maiora, & viuentibus & mortuis, possit inferre supplicia.

De Auriga & Rota currus stridente. 84

AVriga interrogabat currum, quare rota, quae erat deterior, strideret, cum caeterae idem non facerēt. Cuius currus: Aegroti, inquit, semper morosi, & querculi esse consueuerunt.

Haec indicat fabula, mala solere homines ad querimoniam semper impellere.

De Viro amicos experiri volente. 85

VIr quidam diues admodum & liberalis, magnam habebat amicorum copiam, quos ad coenam saepissime inuitabat, ad quem libentissime accedebant. Volens autem experiri, an in laboribus & periculis sibi fideles essent, omnes pariter conuocauit, dicens, obortos sibi inimicos, ad quos perdēdos ire statueret. Quare correptis armis secum irent, vt illatas sibi vlciscerentur iniurias. Tunc omnes, praeter duos, sese excusare coeperunt. Caeteris igitur repudiatis, illos duos tantum in amicorum numero habuit, quos deinde singulari amore prosequutus est.

Hæc indicat fabula, aduersam fortunam amicitiæ experimentum esse quàm optimum.

De Vulpe carnem leporis cani laudante. 79

VVlpes cùm fugaretur à cane, & iamiam esset capienda, nec vllam aliam euadendi viam inuenire se posse cognosceret: Quid me, inquit, ò canis, perdere cupis, cuius caro tibi vsui esse non potest? Cape potius leporem illum (non procul enim lepus aberat) cuius carnem suauissimam mortales esse commemorant. Canis igitur motus consilio vulpis, omissa vulpe leporem insecutus est, quem tamen ob incredibilem eius velocitatem capere non potuit. Paucis post diebus lepus conueniens vulpem, vehementer eam accusabat (verba enim eius audiuerat) quod se cani demonstrasset. Cui vulpes: Quid me accusas lepus, quæ te tantopere laudaui? Quid diceres, si te vituperassem?

Hæc indicat fabula, multos mortales sub laudationis specie aliis perniciem machinari.

De Lepore calliditatem, & Vulpe celeritatem à Ioue petentibus. 80

LEpus & vulpes à Ioue petebant; hæc vt calliditati suæ pedum celeritatem: ille vt velocitati suæ calliditatem adiungeret, quibus Iupiter ita respondit: Ab origine mundi è sinu nostro liberalissimo singulis animantibus sua munera sumus elargiti. Vni autem omnia dedisse, aliorum fuisset iniuria.

Hæc innuit fabula, Deum singulis sua munera ita esse æquali lance largitum, vt quisque esse debeat sua sorte contentus.

De Equo inculto, sed veloci, & cæteris eum irridentibus. 81

Equi

E Qui complures ad Circenses ludos fuerant adducti, pulcherrimis phaleris ornati, præter vnum, quem cæteri vt incultum, & ad huiusmodi certamen ineptum irridebant, nec vnquam victorem futurum opinabantur. Sed vbi currendi tempus aduenit, & data tuba signo, cuncti è carceribus exiliere, tum demum innotuit, quanto hic paulo ante irrisus, cæteros velocitate superaret. Omnibus enim aliis post se longo interuallo relictis, palmam assecutus est.

Fabula indicat, non ex habitu, sed ex virtute homines iudicandos.

De Rustico per vocem hœdi ad Iurisconsultum admisso. 89

RVsticus quidā graui lite implicitus, ad quendam iurisconsultum accesserat, vt eo patrono sese explicaret. At ille aliis negociis impeditus, renunciare iubet, se non posse nunc illi vacare. Quare abiret, alias rediturus. Rusticus qui huic vt veteri, fidoque amico plurimum fidebat, pluries rediens nunquam admissus est. Tandem hœdum adhuc lactantem & pinguem secum deferens, ante ædes Iurisperiti stabat, & hœdum vellicans illum balare cogebat. Ianitor, qui ex præcepto heri dona portantes statim admittere solebat, audita hœdi voce, ianuam ilico aperiens, hominem introire iubet. Tunc rusticus ad hœdum conuersus, gratias, inquit, ago hœdule mi, qui tam faciles mihi has effecisti fores.

Fabula indicat, nullas res tam duras difficilesque esse, quas munera non aperiant.

De Adolescente ex coitu infirmo, & Lupo. 90

ADolescens quidam vxorem duxerat, & ipsam quoq; adolescentulam, formosam admodum, & libidi-

libidinosam, cuius effrenæ libidini dum [redacted]
cupit, ita lumbos exhausit, vt pauci; diebus macilentus
fieret, & mortuo magis quam viuo similis videretur.
Non ingredi, non stare, non aliquod opus facere poterat. Vt senex quidam apricatione gaudebat. Dum ergo in aprico stans loco, calore solis sese calefaceret, accidit, vt venatores, qui lupum fuerant insectati, illac iter haberent, quos cum adolescens interrogaret, cur lupum non cœpissent: ob incredibilem, inquiunt, illius velocitatem, illum assequi non potuimus. Tunc ait adolescens: Vxorem profecto hic lupus habere non debet, si enim vxori iunctus esset, nunquam tanta pedum pernicitate polleret.

Hæc indicat fabula, neminem esse adeo robustum & fortem, quem nimius veneris vsus non infirmum & debilem reddat.

De Sene iuuenem poma sibi surripientem saxis deiiciente. 91

SEnex quidam iuuenem sibi poma surripientẽ, blandis orabat verbis, vt ex arbore descenderet, nec res suas vellet auferre. Sed cum incassum verba funderet, iuuene eius ætatem ac verba contemnente, non in verbis tantum, inquit, verumetiam in herbis audio esse virtutem. Herbas igitur vellere, & in illum iacere cœpit. Quod iuuenis conspicatus in vehementem risum effusus est, & senem delirare arbitrabatur, qui crederet eum ex arbore herbis posse depellere. Tunc senex omnia experiri cupiens, quando, inquit, verborum & herbarũ vires aduersus raptorem meorum nullæ sunt, lapidibus agam, in quibus quoq; dicunt esse virtutẽ, lapidesque, quibus gremium impleuerat, in iuuenem iaciens, illum descendere & abire coegit.

Hæc fabula indicat, omnia prius sapienti tentanda, quàm ad armorum confugiatur auxilium.

De Lu-

De Luscinia cantum accipitri pro vita pollicente. 92

LVscinia ab accipitre famelico comprehensa, cum se ab eo deuorandam intelligeret, blande eum rogabat, vt se dimitteret, pollicita pro tanto beneficio ingentem mercedem sese relaturam. Cum autem accipiter eam interrogaret, quid gratiæ sibi referre posset: Aures, inquit, tuas mellifluis cantibus demulcebo. At ego, inquit accipiter, malo mihi ventrem demulceas. Nam tuis n. cantibus viuere, sine cibo vero non possum.

Hæc fabula innuit, vtilia iucundis anteponenda.

De Leone Porcum sibi socium eligente. 93

LEo cum socios asciscere sibi vellet, multaque animalia sese illi adiungere optarent, idque precibus & votis exposcerent, cæteris spretis, cum porco solum societatem voluit inire, rogatus autem causam, respondit: Quia hoc animal adeò fidum est, vt amicos & socios in nullo quantumuis magno discrimine vnquam relinquat.

Hæc fabula docet, eorum amicitiam appetendam, qui aduersitatis tempore à præstando auxilio non referunt pedem.

De Culice cibum & hospitium ab Ape petente. 94

CVlex hyberno tempore, cum & fame & frigore se periturum coniiceret, ad apium accessit aluearia, ab eis cibum & hospitium petens. Quæ si ab eis fuisset consecutus, promittebat filios earum se artem musicam edocturum. Tunc quædam apis, at ego, inquit, artem meam malo liberi mei discant, quæ eos à famis & frigoris periculo eximere poterit.

Fabula

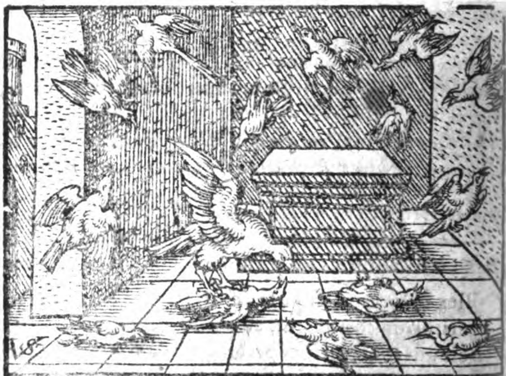
Fabula nos admonet, vt liberos nostros his artibus erudiamus, quæ eos ab inopia valeant vendicare.

De Asino tubicine & Lepore tabellario. 95

LEo rex quadrupedum aduersus volucres pugnaturus, suorum acies instruebat. Interrogatus autem ab vrso, quid ei asini inertia, aut leporis timiditas ad victoriam conferre possent, quos ibi inter cæteros milites adesse cernebat, respondit: Asinus tubæ suæ clangore milites ad pugnam concitabit, lepus verò ob pedum celeritatem, tabellarii fungetur officio.

Fabula significat, neminem adeo contemptibilem, qui aliqua re nobis prodesse non possit.

De Accipitribus inter se inimicis, quos columbæ pacauerant. 96

ACcipitres inuicem inimici, quotidie decertabant, suisque odiis occupati, alias aues minimè infestabant. Columbæ eorum vicem dolentes, eos missis legatis, composuere. Sed illi, vbi inter se amici effecti

sunt,

unt, cæteras aues imbecilliores & maximè columbas vexare, & occidere non desinebāt. Tunc secum columbæ: quàm vtilior accipitrum discordia, quàm concordia nobis erat?

Hæc monet fabula, malorum inter se ciuium odia alenda potius, quàm extinguenda, ut dum inter se digladiantur, viros bonos quieto viuere permittant.

De Muliere ignem in mariti domum ferente. 97

VIr quidam prudens vxorem ducebat. Interrogatus autem ab amicis, quid sibi vellet facula illa, quā noua nupta accensam à paterna domo effert, rursusq; mariti domum ingressura accendit, & introfert, Significat, inquit, me hodie ignem è soceri mei ædibus ablatum, in domum meam inferre.

Fabula significat, sæpenumero mulieres ignem quendam esse, qui mariti bona comburit.

De Prætore repetundarum damnato. 98

PRætor, qui prouinciam, cui præfuerat, expilauerat, repetundarum accusatus fuerat. Cumque ægrè ablata restitueret, dicebat quidam è prouincialibus: hic noster Prætor mulieres imitatur, quæ fœtus concipientes mira voluptate afficiuntur, cùm autem eos emittunt, incredibili dolore torquentur.

Fabula significat, aliena non esse surripienda, ne illa deponere coacti, mœrore conficiamur.

De Sene mortem differre volente. 99

SEnex quidam mortem, quæ eum è vita raptura aduenerat, rogabat, vt paululum differret, dum testamentum conderet, & cætera ad tantum iter necessaria prępararet. Cui mors, cur non, inquit, hactenus prępa-

rasti

rasti toties a me admonitus? Et quum ille eam nunquam à se visam amplius diceret: Quum, inquit, non æquales tuos modò, quorum nulli ferè iam restant, verum etiam iuuenes, pueros, infantes quotidie rapiebam, non te admonebam mortalitatis tuæ? Cum oculos hebescere, auditum minui, cæterosque sensus indies deficere, corpus ingrauescere sentiebas, nonne tibi me propinquam esse dicebam? & te admonitum negas? Quare vlterius differendum non est.

Hæc fabula indicat, ita viuendum, quasi mortem semper adesse cernamus.

De Viro auaro sacculum numorum alloquente. 100

VIr quidam auarus, qui ingentem aureorum aceruum male partum relicturus moriebatur, interrogabat sacculum nummorum, quem morienti sibi iusserat afferri, quibus voluptatem esset allaturus. Cui sacculus, hæredibus, inquit, tuis, qui nummos à te tanto sudore quæsitos, in scortis & conuiuiis profundent, & dæmonibus, qui animam tuam æternis suppliciis mancipabunt.

Hæc indicat fabula, stultissimum esse in his laborare, quæ illis gaudium, nobis autem sint allatura tormentum.

De Diuite petente à fortuna, ne plures sibi daret diuitias. 101

Vir quidam admodum diuitiarum & opum suarum pertęsus, medico homini centum aureos obtulerat, si ad fortunam suam accedens, quæ in remotis orbis partibus morabatur, eam nomine suo rogaret, ne plures diuitias sibi concederet. Pauper longo itineris labore detetritus, primò abnuit. Sed quum deinde cōsilii pœnitens se iterum polliceretur, diues non plus quàm nonaginta dare velle se dixit. Pauper hanc partam tanti laboris mercedem ratus, renuit primò, sed quum paulo post nonaginta peteret, diues vix vt octoginta daret, poterat adduci. Sed quum mendicus hunc quoque numerum recusaret, postea vellet, semper diues ex numero oblato decem detrahebat, donec ad denarium numerum peruenisset. Mendicus tandem qui centum recusarat aureos, inopia vrgente, aureis decem acceptis, ad fortunam se contulit, multis eam rogans precibus, ne in diuitem plures vellet conferre diuitias, quæ illi molestæ & graues admodum erant. Sed in se potius vellet esse benigna, qui à teneris annis in perpetua vixerat inopia. Tunc fortuna, constitui, inquit, diuiti illi, qui te misit, etiam nolenti duplicare, imo triplicare diuitias. Te autem in summa mendicitate perpetuò viuere faciam. Decem autem, quos accepisti aureos, nunquam habuisses, nisi tunc arctissimus me oppressisset somnus.

Fabula indicat, fortunam infelici homini semper aduersam, fortunato autem etiam nolenti semper esse propitiam.

De Vidua, quæ operarium suum sibi coniugio copulauit. 102

 Vidua

VIdua quædam conquerebatur cum operario, quē ad fodiendum agrum conduxerat, quod omni auxilio destituta, non posset & viri & mulieris pariter officium sustinere. Tunc operarius eam exhortari cœpit, vt virum acciperet, qui bonam magnamq; partem oneris ei demeret, pollicitusq; est, se eā sibi matrimonio copulaturum, si eum tali officio idoneum iudicaret. Tum mulier non vlterius cunctandum rata, cum hunc ad opus maritale admodum aptum arbitraretur, fac, inquit, quicquid vis, deinde (erat enim hora prandii) comedemus. Operarius & huiusmodi confabulatione, & viduæ forma ad venerem incitatus, Syluano auspice matrimonium consummauit, proque agro viduam fodere cœpit.

Fabula indicat, quàm facilè humanæ mentes veneris voluptate capiantur.

De Viro deflente vxorem mortuam. 163

VIr quidam pauper defunctæ vxoris mortem multis lachrymis & querelis prosequebatur, se miserum & infelicem vocitans, qui tam probæ mulieris esset consortio destitutus, vtq; suum in vxorem testaretur amorem, dicebat in morem turturis compare priuati, in perpetuo cœlibatu velle permanère. Inter lamentandum autem cernens, quod mulieres, quæ ad curandum funus conuenerant, veste nimium sumptuosa defunctam induere volebant. Quid facitis, inquit, stultæ? Cur tam preciosam vestem perdere vultis? quid alia vxor, quam ducturus sum, feret? Tunc omnes, qui aderant, inter luctus & lachrymas vix risum poterant continere. Qui enim paulò antè cœlibem vitam agere velle se dixerat, nunc de alia vxore cœperat cogitare.

Fabula hæc indicat, difficile esse animi ægritudinem verborum simulatione celare.

De Sa-

De Sacerdote, qui quinque Vestales prægnantes fecerat. 104

Acerdos quidam spectatæ admodum vitæ, ab epi-
scopo venerabili viro, monasterium custodiendum
urandumque acceperat, in quo quinq; mulieres Deo
catæ, iuuenes, sed non multum pudicæ erant inclu-
:. Sed quoniam mentes quoque ferreæ libidine supe-
ntur: infelix vir non cogitans, cui faceret iniuriam,
larum forma ac illecebris delinitus, intra anni circu-
m quinque ex illis filios procreauit. Quod cum anti-
es audisset, iratus & furore succensus, accersitum ad
sacerdotem vehementer increpuit, perfidum & sacri-
gum hominem nuncupās, qui templum spiritus san-
i esset ausus violare. At ille rubore suffusus, quum se
iter defendere nesciret: Domine, inquit, quinque
lenta tradidisti mihi, ecce alia quinque superlucra-
is sum. Quo dicto tam faceto permotus episcopus,
omini veniam dedit.

*Fabula indicat, peccata quum ratione nequeant, vrba-
tate diluenda.*

De Episcopo, qui Sacerdoti ignouerat, nummos armatos afferenti. 105

Piscopus quidā pecuniæ, quàm salutis animæ cu-
pidior, sacerdotem quendam, qui grauissimum
ioddam scelus perpetrarat, condemnare decreuerat.
: ille, cui præsulis sui erat auaritia nota, lancem au-
is plenam, quibus imago regis armati erat impressa,
iscopo dono dedit. Tunc antistes, constitueram, in-
iit, te omnino perdere. Sed quis posset tot armis ob-
tere? Inuitus te cogor absoluere.

*Fabula indicat, nullum scelus esse tam deforme, quod vir-
arus pecania magnitudine non condonet.*

De Psittaco admirante, cur maior honor alibi, quam in patria sibi exhiberetur. 1

PSittacus ex oriente in occidentem delatus, vbi h iusmodi aues nasci non consueuerunt, admirab tur sese in maiori precio & honore haberi, quàm in n tali consueuisset solo. Nam caueam eburneam, arge teis contextam virgis incolebat, suauissimisque febatur cibis, quod cæteris auibus occidentalibus, qu neque in forma, neque exprimendis humanis vocib erant inferiores, non contingebat. Tunc turtur i eadem cauea conclusus, hoc, inquit, nulla est admira tione dignum. Nulli enim in patria meritus hono exhiberi solet.

De Aquila in pulchritudine se cæteris auibus præferente. 10

AQuila se in pulchritudine cæteris auibus præfe rebat, cunctis hoc verum esse affirmantibus. Pa uo autem secum dicebat: Non pennæ te formosam sed rostrum & vngues efficiunt, quorum timore nulla ex nobis audet tecum de formositate certare.

Fabula indicat, à multis res potentiorum non tam veri tate quàm timore laudari.

De Testudine ab Aquila in altum sublata. 10

TEstudo ægre ferens se in locis humidis, & conual libus assiduè commorari, Aquilam rogauit, quam audiuerat ita alte volare, vt maximos terrarum tr ctus posset longe & late despicere, vt se in altum tol leret, vnde ipsa quoque montes & valles, campos æquora eodem temporis momento, posset intuer

Quod

Quod quum aquila prompté fecisset, eam ex alto de-
misit, vnde cadens humi illisa & confracta est.

Fabula monet, ne quis se altius extollere velit, quàm eius conditio aut natura patiatur.

De Cane aduersus lupum asino non opitulante, quia sibi panem non dederat. 109

CAnis molossus non modò ad lupos sed etiam ad vrsos expugnandos validus, cum asino, qui saccum panibus plenum ferebat, longum iter fuerat ingressus. Inter eundum autem oborta fame, asinus pratum offendens, large ventrem virentibus herbis impleuit. Canis autem asinum rogabat, vt aliquantulum panis sibi daret, ne periret inedia. At ille non solum panem non dabat, sed canem irridens, illi vt secum herbas pasceret, consulebat. Interim lupum aduenientem asinus conspicatus, canem rogabat, vt sibi esset auxilio. Cui canis: Tu mihi, inquit, consuluisti, vt aduersus famem herbas pascerem, ego quoque tibi consulo, vt te aduersus lupum ferratis calcibus tuearis.

Hæc quum dixisset, abiens ingratum comitem, & raptoris sui mox cibum futurum in pugna deseruit.

Fabula indicat, qui indigentibus expetita non præstat auxilia, ab aliis quoque necessitatis tempore solere destitui.

De Paupere flente ruinam domus, vbi thesaurum inuenit. 110

VIr quidam pauper nihil habebat, præter domum ruinam minantem, tibicinibusq; suffultam, quam ab agro rediens quum ruentem offendisset, nec haberet vnde eam reficeret, vehementer angebatur, magnoq; eiulatu & clamore cuncta complebat. Inter lamentandum autem cernit vrnulam æneam, quæ multos iam annos in pariete obstrusa latuerat, inter rudera & saxa iacentem, quam cum sustulisset, apertamque aureis plenam inuenisset, eiulatu & clamore compressis vehementi gaudio affectus est.

Fabula indicat, sæpenumero id nobis vtile esse, quod damnosum putabamus.

De Vulpe orante foramen domus, modo dilatari, modo contrahi. 111

VVlpes ingressura domum rustici, vbi gallinas audierat, foramen per quod transeundum erat, dilatari cupiebat: Sed rursus quum raptam gallinam ferens inde fugeret, & latratum canis audiret, deos precabatur, vt cani foramen esset angustum, ne inde posset exire.

Fabula indicat, mortales pro commodis suis vota mutare.

De Olea tardè, & Cucurbita citò crescentibus. 112

OLea admirabatur cucurbitam iuxta se natam breui tantum creuisse, vt se esset longè altior, quę an-

no-

rs quamplurimos in eodem fuerat loco. Sed quum uentante hyeme cucurbita exaruisset, minimè, inuit olea, cito crescentibus est inuidendum, quibus m citò est paratus interitus.

Fabula indicat, nimium festinata non esse diuturna.

De pecunia potius ad malos, quam ad bonos accedente. 113

)Ecunia interrogata à virtute, cur potius ad malos, quàm ad bonos accederet. Quia boni, inquit, mẽri, peierare, vsurã facere, & alios spoliare te magistra on didicerunt. Hæ enim res ad sese me trahere solẽt. unc virtus, malo, inquit, discipuli mei in paupertate :gant, quàm sese his vitiis contaminent. Vtrisq; enim to moriendum est: Boni in terrarum orbe gloriam linquentes sempiternam, ad cœlestia regna subuolaunt: Mali autem merita notari infamia relictis opius suis, ad tartara ima descendent.

Fabula monet, diuitias turpiter non congregandas, qua nat oribus suis hic infamiam, post mortem autem sint dotra tormentum.

De Bubone dicente aquilæ filios suos cæterarum auium filiis esse formosiores. 114

AQuila in concilio auium dixerat, cæterarum auium filios, qui magis formosi essent, in aulicos eliere. Et quum certatim quæq; suos efferret. Bubo, Reina, inquit, nostra, meos accipe, qui cæteros pulchriadine superant. Qua forma, inquit, aquila, sunt filii ii? Qua ego sum, bubo respondit. Tunc cunctæ aues int vehementi cachinno commotæ.

Fabula indicat, neminem natum adeò deformem, qui rentibus suis non videatur esse formosus.

De Vulpe in puteum delapsa, quæ lupum rogabat, vt inde eam subduceret. 115

VVlpes in puteum delapsa, & iamiam submergenda, rogabat lupum in putei margine existentem, vt demisso fune illinc eam educeret. Cui lupus, quomodo inquit, istuc decidisti? non est nunc, ait vulpes, istuc narrandi tempus: Quum me hinc subduxeris, tibi ordine cuncta narrabo.

Fabula indicat, quando periclitantibus celeri auxilio opus est, superuacuis verbis tempus non esse terendum.

De Fele quæ Murem & Caseum comedit. 116

VIr quidam magnum ac pulcherrimum in capsa caseum habebat, quem musculus edebat. Ex consilio ergo amici felem illuc clausit, quæ occiso mure totum caseum comedit.

Fabula indicat, eos non adhibendos custodes, qui non minus quàm hostes nobis nocere possunt.

De lauto Leonis conuiuio, non omnibus animalibus grato. 117

LEo epulum opiparè apparateque cæteris brutis animalibus exhibebat, in quo gallinæ, turdi & huiusmodi auium carnes, partim assæ partim elixæ erant. Hoc cani, feli, & cæteris animalibus carniuoris gratum admodum erat. Cætera autem, quæcunque herbis hordeoque vescuntur, huiusmodi conuiuium vt insipidum damnabant.

Fabula indicat, quàm difficile sit varia vulgi voluntati satisfacere.

De Viro de morte patris pisciculos sciscitante. 118

Vir

Vir quidam doctus ad conuiuium cuiusdam principis accitus, & in vltimo loco discumbere iussus, cum cæteris conuiuis magni pisces, sibi autem minuti apponerentur, nullum edebat: Sed singulos ori prius, deinde auribus admouens, tanquam aliquid ab eis sciscitaturus, in patinis integros & illæsos reponebat: interrogatus à magistro conuiuii, cur hoc faceret: meus, inquit, pater ante hoc biennium his regionibus naufragio periit, nec quid de eius cadauere factum sit, postea scire potui. Sciscitabar ergo ab his pisciculis, an aliquid de eo scirent. Verum hi eo tempore nondum se natos fuisse respondent. Quare maiores interrogandi essent. Princeps audito tam lepido dicto, ipsi quoque maiores iussit exhiberi, semperque eum postea inter præcipuos conuiuas habuit.

Fabula indicat, apud literarum inopes doctis viris non tam doctrinam, quàm facetias & vrbana dicta prodesse.

De Cane pluuiam timente, quia feruenti aqua fuerat excoctus. 119

Canis quidam quoties pluebat, domo egredi non audebat. Interrogatus ab alio cane, cur hoc faceret: Qui, inquit, quoniam feruenti aqua excoctus sum.

Fabula indicat, grauia mala expertis, leuissima quaque timori esse.

De Viro, qui vicino conuiciante vesicam concutiebat. 120

Vir quidam prudens mitis ac tranquilli ingenii, habebat vicinum maledictum, iurgiorum amantem, qui eum quotidie conuiciis & maledictis ad iram prouocabat. Vt igitur illius petulantiam & procacitatem retunderet, quoties eum conuiciantem audiebat,

nil respondebat, sed vesicam vento plenam, in qua fabas concluserat, concutiebat, cuius sonitu illum erubescere, & à conuiciis desistere compellebat.

Fabula indicat, maledicis & stultis viris minime respondendum, ne eis similes iudicemur.

De Asino, qui Porco inuidebat. 121

Asinus porco, qui sub eodem erat domino, plurimum inuidebat, quod omnis laboris expers, variis nutriretur cibis, indiesque pinguior fieret, ipse autem plurimum laboris sustinens, duris paleis aleretur. Vnde macilentus effectus vix ingredi posset. Sed vbi vidit contubernalem suum ad lanienam trahi, vt occisus hominum esset cibus, aliquantulum recreatus: At at, inquit, hinc illa in nutriendo porco hominum diligentia? O quàm melius est asinum esse, quàm porcum.

Fabula indicat, iis, quos felices putamus, minimè inuidendum, quum illa adumbrata felicitas sæpe multæ sit causa miseriæ.

De Muliere ob Turdos verberata. 122

Vi

VIr quidam iracundus emens merulas, dederat vxori coquendas, dicens: Coque hos turdos. Cui vxor: Merulæ sunt, non turdi. Quum autem maritus contenderet esse turdos, neque vxorem posset inducere, vt turdos esse assentiretur, plurimis eam verberibus affecit. Exacto autem anno, cum dies certaminis illuxisset, mulier verberum memor, hæc est, inquit, illa dies, qua me superiori anno ob illas maledictas merulas tam malè tractasti. Adhuc, inquit vir, negare audes illos fuisse turdos? & quum rursus mulier viro non cederet, iterum vapulauit, sicque quotannis eadem die redeunte vapulauit.

Fabula indicat, stultum esse aduersus potentiores se, ob minimam rem, velle contendere.

De Viro, qui experiri voluit mentem vxoris. 123

VIr quidam callidus experiri cupiens animũ vxoris, quæ sæpenumero dicere solebat, adeò viri amorem sibi infixum, quod si optio daretur, mariti vitã sua morte redimeret, super nudos vtriusq; pedes stuppam igne succensam decidere permisit. Tunc mulier dolore affecta, amoris oblita mariti, à suis tantum pedibus ardentem stuppam excussit.

Fabula viros admonet, ne mulieribus fidem adhibeant, quum maritos magis, quàm seipsas amare testantur.

De Opilione, qui inter canes lupum aluerat. 124

OPilio reperiens catulum lupi, domum tulit, eumq; inter canes ouiũ custodes aluit, qui vbi adoleuit, oues occidere, canesq; vt vnà secum comederent, edocere: Quod opilio animaduertens, lupum quidem occidit, canes tamen vt ab ouium cęde temperarent, non poterat prohibere. Tunc pastor secũ: Merito plector, vt qui lupum canibus immiscui, qui eos oues occidere docuit.

Fabula

Fabula indicat, bonorum mores, malorum consuetudine corrumpi.

De Filio Hortulani puncto ab Vrtica. 125

FIlius olitoris punctus ab vrtica, quæ paternis in hortis creuerat, conquestus est patri, quod herba domestica, ne heri quidem sui filio pepercisset. Cui pater, fili, inquit, huic innatum est omnibus eandem esse.

Fabula indicat, virum natura malignum, ne à domesticorum quidem iniuriis abstinere.

De Gallo vulpinam pellem fugiente. 126

GAllus à vulpe captus, magna difficultate illius manus euaserat. Hic paulo post visa vulpis pelle, vehementer territus fugiebat, qui cum à cæteris irrideretur auibus, quòd inani timore concuteretur. Si inter vulpis vngues, vt ego, inquit, fuissetis: pedum vestigia, nedum pellem illius timeretis.

Fabula indicat, è magnis periculis elapsos, quæque minima formidare solere.

De Pastore gregem suum aduersus Lupum hortante. 127

PAstor, qui magnum caprarum ouiumque gregem habebat, videns gregem suum quotidie lupi escam fieri, ac minui, oues & capras congregans, longa eos oratione hortatus est, ne vellent lupum formidare, quum essent numero plures, & cornibus, quibus lupus careret, insuper armatæ. Sed vellent vnanimiter, & auxilio mutuo sese ab illius impetu & furore defendere, promittens se quoque eis non defuturum. Illæ hac oratione animatæ, promittunt, iurantque se nequaquam lupo cessuras. Quum autem paulo post lupus aduen-

gratione a
quam lupo c

aduentare nunciaretur, tanto timore affectæ sunt, vt nullis pastoris verbis possent à fuga cohiberi. Tunc pastor secum, impossibile est, inquit, mutari posse naturam.

Fabula indicat, homines natura ignauos, & meticulosos, non solum conspectu, sed etiam hostium fama terreri: nullaque ducis oratione ad virtutem accendi.

De Apro Asinum ad certamen prouocante. 128

APer Asinum ad certamen prouocans, sperabat se victorem fore, quod longiores acutioresque sibi quàm aduersario dentes essent. Sed quum asino propinquasset, ferratis pedibus percussus, cecidit semimortuus. Paulo post ad se reuersus: Non istinc me lædi, inquit, credebam.

Fabula indicat, virum prudentem omnia explorare debere, unde ab aduersario possit offendi.

De Viro, qui vxori se ouum peperisse dixerat. 129

Vir

VIr quidam experiri volens, an vxor commissa tegeret: Vxor, inquit, magnum portentum, & silentio dignum, mihi hac nocte cõtigit, (cum illa enim cubans hoc dicebat) quod enarrarem, si à te non efferri arbitrarer; Verùm non audeo, quia mulieres rimarum plenas, & hac illac perfluentes audio. Cui vxor, nondũ me pernosti mi vir, qui ex aliarum ingeniis me iudicas. Potius mortem mihi paterer inferri, quàm aliquid cõtra tuam voluntatem efferrem, idq; iureiurando cœpit affirmare. Tunc maritus, quasi verbis illius fidem haberet, peperi, inquit, hoc ouum (dormitum enim proficiscens ouum secum attulerat.) Sed caue si me amas, ne cui hoc dicas, Tute enim nosti, quanto dedecori mihi esset, si ex viro gallina factus dicerer. Muliere tardè admodum nox discedere visa est. Vix ergo aurora rutilante, commatrem conueniens, narrat maritum duo oua peperisse. Illa verò alteri mulieri compatrem suum tria oua enixum esse. Quid multis moror? Antequam sol occideret, per totam vrbem vulgatum est, hunc hominem ad quadraginta oua peperisse.

Fabula indicat, quæ taceri volumus, nulli mulieri esse dicenda.

De Sacerdote, qui turdos puero suo assandos dederat. 139

SAcerdos gulæ deditus, decem turdos pingues veru infixos, puero suo assandos dederat, dicens, oportere ab illo omnes ad vnum edi, si in cinerem deiiceret. Quum paulò pòst rediisset (fuerat enim ad quædam negocia expedienda profectus) reperit puerum eiulantem. Qui interrogatus cur fleret, respondit, quia non potuisset nisi nouem comesse, quum in cinerem decidissent, rogareque ne alium tunc esse cogeretur, quoniam satis superque venter sibi turgidus esset. Sacerdos irritatus quum pueri amentia, tum quia se cœna pri-

ra priuatum conspiciebat, educto extra limen domus puero, ostendit ei tres vias, dicens: elige quam vis, hic pernoctaturus non es.

Fabula indicat, amentes seruos domi non habendos.

De Ficedula Turdum in fertiliorem locum ducente. 131

FIcedula per locum quendam desertum iter faciens, reperit turdum labruscæ vuis, & syluestrium arborum baccis victitantem apud quem hospitata, hortata est eum, vt relicto tam sterili & deserto loco, secum pergeret, se enim ducturam eum in regionem, suauissimis vuis, ficis, & omni pomorum amœnitate refertam. Quum autem turdus illius consiliis obsecutus, in locum à ficedula prædictum peruenisset, reperit cibos adhuc suauiores, quàm illa promiserat. Sed quum videret nonnullas aues visco implicitas, alias laqueis captas, complures retibus irretitas, & mille insidias ac dolos auibus tensos, vale ficedulæ dicens, antequàm in patriam rediit, vbi vsque ad decrepitam ætatem, absque vllo insidiantium metu, vitam tranquillè protraxit.

Fabula indicat, longè melius esse tenui, & agresti victu quietè viuere, quàm lautis & opiparis epulis, inter vitæ discrimina.

De Viro auaro moriente. 132

VIr auarus moriens, cum tunc demum intelligeret nihil secum laturum, vertit se ad amicos & propinquos, quos præsentes cernebat, dicens: Discite à me, qui omne vitæ tempus struendis opibus incubui, ne nimium studeatis congregare diuitias. Ex tot enim terræ iugeribus, & tam preciosis vestibus, quas tanto sudore paraui, quinque pedum fossam, & linteamen vnum, quo mortuus tegatur, possidebo.

Fabula

Fabula indicat, stultum & miserum esse, tantam cumulandis opibus operam impendere; quia velimus nolimus breui sunt relinquenda.

De Grammatico docente asinum. 133

GRammaticus quidam gloriabatur adeò in arte sua se excellentem esse, vt si digna daretur merces, non modò pueros, verumetiam asinum docere profiteretur. Princeps audiens hominis temeritatem, interrogabat eum, an si quinquaginta ei daret aureos, intra decennium docere asinum confideret. Respondit vir impudens, non recusare se ab eo interimi, si hoc spacio temporis asinus ille legere & scribere nesciret. Amici hoc audientes admirabantur, increpabantque hominem, qui non modo rem arduam, atque difficilem, verum etiam impossibilem facere promisisset, timebantque ne exacto hoc tempore à principe occideretur, quibus ille respondebat: Antequam hoc tempus elabatur, aut asinus morietur, aut princeps, aut ego.

Fabula indicat, in periculo constitutis moram sæpe auxilio esse solere.

De Lupo, qui se religioni addixerat. 134

LVpus in senium deductus, cùm non amplius venari posset, sese religioni addixit, sumtoque monachi habitu, cibum ostiatim mendicabat. Reprehensus ab alio lupo. quid vis, inquit, faciam? dentes deciderunt, currere non valeo, quare aliter viuere posse diffido.

Fabula declarat, multos homines religioni sese addicere, quia aliter vitam degere nequeunt.

De Mo-

De Morione crucifixum pro thuribulo afferente. 135

SAcerdotes complures in quoddam templum ad solennia celebranda conuenerant, vbi thuribulum nõ erat. Miserunt ergo Morionẽ quendam ad aliud templum propinquum; vt inde thuribulum afferret, qui profectus, quum quid esset thuribulũ nesciret, crucifixum ligneum, quem ibi fortè offendit, humeris tollẽs attulit sacerdotibus: qui ridentes quum non crucifixum, sed thuribulum velle dicerent. At ego, inquit fatuus, nihil ibi hoc magis tribulatum inueni.

Fabula indicat, res peragendas fatuis non committendas.

De Serpente saxo oppresso. 136

SErpens ingenti oppressus saxo, rogauit virum illac iter habentẽ, vt à se onus amoliretur, pollicitus ingentem se illi thesaurum, si hoc faceret, daturũ. Quod quum vir mitis fecisset; non modò promissa non soluebat, sed hominem morte dignum esse dicebat Dum ita contenderent, accidit; vt simius illac transiret, qui iudex & arbiter electus, non possum, inquit, inter vos tantas cõponere lites, nisi videro prius quo pacto serpens sub saxo stabat. Quum ergo vir serpenti saxum imposuisset, inquit simius, ingratum animal sub saxo relinquendum censeo.

Fabula indicat, ingratos homines nullo dignos esse beneficio.

De Viro lapidato, qui resurrexit. 137

VIr quidam lapidibus occisus à populo, resurrexit; qui interrogatus à quodam, quid sibi in ea lapidatione molestius fuisset: nihil, inquit, lapide, quem

quidam iecit, quem mihi amicum esse credebam, quã
uis non fuerim illo percussus.

*Fabula indicat, mala quæ ab amicis inferuntur, graui
ra videri, quàm quæ nobis inferunt inimici.*

De Vulpe capta, & à Gallo prodita. 13

VVlpes rustici laqueis, cuius plurimas gallinas o
ciderat, capta, rogauit gallum, à quo solo visa fu
rat, vt aut cultellum, quo laqueum scinderet, sibi affe
ret, aut hero nihil diceret, quoad dentibus laqueu
abrupisset. Gallus vtrunq; pollicitus, dominum prop
rè adiens, narrat vulpem casse detineri: quem claua a
matum ad se perdendum venientem vulpes conspic
ta: Infelix, inquit, & stulta ego, quæ credidi gallu
mihi fidum fore, cuius tot vxores occideram.

*Fabula indicat, iis, quos insigniter læsimus, nunquà
fidendum.*

De Vulpe Gallinas metu canis inuadere non audente. 13

VVlpes cohortem gallinarum nocte inuadere no
audebat, metu canis, quem apud eas pernoctar
cognouerat. Sed quum eas aliò migrasse, vt cum non
nullis aliis gallinis degerent, intellexisset, vbi canis nõ
erat, voti compotem se fore rata, illuc se conferens, a
vnam omnes occidit.

*Fabula indicat, melius esse bonum & strenuum vicini
quàm ignauos consanguineos habere propinquos.*

De Gallinæ pullo matri non obsequente, vnde à miluo raptus est. 14

GAllina pullos complures habens, vehementer ex
timescebat, ne sibi à miluo surriperentur. Vnd
sæp

tpe eos sub ala viso miluo congregans, ab inimica a-
te tutabatur. Sed quadam die miluum ad se acce-
entem conspicata, filios conuocauit, qui omnes pro-
erè ad vocem matris currentes, salui facti sunt, vno
untaxat excepto, qui matris voce contempta, dum
ranum tritici esse cupit, per aera curuis vnguibus à
rua aue raptus est.

Fabula indicat, qui parentum imperio non obsequuntur, maximas calamitates incidere.

De Lupo in fossam lapso, & Vulpe irridente. 141

Vpum in fossam lupariam delapsum, vulpes con-
spicata irridebat, & circum oras & fossæ margi-
em lætabunda saltitabat, stolidum animal illum ap-
llans, qui hominum fraudes non animaduertisset.
um sic ergo lasciua gestiret, subsidens terra eam tra-
tin præceps: quam delabentem lupus conspicatus:
aximum, inquit, nunc mortis meæ solatium ad ma-
s feram, videns vulpem, quæ me irridebat, mecum
reuntem.

Fabula indicat, aliorum calamitatibus nunquam in-standum, quum in easdem nos quoque incidere possimus.

De Lupo oues inuadere volente, sed impedito. 142

Vpus & leo contracta inter se amicitia victum
quæritabant, tum lupus audito ouium balatu,
n fide, inquit, amice, cibus iam aderit. Secutus ergo
ium vocem, cum ad ouile peruenisset, reperit illud
timè munitum, & canes prope dormientes. Reuer-
s igitur ad leonem, non placet, inquit, mihi, quòd
præsentia edamus oues, Macilentæ enim admodum
it, sinamus eas pinguescere, redituri, cùm fuerint
ngues effectæ.

Fabula eos arguit, qui impediti ne quid faciant, se non ipsi argumentantur.

De Vulture à canibus capto, ob prædam non dimissam. 1

VVltures duo cadauer depascentes, duo ingen frusta abscidebant, quæ vnguibus per aera fer decreuerant, quum subitò canibus aduentantibus, ter eorum dimissa sua parte cadaueris, eiulans statim canum conspectu procul abiit: Alter prædæ intent dum partem suam dimittere cunctatur, à canibus c ptus est: qui dum se iam moriturum videret: heu, i quit, me miserum & infelicem, qui paruæ voluptat causa tot vitæ voluptates amittam.

Fabula indicat, nimiam acquirendi cupiditatem sæ numero auaris attulisse perniciem.

De Olitore, qui Talpam occidere volebat. 14

OLitor talpam capiens, eam interimere volebat. Cui illa: Ne occidas, inquit, mi here me famulam tuam, tam pulchra pelle contectam, & hortulos tuo gratis fodientem. Non me, respondit olitor, his blan dulis delinies verbis, quum me inuito hortulos meos vt dicis, fodiens, herbas omnes, vt te ipsam pascas, n dicitus eruas, & me ad inopiam redigas.

Fabulæ indicat, in cunctis rebus voluntatem hominum esse spectandam.

De Viro diuite illiterato, & inope docto. 14

VIr quidam diues, sed illiteratus, virum doctum, se inopem deridebat, quod ipse sua industria mult diuitias congregasset, quum ille, qui tanta doctrin pollebat, maxima inopia premeretur. Cui ille: nil mi

rum

m, quum tu opibus coaceruandis, ego vero doctrinę
m parandæ, quæ longè diuitiis præstat, incubuerim.
ic inter diuitem & literatum orta contentio, vtrum
ctrina, an gaza præstantior esset: componi non po-
rat, quum vterq; multos fautores haberet, sed plures
ues. Tandem hoc pacto compertum est doctrinam
za præstantiorem esse. Discordiis ciuilibus ambo so-
m mutare compulsi, cum nihil secum è suis fortunæ
nis ferre potuissent in aliam vrbem se contulerunt:
i vir literatus, magna ad docendum mercede condu-
us, in magno precio & honore habebatur. Qui vero
ues fuerat, panem ostiatim petere coactus inopia,
nfessus est, se sua opinione deceptum.

*Fabula indicat, fortuna bona, quoniam huc & illuc
usfeunt, ab animi bonis, quæ propria & perpetua sunt,
gè superari.*

De Vulpe capta à Cane, dum se mortuam simulat. 146

VVlpes simulans se defunctam, vt aues ad se tanquam ad cadauer accedentes, interciperet, luto
lita in quodā agro resupina iacebat, expectans cor-
ces, coruos & huiusmodi rapaces volucres, quas de-
raret, quum superueniens canis, eam mordicus ca-
am cœpit dentibus lacerare. Quod ille animaduer-
as: digna, inquit, patior: nam dum fraudibus aues
pere studeo, ab alio capta sum.

*Fabula indicat, qui aliis insidias moliuntur, molestè fer-
non debere, quod ipsi quoque capiuntur.*

De Vrso, qui vxori oculum eruit. 147

VRsus dum fortè cum vxore rixaretur, oculum illi eruit. Sed postea pœnitens, tanto dolore affectus
, vt vngues sibi mordicus præcideret. Deinde quum

inter loquendum diceret, præ suo in vrsam amore, s
propriis armis exuisse. Quid, inquit vxor, istud mi
luscæ nunc prodest? Antequam oculum mihi eruere
istud faciendum fuit.

Fabula indicat, post illatas iniurias seram esse pœniten tiam, quum facta infecta fieri non possunt.

De Leone irato contra Ceruum lætum morte leænæ. 14

LEo omnes quadrupes ad defunctæ vxoris exequi as honestandas inuitarat. Cunctis igitur ali mortem reginæ ineffabili dolore prosequentibus, so lus ceruus, cui illa filios eripuerat, expers doloris, nul las lachrymas emittebat. Quod leo percipiens, acce situm ad se ceruum, vt illum perimeret, interrogat, cu non cum aliis reginæ mortem fleat? Cui ille, fecissem inquit, nisi me hoc facere prohibuisset. Aduenienti e nim mihi, felix eius anima, ad elysias sedes proficiscen apparuit, dicens, eius discessum non lugendum, quum ad amœna vireta fortunatorum nemorum, sedesque beatas proficisceretur. Hæc leo audiens lætatus est, ceruoque veniam dedit.

Fabula indicat, viri prudentis officium esse, interdum fingere, & sese à potentium furore honesta excusatione tutari.

De Patrefamilias succensente cani ob gallinas raptas. 14

PAterfamilias oblitus haram, in qua gallinæ perno ctabant, claudere, quum manè surrexisset, repe omnes à vulpe occisas, & ablatas esse, indignatus igitu in canem, tanquam malum rerum suarum custode multis illum afficiebat plagis. Cui ille: si tu, inquit, c gallinæ oua & pullos pariebant, in occludendo os neg

egligens fuisti: quid mirum, si ego alto sopore opressus, vulpem venientem non sensi, qui nulla ex illis nolumenta percipiebam.

Fabula indicat, haud vnquam sperandum diligentem re familiam, cuius paterfamilias negligens fuerit.

De Delectore militum. 150

DElector quidam missus à duce suo ad milites deligendos, qui rebus bellicis magis idonei viderentur: inter cæteros quendam eligere volebat procera atura & qui aspectu ipso præ se ferebat strenuum beltorem, Tum ille: falleris, inquit, ô delector: Non m enim is qui videor.

Fabula indicat, ex ipso corporis habitu homines non esse dicandos.

De Vulpe gallinam incubantem occidere volente. 151

VUlpes rustici cuiusdam domum ingressa, reperit in nido gallinam ouis incubantem, quæ eam rogat, dicens: Ne me obsecro in præsentia occidas macintam. Expecta paululum, dum pulli mihi nascantur, uos vt tenellos absque dentium dolore esse poteris. unc Vulpes: Non essem, inquit, inter vulpes numeanda, si nunc esuriens, spe pullorum, qui nondum nasunt, paratum omitterem cibum. Dentes validos ge, qui quamlibet durissimam carnem molere coneuerunt: Hæc dicens gallinam deuorauit.

Fabula indicat, eum amentem esse, qui incerta spe maiorum rerum, præsentes omittit.

De Cane, qui societatem cum asino aduersus lupum iniuit. 152

CAnis molossus cognoscens se lupo, cum quo magnas exercebat inimicitias, imparem, statuit aliquem sibi socium adsciscere, vt mutuo auxilio lupum superaret. Videns autem asinum lupo vocaliorem, maiorem clitellisq; velut thorace armatum, magnasq; pilas podice tum magno tonitru emittentem, ratus est eum strenuum esse bellatorem. Quare contracta societate, lupum ad pugnam prouocauit. Sed vbi ad primũ lupi conspectum asinum fugientem vidit, nilq; aliud, quàm inconditos clamores & magnos ventris crepitus edentem, ipse quoq; fugiens, socium in ipsa pugna deseruit, pabulum lupo, vulturibusque futurum.

Fabula indicat, stultos esse, qui hominum virtutem ex verborum ampullositate, & corporis proceritate diiudicant.

De Lupo gregem aggresso, quum ibi duo canes essent inter se pugnantes. 153

LVpus ex alta specula contemplatus canes geminos gregis ouium custodes inter se pugnantes, & sese mutuis morsibus dilacerantes, spem concepit posse tuto oues inuadere. Magno igitur impetu in oues delatus, quum vnam oppido pinguem rapuisset, concite fugiebat. Canes id conspicati, omissa domestica pugna lupum fugientem assecuti, tantis illum affecere vulneribus, vt vix posset euadere. Quum autem mox ab alio lupo interrogaretur, cur solus gregem esset adortus, vbi tam validi erant propugnatores: domestica, inquit, pugna deceptus sum.

Fabula indicat, quod inimicitia externorum, discordes propinquorum animos reconciliare solent.

De Asino, qui obiens vinum effudit. 154

Vir

VIr quidam pauper, cui præter vini dolium & asinum nihil erat, filiam vnicam cuidam sponderat adolescenti, paulum nescio quid pollicitus dotis, quam ex vini & asini precio (constituerat enim hæc venundare) contrahere posse arbitrabatur. Sed sequēti, qua sponsalia facta sunt, nocte asinus obiit, & inter moriendum, fracto calcibus dolio, vinum effudit.

Fabula indicat, nullam in rebus caducis spem habendam.

De Arundine, nidulum ab auicula petente. 155

ARundo ęgrè ferebat, quum cæteræ non solum arbores, verum etiam herbæ interdum nidos auium sustinerent, se eo honore priuari. Rogauit ergo auiculam quandam, vt ipsa nidificaret. Cui illa: facerem, inquit, nisi instabilitati tuæ differem. Nolo enim filiorum meorum domum in fundamento tam instabili collocare.

Fabula indicat, res nostras viris instabilibus minimè committendas.

De Pica cuculum pro accipitre fugiente. 156

PIca inter arborum frondes delitescentē cuculum conspicata, accipitrem esse suspicata est: Quare concitata fugiebat. Quod nonnullæ aliæ aues, quæ propè aderant, intuitæ, picam irridebant, quod pro accipitre cuculum fugeret: quibus illa: malo, inquit, à vobis irrideri, quàm ab amicis fleri.

Fabula indicat, melius esse, inimicis ridendi, quàm amicis flendi prabere materiam.

De Seruo, qui asinum heri è rupe deiecit. 157

SErruus cuiusdam agricolæ asinum domini sui ex alta rupe præcipitē dedit, ne quotidie huc & illuc illum agere cogeretur, mentitusq; est domino illum sponte sua se deiecisse. Ob hoc dominus seruum compellebat omnia humeris suis ferre, quæ antè asinus portabat. Quod seruus nequā animaduertens: malè, inquit, mihi consului, cùm innocentem conseruū meum perimi, qui me tanto labore leuabat: iustè nunc plector.

Fabula indicat, insipientes dum mala à se amoliri volunt, sæpe incidere in grauiora.

De Porco post mortem gratiam domino referente. 158

POrcus criminatus ab ouibus, quod domino, à quo tanta pascebatur diligentia, nullam referret gratiam: quum ipsæ lac, lanam, agnosque illi præberent: mortuus, inquit, referam: non ab re me nutrit.

Fabula indicat, quod nemo absque spe præmii laborem subit.

De Merula miluum extimescente. 159

MErula suspiciens miluū magno ambitu aera circinantem, ingentesq; eiulatus edentē, vehementer exterrita est. Cui turdus: ne trepida soror, inquit, tantos pugnæ apparatus, totq; minas in exiguum murem, aut in pullum gallinaceum tandem effundet. Cauendū nobis est ab accipitre, cuius prius vngues, quam vocem sentire solemus.

Fabula indicat, magis quietos & tacitos homines, quàm minaces & verbosos extimescendos.

De Gallis inter se pugnantibus. 160

Galli

GAlli duo, vt eorum mos est, inter se de ducatu gallinarum acerrimè certabant. Qui superior in pugna fuerat, alarum plausu, vocisque cantu se victorem fuisse significans, venere & ocio emarcuit. Victus autem à conspectu gallinarum profugiens, cum cornicibus & pauonibus sese quotidie pugnando exercebat: inferendi, vitandique ictus artem ediscebat: qui vbi se satis instructum vidit, rediens, aduersarium ad pugnã prouocatum nullo negocio superauit.

Fabula indicat, nihil æque milites eneruare, quàm nimium veneris vsum, desuetudinemque pugnandi.

De Viro benefico, qui in latrones inciderat. 161

VIr beneficus, & in cunctos liberalis, peregrè profectus, incidit in latrones: qui circumstantes quum eum interimere vellent, exclamauit vnus ex eis: Ne interficiatis hunc virum bonũ, & de me bene meritum. Quippe qui me non solum olim benigne suscepit hospitio, verum etiam ægrotum fouit, medicoque curandum tradidit. Quibus verbis moti socii, illum illæsum abire permiserunt.

Fabula indicat, quoad possumus, beneficia in cunctos conferenda.

De Cane, qui occidit filium domini. 162

VIr quidam diues venandi studio mirifice deditus, complures canes alebat, quorum vnus filium domini morsu interfecit. Dominus ira percitus, non solùm homicidã, verum etiam omnes alios iussit occidi. Tũc ait vnus ex eis: vnus peccauit, & cuncti plectimur.

Fabula indicat, vnius malignitatem sæpe multis obesse.

De Agricola icto ab ape. 163

Agricola

AGricola ictus ab ape, admirabatur, vt ex eodem ore succus tam suauis, & stimulus tanti doloris exiret. Respondit apes: Quo beneficentior sum, eo maiori odio prosequor mihi inferentes iniuriam.

Fabula indicat, quo magis homines benefici sunt, eò minus iniurias tolerare.

De Capra prohibita à cane hortum intrare. 164

CApra esuriens hortum quendam vbi virentia viderat olera, intrare cupiebat; Sed canis molossus quem olitor custodem apposuerat, non permittebat, minitans ei mortem, si pedem introferre tentaret. Cui capra: Quid, inquit, me esse prohibes, quæ tibi nulli sunt vsui: Nulla, respondit canis, ratione hoc facio, sed quia ita mihi insitum est à natura.

Fabula exprimit naturam auarorum, qui multis rebus abundant, quibus neque ipsi fruuntur, neque alios frui patiuntur.

De Hydro ranam deuorare volente. 165

HYdrus in quadam palude ranam persequebatur, quem quum illa euadere non posset conuersa dicebat: Ne me deuora hydre, quæ nulli vnquam nocui. Cui hydrus: clamor tuus, inquit, minæq; quibus die noctuque obstrepis, te maleficum animal esse testantur. Quod autem non noceas, impotentia causa est, dentes enim non habes.

Fabula indicat, multis non animum nocendi, sed vires deesse.

De Iuuene ducturo vxorem, rogante amicos, vt pro se orarent. 166

Iuuenis

IVuenis quidam desponsurus vxorem, quum interrogaretur, an eam vellet, conuertit se ad amicos & propinquos, qui ibi aderant, dicens: Quid vt muti siletis? Cur non Deum, vt me hodie adiuuet, oratis? Si enim sternutantibus Deum adesse precamur, vbi nullum est periculum, quanto nunc magis pro me orare debetis, cui tantum videtis imminere discrimen.

Fabula indicat, ducentes vxorem maxima adire pericula.

De Viro decrepito arbores inserente. 167

VIr decrepitæ senectutis irridebatur à iuuene quodam, vt delirus, quòd arbores insereret, quarum non esset poma visurus. Cui senex: Nec tu, inquit, ex iis, quas nunc inserere paras, fructus fortasse decerpes. Nec mora: Iuuenis ex arbore, quam surculos decerpturus ascenderat, ruens collum fregit.

Fabula indicat, mortem omni ætati esse communem.

De Claudo primum accubitum occupante. 168

CLaudus quidā ad nuptias inuitatus, in primo discubuit loco. Sed magister conuiuii eum inde detrahens, in vltimo collocauit, dicens: Sedes nulla datur, præter quàm sexta trochæo: alludens ad hunc pedem, cui duæ syllabæ dispares sunt, vt illi pedes erant: & qui in vltima metri heroici locatur sede, vt ille ima conuiuii parte dignus erat.

Fabula indicat, primos accubitus non occupandos, ne irrideamur inde detracti.

De Viro, qui thesaurum compatre conscio abdiderat. 169

Vir

Vir quidam admodum diues, thesaurum in sylua infoderat, nemine præter compatrem, cui plurimum fidebat, conscio. Sed quum paucis post diebus ad eum visendum accessisset, reperit effossum, atq; ablatũ. Suspicatus igitur id, quod erat, à compatre sublatum, cum conueniens, volo, inquit, compater mi, mille aureos, vbi thesaurum abdidi, adhuc infodere. Compater cupiens plura lucrari, retulit, reposuitque thesaurum: quem quum verus dominus paulo post accedens reperisset, secum domum tulit, conueniensq; compatrem, inquit: fidefrage, ne sumas inanem laborem, vt ad thesaurum accedas, amplius enim non inuenies.

Fabula indicat, quàm facile sit virum auarum spe pecunia decipere.

De Leone a Vulpe edocto, vt possit è vinculis exire. 170

Leo comprehensus laqueo, totis viribus vincula dirumpere conabatur, quò autem maiori conatu laqueum trahebat, eo arctius detinebatur. Vulpes illac iter habens, cum hoc esset intuita: Nõ viribus, inquit, mi rex, istinc euades, sed ingenio: Relaxandus enim laqueus, & dissoluendus, non trahendus est. Quod cum leo fecisset, statim soluto laqueo, quo erat astrictus, liber euasit.

Fabula indicat, ingenium viribus longè esse præstantius.

De Psittaco ob artem experimendi verba humana, honorato. 171

Psittacus in aula regis degens, interrogabatur à cæteris auibus, quid ita in magno haberetur honore? Quibus ille, quia, inquit, exprimendi humanas voces artem edoctus sum.

Fabula

Fabula nos admonet, vt bonas & liberales ediscamus artes, si volumus vbique clari honorabilesque haberi.

De Philosopho Cynico, qui percussori suo argentum dedit, 171

PHilosophus Cynicæ sectæ in iurgio colapho percussus, non solum commotus non est, verum etiam percussorem argenteo numo donauit. Quod quum omnes, qui aderant, admirarentur, dicerentque eum dignum iterum cædi: nescitis nunc, inquit quid egerim: Scietis autem post ea. Haud longo tempore percussor ille volens quendam alium cædere (sperabat enim aliquid fortasse lucrari) letale vulnus accepit. Mortem igitur sibi imminere sentiens: Quantò melius, inquit, mihi fuisset, colapho à Cynico repercuti, quàm numo etiam aureo donari.

Fabula indicat, delinquentibus impunitatem peccandi potius, quàm pœnam interdum nocuisse.

De Boue cornua à Deo petente. 178

BOs ægrè ferebat vires inermes sibi à natura datas, quoniam armis carebat, quæ viribus potiora putabat. Rogauit ergo Iouem, vt sibi cornua concedere dignaretur. Quod cum impetrasset, statim voti sui eum cœpit pœnitere. Nam quum inermis liber esset, à nemineque capi posset, natis cornibus laqueo comprehensus ad arandum ducebatur, & immensos labores subire cogebatur.

Fabula indicat, nihil à Deo petendum, nisi quod ille nobis profuturum intelligit.

De Sene, qui à filio eiectus domo, duo lintea petiuit. 17

Vir

VIr quidam decrepito senectutis domo eiectus à filia, in xenodochio degebat. Conspicatus autem filium illac iter habentem, eum rogauit, vt saltem duo lintea ex rebus suis, quas tanto sudore parauerat, sibi mitteret: qui tandem paternis precibus motus, imperat filio suo puerulo, vt expedita ad auum lintea ferret. Puer sagax, & tali dignus patre vnum tantum tulit. Increpatus autem à parente, quod non duo, vt iusserat, attulisset: seruo, inquit, alterum tibi, vt cum decrepitus in xenodochio deges, illud tibi mittam.

Fabula innuit, qua mente in parentes sumus, eadem liberos nostros in nos futuros.

De Puero discedere nolente. 175

PVer osor literarum, in ludum literarium à patre deductus, nullis magistri blanditiis induci poterat vt primam alphabeti proferret literam. Tum praeceptor: aperi os, inquit, quod huius literæ exigit enunciatio: ille verò hiabat, sed absq; voce. Præceptor videns laborem suum irritum (neq; enim puerulum ac nouicium verberandum censebat) iubet eum inter condiscipulos sedere, eos monens, vt illi persuadeant hanc vel saltem literam efferre. Tum condiscipuli pro virili quisq; eum hortari, dicentes: Est ne tantus labor a dicere. At puer versutus: non est, inquit, arduum dicere a, sed si a dicerē vellet vt b dicerem, &c. Non erit ei vis præceptori patriq; vt discam.

Fabula indicat; nolentes discere, à nemine posse compelli.

De Oue capta à cane vociferante, quod à lupo capta non faciebat. 176

OVis comprehensa à cane gregis custode, maximos edebat eiulatus, capta autē à lupo nullam emittebat

ebat vocem. Interrogata à pastore, cur ita faceret: nolestius, inquit, mihi est à cane, qui mihi custos & anicus esse debet, lædi, quàm à lupo, quem natura perpetuum mihi genuit inimicum.

Fabula indicat, grauiores nobis domesticorum; quàm xternorum esse iniurias.

De Pauone à milite pennis spoliato. 177

PAuo apud militem, qui galeam multis strutionis pennis ornauerat, gloriabatur se multo pulchriores pennas habere, vtq; id verum esse approbaret, caulam in gyrum explicuit: Miles illarum pulchritudine llectus, auem capiens, eam tanto priuauit ornatu, conumq; galeæ insigniuit. Tunc secum pauo: me miseum & stultum, inquit, qui tam pretiosas res raptori otendi, quas occultare debebam.

Fabula indicat; pretiosarum rerum ostentatione multos id rapinas concitari.

De Turdo per viscum capto. 178

TVrdus visco captus ab aucupe, seipsum afflictabat; dicens: non tantū mortis dolore excrucior, quāum quod meæ res me perimunt. Aiunt enim viscum x turdorum stercore procreari.

Fabula indicat, homines tunc vehementer commoueri; uum rebus suis intereunt.

De Auaro poma marcescentia comedente. 179

VIr auarus plurima pulcherrimaque poma collegerat, qualia in hortis Alcinoi & Hesperidū fuisse poetæ fabulantur, quæ ita parcè edebat, vt nisi corrūpi inciperēt, non esse auderet. Huius filius oppido liberalis, sodales suos ad pomaria sæpe ducebat, dicens:

Accipite ex his quę vultis omnia, præter marcescentia: illa enim pater meus in secunda mensa semper sibi iubet adferri. Huic præcepto illi libēter obtemperabāt.

Fabula indicat, homine auaro nihil esse miserius, qui alius custodit, quæ ei Deus fruenda concessit.

De Auaro nimis agros custodiente. 180

VIr quidam extremæ auaritiæ emit prædia admodum feracia, & omni fructiferarum arborum genere referta, quæ priori domino amplissimos fructus reddebant, quamuis immunita essent, & cunctis viatoribus peruia. Ratus igitur nouus dominus, si melius coleret, & diligentius custodiret, vberiores fructus se inde capturum: optimè colere cœpit, & densis vepribus & parietibus clausit, custodesque diligentes apposuit: verùm post hanc diligentem custodiam agri parum fructus illi reddebant. Consultus autem Deus, vnde hoc accidisset, ita respondit:

Ipse mali tanti causa es, qui sepibus agros,
Parietibusque arctis obstructos vndique seruas,
Multa dedi quondam, quia multi multa petebant,
Vni seruit ager tibi nunc, cur tanta requiris?

Fabula indicat, liberali viro Deum multa largiri, qui multorum indigentiæ valeat subuenire.

De Malo arbore ingentia poma procreante. 181

MAlus arbor oleā irridebat, quod exiguas procreasset baccas, cum ipsa & ingentia & quæ vix sui rami ferrent, mala produxisset. Sed vehementi exorto vento, cum pomorum onere, tum vi turbinis, & poma ferè cuncta ceciderūt, & rami confracti sunt: Olea autem illæsa permansit. Tunc secum malus: quanto, inquit, melius mihi fuisset, minores fœtus edidisse.

Fabula indicat, nos debere modicis rebus esse contentos, quum

[q]uum ampla opes & nimia diuitia sine ingenti periculo ne[q]ueant possideri.

De Muliere à viro verberata, quæ se mortuam simulabat. 182

MVlier quædam à viro multis verberibus affecta, se mortuam simulabat, quò marito timorem incu[t]eret, retento enim anhelitu, immob[i]lis resupin[a] iace[b]at. Vir sagax & mulieris fraudum non ignarus: bestia, [i]nquit, mortua pelle nudanda est: arreptoq; cultro, à [p]edibus pellem diripere cœpit: Vxor sentiens quor[s]um sua tenderet simulatio, pedem retrahens, ilico [r]esurrexit.

Fabula indicat, quod viro prudenti frustra muliebres [t]enduntur insidiæ.

De Miluo & Accipitre, apud Aquilam de præstantia contendentibus. 183

MIluus cum accipitre apud Aquilam de præstantia certabat, dicens, ob corporis magnitudinem sese [i]lli præferendum. Contra accipiter, non staturam, sed [v]ires spectari oportere, dicebat. Tunc aquila: ite, ait, [v]enatū, & vter vestrum digniorem mihi attulerit præ[d]am, eum prestantiorem iudicabo. Cum autem miluus [e]xiguum murem, accipiter verò columbam apportas[s]et, inquit aquila, quanto columba maior est mure, [t]anto accipitrem miluo præstantiorē esse pronuncio.

Fabula indicat, ex operum, non corporum magnitudine [h]omines metiendos.

De Insano sapientiam vendente. 184

INsanus quidam vrbes peragrās, alta voce clamabat, sapientiam se habere venalem: Cuidā autem oblato

argenteo eam petenti, colaphum incussit, longumque filum dedit, dicens, eris sapiens, si quousque hoc filum protenditur, ab insanis & furiosis absfueris.

Fabula indicat, nullum cum insanis habendum esse commercium.

De Porcello & testamento patris. 185

PORcellus mortem parentum ingenti clamore deflebat: Sed quum lectis testamenti tabulis, magnum glandis aceruum, multosq; farinæ modios sibi relictos cognouisset, obricuit. Rogatus, cur non amplius fleret: farina, inquit, & glandes os mihi occluserunt.

Fabula indicat, amplas hæreditates hæredum dolori facile finem imponere.

De Ouibus immoderatè segetem depascentibus. 186

AGricola conquerente, quod oues vniuersam segetem depopularentur: Iupiter eis præcepit, vt modeste depascerent. Quæ quum præceptis non obtemperarent, lupo iniūctum est, vt oues moderatè puniret. Sed pastore conquerente, totum ouium gregem à lupo occisum, Iupiter iratus venatori imperauit, vt lupū perimeret. Quod ille impigre est executus.

Fabula indicat, nullum immoderatum esse diuturnum.

De Leone partem prædæ à Lupo petente. 187

LVpus & vulpes inita inter se societate, venatū profecti sunt, qui quum ceruum, quem ceperant, diuidere vellent, superueniens leo tertiam prædę partē sibi, vt quadrupedum regi deberi dicebat. Lupus vero negabat. Tunc excandescens leo, iniectis in lupum vnguibus, totum eius caput pelle nudatum, rubicundū reddidit, vnde lupus vix viuus euasit. Conuersus hinc in vulpem

lpem leo, tu verò quid dicis? Ego, inquit, mi domine x, non tertiam modò partem, sed totum ceruum tu- n esse non inficior. Ecquis, inquit leo, te ita sapienter ocuit respondere? Galerus, ait vulpes, ille ruber, quē cio meo lupo imposuisti.

Fabula indicat, melius esse partem interdum concedere, uàm totum amittere.

De Viro vxorem non cognoscente, vt felix euaderet. 188

VIr fatuus vxorem ducturus, audiuit à vicino suo, illum futurum in pecoribus fortunatum, qui vxo- em post nuptias primis tribus diebus non tangeret. t igitur hanc felicitatem consequeretur (erat enim astor ouium) nocte prima vxorem non attigit, nihi- oq; magis, quæ eam consecuta est. Virgo libidine incē a, quum se huc & illuc in lecto volutaret, neque vllis lāditiis virum ad opus maritale posset impellere, ter- ia nocte maritum nil tale suspicantem, & propterea lto oppressum somno, securi aggressa, duobus ictibus ercussit. Quum autem interrogaretur, quid eam ad antum facinus impulisset, infelicitas mea, inquit: exi- timans magnam mulierum infelicitatem viros sterte- e, quum fodere debeant.

Fabula indicat, vxores non sinendas virgines permanere.

De Viro sepem destruente, vt inutilem. 189

VIr quidam sepi, qua vinea eius conclusa erat, vt ste- rili conuiti abatur, eamq; vt nullius emolumenti excisam exusserat. Tunc vinea aperta, & pecoribus & hominibus facta peruia, à cunctis depopulata est. Do- minus vineæ hoc conspicatus, seipsum stultitiæ accu- sabat, quod sepem vuæ suæ custodem tam impruden- ter amouisset.

Fabula indicat, qui res seruant, non minus facere, quamuis ociosi videantur, quàm qui eas suo labore congregarunt.

De Dæmone morte diuitum lætante, pauperum verò mœsto. 190

DÆmon terrarũ orbem peragrans (vt eius est mos) animaduertit iuuenem quendam parentum morte lætantem: vnde totus exhilaratus est. Sed vlterius progressus fleuit, quum alium filium in funere patris mœstum intueretur. Interrogatus tam diuersorum affectuum causas: Risus, inquit, filii ex obitu parentum, significat illos diuites esse defunctos, quorum admodũ rari nostras effugiunt manus. Fletus verò, paternæ est signum inopiæ. Pauperum autem regnum cœlorum vt plurimum esse consueuit.

Fabula indicat, nimias diuitias homines ad inferna deducere.

De Lupo esuriente, qui in cadauer bouis inciderat. 191

LVpus senio confectus, quum amplius, venari non posset, magna cruciabatur fame, nec aliquem cognatum aut amicum, qui eum cibo iuuaret, poterat inuenire. Dum ergo mœstus ingentẽ peragraret syluam, in bouis cadauer incidit, quod vix cœperat laniare, quum non solum cæteri lupi, verum etiam vultures, corui & cornices illuc se contulerant, lupum orantes, vt se in amicitiam, & in partem prædæ admitteret. Tũc secum lupus: Quem paulò antè fratres & filii negligebant, ecce alienigenæ animantes nunc honore prosequuntur, & amicum expetunt. Non mihi, sed boui hũc exhibent honorem.

Fabula indicat, pauperem cunctis odiosum esse, diuitibus verò ab omnibus honorem exhiberi.

De Vul-

De Vulpe capta, & rusticum vt se dimitteret, orante. 192

VVlpes capta à rustico, cuius quàm plurimas gallinas occiderat, blandis eum verbis orabat, vt se dimitteret, persanctè iurans, nullum vlterius damnum illi illaturam. Cui rusticus: ignoscerem, inquit, tibi perlibenter, & te incolumem dimitterem, nisi te subdolum & fidefragum animal cognoscerem. A mortua nullum mihi detrimentum inferri posse, certò scio, à viua verò subdubito.

Fabula indicat, perfidis & fallacibus viris nullam adhibendam fidem.

De Porco læto morte inimici. 193

POrci duo erant cuidam subulco, tam immortale inter se odium, & perpetuas inimicitias habentes, vt quotidie sese dentibus lacerarent. Quum autem dominus vnum ex eis occideret, alter incredibili afficiebatur lætitia, videns inimico suo iamiam esse moriendum. Paucis autem post diebus, quum ipse quoque ad necem traheretur, sese afflictabat, dicens, heu me infelicem, cur inimici mei cæde lætatus sum, quem tam citò eram eodem exitu secuturus.

Fabula indicat, neminem debere inimici quidem morte lætari, quum exploratum sit cunctis esse moriendum.

De Dæmone vxorem recusante. 194

DÆmon defuncta vxore, quemadmodũ morosam & difficilem habuerat, in perpetuo cœlibatu permanere decreuerat. Ingressus autem quendam hominem, vt inde exiret, nullis adiurationibus ac minis poterat adduci. Tandem exorcista, cum omnia prius fru-

ſtra tentaſſet, ſciens nullum vxore maius eſſe tormentum, minatus eſt, niſi egrederetur ſe vxorem illi daturum. Tũ dæmon alta voce clamauit, egredior, egredior, noli me iugalibus vinculis irretire, ſtatimq; exiuit.

Fabula indicat, difficili & moroſa vxore nihil eſſe miſerius.

De Muribus tintinnabulum feli appendere volentibus. 195

MVres in vnum conuenientes, conſultabant, quo ingenio, quaue arte felis inſidias poſſent euitare. Tunc qui cæteros & ætate, & rerum vſu anteibat, reperi, inquit, viam, quæ nos à tantis periculis incolumes conſeruabit, ſi mihi parere volueritis. Suſpendamus collo eius tintinnabulũ, cuius ſonitu venientẽ aduerſus nos felem ſentire poſſimus. Tunc omnes voce conſona ſententiam illius vt ſaluberrimam laudauerunt, itaq; faciendum eſſe dixerunt. Surgens autem quidam ſenior, impetrato ſilentio: Ego quoq;, inquit, iſtam ſententiã approbo. Sed quis erit, qui collo eius tintinnabulum ſuſpendere audeat? Quum autem omnes hanc prouinciam ſubterfugerent, irrita ſententia fuit.

Fabula indicat, multos quæ facienda ſunt laudare, ſed qui ea facere velint, paucos reperiri.

De Milite timente includi in oppido obſidendo, ob auxilia à longè ventura. 196

MIles quidam prudens inuitatus à cõmilitonibus ſuis, vt cuidam Italiæ oppido, quod ad regẽ Gallorum defecerat, vnà cum eis vellet eſſe præſidio: ſi propius, inquit, loci dominus oppidum obſidebit, quis nobis ſuppeditabit auxilium? Tunc illi: rex, inquiunt, Gallorum. Miles tumulum quendam conſcendens, ô rex Gallorũ, ter alta voce clamauit. Quum autem nullum ſibi redderetur reſponſum, conuerſus ad inuitantes, nolo, inquit, illuc accedere, vbi qui mihi ſuppetias daturus

laturus est, auxilium implorantem non audiat. Cæteri, qui illuc accesserunt, à proprio oppidi domino obsessi, expugnato oppido, capti & iugulati sunt.

Fabula indicat, stultos & amentes esse, qui sese periculis imprudenter obiiciunt.

De Bobus sperantibus pascere, qui ad arandum ducti sunt. 197

BVbulcus stabulum ingressus, boues lętitia exultantes aspexit: interrogauit igitur eos, quænam esset causa lætitiæ? Cui illi, speramus, inquiunt, hunc diem absque labore in lætissimis pascuis nos esse ducturos. Quid vos, inquit bubulcus, vt ita credatis induxit? Illa, inquiunt, fore somniauimus. Nolite, ait bubulcus, huiusmodi somnio fidem adhibere, quod falsum esse deprehendetis: Ego enim somniaui, vos hodie araturos: hominum enim somnia, quàm brutorum veriora esse consueuerunt.

Fabula indicat, nihil mortalium spe esse fallacius.

De Viro, qui se felicitatis suæ causam, infelicitatis verò fortunam esse dicebat. 198

VIr quidam auaritiæ deditus, cum audiret, nihil mercatura esse lucrosius, diuenditis paternis bonis, nauigare cœpit, prosperaq; vsus fortuna, breui maximas diuitias congregauit: interrogatus autem ab amico, quomodo tam paruo temporis curriculo tot opes coaceruasset, mea, inquit, industria. Sed quum non contentus tot ac tantis, quas parauerat diuitiis, ditior nauigatione fieri vellet, bis, terque naufragio facto amissis opibus, ad summam inopiam redactus est. Qui deinde interrogatus quid eum paulò antè tantis rerũ omniũ copiis affluentem ad tantam paupertatẽ redegisset? fortuna, respondit. Quod fortuna audiens, vehementer indoluit, ingratũ eum appellãs, qui bonorũ se causam, malorum verò volebat esse fortunam.

 Fabula

Fabula indicat, improbè eos facere, qui felicitatis causam sua industria, aduersitatis autem fortuna adscribunt.

De Fœmina maritum, ob pullos male seruatos, verberante. 199

FOemina quædam virilis animi, maritum meticulosum & insulsum multis affecerat plagis, quia vnū ex pullis gallinaceis, quos abiens ei seruandos reliquerat, miluus abstulerat. Quare vxore iterum absente, ne quem pullorum, quibus datus hærebat custos, auis inimica posset eripere, vniuersos eodem filo ligatos diligentius custodiebat. Sed quum ex improuiso miluus aduenienss, vnum vnguibus rapiens vellet auferre, omnes pariter per inane portauit. Infelix maritus memor ob vnum pullum amissum se ab vxore malè mulctatum, multò grauiora cœpit formidare. Satius ergo mori esse duxit, quàm iterum vxoris iram experiri. Ficus quosdam melle & aromatibus optimè conditas vasculo fictili mulier prudens condiderat, marito insulso, cuius gulam timebat, monito, ne quid inde esset, quū præsentaneū venenum lateret in vasculo. Maritus mori cupiens, ficus comedit vniuersas, ratus eam optimā moriendi viam esse. Rediens mulier, cum pullos omnes à miluo ereptos esse cognosceret, sumpto ingenti baculo maritum malum pullorum custodem verberare decreuerat. Cui insipiens maritus, noli, inquit, me iamiam moriturum verberare: Omne enim vasculi venenum comedi, & errati pœnas luam. Tunc mulier, ira in risum versa, marito ignouit, qui pro pullis malè seruatis, alio pacto ei satisfecit.

Fabula indicat, aduersus insipientes nullum idoneum esse remedium.

FINIS.

NOTÆ

NOTÆ
ISAACI NICO-
LAI NEVELETI
IN
MYTHOLOGIAM
ÆSOPICAM.

NOTÆ ISAACI NICOLAI NEVELETI IN FABVLAS ÆSOPI nunquam hactenus Editas.

Fabula 150 ὁ δὲ κατηφὴς] Varietatem lectionis Codicum quibus vsus sum hic exprimere absurdum foret: satis erit nonnulla attulisse quæ plane non videbuntur otiosa. Palatinus quintus locum hunc sic habet. ὁ δὲ ἦν κατηφὴς καὶ οὐδὲν ἥδιεν ἐκ τῆς λύπης, ὅμοιος δὲ ἦν βασιλεῖ δεσμώτῃ.

Ἀνεκτέῳ μοι] Idem liber τὰ πτερὰ ἀναπαύσεις καὶ μόνως χαίρεις.

χρηστὰς ἀμοιβὰς] Erat in M. S. χρηστὰς, cui alludebat Pal. quartus χρηστάς. At quintus plane aliter. ὅτι οἱ τῇ φύσει δεινοὶ ἁρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν, μαθόντες τοὺς διδάξαντας πολλάκις ἔβλαψαν.

Fabula 152. Ἀηδόνι συνεβούλευε] Erat in M. S. ἀηδὼν συνεβούλευε χελιδόνι

καὶ σύνοικον εἰς αὐτὴν] Non vbiuis locorum σύνοικος est hominibus Hirundo. *Thebanorum tecta subire negatur. quoniam Vrbs illa sæpe capta sit. Nec Bizia in Thracia propter scelera Terei.* Sic enim de Hirundinibus Plinius lib. 10. c. 24.

τῶν ἐν τῷ κόσμῳ] Vsitatius esset τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ.

καὶ τὸν τόπον] Fabula 18. Phædrus.

Nemo libenter recolit, qui læsit locum.

Fabula 153. ὁ δὲ αἰπόλος γελάσας] Vix mihi persuadeam rusticum huncce stoicæ doctrinæ adeo tenacem fuisse, vt ad damnum illum suum rideret. Videtur itaque legendum ὁ δὲ αἰπόλος κλαύσας εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

γενομένου] Malo ζημιουμένου.

Fabula

Fabula 155. ὄρνεις] vocem hanc ad gallinas restrinximus, cum generatim etiam sumi possit.

τὰ τῆς ἐπισήμης περίσφορα] Mancus hic locus est. videtur vox repetenda hoc modo καὶ τὰ τῆς ἐπισήμης περίσφορα περισφέρων. ἐργαλεῖα vel melius τὰ τῆς ἐπισήμης περισφέρων ἐργαλεῖα.

Fabula 156. Αἰγὸς πνεύμονα] Non translaticiè hæc dicta sunt. Nam *millia præterea remediorum ex eo animali demonstrantur.* vt vult Plinius lib. 28. c. 10. à quo remedia illa pete.

Fabula 157. ὅτι εἰκηλοὶ εἰς] Bene Phædrus fab. 64.

Quemcunque populum tristis eventus premit,
Periclitatur magnitudo principum,
Minuta plebes facili præsidio latet.

Non satis integra adfabulatio mihi videtur.

Fabula 159. ὅτι τοὺς δὶ ἀδυναμίας] In adfabulatione ista variant libri veteres. Alii enim habent ὅτι τοὺς πονηροὺς καὶ μὴ βουλομένους πείθειν τοῦ λόγου ὁ λόγος ἐλέγχει. Alii verò ad editam adfabulationem propius ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀποτυχόντων πραγμάτων αὐτοὺς δείζουσι διὰ τὸ ψεῦδος συγκαλύψαι τὴν ἧτταν. Neq; minor est eorum in ipsis fabulæ verbis discrepantia, quā consulto negligo.

Fabula 160. τὰ κυνῶν σοι προσοίσω] τὰ κυνῶν sunt dentes, canum arma præcipua. Legendum alicui videretur τάχα νῦν σοι προσοισω. nihil refigo De ἀμυντηρίοις ferarū Pheraulas apud Xenophontem lib. 2. Κυροπαιδ. καὶ τἆλλα ζῶα ἐπίσταταί τινα μάχην ἕκαστα. οὐδὲ παρ᾽ ἑνὸς ἄλλου μαθόντα ἢ παρὰ τῆς φύσεως, οἷον ὁ βοῦς κέρατι παίειν. ὁ ἵππος ὁπλῇ ὁ κύων στόματι. omissos aculeos suggerit Plutarchus περὶ τύχης. τὰ μὲν γὰρ ὥπλισται κέρασι καὶ ὀδοῦσι καὶ κέντροις.

Fabula 161. ὁ λόγος δηλοῖ] Aliæ membranæ ὅτι οὐ δεῖ πανδολίως ἢ ἀπλήστως πλεονεκτεῖν. ἐν ὑστέρῳ γὰρ κἂν μὴ θέλῃ, πάντα ἀποδώσει.

Fabula 163. Κροκόδειλος] Erat in MSS. κορκόδειλος. Sic in antiquissimo Phædri MS. Pithœano legitur continuo *Corcodrillus.*

ἐν ἄγκει

οὐ ἄχισι] coniũgendæ hæ duæ voces sunt quæ in mẽbranis separatim leguntur, & legendum ὀυδ᾽ ἀχισι.

Fabula 164. Α᾽νὴρ προσπαθείς] Non satis placet hæc lectio. legebam Α᾽νὴρ πρόσθεν τις vel Α᾽νήρ ποτέ τις.

ὄντων τῶν πονηρῶν] Hinc Martialis iocus in Zoilũ lib. 2.

Crine ruber, niger ore, breuis pede, lumine luscus
Rem magnam præstas, Zoile, si bonus es.

Fab. 165. Αἰδουμένη νεωτέραν αὐτῆς] Lectionem hanc in versione secutus sum. Leui tamen mutatione mallem αἰδουμένη νεωτέρῳ αὐτῆς πλησιάζειν. Sic enim postea ἡ δὲ νεωτέρα ὑποστελλομένη γέροντα ἐραστὴν ἔχειν.

φαλακρότερον γενέσθαι) Addit Palat. quintus καὶ ὄνειδος ἐπ᾽ αὐτῶν. Sic & Babrias fab. 24.

Ε᾽ξ ὧν φιλοῦσιν, πᾶσιν ὀρφανὴ γελᾶς.

οὕτως πανταχοῦ τὸ) Dissentiũt cæteri Codices ab antiquiore. Alii Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι ἀνόητός ἐστιν ἀνὴρ ὁ συναφθὲν ἑαυτὸν ἐκδοῦναι θέλων. Alii. ὅτι ἐλεεινός ἐστιν ὃς εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει. ἡ γὰρ γυνὴ θαλάσσῃ ὁμοιοῦται, ποτὲ μὲν γαληνιῶσα, καὶ προσμειδιῶσα, ποτὲ δὲ ἀποπνίγουσα.

Fab. 168. Φασὶ γὰρ ἄρκτον) Dissentit Arist. lib. Hist. Animal. 8. c. 6. τὰ δὲ κρέα πάντα κατεσθίει, πρὸς σῆπουσα πρῶτον. vide præterea Ælianum de Animal. lib. 5. c. 49.

Fabula 169. Αστρολόγος ἐξιών) Derisus à Threissa ancilla similem ob lapsum Thales.

Fab. 170. ὁ λόγος δηλοῖ τὸ) Membranæ aliæ legũt ὅτι ἐμμενόν ἐστι τῷ θεῷ πείθεσθαι, καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ἀδίκους. Antiquiores secuti sumus membranas.

Fab. 171. σύ τι κραυγάζεις) Legendum ὑμεῖς τι κραυγάζετε, quamuis ne sic quidem integra satis videatur hæc fabula. Legi cõmodius poterit (quod tum mihi nõ venerat in mentẽ cum hæc interpretarer) τοῦ δὲ ἄξονος πρῶτον ἐπιστραφέντος ἔφησαν πρὸς αὐτὸν ὦ οὗτος, &c.

Fab. 172. ἐρασθεῖσα νεανίσκου) Vsitatius cum genitiuo iunctum hoc verbum. nec scio an facilè cum accusatiuo occurrat.

ἤρξατο εὔχεσθαι) Vsitata quoq; Latinis formula. Phædrus fab. 2. lib. 1. *Tum*

Tum misit illis hydrum, qui dente aspero
Corripere cœpit singulas.

Idem fabula 3.

Redire mœrens cœpit ad proprium genus.

Et alibi pluries.

τῶν παρόντων] Melius interpretaberis. *Præsentis fu- tuus oblita feles.*

Οὕτω καὶ τῶν] Membranæ quartæ inuerso ordine le- gunt, οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὴν φύσιν ἀλλάξωσιν, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλουσι.

Fabula 173. οὕτω κακῶς ποιοῦσι] Versus est Babriæ fa- bula 42. Ex quo videtur hic legendum κακοί.

Fabula 174. Γεωργοῦ παῖδες] Sumpta est hæc fabula ex facto Sciluri. de quo Plutarch. περὶ Ἀδολεσχίας.

ἔδησεν αὐτοὺς δεσμόν] Posset etiam legi ἔδησεν αὐτοῖς δεσμόν.

ἐὰν ὁμοφρονοῦντες μένητε] Bene Diogenes Cynicus a- pud cognominem Laertium p. 368. ὁμονοούντων ἀδελφῶν συμβίωσιν παντὸς ἔφη τείχους ἰσχυροτέραν.

Fabula 175. Ἀρχὴν παγίδος] Redolent hæc vt plurima alia harum fabularum loca versus iambicos: atque v- tinam extarent hi versus vnde hæc desumpta sunt, Ba- briam ipsum, si quid video, haberemus integrum, cu- ius iam vmbram & Epitomen tantum habemus.

ὁ δὲ χωλεύων] Vix est vt credam ita scripsisse hunc fa- bulatorem: non vltra tamen inquirere est otium fe- stinantibus.

Εὐσεβέστατον ζῶον] Cuius pietatis præmium Ciconiæ id consequuntur, (si Alexandro Myndio credimus) vt exacta ætate ad Oceanitidas insulas volantes, conuer- tantur in homines. vide Ællian. lib. 3. c. 22. Aristot. lib. 9. c. 13. Hist. Animal. Plin. lib. 10. c. 22. *Ciconiæ nidos eosdem repetunt, genitricum senectam inuicem educant.*

Fabula 176. καί σε τὸν γεωργὸν] Suspecta mihi vox σε: aberit melius.

Fabula 177. Ἀρμαλιὰς βοῦν ἐπλάνιζεν] Exemplarium

numero

numero volente sic edidi. Non displicebat enim alias quod Palat. quintus suggerebat Δάμαλις ἀγύμνασ☉ ὢν ἀροτρευῦντι ἐπιλάνιζεν.

Α᾿γύμνασ☉ erit hoc loco iuuenca quæ

Ludit prato libera aperto

Nondum rupta fronte.

Δάμαλις) Neque illud minus mouebat salinam quod idem liber habebat εἰς τοῦτο μὴ κάμνειν ἐπιζητῆς, καὶ τὸ τ̃ τράχηλον μοχθεῖν καὶ ὑπὸ ζυγὸς τρίψει.

Fabula 180. Καρὸς) Quis sit ille piscis plane ignoro. Repetita littera vocis præcedentis legendum forte erit Εκάρ☉ quomodo inter vertendum legimus.

Fabula 181. Δαμάλης ὁ ῥήτωρ) erat in membranis Δημάδης.

Fabula 182. ὅτι δεσπότης ἐστί) Sic Eumenes à militibus suis captiuus apud Iustinum lib. 14. c. 5. *Cernitis milites habitum atque ornamenta ducis vestri; quæ mihi non hostium quisquam imposuit: nam hoc etiam solatio foret. Vos me ex victore victum, vos me ex imperatore captiuum fecistis.* Similis argumenti est fabula 27. Babriæ.

Fabula 183. ἐν ὕδασι ὕδει χειμάζῃ) Corruptus locus sic emendari poterit ἐν ὕδασι ὕδει χειμάζεις, ὅτι ἐγὼ ἐν σεισμοῖ πυ χειμαζόμενο καὶ ἥκεις.

Μετὰ ἀνάγκης καὶ ἐπιφέρει) Legi interpretatione ἐπιφέρειν.

Fabula 184. καλεῖσθαι **) Sensus est integer nec video quid abesse possit.

ὅτι πολλάκις ἐν κινδύνοις) Aliter Palat. quintus. ὅτι περὶ πράγματ☉ τιν☉ ἐπὶ δίχα εἶναι, καλὸν εἶναι μὴ ἔχεις βέβαιον περὶ τούτου. πολλάκις γὰρ σφάλλουσιν αἱ ἐλπίδες. vbi legi videtur oportere καλὸν εἶναι μὴ ἔχειν βεβαίως, vel εἰ μὴ ἔχῃς.

Fabula 186. Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν) Palatinus tertius alio sensu ὁ μῦθ☉ δηλοῖ ὅτι δικαίως οἱ κακοὶ ἐν κακοῖς ἀπόλλονται vbi quintus legit σὺν κακοῖς.

Fabula 187. ἐζήτει φαγεῖν) Legimus incer vertendum ἐζήτει φαγεῖν.

Fabula 188. Βάτραχοι διὰ μέσου τοῦ ὕδρου) Inimicum Ranis hoc animal. Hinc missum Hydrum, cum regem peterent fingit Æsopus. Ælianus apertè lib. περὶ ζώων ἰδιοτ. 12. c. 15. Βάτραχος ὕδρον μισεῖ, καὶ ἡ δίωξις ἰσχυρά. cuius libri mendā eluam ἐν παρόδῳ ex Palat. membranis. Locus est mendosus c. 21. de Sacchora Babylonio, qui cum ex oraculo nepotem sibi è filia oriundum audiisset, eam includi iussit. verba sic hodie leguntur τὴν ἐκεῖνος ἐπίφρασε, καὶ ἵνα ἵππον ἔτι καὶ ὑποκτείνας, Ἀκρίσιος γίνεται εἰς τὴν παῖδα. Bilius se non expediens ἀκρίσιος in versione omisit. Gesnerus substituit τῷ ἀκρίσιος verbum ἀύλως legendum vero est τοῦτο ἐκεῖνος τὶ φρακς, καὶ ἵνα εἴπω τι ὑποπτεύξας, Ἀκρίσιος γίνεται εἰς τὴν παῖδα. Nota Danaes & Acrisii satis fabula.

Fabula 189. εἰ τὴν ψυχὴν) Legetur meliore sensu εἰ τὴν τύχην μεταλλάξαιτε.

Fabula 190. ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη) Ambiguus hic locus; noua significatione vsurpatum verbum διαβαίνειν explicuimus. Poterat commodius verti, *tantundem insuper prætergressus est Iupiter iaculando, quantum Apollo iaculatus est.*

Fabula 191 ἐγκαυχώμενοι δοκοῦσιν) Turbant hæ ἰνδάλματα voces ἐγκαυχώμενοι & αὐχεῖν Forte melius legetur ἐν ἀλλοτρίοις χρήμασιν ἐγκαυχώμενοι, δοκοῦσι τι ἔχειν.

Fabula 193. Ζεὺς καὶ προμηθεὺς) Vide Lucianum περὶ αἱρέσεων.

ὁ δὲ φθονήσας) Edi in versione debuit *operibus illius inuidens.*

τοῦ ταῦρου τοὺς ὀφθαλμοὺς) Vide Lucianum lib. 2. Verar. Histor.

φανερὸν δ᾽ ἄπη) Legebam φανερὸν δ᾽ οὐκ ἔχοντα, ὃ χεῖρα ἔχον. vel sanè φανερὸς δ᾽ οὐκ ἔχων, ὃς κακίαν ἔχει. quamuis non adeo eleganter id dicatur: à stylo tamen isto non abhorret hæc locutio. Priorem coniecturam secutus

tem sum in versione.

Fabula 194. ὄντω πολλοί) Alienum hoc plane à fabulæ proposito est.

Fabula 195. μόλις δ') Lege μόλις ζῶν vel ὤν.

μείζω διαβληθῆς) Legi in interpretatione διαβληθῆναι.

Fabula 198. οὐκ νίνιζε) Forte erit ἐσθλιζε vt vertimus.

Fabula 199. ἀλλ' ἡ χολὴν οὐκ ἔχει) Iracundus minime est elephas quia felle caret. Plinius lib. 11. c. 37. Aristoteles autem non omnino felle carere ait, sed χολώδη ὑγρὸν tantum habere.

προσδιαβάλλει ἡμῶν ἐπιτίθεσθαι) ὀργιλότατοι quippe ὁ ἐλέφας κεχολωμένος καὶ χοίρου βοήν Ælian. lib. 1. c. 38.

Fabula 200. κάμηλος θαυμαζομένη) Hinc prouerbium κάμηλος ἐπιθυμήσασα τὰ κέρατα, ἀπώλεσε καὶ τὰ ὦτα.

προσγενάμενη) Lege προσγενομένη.

Fabula 201. καθήμενοι ἐνεφέροντο) Lege καθήμενοι ἐνεφέροντο δύο. καὶ δὴ, &c.

Fabula 202. ὦ ἄθλια ἐγώ) Querela nucis eadem ad Ouidium

Certe ego si nunquam peperissem, tutior essem
Ista Clytemnestra digna querela fuit.

Fabula 203. Εὐφιλοχωρεῖται) Delectatur myrto Turdus non solum in cibum, sed in fascinationis remediū. Ælian, περὶ ζώων ἰδιοτ. lib. 1. c. 35.

Fabula 206. οὐδὲ ὑμεῖς) Malo legatur οὐδὲ ὑμῶν.

Fabula 208. σώζεται δὲ ἐπιχειρεῖ) Superflua est vox δὲ.

Fabula 211. διαφεύγηται) Videtur deesse πρῶτον.

Fabula 212. εἶχε πάντα περιφορῇ) Manca erit oratio ni interseras ἄν.

ἑαυτοῖς περιποιοῦντες) Lege ἑαυτὸν περιποιοῦντες αὐτοῖς.

Fabula 213. μάχομαι κρέας ἔχοντα) Deesse videtur

detur vox κύνα. qua interserta legendum esset θρασύτερον ἢ τὴν σκιὰν, κύνα ὑπέλαβε μεῖζον κρέας ἔχουσαν.

ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα) Palat. quartus πρὸς τοὺς πλεονέκτας, οἵτινες πλειόνων ἐρῶν ἐπιθυμοῦσι, καὶ ἃ ἔχουσιν ἀπολύουσι.

Fabula 214. κώδωνα κρεμάσας) Mancus est hic locus: aut saltem legendum, κώδων' ἐκρέμασ' ὥστε.

Εμφανῆ) Inter vertendum legimus ἀφανῆ.

Fabula 216. ἔχοντος κύνα μελιταῖον) Melitenses canes olim in deliciis. Theophrast. charact. περὶ μικροφιλοτιμίας, καὶ κυναρίου δὲ πλουσίου αὐτῷ ἀποθανόντος, μνῆμα ποιῆσαι, καὶ στηλίδιον ποιήσας, ἐπιγράψαι, κλάδος μελιταῖος.

καὶ τοῦτον δῆσαι) Forte καὶ τοῦτο δῆσαι.

Fabula 217 ὅτι τοὺς ἀδικοῦντας) Verbotenus interpretati sumus corruptum hoc ἐπιμύθιον.

Fabula 219. ἐπὶ τὸ διὰ παντὸς ἕνα τίκτειν) Rationem reddit Herodotus lib. 3. ἡ μὲν λέαινα, ἐὸν ἰσχυρότατον καὶ θρασύτατον, ἅπαξ ἐν τῷ βίῳ τίκτει ἕν. τίκτουσα γὰρ συνεκβάλλει τῷ τέκνῳ τὰς μήτρας. Contra sententiam Herodoti & vulgatæ opinioni Aristotelem vide lib. de Hist. Animal. 6. c. 31. Vide Plinium vtramque referentem opinionem c. 16. lib. 8. vt & Ælian. περὶ ζώων lib. 4. c. 34. quo capite leges ex Palatinis Schedis, vt & voluerat antè Billius, ἡσυχῇ δὲ ἐπὶ πόδας ἀναχωρεῖ βλέπουσα αὐτὸν ὑποβρύχιον, non vt vulgò ὑπόβρυχον.

Fabula 220 ἑαυτὸν προσ **) Lacunam explet legens προσοικειοῦν.

καί τι προσάπτειν) Malo καί τι προσάπτοι μ' οὐκ ἔχω.

λέοντα ***) Non video quid deesse possit.

ἐμὴ τύχη) Legi melius poterit ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ πράγματα ἑαυτῇ πολεμεῖ. Sic fabula 189. vocem eamdem reposuimus.

ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσὸν) Malo τὸν χρυσὸν cæterum tale est illud Antholog. lib. 1. furis meticulosi, qui aureum offenderat gladium.

Καὶ χρυσὸν φιλέω, καὶ δείδιον Ἄρεα φεύγω.

ποίῳ ἂν τρόπῳ) Legi poterit ποίῳ ἂν τρόπῳ ἰδεῖν.

δεδο-

δυσεξήγημα) Legendum puto δυσεξήγητον.

Fabula 223 Λέων σὺν ἀνθρώπῳ) Mendosus hic locus; neque adhuc mederi queo.

ὅτι εἰσὶ τινες) Lego. ὅτι εἰσὶ τινες οἱ ἐν οἷς οὐ δύνανται, καυχῶνται omissis cęteris nisi mauis ὅτι εἰσὶ τινες, οἱ ἐν ὅσοις δύνανται, καυχῶνται, μηδ' ἐν δυνάμενοι *Quidam sunt, qui inquantumque repossunt, gloriantur, quamuis nihil plane possint.*

Fabula 225 ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι) Vix vox vnica sine mendo est in ἐπιμυθίῳ hocce. Totum ita legi vellem ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι οἱ μαθόντες τοῖς ἐχθροῖς πιστεύοντες, ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων περιγυμνώσι ἑαυτοὺς, αἰχμάλωτοι μᾶλλον καὶ ὑπάλωτοι τούτοις γίνονται, οἷς πρότερον φοβεροὶ καθεστήκεσαν.

Fabula 226 ὁ μὲν γὰρ τῶν θαλασσίων) In quibus conueniant Leo & Delphinus explicat Aelian. περὶ ζώων lib. 15. c. 17. cuius haec verba. φυσικὴ δ' ἄρα τις κοινωνία καὶ συγγένεια λέοντι καὶ Δελφῖνι ἀπόρρητος. ὁ γὰρ ὅτι βασιλεύουσιν, ὁ μὲν τῶν χερσαίων, ὁ δὲ τῶν ἐναλίων, τοῦτο ἀπέχει. ἀλλὰ γὰρ τοι καὶ τίκτονται προϊόντες εἰς γῆρας, καὶ ἄλλως νοσήσαντες, ὁ μὲν, τὸν χερσαῖον πίθηκον ἔχει φάρμακον. ὁ δὲ ἀναζητεῖ τὸν συμφυῆ.

Fabula 229. διὰ τῆς ποσὶ) Lege διὰ τῆς ἐν ποσὶ παχύτητος.

Fabula 231. πρόβατον τεθνηκέναι) Mallem τεθνεῖναι.

Fabula 232. θυσιάζει) Lege θυσιάσει.

Fabula 233. μηδὲ ποτε) Lege μηδὲ τότε.

Fabula 234. Α'νέντοι τῶν τεχνασμάτων) De veritate huius lectionis dubito. Mallem quoque verteretur si verba ferrent, *machinamentorum suorum compotes non fiunt.*

Fabula 237. ἀνθρώποις ὑποκρύπτοντες) Posset legi ὑποκύπτοντες.

Fabula 239. μέσον ἀγαγεῖν) Melius legetur κυνηγήσει, ἢ μέσον ἀγαγεῖν.

Fabula 241. πέμψας τοὺς πρέσβεις) Lege καὶ πέμψαντας πρέσβεις.

ὕτως τὸν πολλῶν) Totus mendosus hic locus restitui sic poterit ὕτως τὴν πόλεων αἱ τὰς πεπεισμένας ῥᾳδίως παραδίδωσιν λανθάνωσι καὶ αὐτοὶ τοῖς πολεμίοις χειρώμενοι.

Fabula 244. μέλισσαι ἀνθρώποις) Manca videtur hæc fabula, quæ suppleri poterit ex Camerario, fabula Apicula & Iupiter.

Βασκαίνει) Sic reposuimus cum in MSS. esset βασκαίνεις.

Fabula 247. ὁ λόγος δηλοῖ) Non satis integer hic locus.

Fabula 249. ὁ δὲ βάτραχος) Malo ὁ γὰρ βάτραχος.

Βρεκεκὲξ) Lege βρεκεκεκὲξ κοὰξ ἀνακραγόντων.

ζυγοστάτει) Legi inter explicandum καὶ ἴσον ἀποδίδωσι ζυγοστάτης.

Fabula 250. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει) Hinc prouerbium *Manum admouentes inuocate numina.* Apud Suidam Αὐτὸς τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. ὅμοια τῇ, σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. Qui locus mutilus videtur: forte sic resarciendus παροιμία ὁμοία τῇ, &c. euanida voce παροιμία ob affinitatem sequentis.

Fabula 251. Αὐτὴ δὲ ἐνατενίζων) Legendum videtur αὐτήν γε ἐνατενίζων.

ἐγὼ μὲν γὰρ) Apud Plutarchum in Solone

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται, ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

Fabula 252. ἱμάντα καὶ) Lege ἱμάντα δέ.

καὶ σφόδρα ψυχρὸν ἦν) Forte σφοδρῶς. vel ψυχρῷ.

νεκρὸν ἐμβαλεῖν) Lege νεκρὸν κεκρυμμένον.

πάντα τὰ χρυσὸν) Isocrates, τὸ ἀχρεῖον πανταχοῦ λυπηρόν.

Fabula 254. Φασὶ γὰρ νεκρὸν μὴ δάκνειν) Vide quæ dixi ad fabulam 168.

Fabula 255. πλάτανον) Fabulæ huius exemplum in se statuit Themistocles apud Ælian. var. Histor. lib. 9. cap. 18.

τὰς πίλεκας) Forte erit τὰς πίλους, & mox ἀχαριστῶνται.

Fabula 256. Δελφινίους) Lege Δελφῖνας.

εἰς ὅτου κυνηγετεῖν) Forte εἰς τοῦτο vel ὅσον ὕπνου.

Fabula 257, ὄν⊙ *** ὀνειδ⊙) Non video quid deesse possit.

πλοῦτ⊙ ὑψηλ⊙) Euripideum est illud πλοῦτ⊙ ἴσω ἔμπλεως, οἶον ἀπέρχεται ξυνάν.

Fabula 258. ὅτι καὶ νῦν) Palatin. 4. ὅτι πολλάκις οἱ ᾧ ... εἰς ἐντύχωσιν, οὐ τούτῳ καὶ πίστευε.

Fabula 259. τῶν δὲ οἰκούντων φρέσιν) Vide Suidam in φρέα.

Fabula 260. ὄν⊙ ἀκανθοφάγος) Fabula hæc manca est ... quid video.

Fabula 263. ὄν⊙ πωλήσας) Versus iambicus Scazon, quales Babrias scripsit. nec satis scio num Babrius ipsius.

Fabula 264. Εὰς τὸ φρονεῖν) Legi potest ἕως τὸ φρονεῖν ἐνεκίσθη, vel ἕως τοῦ φρονεῖν ἀνεκίσθη.

Σαίνουσα) Edi debuit *Adulans verò caput rogauit.*

Fabula 263. ὄφις καὶ Γαλῆ) Mures ἐπειδὰν ἀκούσωσι γαλῆς τρυζούσης ἢ συριττούσης ἔχεως, ἐκ τῆς μυωπίας τῆς μιᾶς τοὺς αὐτῶν βρέφη ἄλλο ἄλλη μετοικίζουσι.

Fabula 267. καὶ δεσποτείλημφας) Erat in MS. συνείληφας. vnde forte an leget quispiam ἵνα καὶ τὰς σοῦ ἀληθοῦς ἐλπίδας ἀποβαλῆς.

Fabula 268. ὁ μῦθ⊙ δηλοῖ) Palatin. 4. ὅτι εἰ μέλλει συμβῆναί τι τοῖς ... ἐγκαρτερείτω, καὶ μὴ κατασπεριζέτω. εἰ γὰρ ἐκφεύξει.

Fabula 269. ποῖα ἂν ἡμῶν εὔξομαι) Legi potest πῶς ἂν σοῦ συνεύξομαι, vel simplicius ποῖα ὑμῖν εὔξομαι.

Fabula 270. τὰ σεβάσματα νέμων) Absurdè verò adueniens dicitur Lupus. cum id postea dicatur; legendum forte erit, παιδίον τὰ σεβάσματα νέμον, εἰς λύκον ἐμβαλόμενον, &c.

Fabula 271. τοὺς πιθήκους φασὶ) è cæteris Plinius lib. 8. c. 54. *Gestant catulos Simiæ; quos mansuefactæ intrà domos peperere, omnibus demonstrant, tractarique gaudent, similes gratulationem intelligentis. Itaque magna ex parte complectendo necant.*

ὅτι πάσης πονηρίας) Membranæ aliæ φρονήσεως legunt. Palat. quintus amplius ἐπιμύθιον habet. ὅτι τοιοῦτοι ἦθος ἔχουσι τινες τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἀεὶ ἐχθραίνειν ἐστὶ μᾶλλον ἢ φιλεῖν, ὅπως καὶ περὶ γονέων πολλάκις πρὸς οἰκεῖα γίνεται τέκνα, ὡς δῆθεν φιλῶν, (lege ὅσα δῆθεν φιλοῦσι) αὐτοὶ τῆς σωτηρίας ἐμποδίζουσι. ὅσα δὲ δῆθεν μισοῦσι, αὐτὰ ἀκινδύνως πρὸς σωτηρίαν ἀπέρχεται. καὶ τὸ τῶν μοναχῶν σχῆμα περιβάλλεται.

Fabula 273 πλούσιον βυρσεῖ) Legi potest πλούσιος βυρσεῖ παρὰ πλησιάζων τις.

Fabula 277. καὶ ὀμφαλίζων αὐτὸν) Mallem καὶ ὀμφαλίζοντ' αὐτὴν.

τοιοῦτος πᾶς ἐστιν κληρονόμος) Bene Publius Syrus

Heredis fletus, sub persona risus est.

Fabula 278. συνέβη ἐκ τοὺς) deesse videtur τούτων hoc modo συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλανηθέντας.

Fabula 282 ὡς ἐπὶ τὸν τέττιγα) Mancus locus neq; occurrit vnde expleatur.

Ἀφοδεύματα) Vox nihili. Forte erit ἐν φωλεῷ τινι. ut vertimus.

Fabula 283. λιγγώσης ὁ λέων) Corruptus locus. Forte sarciendus hoc modo, γελώσης δὲ Ἀλώπεκος. nisi vulnus maius. Vulpes videtur vel aliud quid animal Leonem incitasse in pugnam.

Fab. 285. τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ) Eunus in Antholog. εἰς αὐτοματόδοτον

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι τράγε θυομένῳ

Vide ibidem Leonidæ epigramma prolixius in eandem rem.

Fabula 286. τοὺς γέρανους φασὶ) Ouidius 15. Metam.

E qua

——— *Et quæ modo fœmina tergo*
Passa marem, nunc esse marem miramur hyenam,

Plinius 8. c. 30. *Hyænis vtramque esse naturam, & alternis annis mares, alternis fœminas* parere sine mare *vulgus credit. Aristoteles negat.* Locus Aristotelis est lib. περὶ ζώων ἱστορίας 6. c. 32. Cui Ælian. contra est lib. 12. c. 25.

Fabula 289. ὁ δὲ χαλκεύων) Nouam constructionem istam mutare nolui, cum ex repetitione eiusdem appareat ita scripsisse hunc μυθοποιόν.

Fabula 290. ἐναντία τὴν χελιδόνα) Lege τῇ χελιδόνι λέγει.

Fabula 291. τοῖς ἀνθρώποις συνοικοῦσα) Malo συνοικί-ζουσα.

Fabula 293. πόσῃ γὰρ ὁλκῇ τὸ ἐμὸν) Lectio edita est Palatini vnius optima in versione vero secuti sumus lectionem aliorum προσφέρει. Prioris lectionis sensus hic est *quo pondere & pretio sanguinem meum propones.*

Fabula 294. ἤγουν χοῖρον) Manifestum glossema. Expungendæ hæ voces, quarum alteram in margine repertam textui illeuit exscriptor, vitio hominibus suæ sortis haud insolente.

Εἰ τοκὰς ἡ ὗς) Extendenda hæc forsean, & legendum οἱ τοκεῖς δ' ἡ ὗς.

τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις) Fabula istius sensus à festorum illorum dependet noticia. Cui lucem præferet Theophrastus χαρακτ. περὶ ἀδολεσχίας. καὶ ὡς Βοηδρομιῶνος μὲν τὰ μυστήρια, πυανεψιῶνος δὲ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. Παναθήναια vero non illa μεγάλα quæ διὰ πενταετηρίδος fiebant, intelligi hic oportet; sed illa μικρὰ quæ δι' ἐνιαυτόν, vt venditori nostro fraus sua constet.

Μυστηρίοις θήλεια ἀποκύειν) Sues Mysteriis mactari solitas docet Ælian. περὶ ζώων ἱστορ. lib. 10. c. 16. Ἀθηναῖοι δὲ ἐν τοῖς μυστηρίοις καταθύουσι τὰς ὗς, καὶ μάλα δικαίως, λυμαίνονται γὰρ τὰ λήια.

ψευδομ***) Lege ψευδομαρτυρεῖν.

Fabula 297. ψύλλα δέ ποτε) Nobilis viciis hæc fabula

in qua nouo vulneri vix locus. Legi posse videtur hoc modo ψύλλα δή ποτέ τινι πολλὰ ἠνώχλει, καὶ δὴ [illegible] τίς σύ, ἀνεβόα, ὅστις εἰκῇ καὶ μάτην ἐμὲ [illegible] βρόα, ὦ οὗτος σύζημε μὴ κτείνας. μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύναμαι ποιεῖν. ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη. ἄρτι σε θνήξῃ χερσὶ μοῦ ταῖς ἰδίαις ἅπαν γὰρ κακὸν οὐδὲ μικρὸν οὐδὲ μέγα οὐ ἴσως πρέπει παντελῶς φύεσθαι ὑπὸ κακοῦ ἀνθρώπου ἐλευθῆναι, κἂν μέγας ᾖ κἂν μικρός.

FINIS.

NOTÆ

NOTÆ ISAACI NICOLAI NEVELETI IN APHTHON. FABVLAS.

Aphthonii Rhetoris fabellas ante annos aliquot è manuscripto Palatinæ Bibliothecæ edidit, Latinasque fecit Iacob. Kimedoncius F. iuuenis supra annos græce latineque doctus. Easdem cæteris additurus ad αὐτόγραφον ipsum contuli denuo, & quicquid inter legendum non satis à Kimedoncio versum feliciter visum est mihi, huc congessi, nequid esset quod lectorem non adeo peritum moraretur. non equidem animo labores alienos, quod hodie fit, carpendi; Quid enim absurdius quàm in eo peccare, quod à te deprecaris? sed iuuandi Lectoris caussa.

Fabula 1. ἐπιγεγονότ©) Sic reposui ex MS. cum in editione legeretur γεγονότ©.

ὅπως πένης) Idem Menandri Gnoma

Ε᾽φόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθει.

Fabula 2. τῆς πελάτης ἀναβολῆς) Locum hunc Palatinus codex mancum esse indicauit dum τῆς ἀναβολῆς habuit. Kimedoncius id non aduertens τὴν ἀναβολὴν fecerat. Quod deerat suppleui ex vulgatis Æsopi fabulis. inter quas hæc (vt nonnullæ aliæ Aphthonii) extat sub ἐπιγραφῇ. κύων. vertique vt vides, cum esset in editione *sic musica periculum auerruncat.*

Fabula 4. Ωδῆς μὲν πλέον ἐδὲν) Verterat Kimedoncius *Nihil equidem quod sonorum esset reportauit.*

κατηγορεῖτο ἡ τὴν δόξαν) Verterat idem *opinionem tollit.*

ὅτως φαῦλοι) Mallem ἐπιμύθιον hoc sic interpretari *homines viles plus videntur quàm reuera sint.*

Fabula

Fabula 6. τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα) Inter Æsopicas fabulas legitur quoque hæc paucis immutatis sub titulo Αἰθίοψ.

πλύσεσι δὲ λουτροῖς) Liberior in explicatione harum vocum est Kimedoncius, quæ sonant *Lotionibusq; omnis generis expurgare conatus est.*

Fabula 7. καὶ πεισθεὶς ὁ λέων ὑπ' ἔρωτος) Omiserat hæc verba in interpretatione sua Kimedoncius.

Fabula 8 τὰ γὰρ πλεῖστα) Verterat interpres *Nam plurima animalia quæ ad inuisendum veniebant quum id in promptu haberet, quasi alimentum deuorauit.*

ἐν προθύροις) Erat in versione, *ad Vestibulum Leonis restitit.*

Fabula 9. τῷ πονθέντι ποδὶ) Est in versione Kimedoncii, *altero pede qui non affectus erat*; vertere vellem *sauco pede medentem percussit*, vt eodem ipso pede, è quo euulsa spina erat, Lupum percusserit Asinus.

Fabula 13. Επίσχες ἔφη) Mallem vertere *Abstine à narratione pristini status tui.*

πεπηγμένος λέθει) Legendum est cum Kimedoncio πεπηγμένη λήθη.

Fabula 16. συνίστησι) Reponi debuit ex MS. συνέστησε quomodo mox legitur.

διαστάντες ἀπήχθησαν) Legit Kimedoncius διαστάντες. Sublata ὑπὸ διαστολῇ legi posset, ἀλλήλους ἐν μέρει διαστάντες ἀπήχθησαν, phrasi græcis vsitatissima qualis est illa φησὶ λέγων, ὤχετο ἀπιὼν & sexcentæ.

Fabula 19. τὸ μεῖζον δεῖ) Verteret liberius paullo Kimedoncius *Maiora viribus periculosum est affectare.*

Fabula 22. ὡς αὐτὴ μὲν) Est in Palatino μὲν ἂν, sed magis est vt retineatur edita lectio.

Fabula 23. τὸ δὲ ὄνος) Emendat Kimedoncius οὐδὲ ὄνος. Sed stare posse videtur hic locus leuissima cum emendatione si paullo post pro δὲ legeris δή; quam emendationem secutus versionem quoq; emendaui.

Fabula 24. μῦθος ὁ τῶν βατράχων) Placet quod Kimedoncius

nedoncius τὸ βατράχε legit, non item quod τὸ ὑπισχνέμενον. Retineri enim potest, vt mihi videtur, edita lectio & interpretari *Fabula Rana monens, ante lucrum consyderari eum debere qui promittit.* quod magis fabulæ conueniet. Κέρδος autem mihi non satis ad gustum est. posset esse. ἔργῳ.

Νέοις δὲ φρένες) Græcum est Euripidis

ἔργοις ἀμείνω τοὺς ἔχουσι φρένας.

Fabula 26. μέτρια κτηνήμενοι) διὸ ex Palatino reposuimus.

Fabula 27. καλὰ κέρδη) Nescio cur malit Kimedoncius hic legi κακά.

Fabula 28. Δελφίνιον καὶ ἀετός) Prolixe fabulam seu historiam habet Ælianus περὶ ζώων ἰδιότητος lib. 17. c. 37. huic similem. Cuius capitis maculas ὡς παρέργως eluam ex Palatinis schedis. Igitur vbi est οἱ δὲ ἄγρας ἀξέπιον, καὶ ἀμυνεῖ καὶ πολλάς, lege πολλοὶ non vt Gesnerus πολλὰς μύλιας sub finem itidem capitis vbi est ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώματι ἀμείνης. Lege ὅπως ὁ ἀετὸς τῷ σώματι ἀμοιβὴν τῆς ἐκείνων σωτηρίας ἀπέδωκε μισθὸν pro quibus non ἀσόχως supponebat Gesnerus τῇ σωτηρίᾳ εὐχαρεῖς.

Fabula 29. διεσπάνοχεν) Legit Kimedoncius αἴχε καὶ φέρει. quod mihi nequaquam displicet. Tum enim illa efferet. Vulpes non velut alloquens Coruum sed apud se veluti mirabunda, artificio plane vulpino.

ἡγεμονίας ἀξιώσεως] Mallem τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ ἀξιωθήσεσθαι, vt diceret vulpes, *Colore vero es auium ducatu imperioque conuenienter.*

Ἐχθροῖς πεισθαρχῶν] Dixit fabula 21. Ἐχθροῖς πεισθαρχῶν ὑπομένει τὸν κίνδυνον.

Fabula 31. πλεονεξίας μισῶν] Vertit Kimedoncius *fraudem malo ambitionem.*

κυρίου ὄνομα ζητοῦντος] Verterat idem *Mercurio quidem pronunciante.*

Fabula 37. πλείονι] Legit Kimedoncius πλείονι.

ἱερεῦσι

ἱερεῖον τοῖς θύμασιν) Bene interſerit Kimedoncius ἀ-ξιον ἐστι.

Fabula ultima εἰς ἀπελύετο) Kimedoncius itidem mauult τούτων cur velit non video. ſine mutatione ſtare poteſt lectio edita.

FINIS.

NOTÆ

NOTAE IN BABRIAE FABVLAS
ISAACI NICOLAI NEVELETI.

Fabula 1. λέοντα) Sic bene Palatini duo, & editiones recentiores. Exoletae enim κωή τις λέοντα.

ὅτι ἐπ' ὄρεσι ὕδωρ) Varietas summa est in his fabellis discrepant quippe editiones à MSS. duobus Palatinis, quibus vsus sum mirum in modum. & sæpe melius habent, & elegantius quam vulgati libri. Noluimus tamen libris duobus innixi, tot retro sæculorum auctoritatem infringere. satis esse duximus lectionum ipsam varietatem hic indicasse. In ἐπιμυθίῳ igitur Palat. primus legit ὅτι ἐν φόνοις ὁ δεῖ στεμυνόμενος.

Fabula 2. ὁ μὲν πτοῦμαι) Sic editiones omnes. Palat. vterque ὁ μὲν πτοῦμαι.

ὅτι ὕδωρ κωή) Palat. primus ad fabulam propius Ἀρης ὕβρεων ἀλεξίζεσθαι.

Fabula 3. αὐτὸς ποτὲ) Mallem quod Palatin. 2. αὐτὸν à quo Palatinus alter facit αὐτὸς ποτῷ, vt dicant eob potum certasse. præsertim cum id velit Fabulator Græcus εἰς μικρὰν πηγὴν λέων τε καὶ κάπρος ἦλθον πιοῦντες ἔριδα ἔχον τίς πρῶτος αὐτῶν πίῃ.

Γῦπες δ' ἐκάθηντο) Palatin. vno ore Γῦπες δὲ θηρῶν ἐπιμένον τὴν μάχην.

Fabula 4. Εἰ συμφρονοῦντες) Palat. primus

Εἰ συμφρονοῦντες δυνατὰ ἔχετον ἂν λέων
πῶς ὁ μανεὶς δρᾶσαι μετ' ἀκριβείας;

Εξουσίαν ἔχοντες) Eodem sensu sed diuersis verbis idem liber. ὅτι δεῖ συνέχειν τοὺς ἔχοντας θυμοῦ κρατεῖν.

Fab. 5. λέων ὄνος) Non extat hæc fab. in Pal. schedis.

Fabula 6. ὕπαρξ συναντῶν) Palatini libri

Σμικροῖς ὄνος πυρσήρχου ἀργυρῶν βρέτας
Φέρων, τιθεὶς πᾶς προσκυνῶν πίπτει κάτω.

ὅτι τοὺς

ἐπὶ τοὺς σὲ] Iidem libri τῶν αἰτιῶν μὴ ἀναισθητεῖν.

Fabula 7. ὅς μοι κεκλήκει ὡς] Membranæ Palatinæ

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα
ἤμεσε κεκληκὼς σπλάγχνα.

quod vulgato non ineptius. Variant & in adfabulatione. ἀλλότρια μὴ ἀναιδῶς ἐκτείνειν. nisi quod primus ἐκτείνειν habet.

Fabula 11. πέτρῳ τ' ἔχοιζ] Sic Pal. mallem ἔχειν.

Αἱ μεγάλαι ἔχθραι] Palatin. μεγάλαι ἀδικημάτων ἐκδίκαι.

Fabula 13. Σὸς ἐλπίσας μὲν] Palatinatum lectio ... μὲν ἐκφέρειν μὲν. & versu vltimo ὡς ἐδίδαξεν. Variant & ... ἐπιμύθιῳ μὴ γελᾶν πτώματα τῶν πέλας.

Fabula 14. αἰπόλος βλέπων] Longe melius Palatin. liber, αἰπόλος τρέπων

Fabula 15. ὅτι πολλάκις] Non satis conueniens fabulæ videtur adfabulatio. Palatinus vterque habet. Ἀδικίας μὴ κατάρχεσθαι. quod tolerari potest.

Fabula 17. πηγαῖς ὁρῶσα] Vterque liber

Ἑαυτῆς προσβλέπων δόρκας θέαν

Et mox itidem variant iidem ab editis

ὕλαις θέων λέοντι φεύγειν ἐν μέσῃς
θνήσκει πεδηθεὶς οἷς ἔχαιρεν ἐς μάτην.

Variant pariter in adfabulatione τὸ προσδοκώμενον ...
ἄκαιρ ἐπιβλαβές.

Fabula 18. πρὸς τοὺς ποιοῦντας] An melius cum Pal. τὸ ἐκπείρας ἀδύνατον προφάσεως εὔπορον:

Fabula 19. Εὐθὺς δ' ὁ τοῦτον] Palatin. primus ὁ νέος ἐκρεμήθη. ἡ δ' ἄλλε τιγρίν. Secundus verò Κόραξ ἢ ῥίπτει... ρὶν. ἡ δ' ἄλλ φαγεῖ. Vterque verò ἐπιμύθιον sic effert Ἐχθρῶν ἐπαίνοις μὴ πιστεύειν.

Fabula 20. τοῦ ἡλίου] Pal. 2. τοῖς ἡλίου. mox alter legit μόνον. vnde forte μόνου.

πρὸς τοὺς] Pall. τὸ συνήθως τὸ ἄσυμφορον ἀπαγόρευσιν. ... quod secundus ἄσυμβον legit.

Fabula 21. λαβεῖν θέλων] Palat. χρυσὸν ὡς λαβεῖν πλ...

quod

quod malo leui mutatione χρυσοῦ. Neque male idem liber μείζων habet, pro vulgato μείζον. habet pariter pro adfabulatione τῷ πλέονι μὴ ἐρᾶν.

Fabula 26. πεζῶν δ' ὀλίγοι) Malo cum Palatinis πεζοὶ δ' ὀλίγοι.

Fabula 27. Βέλη τὸ σῆθος) MS. vterque versum sic fert

βέλτιστον τὸ στῆθος αὐτοῖς βέλει.

Et mox pro ἥτω habet Palat. secundus ἧττω. adfabulationemque cum altero ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀδικημάτων τὰ δεινὰ ὑπάρχει. Cæterum bene Syrus

Bis interimitur qui suis armis perit.

Fabula 30. καὶ μάχαις) Palatin. λόγοις, vbi vt obiter id moneam, vertendum est, *Cum inimicitiarum odio, & pugna dissociasset.* Malo Palat. illud.

ἕκαστον ἐν βίβλοις) Palat. primus ἕκαστον οἷον ἐκβίβλων ἀθλίως. secundus ἕκαστον ὃς ἦν, &c. Sed vulgata lectio bona est, neque sollicitanda.

πρὸς τοὺς) illa efferunt Palat. libri φυλάττεσθαι τοὺς ὁμογνοοῦντας.

Fabula 31. πρὸς φίλον τινὰ) Palati. primus κακοῖς μὴ συγκαλάζεσθαι. quod prætulerim vulgato. secundus ἀδικίᾳ μὴ συμφέρεσθαι.

Fabula 32. ὅτι ὁ πλεονεκτῶν) τὸ ἐν χερσὶ μικρὸν τῆς ἐλπιζομένης μείζονος κρεῖττον. Sic Palat.

Fabula 35. ζητεῖν ἐγχυν) Palatinus vterque

Ἐπειλέγει δίκαια πάντα κατ' ἄνος τέλεις.

Επιμυθίῳ vulgato vox φανερῶς suspecta est Palat. ἀδικίας προφάσεως ὑπάρχει.

Fabula 36. πρὸς ἀνθρώπους) Palat. κατὰ δυνάντων μὴ θρασύνεσθαι.

Fabula 38. ἔργ' ἀναξίως) Notanda lectio Palatini secundi ἔργον ἀξίας. vt & adfabulatio. ὁ μὴ ἢ σκήπτων τις μὴ πάσχῃ.

Fabula 39. μὴ δ' ἄλλο) Vterque Palatin.

Μηδὲ ἐγὼ ἄλλο φησὶ πάλιν τοῦτο σκόπει.

 Adfabu-

Adfabulationem nequaquam malam suggerit Pal. alter

Μέγα κέρδος, ὑπὸ κακοῦ μὴ βλαβῆναι.

Fabula 41. μύρμηξ δ' ἐφθονεῖ) Palatini ambo.

Μύρμηξ πρὸς αὐτὸν εἶπε, πῶς γὰρ οὐκ ἔχεις;

Et adfabulationem iidem sic concipiunt. ὅτι τὸ ὑμ... ἐν λέγειν, καὶ ἐπιζητεῖν ἀκαίρως μάταιον,

Fabula 42. κἀκτεινε) Palat. alter καὶ κτείνει. Cæte... post hunc versum addit Palat. idem

Σπεύδων δ' ὁ πληγχθεὶς τόνδε τὸν ξίφος ἔφη
Δικαίως πάσχων τὸν πονηρὸν οἰκτείρας
Οὕτως κακοὶ πέλουσι τοῖς εὐεργέταις.

Fabula 43. Ἀχοῦ χελιδὼν) Est hæc fabula sola, q... Babriam redoleat antiquum. Sed hæc hactenus.

FINIS.

NOT

NOTÆ IN PHÆDRI FABVLAS ISAACI NICOLAI NEVELETI.

IN LIBRVM I.

ÆSopus auctor quam materiam) Phryx fabulator Æsopus cæteris in hoc genere scribendi materiam præbuit, vel quod ex primis studium id tractauit, vel quod creditur ἄριστα πάντων (vt ait Aphthonius) συγγράψαι τοὺς μύθους Auienus sanè cum Phædro materiæ ducem sibi Æsopum fatetur præposuisse, præfatione ad Theodosium Imperatorem.

Duplex libellus os est) In Codice Petri Pithœi auunculi mei (de quo plura effari me prohibet sanguinis vinculum) erat *duplex libelli mos est*. Lectionem hanc inmutauit optimè vir doctissimus Rigaltius, veterem pariter secutus librum.

Fictis iocari) Sic infrà Phædrus, *Et arte fictas animus sentit fabulas*.

Fabula 1. *Latro incitatus iurgii*) Leonem qui pueros suos arenam renouantes peremerat, *prædonem* vocat eodem sensu Mart. lib. 2. Epig. 75.

Exclamare libet, crudelis, perfide prædo,
A nostra pueris parcere disce lupa.

Pater hercle tuus) Ita solent peccata parentum, quæ pius nulla sunt, filiis imputari. *At nihil est iniquius quàm aliquem hæredem paterni odii fieri*, ait Sen. lib. 2. de Ira.

Qui fictis causis innocentes) Lupini huiusce facinoris sexcenta exempla occurrere olim, occurruntq; etiamnum hodie: adeo vt *Hi regnent qualibet vrbe lupi*. vt bene Fabulator noster Anonymus fab. 2.

Fabula 2. *Arcem tyrannus*) Ἀκρόπολιν. Notissima est hæc historia ex Iust. Plut. Herod. qui crudelitatis suspicionem à Pisistrato remouent.

Qui dissolutos mores) Pithœa. Codex habuit *vi cõpescere*

quod retinendum videtur. Neque auulsum arbitror suo loco hunc versum & visum est viro doctissimo. Sic enim Rimicius quidam qui Phædri fabulas soluta oratione reddidit, seruatis vt plurimum verbis, hæc eadem de re loquens ait. *Ranæ vagantes in liberis paludibus & stagnis, clamore magno ad Iouem facto petierunt sibi rectorem, qui errantes corrigeret.* Rimicii huius exemplar mihi è Palatina Bibliotheca suppeditauit V. A. IANVS GRVTERVS, Vlmæ olim impressum. Fabulas Æsopi Auieni & Anonymi nostri fabulatoris latina germanicaque oratione exposuit. Id monendum hoc loco duxi, quod aliquoties huius Rimicii facturus sum mentionem.

Cunctas euocat] Rimicius legit *aduocat.*

Fabula 3. Ne gloriari libeat alienis bonis] Simile quid monuit Aristippus, qui αἰσχύνεταί τις ἐπὶ τοῖς κολυμβῶσιν, οὐκ αἰσχύνη, ἀλλὰ ἐπὶ δελφῖνος ἔργοις ἀλαζονευόμενος.

Ad proprium genus] Ordinem dixit Plaut. simili in fictione Act. 5. Sc. 3. Aulul. ibi. *Nunc si filiam locassim* quem locum prolixum nimis vide.

Contentus nostris si fuisses sedibus] Rimicius *si has vestes quas natura dedit amasses.* Vnde videri potest legendum hic *Contentus nostris si fuisses vestibus.* Nec mihi displicet.

Fabula 4. Vidit simulacrum] Seneca 1. Nat. quæst. *Quid sibi rerum natura voluit, quod cum vera corpora edidisset etiam simulacra eorum aspici voluisset.* Cæterum illius πλεονεξίας exemplum dabit Demetrius, qui *dum aliena affectat vt assolet fieri, propria per defectionem Syriæ amisit* Iust. lib. 39. c. 1.

Fabula 5. Nunquam est fidelis] Euclio prudenter apud Plautum Aulul. Act. 3. Sc. 4.

——— *Dii immortales facinus audax incipit,*
Qui cum opulento pauper homine cœpit habere negotiũ.

Fabula 7. O quanta species] Rimicius legit, *O quanta species ait, & cerebrum non habet.*

Sensum

Sensum communem] Bene Syrus

Fortuna nimium quem fouet stultum facit.

Iuuenalis itidem Satyr. 8.

Hac satis ad iuuenem quem nobis fama superbum
Tradit, & inflatum, plenumq; Nerone propinquo.
Rarus enim fermè sensus communis in illa
Fortuna.

Communem sensum] Præterea dixit Horatius lib. 1. Serm. 3.

Communi sensu planè caret inquimus.

Fabula 11. *Hic auriculas*] Placet viri doctissimi Rigaltii coniectura

Hic auritulus, clamorem subito tollit.

Simili fuissem in metu] Vetus Danielis charta habuit *simili fugissem metu*, quod vulgato prætulerim.

Fabula 13. *Hac re probatur quantum*] Laborare hunc versum adnotatum quidem est asterisco. Vide núm leui mutatione legendum

Hac re probatur ingenium quantum valet.

Fabula 14. *Bibere iussit*] Legetur melius vt in Pithœana editione *Hoc bibere iussit.*

Fabula 15. *Fraudator homines*] Legitur in V. Danielis charta *nomen cum locat,*

Sed mala videre expetit] Legit clarissimus Gruterus *sed malam dare expetit.*

Vbi vos requiram cum dies] Dissimili in re similiter Dordeilus apud Plautum in Persa. Act. 4. Sc. 7.

Argentum accepit, abiit: quid ego nunc scio
An iam asseratur hac manu? quo illum sequar?
In Persas? nugas.

Fabula 17. *Quem commendasse*] Vet. Dan. charta. *quem commodasset*. Sed frustra. Hac voce eodem sensu vsus Iustin. lib. 35. c. 3. *Demetrius duos filios apud Gnidium hospitem suum, cum magno auri pondere commendauerat.* Vbi videsis Amplissimi Bongarsii notas, qui aliquot exemplis id confirmat.

Fabula 18. *Nemo libenter recolit*) Doctè Ouidius Tristium 3. Eleg. 1.

At nunc (tanta meo comes est insania morbo)
Saxa meum refero rursus ad icta pedem.
Scilicet ut victus repetit gladiator arenam
Et redit ad tumidas naufraga puppis aquas.

Sic apud Iust. Dido lib. 18. c. 9. *Fingit se ad eum migrare velle, ne amplius ei mariti domus, cupida obliuionis grauem luctus imaginem renouaret, neue vltrà amara admonitio oculis eius occurrat.*

Instante partu) Mallem consulendo versui legere

Instante partu mulier actis mensibus.

Peractis mensibus) Sic *exacti menses* Plaut. Amphitr. Scen. 3. vers. 2. & Cistell. Act. 1. Scen. 3. vers. 15. & Curt. lib. 10. c. 25. *Exactos menses solus expectat, & iam diuinat marem esse conceptum.*

Onus naturæ) *Pondus Vteri* dixit Propert. lib. 4. El. 7.

Idem ego cum Cynaræ traheret Lucina dolores,
Et facerent uteri pondera lenta moram.

Fabula 19. *Preces admouit*) Plaut. in Cist. act. 2. Sc. 2.

Quot illi blanditias? quid illi promisi boni?
Quot admoui illi fabricos? quot fallacias?

Fabula 20. *Cœpere bibere*) Malo quod vetus Dan. charta habuit. *Cœpere ebibere.*

Ibi periere) Aberit itidem melius ex eodem libro vox *ibi.*

Fabula 21. *Infestus Taurus*) Codex Danielis *Infestis Taurus* quod non displicet.

Quod ferre certè cogor) Mallem *Quod ferre cogor, certè bis videor mori.* Alexandri Milites apud Curt. lib. 10. c. 14. idem voluere dum aiunt. *Milites tui, ciues tui incognita caussa captiuis suis ducentibus trahuntur ad pœnam. Si mortem meruisse iudicas, saltem ministros supplicii muta.*

Fabula 24. *Inops potentum*) Id voluit Syrus vers. 746.

Vbi cœpit pauper diuitem imitari, perit.

Instare

Inflare sese) Elegans Mart. iocus in Otacilium ex ac fabula petitus. lib. 10. Epig. 79.

Fabula 25. Canes currentes) Hinc iocus in Antonium pud Macrob. lib. 2. *Post fugam Mutinensem quarentibus uid ageret Antonius, quidam familiaris eius respondit, quod canis in Ægypto, bibit & fugit.* Ælian. περὶ ζώων ἰδιοτ. lib. 6. c. 53.

Fabula 26. in patena) Rimicius in catbino.

Peregrinam auem) Philostratus epistola quæ incipit ὁ ξένος ὤν. καὶ ὁ ὄρνις ὁ φοίνιξ τὴν Ἰνδῶν. ἔστι μὲν ὁ ξένος καὶ ἔρημος. τὸν δὲ πλανηθέντες οἱ ἀετοὶ θαυμάζοντες καὶ προσκυνοῦσι.

Fabula 28. Quamuis sublimes) Inde Indorum ad Alexandrum legati apud Curt. lib. 7. c. 47. *Leo quoque aliquando minimarum auium pabulum fit, & ferrum rubigo consumit. Nihil tam firmum est, cui periculum non sit etiam ab inualido.* Hinc Græcus ille versus

Ἔνεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή.

Fabula 29. Asinus demisso) Sic emendauit ex vetusto codice Rigaltius, cum in Pithœano legeretur *dimissis pedibus*.

Fabula 30. Humiles laborant) Prudenter apud Iustinum Philippus ait lib. 29. c. 3. *Cernere se quam cruenta & sanguinaria inter se bella vtrique populi, & viribus copiarum, & ducum actibus gerant: qua rabies finiri solo partis alterius interitu, sine ruina finitimorum non posse.*

Ratio est separata) Legunt alii *Natio est separata.*

Expulsus regno nemoris) *Regnum gregis* dixit Silius Italicus lib 16. Punicorum eadem in re

Abditus in sylua, stabulis cum cessit ademptis
Amisso taurus regna gregis

Quæ à poetarum principe mutatus est lib. 3. Georg. sub medium

Et stabula aspectans regnis excessit auitis, &c.

Regnatorem itidem *agelli* dixit Martialis libro 10. Epist. 61.

Quisquis eris nostri post me regnator agelli.

Fabula 31. *Tunc reliquis*] Mallem *Tunc derelictis.*

NOTÆ IN LIB. II.

NEc aliud quicquam] Supra dixit Phædrus

Duplex libelli dos est quod risum mouent
Et quod prudentis vitam consilio monent.

Fabula 32. *Attende cur negare*] Archelai egregium factum. de quo Plutarchus in Apophth. Ἀρχέλαος αἰτηθεὶς παρὰ πότον ποτήριον χρυσοῦν ὑπό τινος τῶν συνήθων οὐ μάλα ἐπιεικῶν, ἐκέλευσεν Εὐριπίδῃ τὸν παῖδα δοῦναι. θαυμάσαντος δὲ τοῦ ἀνθρώπου, Σὺ μὲν γὰρ, ἔφη, αἰτεῖν, οὗτος δὲ λαμβάνειν ἄξιός ἐστι, κἂν μὴ αἰτῶν.

Fabula 33. *A fœminis vtrumque*] Videsis Plautum Cistel. Act. 1. Scen. 1. Mart. lib. 11. Epig. 50. technas & fraudes mulierum detegit quem vide.

Ætatis media cuidam] Sic emendauit hunc locum doctissimus Rigaltius, cum alias legeretur *quadam*, essetque nota Lacunæ grandioris.

Fabula 35. *Feles cauernam nancta*] Huic feli persimilis Macedo Philippus apud Iust. lib. 8. c. 1. & 4. & lib. 11. *Gratiam fingere in odio, instruere inter concordantes odia, apud vtramque gratiam quærere solemnis illi consuetudo.*

Fabula 37 *Contra potentes*] Publius Syrus

Fulmen est, vbi cum potestate habitat iracundia.

Fabula 39. *Spatium dum noctis*] Addit Rimicius

Hæc cum dixisset obscuro se condidit loco

adeo vt versus deesse hic Phædro videatur.

Bobus quietis] Rimicius legit *Bobus gaudens agere cœpit gratias.*

Dominum videre plurimum] Plin. lib. 18. c. 6. *Maiores nostri*

vestri fertilissimum in agris oculi dominum esse dexerunt ubi exemplum (Furii Cresini huic loco aptissimum videsis. Plut. περὶ παίδων ἀγωγῆς καὶ τοῦτο δὴ τὸ ῥηθὲν ὑπό τινος τῶν ἱπποκόμων χαρίεν, ὡς οὐδὲν οὕτω πιαίνει τὸν ἵππον ὡς βασιλέως ὀφθαλμός.

Quoniam occuparat alter] Legit clarissimus Rigalius

> Quod iam occuparat alter, ne primus forem
> Ne solus esset, studui quod superfuit.

Elogium tale est Ciceronis apud D. Hieronymum. Epist. de vita Clericorum *Demosthenes tibi praeripuit ne esses primus orator, tu illi ne solus.*

Sinistra quos in lucem] Sinistra sic dicitur Curtio lib. 7. c. 22. *Natura inquit, mortalium, hoc quoque nomine prava & sinistra dici potest, quod in suo quisque negotio hebetior est, quam in alieno.*

NOTÆ IN LIB. III.

V*Acas oportet*] Plinius lib. 9. Epist. 31. *Eam reverentiam cum litteris ipsis, tum scriptis tuis debeo, vt sumere illa, nisi vacuo animo irreligiosum putem.*

Quamuis in ipsa natus] Sic de Epaminonda Iustin. lib. 6. c. 11. *Iam litterarum studium, iam philosophiae doctrina tanta, vt mirabile videretur, vnde tam insignis militiae scientia homini inter litteras nato*

Sancta Mnemosine] Plutarchus περὶ παίδ. ἀγωγ. rationem reddit cur Mnemosine musarum dicatur parens. ἡ μνήμη ὥσπερ παιδείας ἐστὶ ταμιεῖον. καὶ διὰ τοῦτο μητέρα τῶν νυμφῶν ἐμυθολόγησαν εἶναι τὴν Μνημοσύνην, αἰνιττόμενοι καὶ παραδηλοῦντες ὅτι οὐδὲν γονᾷν καὶ τρέφειν, ὡς ἡ μνήμη πέφυκε. Vide Max. Tyrium serm. κή.

Quodcunque fuerit] Noti sunt Virgilii versus 2. Æneid.

*Cuncta equidem tibi Rex fuerint quæcumque fatebor
Vera inquit, &c.*

Seruitus obnoxia) Simile Suidas in Αἴσωπος. ᾧ ὁ νόμος οὐ μεταδίδωσι παῤῥησίας, τοῦτο προσήκει ἢν ἐοικέναι γραφομένας τὰς συμβουλὰς καὶ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι παραφέρειν. vide ibidem plura huc facientia.

Alius Seiano) Sic Horatius *Ne quis sese alius Lysippo duceret ære.*

Suspicione si quis errabit sua) Seuerus Sulpitius in lib. de vita Martini pag. 291. *Nec vero quemquam nominari necesse est, licet nosmetipsos plerique circumlatrent. Sufficit vt si quis ex his hæc legerit & agnouerit, erubescat. nam si irascitur, de seipso dictum fatebitur, cum fortasse nos de alio senserimus.* Idem Hieronymus Epist. ad Rust. de forma viuendi. *Scio me offensurum esse quamplurimos, qui generalem de vitiis disputationem, in suam referunt contumeliam & dum mihi irascuntur, suam indicant conscientiam, multoque peius de se, quam de me iudicant.*

Fabula 42. Vsu peritus) Theoc. εἰδυλλ. κβ. οὗτος ἀγείρεις
Ἐστὶν ὀνειρεγχείταις, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.

Procurare ostentum) Solemnis hæc formula de qua Brissonius lib. Formularum 1.

Fabula 43. Et turpi facie) Bene Seneca. *Potest ingenium fœlicissimum sub qualibet cute latere. potest è casa vir magnus prodire: prodest è deformi humilique corpusculo formosus animus ac ingenuus.*

Fabula 45. Nam vbi tricandum) Legit clarissimus Gruterus strigandum.

Fabula 47. Tu formam ne corrumpas) Vsus est in iuuenibus speculi iste. In senibus vero quis esse possit, docet Plautus Epid. act. 3. Sc 3. Cæterum idem quod pater hic filiis suadet, suadebat iuuenibus Socrates. συνεχῶς nempe κατοπτρίζεσθαι. ἵν' εἰ μὲν καλοὶ εἶεν, ἄξιοι γίγνοιντο. εἰ δ' αἰσχροί, παιδείᾳ τὴν δυσειδείαν ἐπικαλύπτοιεν.

Fabula 48. Cuius non fugio mortem) Aristippus voti idem

idem habuit. ἐρωτοίμενος γὰρ τοῖς αἰτίοις Σωκράτης, ἔφη, ὡς αὖ ἐγὼ δεξαίμην.

Vtinam inquit veris) Ne dum domum impleri Socrates, cum ne nauim Theognis impleri posse dicat vndequaque collectis amicis veris vers. 83.

Τοὺς δ' οὐκ εὑρήσεις διζήμενος, οὐδ' ἐπὶ πάντας
Ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μία πάντας ἄγοι.

Fabula 50. Petulans iurgium) Iurgia petulans ille no... pulo qualia ingerere potuerit disce ex Luciano in Εὐνούχῳ. οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον, ἀλλά τι σύνθετον καὶ μικτὸν καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Iurgiis contumeliisque obnoxios docet esse Eunuchos Xenophon. lib. 7. Cyrapæd. sub finem. Ἄδοξοι ὄντες οἱ εὐνοῦχοι παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου δέονται.

Sed quid fortunæ stultæ) Idem ille apud Plaut. Capt. act. 3. Scen. 4.

Pergin' seruum me exprobare esse, id quod vi hostili obtigit.

Id demum est homini) Plutarch. de Audiend. poet. Καθάπερ γὰρ οἱ τὰ ἱμάτια μαστιγοῦντες οὐχ ἅπτονται τοῦ σώματος, οὕτως οἱ δυστυχίας τινὸς ἢ δυσγενείας ὀνειδίζοντες, εἰς τὰ ἐκτὸς ἐκτείνονται κενῶς καὶ ἀνοήτως, τῆς ψυχῆς δ' οὐ θιγγάνουσιν.

Fabula 51. ad splendorem maximum) Ex Rimicio, qui habet *ad pristinum decoris tui statum redisses*, mallem hic legeretur *ad splendorem pristinum.*

Fabula 53. Citò rumpes arcum) Publ. Syr. in Mimis

Arcum intensio frangit, animum remissio.

Ad cogitandum) Seneca lib. 1. declam. prologo. *Omnibus quidem prodest subiectum animum relaxare. Excitatur enim ocio vigor, & omnis tristitia, quæ continuatione pertinacis studii adducitur, feriarum hilaritate discutitur.*

Fabula 54. Facit parentes bonitas) Rimicius longe elegantius & credo vera lectione legit

Facit parentes bonitas non natiuitas.

Fab. 56. Olim quas vellent) Lucian. περὶ θυσιῶν τοιγαροῦν οἱ ἄνθρωποι συνιδόντες τοῦτο ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτη-

ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο καὶ ὄρη αὐτοῖσιν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ Arbores verò diis dicatas plures adfert Virgilius Eclog. 7.

Populus Alcidæ gratissima, vitis Iaccho.
Formosa Veneri myrtus, sua laurea Phœbo.

Fabula 57. *Gemmeam caudam*) Martialis de Pauone

Miraris quoties gemmatas explicat alas
Et potes hanc sæuo tradere dure coco

Partes sunt vobis) Rimicius legit *Partes omnibus data.*

Tibi forma) Seneca Epist. 77. *valet & Leones: formosus est, & pauones.*

NOTÆ IN LIB. IV.

G*Alli cybeles*) Curetes aliis & Corybantes dicti: Egregie verò rem totam describit Babrias in μυθικοῖς quod fragmentum Babriæ debemus Natali Comiti: nullibi quippe quod sciam extat præterquam in ipsius Mythologia. plura eum habuisse eiusdem verisimile est. atque fieret aliquando vt prodiret Babrias. versus autem ii sunt

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
Ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων
Ὅστις φέρει πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι
Πείνης σάκος, δίψης τε καὶ κακῆς τέχνης.
Οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην
Περιιόντες ἔλεγον, τίς γὰρ ἀγροίκων
Οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν ὡς ἐπηρώθη;
Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
Ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης.

Si plura de Gallis istis sacerdotibus scire est animus, adi eumdem in Mythologiâ.

Rogati mox à quodam, delicio suo) Vide prauam hominum illorum libidinem.

Fabula 60. Aliquot venit saeculis rete) Miror praeteriam huncce à viro doctissimo Rigaltio locum (nam alios qui in Phaedrum scripsere videre mihi nondum contigit) cum tamen sensus ex eo elici nullus possit. Legi posse videtur

Venit peritus aliquot retro saeculis

Cui coniecturae viam praemuniuit Rimicius, qui habuit

Postea venit maior annis & cautus minus.

Fabula 63. Plus esse in vno) Aemilius Probus de Epaminonda *Quamdiu ille praefuerit Reip. caput fuisse totius Graeciae: ex quo intelligi potest vnum hominem pluris, quam ciuitatem fuisse.* Iustinus lib. 4 c. 6. *Ab his mittitur Gylippus, solus, sed in quo instar omnium auxiliorum erat.*

Fabula 63. Oculis venantem viros) Plaut. Milit. Glor. Act. 4. Sc. 1. vers vlt. dixit

——— *Venaturam oculis facere*

Viden' tu illam oculis venaturā facere atq; aucupiū auribus

Seneca *Lenocinium puellare vocat* declam. 6. p 473. *Muliebrem vestem sumpsit. Capillos in foemina habitum composuit. oculos puellari lenocinio circumdedit.* Hi Apuleio in Apol *oculi illices* dicuntur, *Quis non disciplinam matris agnouit? cum in puella videret immedicatum os, & purpurissatas genas, & illices oculos.*

Vestem vniones pedissequos) Luxus muliebris instrumenta recensentur non pauca apud Plaut. Aulul. Act. 3. Scen. 5.

Nulla ergo dicat equidem dotem ad te attuli
Maiorem multo quam tibi erat pecunia,
Enim mihi quidē aequū est purpurā atq; aurū dari.
Ancillas, mulos, mulsones, pedissequos
Salutigerulos pueros, vehicula qui vehar.

Fabula 64. Historia quorum) Forte legendum erit

Historia nunc quorum in tabernis pingitur.

Vtinam

Vtinam ne vnquam) Apud Quintil. lib. 5. c. 10. Medea loquitur

Vtinam ne in nemore Pelio vnquam cæsa abies fuisset.

Quod ex principio Medeæ Euripidis petitum est

Μηδ᾽ ἐν νάπαισι πηλίου πεσεῖν ποτε

Τμηθεῖσα πεύκη.

Nec ad professæ mortis audacem) Iuuenal. Sat. 12.

I nunc & ventis animam confide, dolato
Confisus ligno, digitis à morte remotus
Quatuor aut septem si sit latissima tæda.

Contra Seneca Epist. 49. *Erras si in nauigatione tantum existimas minimum esse, quo morte vita deducitur. In omni loco æque tenue interuallum est Nam vbique se mors tam prope ostendit: vbique tam prope est.*

Prima qua Ponti sinus) Mart. lib. 7. Epig. 18. De fragmento Argus

Fragmentum quod vile putas & inutile lignum
Hæc fuit ignoti prima carina maris.

Lucanus itidem lib. 3. vers. 193.

Inde lacessitum primo mare, cum rudis Argo
Miscuit ignotas temerato littore genteis.

Vide & Propert. lib. 2. ad Cynthiam de Somnio naufragii vbi eodem epitheto *rudis Argo* dicitur. Ouidium pariter 2. Amor. Elog. 9.

Fabula 66. Homo simul ac venit) Curtius lib. 4. c. 19. *Hic (quod in aduersis fieri solet) alius in alium culpam referebat, cum omnes verius de sæuitia maris queri possent.*

Fabula 67. Peras imposuit Iupiter nobis) Persius eò alludit Satyr. 4.

Vt nemo in sese tentat descendere nemo,
Sed præcedenti spectatur mantica tergo

Eodem quoque Catullus in Suffenum. *Sed non videmus manticæ quod in tergo est.* Forte & illud Senecæ lib. 3 de Ira. *Aliena vitia in oculis habemus, à tergo nostra sunt.*

Fabula 68. Sæpe quos alueris) Xenophoni Κυροπαιδ. in fine.

in fine. Πολλοὶ δὲ πολλάκις ηὔξησαν ἢ ἀνήγειραν ἰδιώτας καὶ πόλεις, ὑφ' ὧν αὐξηθέντων, τὰ μέγιστα κακὰ ἔπαθον.

Fabula 69. Quin diues arca) Isocrates aperte πλούτου χρηματίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπουργέτης ἐστιν, ἐξουσίαν μὲν τῇ ῥᾳθυμίᾳ παραγγελιάζων. videsis Ælian. ποικιλ ἱστορίας lib. 11. c. 9. vbi ex manuscripto Palatino & Plut. in Apophtheg. leges χρυσοῦς pro χρυσία.

Fabula 70. Cum se ferarum) Hanc & sequentis fabulæ priorem versum coniunxit Rimicius nescio an manuscripto duce. hoc modo *Sine sanguine cibum sumere sanctam & incorruptam fidem iurauit. Posthac debacre cæpit habere pœnitentiam.* persequiturque fabulam illam de Leone rogante an os fœteret sibi & Simio, quæ extat apud Camerarium. Adeò vt videtur mihi versus ille *Turpi lauare cæpit pœnitentia* nihil ad sequentia pertinere, sed fabulæ huic 70. proprium esse.

Fabula 74. Furfuribus) Sordidus panis Plauto Asin. Act. 1. Scen. 2.

Sordido vitam oblectabis pane.

Totam timentes) Vide Mart. Epig. 78. lib. 12.

Fabula 75. Colubram sustulit) Theocrit. εἰδύλλ. δ.

——— ἴδ' αἱ χάριες ἐς τὸ ποθέρπει

Θρέψαι μὲν λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥστε φάγωντι.

Isocrates ad Dem. Κακοὺς εὖ ποιῶν, ὅμοια πείσῃ τοῖς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσιν. ἐκεῖναί τε γὰρ τοὺς διδόντας ὥσπερ τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσιν οἵ τε κακοὶ, τοὺς ὠφελοῦντας ὥσπερ τοὺς βλάπτοντας.

Fabula 76. Diis est iratis) Horat. lib. 2. Satyr. 3.

——— *immeritusque laborat*

Iratis natus paries diis atque poetis.

Seneca in Ludo: *Videte corpus eius diis iratis natum.* Sic *inimicis diis* Plaut. dixit Milit. Gloriosi. act. 2. Sc. 3. Curt. *aduersantibus diis* lib. 6. in oratione Philotæ.

Qui ture superos) Lar deus, apud Plaut in Prolog. Aul. queritur de infrequenti sacrificio Euclionis eiusq; parentis auarissimi. Propert. lib. 3. de Auaritia puellarum

At nunc

At nunc desertis cessant sacraria lucis
Aurum omnes victa nunc pietate colunt.

Ipsum te fraudas cibo) Tales ii *qui cum genijs suis belli-gerant, parcipromi.* vt ait Plaut. Trucul. Act. 1. Scen. 2. Auarissimi hominis εἰκόνα dabit in Aulul. Plautus sub persona Euclionis.

Fabula 79. Formica & Musca) Fabulam hanc illustrabit Lucian. ἐγκώμ. τῆς μυίας.

Simonides idem ille de quo) Historia hæc lucem capiet ex Ciceronis libro 2. de Oratore p. 251. vbi prolixe narratur.

Cuidam) Scopas is est. cuius familiæ meminit Theocrit. Idill. 17.

Vsus porta moris) Cicero citato iam loco. *In quo multa ornandi causa poetarum more in Castorem scripta & Pollucem.*

Promisit) Plin. Epist. 15. lib. 1. *Heus tu promittis ad cœnam nec venis.*

Et mores victus flagitabit) Plut. ad Apollon. Μοιρίδιον χρέος εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθησόμενον, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες. dixit φύσεως ἀνάγκας Isocrates in Panegyr. τὰ μὲν σώματα τοῖς τῆς φύσεως ἀνάγκαις ἀπέδοσαν.

Dum vaciue perleges) *Aures vacivas* dixit Plaut. prolog. Casin. & Trinum.

NOTÆ IN LIB. V.

PLus vetustis nam fauet) Plin. Epist. 16. lib. 1. *An si inter eos quos nunquam vidimus floruisset, non solum libros, verum etiam imagines conquireremus?*

Illam osculantur qua sunt) Seneca 2. de Ira. *Notissima vox est eius, qui in cultu regum consenuerat. Cum illum quidam interrogaret quomodo rarissimam rem in aula consecutus*

ecutus est, *scilicet senectutem*, *Iniurias inquit ferendo & gratias agendo*.

Hic est Menander) Mart. lib. 5. Epist. 13.

Sed toto legor orbe frequens, & dicitur HIC EST.

Ita Græcis οὗτός ἐστι. Plin. Epist. 23. lib. 9. *An si Demosthenes iure lætatus est, quod illum anus Attica ita demonstrauit* οὗτός ἐστι Δημοσθένης, *Ego celebritate nominis mei gaudere non debeo?* Sic Lucian. ἐνυπνίῳ. τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος λέγων.

Fabula 82. *Et sic porcelli vocem*) Talis Parmenon de quo Plut. de Aud. Poet. ὥσπερ γὰρ ὗς βοὴν, καὶ ψόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάσσης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα, καὶ δυσχεραίνομεν· ἂν δέ τις πιθανῶς ταῦτα μιμῆται, καθάπερ Παρμένων ὗν, καὶ Θεόδωρος τὰς τροχιλίας, ἡδόμεθα.

Peruellit aurem vero) Legit V. CL. Gruterus *aurem vtraque quem celauerat*.

Fabula 83. *Heia inquit commune*) Vide Theophrasti charact. περὶ βδελυρίας. Se. Epist. 129.

Carbonem vt aiunt) Vide Suidam in Ἄνθρακες θησαυρὸς ἦσαν.

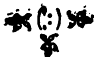
Fabula 84. *Nec opinans*) Forte *nec opinus*, qua voce supra est vsus.

More ducto canticum) Legit clarissimus Gruterus

Tunc chorus ignotum amore ductus canticum.

Superbiens honorem vidit) Idem legit *Superbiens honore diuina domus*.

FINIS.

Te NOTÆ

NOTÆ IN AVIANI FABVLAS ISAACI NICOLAI NEVELETI.

SI requiris Lector, quis Auianus iste fuerit, sic enim eum omnes tum MSS. codices tum editiones indigetant, quod compertum habeam nihil respondebo. Fuit sanè Auienus quidam, qui plura carmine descripsit. Hunc eundem esse, non ausim adfirmare. Hinc tamen erui posse videtur, quod illo tempore Theodosii vixisse censeatur, hic itidem vixerit. Vt ex præfatione sua ad Theodosium liquet. Si modo supposititia non est; (eam enim neque in Palatinis schedis, neque in prisci aui editionibus reperi) Fabulas præterea Virgilianas scripsisse testis est Seruius. Hic itidem non Virgilianas quidē, sed Æsopicas edidit. Vt vt sit, verisimilius est eum alium esse à veteri illo Auieno. Neque vero multum refert sciamus id an ignoremus. Non indoctum tamen hunc omnino fuisse quisquis is fuerit, indicant hæ fabellæ, in quibus ducem sibi delegit Æsopum. Quid verò in his Auiani notis præstiterimus si scire desyderas: cum Palatino codice manu exaratum eas contulimus. Accessêre itidem IANI GRVTERI *Doctoris mei (de quo viro melius nihil dicere, quam non satis dicere) opera ex eadem Bibliotheca editiones duæ exsoletæ: quarum altera Vlmensis sine anni adnotatione altera anno* MCCCCXCIV. *absoluta. sine loci nota cum commentario Anonymi cuiusdam. Ex quarum collatione si quid emaculatius eruere potuimus, huc reiecimus. Sed paucula sunt illa post doctissimi viri Theodori Pulmanni lucubrationes; qui fabulas hasce è tribus manuscriptis emendatas edidit. Non quidem primus vt arbitrabatur, sed cui par fere gloria debetur, tertius. Latebant enim ante illum hæ fabellæ in puluerulentis Bibliothecarum scriniis, saluæ quàm paucissimis, perditæ fere omnibus. Sed ad rem.*

In præ-

In præfatione dubitanti) Deest hæc præfatio in iis uos vidi libris.

Falsitas deceat) Videtur potius *doceat*.

Nam quis) Lacunam hic esse suboleo. neque est vn e expleam.

Ab ipsis animus) Sensus loci huius me fugit. an *exanimis* legendum.

Fabula 1. *Deflenti paruo*) Fluidius est quod editiones mbæ præferunt. *Deflenti puero*.

Puer nimia dat) Offendit vox ista *nimia*. Neq; auxiium à libris. Editiones saltem *nimium* habent.

Hæc sibi dicta putet) Editiones ambæ sonorius le;unt

Hæc sibi dicta putet, hæc se sciat arte notari.

iisi quod Vlmensis *putat*. Neque est quod impediat æsura (vt vocant) breuis vsitata aliis, & huic Auiano.

Fabula 2. *Occidit infœlix*) Ea est etiam Palatini codiis lectio: vtrum vera facit vt dubitem editio prisca juæ hunc versum sic exprimit

Decidit infœlix alitis ab vngue feroci

ı qua facit Vlmensis nisi quod *occidit* legit. An legenlum erit.

Decidit infœlix alitis vngue fero

Æsopus siquidem, quem sibi materiæ ducem elegit ıoster, non *in sublimes* mortuam *auras* ait, sed in saxa ıb Aquila deiectam collisamque; cuius hæc sunt verɔa: Λαβὼν ἐν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ᾽ ἀφῆκεν. ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη. Neque alias potis est Aquila corneam Testudinis domum effringere; ideo Aquilæ τὰς χερσαίους χελώνας συλλαβόντες, εἶτα ἄνωθεν ἀπορρήσσουσι ταῖς πέτραις: καὶ τὸ χελώνιον συντρίψαντες, οὕτω ἐξαίρουσι τὴν σάρκα, καὶ ἐσθίουσι. vt Ælian. libro περὶ ζώων ἰδιοτ. 7. c. 16. Inde est fabula Phædri 37. petita.

Sublimes cum iam moreretur in auras) Vix video quomodo latinè dici possit *sublimes in auras mori*. Sed

cum scirem exigendam minimè à recentioris aeui scriptoribus locutionis rationem, locum hunc intactum præteriissem, nisi editiones, oblata lectione à vulgata diuersa remoratæ fuissent. Ambæ enim legunt

Tunc quoq; sublimis cum iam veheretur in astris

Quæ priorem nostram coniecturam fulciunt. Tu iudica Lector.

Fabula 4. Immitis Boreas) Fabulam hanc vt nonnullas alias editio Vlmensis omisit. *Immitis Boreas* hic est proprio Epitheto vocatus ab Auiano, qui Sæuus Catullo Epigr. 23. ad Furium Horrifer Ouidio dicitur vel respexit Auianus ad posteriora fabulæ vbi ait *Protinus impulsus ventus,&c.*

Placidusque) Non displicet Commentatoris explicatio huius loci, dum refert Epithetum hoc solis admodum quo pallium homini decussit, placidè nempe radios emittendo.

Cum magno conseruere Ioue) Editio suspectam huius loci reddit lectionem nam habet *Iurgia cum magno commisere Ioue.* Commisere scilicet iurgia Ioui diiudicanda, vt vult commentator. nec fuit è litigantibus vnus Iupiter, sed iudex & *διαιτητής*. Sed tanti haud quaquam est Auianus, vt velim vel debeam in eo vbique emendando vel enodando tempus consumere.

Quo trahit) Non displicet vt cum editione vetere & V. CL. Pulmanni duobus Codicibus *qua trahit* legatur.

Tunc victor) Post versus hosce duos postremos prisca editio amplius hos addit

Dura minando tu caueas armaueris hostem
Arte, valet vinci qui leuiore modo,

Sed quia hos sola habebat, reponere non ausus sum.

Fabula 5. Cum remanere malis) Pulmanniani Codices duo & vtraque editio *remeare.* Nec male eam sequeris lectionem.

Pauidos per sua rura boues) Præferenda erit, si iudicium me-

um meum sequeris, lectio hæc vulgata

Turbabat pauidas per sua lustra feras

quæ est à MS. Palatino & duobus Pulmannianis, quibus subsidiariæ succedunt æui prisci editiones ambæ.

Mutato murmure fallis) Visum est vnius Palatini lectionem huc adtexere, quæ cum vulgata ausit de bonitate certare

Forsitan ignotos imitato murmure fallis.

At mihi ceu quondam) Vide num æque bene Palatinæ membranæ & Pulm. editionesque *At mihi qui quondam.*

Fabula 6. Olimque immersa profundo) Nondum vidi quid hic *olim* significet. mirorque tum in editionibus, tum manuscriptis discrepantiam nullam esse. Videbatur aliquando inuersis literis legendum *limoque*. quod si tibi placet, mihi etiam nunc placet.

Fabula 7. Faucibus, & nexis) Varietas est in his vocibus. Palat. Codex & Pulm. duo *innexis*. editio Vlmensis *innixis*.

Munera pro meritis si cupis) Mallem

Infœlix quæ tanta rapit dementia sensum?
Munera pro meritis sic cupis ista dari?

Cæterum, non absurdum ab hac fabula elicit *impudens* commentator. *Non de quolibet munere dato gaudeamus, sed potius considerremus propter quem finē datum sit.* Et hoc est quod Anonymus fabulator 23. fabula monuit

Si tibi quid detur cur detur respice. si des
Cui des ipse nota:

Fabula 8. Fertur pecus ipse per auras) Volantem fingis Camelum Auiane? Quidni cum & *loqui arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare volucres fecerimus?* At haud ita durum videtur quod est ab editionibus.

Corporis immensi fertur pecus ipse per arua.

Et magnis precibus) Mallem quod libri Pulman. duo & Palatinæ schedæ cum editionibus volunt.

Et magnum precibus sollicitasse Iouem.

Obiectum cunctis) Editio vtraque *abiectum*. Nec scio num vulgato melius. Si id mauis *abiectum* hic erit contemptum, neque bis idem dicit Auianus.

Viuo memor merito) Addunt ἐμμέτρως vtræ editiones versus binos, qui fabulam 45. claudunt vnde & pluribus aliis locis vbi idem contigit, coniicere licet Auianum eamdem adfabulationem duabus inseruire fabulis voluisse. aut à librariis, qui carere adfabulatione hanc fabulam arbitrabantur, euulsos à sua sede hos versus hucque intersertos fuisse quamuis & hic quadrent optime.

Fabula 9. Conuenit) Vix placet hæc lectio: nec magis multo quod editiones *prauenit*.

Tunc olidum credens) De Vrso cadauer non vorante, vide quid in notis ad fabulam græcam 168. dixi.

Maxima iussis) Communis editionum lectio *maxime iussit*. quæ quomodo huic loco quadrent non video, nisi εἰρωνικῶς fugaciorem iusto socium *maximum* vocet. Palatinus codex *maxime iussum*. An erit *maxima iussa*.

Fabula 10. Nitido vertice) Si quid MSS. & editionum numero tribues, leges hic *nudo vertice*.

Fabula 11. Iurabat solitam) An erit legendum *sociam*.

Namque fides) Vide num editio Vlmensis melius

Nam breuis est illi cum meliore fides.

Fabula 12. Non me ridenti) In Lugdunensi editione recentissima quatuor versus non habentur postremi. In Palatino codice duo vltimi.

Sint tibi vota tua) Concinnius exoleta editio legit. *Sint tua vota tibi.*

Fabula 13. quæreret antra viis) Visa mihi est Palatini codicis scriptura haud aspernanda

Tutaque desertis quæreret antra iugis.

Quia

Qui gregis esse solet) Sonorius est quod Pulm. liber & Vlmensis editio *qui solet esse gregis.*

Post ubi summissa) Malo quod codex Palat. & Pulm. *Ast ubi summissa.*

Nam timor expulsum) Danda sunt sæculo plurima. neque ad veteris locutionis trutinam expendenda posterioris æui scripta. Hic enim quomodo Latine dici queat *iurgia ferre* pro inferre, quomodo hic sumendum haud satis intelligo. Eget præterea explicatione hic locus. de qua nihil addam tantum de sinceritate lectionis dubitare me fatebor.

Consequiturque) Malo quod Palatinus liber *insequiturque.*

Nam si discedat) Babriæ est hic locus

Εἴπερ με μὴ λέοντος ἐπτόει φόβος,
Ἔγνως ὅσον τπώξῃ τί καὶ τρέχει ἀθῷος.

Fabula 15. Continuisse) Palatin. & Edd. vno ore *continuasse.*

Florida terga) Vide num tolerare possit illud Palat. *sordida terga.*

Fabula 17. Transegit vulnera) Pulman. codices 4. cum Edd.

Et simul emisso transiecit viscera ferro.

Dic quis ille foret) Haud satis integer locus. editio Vlmensis *Dicque quis.* Altera editio *ede quis ille foret.* Non improbo doctissimi Pulmanni coniecturam dum legit. *Quis dic ille foret.* Aio tamen lectionem esse si non genuinam certe genuinæ proximam quam è Pal. codice hausi. Illa est

Dum rogat unde foret qui talia vulnera ferret.

Illa gemens fractoque loqui) Editio Vlmensis *Illa gemens que loquens* An melius

Illa gemens fractoque loquens vix murmure, cœpit,
(Nam solitas Voces ira dolorque rapit.)

Sed melius doctissimus Pulmannus *Illa gemit fractoque.*

Bruta licet soleant) Amplius editiones ambæ

More volant iaculi clandestina verba nocentis,
Nec praescire palam laeseris unde, potes.

Omnibus est illis) Vide an melius Palatinae membranae

Plus tamen est illis iure timendus homo.

Fabula 18. *Tantorum*) Operarum error hic videtur. Liber enim Pal. & editiones *Taurorum*.

Tauros disiunxit) Forte melius cum Palat. *animos*.

Fabula 19. *Quam velles spinas*) Palat. codex & editio Vlmensis praeferunt *Quam malles spinas*.

Nemo sua carnis) Versus hos postremos omisit Palat. liber & editio altera pro quibus hos habent

Cum pulcher fueris deformem spernere noli.
Turpia namque vigent, saepe decora cadunt.

Distichon vtrumque agnoscit Vlmensis. Caeterum Palat. habet *fortia saepe cadunt*.

Fabula 20. *Corpore damna*) Tolerari potest quod vetus editio legit *lucra*.

Vota diurna) Palatinus liber & editiones *vota futura sequi*.

Fabula 21. *Rusticus & anis*) Ea est fabula vulgatissima ex Gellio lib. 2 c. 29.

Nunc ait o miseri) Editio altera (nam Vlmensis hanc fabulam non habet) distichon hoc addit

Exemplo simili, vitare pericula debes
Instans quando malum videris esse tibi.

Fabula 22. *Qui dum prouentis*) Non coniuncta haec prioribus legit editio Vlmensis.

Qui de prouentis aliorum gaudet iniquis
Laetior, infelix in sua damna ruit.

Palat. Codex *Qua* legit.

Fabula 24. *Tunc hominem adspiceres*) Editio amplius haec addit.

Nec picta tabula, nec testi credito per se
Nam pelleus eris si male credideris

quae mihi merę sunt tenebrae, & monachi recentioris commentum videntur. *Fabula*

Fabula 26. *Suspectam rabidus*) Contra MSS. tum editiones omnes mutat doctissimus Pulmannus, *suspectam* in *suspensam*.

Non citius blandis cuiusquam) Palatinus liber

Non tutum est verbis cuiusquam credere blandis

Editiones ambæ

Non citius blandis fallacis credito verbis.
Sed si sint fidi, respice quid moneant.

Fabula 27. *Continuasses*) Libri MSS. & Edd. *continuisses* hic legunt.

Immersis adcrescens) Ea est Lybicorum coruorum solertia vt ait Ælian. lib. 2. c.48. περὶ ζώων. & Plutarchus in libello πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα.

Viribus hac docuit) Vetus est Titinnii dictum

Sapientia gubernator nauem torquet non valentia.

Fabula 28. *Continuo euersam*) Nequaquam malè editiones *versam*.

Cum ratione nocens) His insuper addunt editiones priscæ sequentes versus

Tauro sunt similes ad bona quique rebelles
Quos nec verba regunt, verbera nec reprimunt
Vix castigatur, cui semita recta negatur,
Quod mala mens didicit, perdere non poterit.

Quos vix Auiani esse credo. Redolent enim rythmicos recentiorum monachorum versus.

Fabula 29. *Hæsit in aduersa membrorum*) Sensum huic loco esse potest non nego. Præfero tamen alteram Palatini codicis & Editionis Vlmensis lectionem

Hæsit in aduersa nimborum mole viator.

Altera editio *membrorum* quidem habet, sed Scholiastes *nimbrorum* legit dum explicat *pruinarum*.

Algenti rursus ab ore tulit) Editio Vlmensis altera, cum Pulmann. Codd. 2. *sufflat*. an erit

——— *algentem rursus ab ore tulit.*

Testam feruentem attingere non sustinens labiis, flatu algentem reddidit.

Duplici monstro) Nouo significatu *monstrum* pro miraculo dixit.

Fabula 30. *Impatiens fertur quod*) Vide an bene Palatinæ membranæ cum Pulman, 2. & Edit.

Impatiens fertur cor rapuisse cocus.

Fabula 31. *Quem petat ille*) Malo quod Pal. & Pulm. codd. cum editionibus *quem petat, esse vides.*

Iusto sermone) Qui *iusto?* an melius edd. *tali.*

Qua sit fiducia monstris) Noua itidem vocis vsurpatio vereor tamen vt vera Pulm. enim 2. Codices & editio vtraque, *qua sit fiducia membris.* Monstra quidem Iustinus Elephantos vocauit lib. 18. c. 2.

Victoresq; iam noua Macedonum monstra repente Vicerunt de Pyrrhi inusitatis adhuc æuo illo apud Romanos Elephantis loquens. Sed an licebit quoque Auiano è musculo facere Elephantum.

Fabula 32 *dispositis*) Palat. & Pulm. duo MSS. depositis. Vide an editio inepte compositis.

Tunc quoq;) Recentissima Lugdunensis editio habet

Tunc quoq; congressum maioraque viribus ausum
Fas superas animis conciliare tuis.

haudquaquam inepte.

Disce tamen) Fabula græca Νοσῶν eiusdem cum hac sententiæ est; ad quam vide quæ dixi.

Fabula 34. *Passus transire*) Palat. *transisse.*

Solibus abreptos) Palatin. & Pulm. duo MSS. cum edit. *Solibus ereptos.*

Aruaque sub gelido) Melius Palatin. & editio *Aruaque sub rigida.*

Fabula 35. *Fama est quod geminum*) Vide notas ad fabulam græcam Πίθηκος vbi plura.

Sponte relinquit onus) *Remisit* habet Palat. & editio Vlmensis à quibus sunt Pulm. duo qui *remittit* habent.

Alter ab hirsuto) Noua lectione editio Lugdunensis

Hirsutis alter innectens brachia collis.

Admotum cultro) Huius loci variantes lectiones adferre

ferre operæ pretium non est. locum hunc distinctione posse arbitror & mutatione vocis.

Fabula 38. *Te quoque teste valent*) Malo, quod Palat. & Pulm. editioque *te quoque teste queant.*

Mercabitur auro) Palat. *emptor.*

Fabula 39. *Ille resultantem*) Editio exoleta *Ille reluctantem.*

Sauior hoc alios) Editio eadem (nam Vlmensis hanc fabulam omisit) addit distichon hoc

Sæpe malum postquam fecit quod quisque piauit
Immunis causati criminis esse cupit

quod vix Auiani fuerit.

Fabula 40. *Inter consimiles ibat*) Vix est vt respuam Palat. lectionem,

Inter consimiles respuit ire feras.

Fabula 41 *Nunc me docta*) Editio Vlmensis *Nam me.*

Fabula 42. *Adstitit*) Melius & editiones & Palatin. *constitit.*

Impius hunc) Editiones ambæ cum Palat. & Pulm. codice *impiger* Quid si

Imminet huic raptor, mediamque secutus in vrbem:

Immerita pecudum) Palatinus

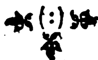
Immitem propera morte cruentat humum.

Quam rabidi fauces) Satius ait Pulmannus

Quam rabido fauces exsatiare Lupo.

Lectionem illam reperi in editione Vlmensi & altera veteri nisi quod *exsaturare* habent.

FINIS.

NOTÆ

NOTÆ IN ANONYMI FABVLAS ISAACI NICOLAI NEVELETI.

IN *Prologo. Impluerore*) Anonymus hic noster, vt cæteri recentiores scriptores, nomina fingit noua, vel ficta jam & aliis vsitata in diuersum trahit significatum. Quorum exempla omnium apud Latinos si requiras frustra eris. Prioris generis vox est hæc *implue*, quæ haut temere alibi occurrat. In Onomastico saltem vetere legitur *Impluo* ἐμβρέχω. MS. Palatinus hic *imprime* habet.

Fabula 1. *Natique decoris*) Palatini illud maluimus quam quod editio Vlmensis *miriquæ*, aut quod altera *nitidique*.

Hac in sorde iaces) Sic editiones ambæ. Palatinus Codex *manes*. Huius nostri curiosa sedulitas in εὐφωνία metrica facit vt dubitem an ita scripserit. Mallem

Hac in sorde iaces nil mihi messis habens.

Quem limus sepelit) Sic refiximus ex Palatino libro, contra editiones ambas, quæ *fimus* præferunt, renuente versu.

Nec mihi tu prodes) Simiam Phædri hunc nostrum qui dixerit, haut quaquam errauerit. Ita enim est. Quascumque fere fabulas vna cum Phædro describit, Phædrum in iis sequitur. & nonnumquam eius verba seruat. Phædrus fabula 51. quod dixit

Nec tibi prodesse, nec mihi quicquam potes.

Id noster sic protulit

——— *nec tibi prosum*

Nec mihi tu prodes.

Sed integram confer fabulam, plura enim imitatus est.

Nil sapit

Nil sapit iste cibus) Codicem hic sequutus sum Palatinum. editiones siquidem *ista seges* legebant quod & tolerari potest.

Fabula 2. Fluenti) Ex æquo & bono sic reposuimus inter lectionum varietatem.

Limite non æquo) Sic Palat. Codex editionesque haud male tamen MS. Victorianæ Bibliothecæ Parisiensis *Limite non vno.* vt monuit vir doctissimus Rigaltius in Phædrum: Edidit enim ex eo libro fabulas quinque huius nostri.

Riuique decorem) Melius idem liber *Riuoque.*

Sic tonat) Sic editiones legunt. quos si sequi est animus, distinguendus erit hic locus

Agnus adhuc, tanto non vixi tempore: prædo
Sic tonat.

At melius Palatinæ schedæ *Cui Lupus, an loqueris* quomodo fuerat edendum.

Hi regnant qualibet vrbe Lupi) Debetur hæc insignis gnome Palatino libro. editionique Vlmensi. Altera enim *in parte* habet vnde non longe lectio Victoriani MS. *qualibet arte* Sed quanto melius nostri libri?

Fabula 3. Mens dissona verbis) An melius Palatinus *mens dissona lingua?* mihi sic videtur.

Ecce natant) Non displicet Vlmensis Edit. lectio *Ambo natant.*

Naufragat ipsa fides) Malo quod eadem editio *naufragat ipsa fidem.* ea cum distinctione

Mergitur vt secum murem demergat: amico
Naufragium faciens, naufragat ipsa fidem.

Fabula 5. Non sua si quis amat) An mauis quod Palatin. *auet?*

Fabula 6. Dat maior tertia iura labor) MS. Victor. Biblioth. *vota labor.*

Et pars quarta meum) Palatinus habet

Et pars quarta nisi mea sit, rumpemus amorem.

Publica solus habet) Varro apud Nonium

Natura

Natura humanis omnia sunt paria.
Qui pote plus, vrget, pisceis ut sæpe minutos
Magnu comest, ut aueis enecat accipiter.

Fabula 7. Tanta caloris hyems) Ea est omnium editionum & MS. lectio V. CL. Rigaltius locum hunc vt corruptum asterisco notauit in Notis ad Phædrum, Sed de lectionis veritate non est quod dubitemus inter generalem illum Librorum consensum dubito. Nouitate vero locutionis non est quod offendamur, cum plura huiuscemodi apud hunc occurrant. Caloris hyemem itaque pro intensissimo calore dixit.

Hic prohibet sermo) MS. Victorian. Bibliothecæ sequentem versum sic effert.

His malè qui faciunt, vel mala facta parant.

quod prætulerim. Nec tamen adeò πρὸς διόνυσον est hoc ἐπιμύθιον. Magis quod Commentator, *Fabula docet nos, quod melius est habere principem vnum quàm plures.*

Fabula 8. Medicam multa daturus opem) Leue est quod monituri sumus in editionibus legi *medicum.*

Nil prodest prodesse malis) Imo obest profuisse. Bene enim Phædrus fabula 75.

Qui fert malis auxilium post tempus dolet.

Fabula 9. De partu querulam) Hanc fabulam illiusq; exemplum dabit Iustin. lib. 43. c. 7. & 8.

Huic tamen à partu) Forte melius *Huic tandem.*

Sua iura) Editio altera *tecta.*

Fabula 10. Ver redit) Sunt hi duo versus ab editionibus. MS. Palatinus non agnoscit. Nec sane multum est quod hic sint.

Fabula 12. Murem mus suscipit, ædem) Lectio hæc est Palatini codicis. Nam editio Vlmensis legit *Suscipit ade, comedat vt secum.* Altera vero *comedit ad mensam.*

Ostia latrant) Editio altera.

Ecce sera clauis immurmurat, ostia laxat.

quod stylo auctoris aptius, si genium eius bene noui.

His

Hic tenebras) Malo quot Palat. *latebras*.

Parcit fortuna timenti) Melius erit fortè *parcit fortuna timori*.

Rodere malo fabam) Bene Græcus ille

Ῥαφεῖν φακλῶ ἐσθ' ἡδὺ μὴ δεδοικότα,
Ἢ μαλακῶς καθεύδειν ἄθλιον δεδοικότα.

Pax opulenta) Locus hic constituitur in Palat. codice hoc modo

Pauperiem ditet pax opulenta mihi.

Dat precium) Malo legatur *Det pretium*.

Et quia summa timet) Codex Palatinus lectionem hanc suppeditauit. Vlmensis editio

Et qui summa timent, tutius ima petunt

altera vero

Et qui summa timet tutius ima petet.

Fabula 13 *Arboreum Zonat*) Noua vox à zona deducta. *Zonat* est circumdat.

Consurgit copia fumi) Palatinus liber *coniurat copia fumi*.

Hunc timet, & vulpem) Ea est lectio editionis alterius: Vlmensis enim *Hanc timet vt vulpem* ineptè. nec multo melius Palatinus *Huic tamen & vulpem*.

Non sit qui studeat) Sic ex Palat. libro locum hunc constituimus. Cum in editione Vlmensi esset

Non igitur studeat quis maior

Et in altera

Non sit qui studeat maior obesse.

Fabula 14 *Nam si celsa cadit*) Vide quæ ad Auianum diximus de eadem fabula.

Saxea frangit humus) Malo *franget*.

Subuersus) Malo quod Palat. codex *submersus* vt in metaphora persistat.

Fabula 15. *Corue decore decens*) Vlmensis *Corue decore nites*.

Cygnum candore parentas) Ea est lectio Palatin. membranarum & editionis Vlm. Nam alia deprauatè

habet

habet *pracellis*. Noua sane vox neque temere obuia quę à parentibus videtur deducta, vel potius à pari. *Parentas* igitur *cygnum candore* est *par es cygno candore*.

Pictaque) Editio altera *sic teque* vnde coniicies *fictaq*. alterum tamen mihi magis sapit.

Fabula 17. Nunc pede calcat herum) Sic editio vtraque. Magis tamen sequendam putarim Palatini codicis lectionem *Nunc pede placat herum & testatus*.

Vita nitor) Vlmensis *vita vigor*. in oneribus ferendis scilicet.

Ludam ludo places) Sic editiones nisi quod altera *placens* habet; Palat. deprauatè *Caudam lude places* vlterius inquirendum censeo.

Humerosque priorum) Sic editiones Palatin. liber

Humusque priorum pressus mole pedum

Hinc an aptius erit

Humerisque priorum pressis mole pedum.

Fabula 18. Subiacet ira preci) Sic optimè editiones. Continuatio quippe metaphoræ à trutina desumptæ. Palatinus non ita aptè. *Supplicat ira preci*.

Si vincere laus est) Legi melius potest *Sic vincere, laus hac*.

Et decus hoc minimo) Præclarè Crates Alexandro apud Curtium lib. 9. c. 30. *Quocumque iusseris ibimus, obscura pericula, & ignobiles pugnas nobis deposcimus. Temet ipsum ad ea serua, quæ magnitudinem tuam capiunt. Cito gloria obsolescit in sordidis hostibus*.

Spondet opem solus) Distinctione laborat hic locus. distingue ergo

Spondet opem; solus fit mora parua dies.

Ne despice parua potentem) Sic editiones at Palatinus liber. *Ne despice parua, potenti* quod non ita accommodè.

Fabula 20. Nostris mala damna) Præpono Pal. illud *mala vincla minatur*.

Fabula 21. Similitudo ad sequentem) Ea MS. Palatin. ὀπιγραφὴ

τραχεῖα. Initium est autem hic libri secundi in editio-
e Vlmensi, quæ distinctio cum neq; in MS. Palat. co-
dem, neq; in editione alia compareat à Rimicio quo-
am, qui has fabulas soluta oratione Latina & Germa-
ica vertit, fictam arbitror. Verisimile quippe non est
bellum huncce tam exiguum, in τμήματα duo parti-
um ab auctore fuisse. Cæterum hinc videas, quod su-
erius monui, Simiam Phædri esse hunc μυθοποιόν. Pe-
ta enim hæc omnia sunt ex illius procemio in fabu-
am 2.

Fabula 22. *Pie Iupiter audi*) Id melius visum est, quam quod Palat. *pie Iupiter, omnes.*

Nimio vilescit in vsu) Palat. codex *abusu.*

Fabula 23. *Pulsurum bella*) Concinnius forte Palat. *pulsura.*

Fabula 25. *Et pietas hac erit*) Ita constituimus hunc locum ex Palatino. Nam editiones *Hac pietas non erit apta mihi.*

Fabula 26. *Hinc homines*) Verior videtur Palat. Cod. lectio *Vicini trepidant.*

Magna minantur) Sic Palat. Edit. non ita bene *magna loquuntur.*

Fabula 28. *Elumbem*) Malo quod Palat. liber *Delassum* ratio in promptu est.

Nescit iniquus homo) Aptius esset *Herus.*

Fabula 29. *Se metui & ranas*) Ita Palat. habuit.

Morituros viuere vidi) Ouidianum est illud

Spes bona dat vires, animum quoq; spes bona firmat
Viuere spe vidi, qui moriturus erat.

Fabula 30. *voce Capellam*) Editiones ambæ ineptè hunc locum constituunt. Nam Vlmensis *voce rapina*, altera *voce caprina.* Debetur emendatio Palat. libro.

Cum bene caprizes) Editio Vlmensis *cum male caprizes.*

Fabula 31. *Humanam potuit*) Sueton. in Tiberio c. 72. Ælian. ποικιλ. ἱστορίας 13. c. 46. cauricos dracones testantur.

Remitto) Palat. haud malè *remittam*.

Fabula 32. *Paret ista timori*) Inuerte vocum ordinem iubente versu & lege.

Sic iubet esse Lupus. paret timor iste iubenti.

Cum timor in pacto) Sic locum istum ex Palat. restituimus, cum in editione Vlmensi esset *cum timor in portu*. in altera verò *cum timor in promptu*

Fabula 33. *Muscam vult lædere caluus*) Sic consonè magis quam editiones habuere *caluus vult lædere muscam*.

Illa redit) Acutius quid voluere substituere qui editionibus præfuere, cum non obseruata metrica lege *ridet* reposuere. Ita enim in editione vtraq; legitur.

Surda tibi) Editio Vlmensis *tarda*.

Fabula 34. *Vulpe vocante*) Maluimus id quam quod editio Vlmensis *fauente*, aut altera quamuis non inmale *iocante*.

Bibit illa dolorem) In Palat. est *bibit illa liquorem*.

Fabula 36. *Picti pauonis amictu*) Sic *Picti pauones* Ouidio dicuntur Metam. 2.

Dii maris annuerant, habili Saturnia curru
Ingreditur liquidum pauonibus aera pictis.

Minuique pudorem, sic putat) Sic emendauimus ex Palatino libro. Editio vtraque *minimique* & *sustulit*.

Corripit ore comes) Id & à Palatino est pro quo Vlm. *corrigit*; altera *vulnerat*.

Hæc leuis est) Ita inter lectionum varietatē locum hunc constituimus.

Fabula 38. *Vulnere siue minis*) Editio Vlmensis *Vulnere, voce minis*.

Fabula 39. *De Leone & spina*) Ea est de Androdo seruo notissima historia ex Gellio lib. 5. c. 14. Æliano lib. 7. c. 48. Hist. Animal. qui seruum illum Androclem vocat de leonibus auxilium humanum implorantibus, Plin. lib. 9. c. 16. De Leænæ gratitudine pæne simili vide Seuerum Sulpitium dialog. 1. de vita Martini.

Maior

Maior idem loquitur) Haud quaquam male editionum altera *Vulnus idem loquitur*. quomodo edi debuerat.

Et multas miscet arena feras) Editio multis *additur ipse feris*. An melius & *multis miscet arena feris*.

Ecce necis potum) Ita elegantius longe ex Palat. refixi. quum editio Vlmens. *pœnam*. vel altera *caussam* haberet.

Fabula 40. Vulpes eam) Reponi debuit lectio Palat. MS. *Vulpes; caussa vocat*.

Fabula 41. mihi redde laboris præmia) Malo quod Palat. 4. *mihi redde labores: præmia*.

Fabula 44. Priuatur phaleris fræno) Ex Palatin. sic emendauimus editiones habebant *Priuatur phaleris fræno priuatus honesto*: nisi velis legi *priuatur*.

Cur fugit iste decor) Palatinus liber

Cur est hæc macies cui fuit ille nitor.

Fabula 46. Modus iste canorus) Sequutus sum Palat. Codicis lectionem cui proximè editio accedebat *modus iste canoris* longius aberat Vlm. *modus iste canendi* quod non malum est.

Semper mala vita meretur) Sic ex Palat. refiximus. Editio Vlmensis

Fine male claudi mala vita meretur iniquus

Altera vero

Fine malo claudi, mala vita meretur iniqui.

Fabula 47. Et necat ense lupum) A Palatino codice est hæc emendatio. Editionum altera legit *hic necat*: altera *hic iacet*. Neutra bene.

Cur nocui nocet) Vlmensis editio

Cur nocui nocet ecce mihi nocuisse nocuum est

An erit.

Cui nocui, nocet ecce mihi: nocuisse nociuum est.

Fabula 48. Crura neci rapiunt) Legebatur in editione Vlmensi *Crure neci raptum*. in altera *Currere sic raptum*. Id quod vides adiuuante Palatino libro refixi.

Fabula 49. Dum vir & uxor) Lepidiſſima hæc fabula ex Petronio deſumpta eſt.

Vir metuens furem) Vlm. Edit.

Vir metuent furem ſed non ſuſpendia furis.

Fructumque ligurit) A Palatino eſt lectio hæc, elegantior longè vulgatis *miniſtrat* vel *carpit.*

Hinc redit ad furem) Editio vtraque *Hic redit.*

Extorrem me iubet eſſe timor) Vide ſcribarum in deprauandis libris audaciam. Quid *extorrem* eſſet ignorantes repoſuerunt *excordem* ſenſu quidem bono, ſed non vero.

Quæ ſpem tibi ſuſcitet) Palatini Codicis ea eſt emendatio Editio Vlmenſis legebat *quæ te bene liberet.* altera non ita longè *quæ mihi ſuſcitat.*

Subligat ipſa viro) Editio Vlmenſis hos inſuper verſus addit

Miles ait noſtra noſtris ſucceſſibus artes
Non proſunt; aliud conſule conſilium.
Crinibus orbata furis frons nuda nitebat.
Iſtiuſque viri frons manet hirta comis
Pallentis caput illa capit; frontemque ſigillans
Caluitie, manibus vellit & ore pilos.

Et poſt duos modo ſequentes alios inſuper hos addit

Iam veteri nouus extincto præfertur amori
Viua nihil fidei mens amoris habet.

Quos omnes, etſi à ſtilo noſtri fabulatoris haut abhorreant, reieci tamen huc, quod neque in Palat. MS. neque in editione altera extaret.

Fabula 50. Vitat auis taxum) Venenata hæc arbor de qua vide Plinium.

Fabula 51. Fabula nota ſeni) Sic Palatin. editio Vlm. *nota ſequi.* altera *nata ſequi.*

Fabula 52. Ferrea mordaci) Palat. *parcenti* editio altera *precenti* An erit *præſenti* præſentaneo. aut bene Palatinus *parcenti.*

Fabula 53. Fœdera tentat Ouis) Ex Palat. id eſt. Editio

enim

enim Vlmensis *fallere*, altera *ledere* Neutra male. Sed acutius Palatinus.

Fabula 54. *Lucus ait pereo*) Est in codice Palatino

Lucus ait mihimet tanti sum causa pericli.

Quem iuuat hoste perit) Ea est editionis alterius & Palatini Cod. lectio.

Fabula 55. *Copia pulchra patet*) Editio prima *sancta* altera *facta*.

Libertas praedulce bonum) Euripides

Τὸ λεύθερον γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον.

Qua nisi conditur) Sic ex Palatino reposuimus. Editionum altera habet *condita*, altera *condatur*.

Fabula 56. *Incusant auidi pes & manus*) Notus est Menenei Agrippae hic Apologus ex Liuio & aliis.

Perdita non reparans) Editionum altera *Perdita vis refugit*.

Fabula 58. *Nam cum bella facit*) Ea est Palat. Codicis lectio. Editio Vlmensis.

Nam tibi bella facit & tympana pellis Aselli
Hinc lassatur, & hinc pulsat tonante manu.

Fabula 59. *Aequora*) Ex Palatino id deprompsimus. Editio Vlmensis *Equo* habet: altera *deuia*.

Condite me latebris) Palat. *credite* quod malo.

Vt iuuet umbra) Hoc à Palatino est Vlmens. editio *nam iuuat*. altera *dum iubet*. mallem *dum iuuet umbra fugam*. id est *nox*.

Res sua sollicitat) Contra editiones id scripsimus ex Palat. quae consensu vno *res tua te reperit*.

Fulgurat) Palat. *Perstrepit*.

Fabula 60. *Pectore*) Sic Palat nam editio (vnica enim fabulam hanc habet) *corpore*.

Alter ait) Ex Palatino suppletus est hic versus.

Regis concilium) Acutiam leui errore loci huius editio sustulerat *Regis consilium consiliumque*, legens.

Vt perimas) Editio vitiose *reprimas* legebat.

Fabula 61. *Torret honore)* Erat in editione *mordet amore senis.*

Fingit de ciue querelas) Est in Palatino cod. *susurros* quod non respuo.

Et suo de censu) Id melius est quam quod edit

Est sua de censu gaza recisa tuo.

Plus debilis ætas) Erat in editione *fragilis.*

Nisus hebes) Maluimus id, quàm quod editio visus obes.

Amicorum populo) Iustin. lib. 9. c. 1. eodem sensu dixit, *Ostenti prorsus genus, Vbi in tanto populo non sociari, Verum etiam sileri parricidium potuit.* De Artaxerxis quinquaginta filiis loquens. Eodem etiam sensu Cassiodorus dixit *Populus statuarũ.* de statuis vrbis Romæ loquens. quamuis remotius magis. Fabulator etiam hic idem eodem modo dixit *turbam pedum.*

Nox vna duellum) Editio leui errato *vox* est mihi.

Si turpes) Editio habuit *turpis.*

Strua colit) Palat. libris arua *nouat.*

O vacua simplicitas) Editio haud ita aptè *O bona.*

Rex ait incisum) A Palatino est hæc lectio Editio enim haud ita argutè

Rex ait inceptum soluas præfecte duellum.

Furentem) Editio malè *ferentem.* Atque hæc hactenus. quæ plura fortean erunt, quam ipse desideres. Plura sanè quàm statueram, sed reddenda mihi incubuit ratio eorum quæ ex Palatino mutaui vel editionibus. Quod dum facio in eam quam cernis molem excreuere hæ nugæ.

FINIS.

